

พงษาวดารจีน

เรื่อง

โหวง ไช้เฟ่ง ไชร

ต่อเรื่อง บั้วช่วยเหต

พิมพ์คราวแรก ๑,๐๐๐ ฉบับ

ราคาเล่มละ ๔ บาท

โรงพิมพ์พานิช สุขุมผล

สำเพ็ง หนือ ถนนราชวงศ์

กรุงเทพฯ

895.1

2 13

5 5 6 3 7

พงษาวดารจีน

เรื่อง

ไท่หงว ไช้ว เฟ่ง ไช เล่ม ๑

เดิม พระเจ้าซ่งไท่โจ้วฮ่องเต้ คือ เตี้ยคังเอียน ทรง ราชสมบัติ สิบ
ครุชักร ลง มา ถึง พระเจ้า ซ่งยินจง ฮ่องเต้ ได้ สี่ ชั่ว วรรษัทร พระเจ้า
ซ่งยินจงฮ่องเต้ ทรง ราช สัตมนตรี เตกเซง เปน ที่ แม่ทัพ ปราบ ข้าศึก
เมือง ไชหยง เวียน ร้อย รามคาบ บ้าน เมือง ก็ อยู่ เย็น เปน สุข ราษฎร ทำ
มา หา กิน เปน ปกติ ดี ไม่ มี การ คัก สงคราม ก็ พา กัน ขึ้น สมยินดี มา จน
กาล บัดนี้ จะ กล่าว ถึง ราษฎร ใน เมือง เซียมไซ ทำ หา ไม่ ได้
ผล เม็ด เข้า ถึง สอง มี มา แล้ว ผู้คน หด อดยาก ต้ม ตาย ลง เปน อัน มาก

ฝ่าย ผู้รักษา เมือง เซียมไซ เห็น ว่า ฝน แดง ราษฎร ทำ หา ไม่ ได้ อด
อดยาก ชุม ไช้ ต้ม ตาย ลง เปน อัน มาก มีความ วิคต นึก จึง ปลุกษา กับ
ขุนนาง กรมการ ว่า ราษฎร ใน เมือง เรา ก็ อด อดยาก ต้ม ตาย มาก
ดังนี้ จำ จะ มี หนังสือ บอก เข้า ไป กราบ ทูล ให้ ทรง ทราบ ท่าน จะ
เห็น ประการ ไต ขุนนาง ทั้ง หลาย ก็ เห็น พร้อม กัน ผู้รักษา เมือง นั้น ก็
แต่ง หนังสือ บอก ขอส ราชการ ใจ ความ ว่า ข้าพเจ้า ผู้รักษา เมือง เซียมไซ
กราบ ทูล พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ทรง ทราบ ด้วย บัดนี้ ที่ เมือง
เซียมไซ ฝน แดง ราษฎร ทำ หา ไม่ ได้ ผล พา กัน ต้ม ตาย เสีย เปน อัน
มาก ข้าพเจ้า มีความ วิคต นึก ขอ พระ องค์ จึง ได้ ไปรต ทำ หนังสือ
เข้า ผนึก แล้ว ก็ มอบ ให้ ขุนนาง ผู้หนึ่ง ถือ ไป ถึง เมือง หลวง

ฝ่าย พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ได้ ด็จ ออก ขุนนาง ขี้ ราชการ เผ้า อยู่
พร้อม กัน ขุนนาง เจ้า พนักงาน รับ หนังสือ นำ เข้า ไป กราบ ทูล พระเจ้า

ซ้องยินจงฮ่องเต้ ๆ ทอด พระ เนตร ทราบ ความ แล้ว จึง ครีดี กับ ซุนนาง
 ทั้งปวง ว่า ผู้รักษา เมือง เซียมไซ นอก เข้า มา ว่า ฝน แด้ง ราษฎร ทำ
 นา ไม่ได้ เรา มีความ วิตก อยู่ จะ ต้อง ให้ เปาบุณจิ้น คุม เขา เงิน ทอง
 แด เล่มียง อาหาร ไป จ่าย แจก ให้ ราษฎร ที่ เมือง เซียมไซ ครีดี ตั้ง นั้น
 แล้ว ทรง พระราช คำให้ ว่า เปาบุณจิ้น นี้ มีความ ซอบ ค่อ แผ่นดิน มาก
 จำ จะ เลื่อน ยศ ศักดิ์ ให้ เป็นใหญ่ ก็ รับ ตั้ง ตั้ง ให้ เปาบุณจิ้น เป็น ที่
 เปาเลงถู ซุนนาง ผู้ใหญ่ ตำเรีจ ราชการ แด้ว ให้ เขา เล่มียง อาหาร เงิน
 ทอง ไป จ่าย แจก ราษฎร ณ เมือง เซียมไซ เปาบุณจิ้น รับ ที่ ตั้ง เปา
 เลงถู ได้ รับ ตั้ง ให้ ไป เมือง เซียมไซ ก็ ถวาย บังคม ตากลับ มา บ้าน
 จัด การ พร้อม เร็ว ๆ ก็ เรียก ทหาร ม้าว ไพร่ ออก จาก บ้าน พา กัน เดิน
 ไป ถึง เมือง เซียมไซ ก็ ม้าว ร้อง ให้ ราษฎร มา รับ เล่มียง อาหาร
 ราษฎร แจ้ง ความ แด้ว ก็ พา กัน มา รับ เข้า แจก ที่ เปาเลงถู ทุก คัว คน

ฝ่าย ซึงซิว นั้น คิด การ แด้ง จะ ให้ เตกเซ่ง ตาย ครัง ใด เตกเซ่ง ก็ ไม่
 ตาย กลับ ได้ มีความ ซอบ อยู่ รักษา เมือง ซำก๊วน แทน ที่ เฮียงงเปา ก็ มี
 ใจ เจ็บ แค้น ยิ่ง นั้ก คิด จะ แก้ แค้น ทด แทน ให้ ได้ ซึงซิว ก็ ไป หา
 พังทอง ผู้ เป็น พ่อ คา คำนับ แด้ว จึง พุด ว่า ข้าพเจ้า มี ใจ แค้น เตกเซ่ง นั้ก
 ทำ ไฉน จะ แก้ แค้น ได้ ซึ่ง ท่าน กับ ข้าพเจ้า จะ คิด กำจัด เตกเซ่ง ครัง ใด
 เตกเซ่ง กลับ นี้ มีความ ซอบ ทุก ครัง บัด นี้ เตกเซ่ง ก็ มี ยศ ศักดิ์ ใหญ่ ได้
 เป็น ผู้ รักษา เมือง ซำก๊วน จะ คิด ประการ ใด ดี พังทอง จึง ว่า เรา คิด การ
 ครัง ไร ก็ มี ผู้ บ้อง กัน บัด นี้ เปา เลงถู นั้น ก็ ไม่ ได้ อยุ่ มี รับ ตั้ง ให้ ไป
 เมือง เซียมไซ ครัง นี้ ไม่ มี ผู้ ใด ขัด ขวาง ทัด ทาน แด้ว เรา จะ เข้า
 ไป กราบ ทูล พระเจ้าซ้องยินจงฮ่องเต้ ให้ มี รับ ตั้ง ใ้ เตกเซ่ง ยก กอง
 ทัพ ไปปราบ ปราบ เมือง ไชหยง ด้วย เมือง ไชหยง นั้น ไม่ เห็น เขา เครื่อง
 บรรณา การ เข้า มา คำนับ หลาย มี แด้ว ถ้า เตกเซ่ง ยก กอง ทัพ ไป เจ้า
 เมือง ไชหยง คง จะ ออก ค่อ สู้ คำน ทาน เตกเซ่ง ก็ จะ พ่าย แพ้ ถึง แก้

ซังจิ๋ว เจ้า จะ เห็น ประการใด ซังจิ๋ว ว่า เตกเซ่ง นี้ มี ผู้ มื่อ เซ้ม แซง ถ้า
 ยก กองทัพไป มี ไชยชนะ ก็ จะ มี ความ ชอบ มาก ขึ้น ดอก กระมิ่ง พังหอง
 จึง ว่า ถ้า เตกเซ่ง ยก กองทัพ ไป แล้ว จะ กราบ ทูล ให้ เจ้า ไป รักษา
 เมือง ซำก๊วน ถ้า เตกเซ่ง จะ ขัด สั้น เล็บ ยิง อาหาร บอก มา ขอ กองทัพ
 ก็ ดี เจ้า อย่า ให้ ไป เตกเซ่ง ก็ คง จะ ตาย ด้วย ซำคัก เหมือน กับ เรา คิด ไว้
 ซังจิ๋ว ได้ พัง ก็ เห็น ชอบ พด ปลูก ษา กัน แล้ว

ครั้น รุ่ง เข้า พระเจ้า ซ้อง ยิน จง ฮ่อง เต เต เต ออก ขุนนาง ขำ ราชการ
 เฝ้า อยู่ พร้อม พังหอง กราบ ทูล พระเจ้า ซ้อง ยิน จง ฮ่อง เต เต เต เมือง
 ไชยหง ก็ มา อ่อน น้อม ยอม สำนึก กับ เมือง เรา บัด นี้ เจ้า เมือง
 ไชยหง ก็ หา เอา เครื่อง บรรณา การ มา อ่อน น้อม ตาม ขวมนิยม ไม่ คง
 แสง เมือง อยู่ คง จะ คิด ยก กองทัพ มา ทำ คัก สงคราม อีก ข้าพระองค์
 เห็น ว่า ถ้า ซำคัก ยก มา จะ พา กัน ตำบาค ขอ พระองค์ จง ใต้ ให้ ยก กอง
 ทัพ ไป ปราม ปราม เสีย อย่า ให้ หัว เมือง ท่ง หาดาย ดู หมิ่น ประมาท ได้
 พระเจ้า ซ้อง ยิน จง ฮ่อง เต เต เต จึง ครัด ว่า ขวมนตา บ้าน เมือง ท่ง ปอง ถ้า เขา
 ยอม สำนึก ก็ แล้ว เรา จะ ยก กองทัพ ไป ปราม ปราม นั้น ไม่ ควร ถึง เขา
 ไม่ คิด หา เครื่อง บรรณา การ ก็ ต้อง คอย ถ้า พัง ซำคัก ว่า เขา จะ คิด
 ประการใด ถ้า แจง ว่า ซำคัก คิดร้าย จะ สู้รบ อีก เป็น แน่ แล้ว เรา จึง
 ค่อย ยก กองทัพ ไป ตี เขา ค่อย ภายหลัง พังหอง ได้ พัง จึง ครัก ทรง ว่า
 เมือง ไชยหง นี้ มี ธง สำหรับ เมือง อยู่ คน หนึ่ง เรียก ว่า ธง จิน จู เตียค หอย ก็
 มี อานุภาพ มาก เจ้า จะ กราบ ทูล ให้ เตกเซ่ง ไป เอา ธง อัน นี้ มา ถวาย
 ถ้า แน่น เตกเซ่ง ไป ที่ ไหน จะ ได้ ธง มา เตกเซ่ง ก็ คง จะ เป็น อันตราย
 ด้วย กำตั้ง ซำคัก การ ที่ เรา คิด จะ กำจัด เตกเซ่ง นั้น ก็ คง จะ สำเร็จ
 พังหอง คิด แล้ว จึง กราบ ทูล ว่า ข้าพเจ้า ทราบ ความ ที่ เมือง ไชยหง
 นั้น มี ธง อัน หนึ่ง เรียก ว่า จิน จู เตียค หอย ก็ มี อานุภาพ มาก เป็น ของ
 สำหรับ เมือง ซึ่ง เจ้า เมือง ไชยหง ไม่ อ่อน น้อม นำ เครื่อง บรรณา การ มา

ถวาย คง จะมีใจ กำเวินตั้ง ตัวเป็นใหญ่ ซึ่ง มา อ่อน น้อม ยอม สำนึกกิด
 ครั้ง ก่อน นั้น ด้วย กตวั จะ ได้ ความ ตำบาก แก่ อาณา ประชา ราษฎร
 ข้าพเจ้า เห็น ว่า การ จะ ไม่ เรียบ ร้อย ยึด ยาว ไป ถ้า แม้น พระองค์ ให้
 เตกเซง ถิ่น รับ สั่ง ไป บอก กับ เจ้า เมือง ไชยหง ว่า จะ ต้อง พระราช
 ประสงค์ ของ สำหรับ เมือง แม้น เจ้า เมือง ไชยหง ยอม ให้ ของ มา กับ เตกเซง
 ตาม รับ สั่ง แล้ว จึง จะเป็น ที่ เชื่อ พัง ได้ ถ้า ยัง ไม่ ได้ ของ มา ถึง มาท
 แม้น เจ้า เมือง ไชยหง จะ อ่อน น้อม นำ เครื่อง บรรณา การ ยอม มา
 สำนึกกิด ก็ เห็น จะ ไม่ สุขฤท นาน ไป คง จะ คิด แรง เมือง การ ก็ จะ หา
 เรียบ ร้อย ตตอด ยืน ยาว ไป ไม่ พระเจ้า ช้อง ยิน จง ช้อง เค ได้ ทรง พัง
 พัง หอง ทูต ดัง นั้น เห็น ชอบ ด้วย จึง ครัด ว่า จะ ได้ ผู้ ใด ไป เอา ของ ที่
 เมือง ไชยหง ครั้น จะ ให้ เตกเซง ไป ก็ ไม่มี ผู้ ใด นำ เมือง ชำก๊วน
 แทน เตกเซง พัง หอง จึง กราบ ทูล ว่า สิงชิด ก็ เป็น คน มี ศักดิ์ ญญา ควร
 จะ รักษา เมือง ชำก๊วน ได้ ขอ พระองค์ จง ให้ เตกเซง ไป เอา ของ ณ เมือง
 ไชยหง ให้ สิงชิด ไป รักษา เมือง ชำก๊วน แทน ตัว เตกเซง พระเจ้า
 ช้อง ยิน จง ช้อง เค ได้ ทรง พัง ดัง นั้น ก็ เห็น ชอบ จึง รับ สั่ง ให้ ขุนนาง
 เจ้า พนักงาน ทำ หนังสือ เป็น ข้อ รับ สั่ง ฉบับ หนึ่ง มี เนื้อ ความ ว่า พระเจ้า
 ช้อง ยิน จง ช้อง เค มี พระราช ประสงค์ ของ สำหรับ เมือง ไชยหง ให้ เตกเซง ไป
 เอา ของ สำหรับ เมือง ไชยหง มา ถวาย ให้ สิงชิด ไป นำ เมือง ชำก๊วน แทน
 ตัว เตกเซง ครั้น ทำ หนังสือ แล้ว จึง รับ สั่ง ให้ ขุนนาง ถิ่น ไป ถึง
 เตกเซง ณ เมือง ชำก๊วน แล้ว รับ สั่ง ให้ สิงชิด ไป รักษา เมือง ชำก๊วน อยู่
 ฝ่าย เตกเซง ตั้ง แต่ เชิญ เจง เปา ถึง แก่ ความ ตาย เตกเซง ก็ รักษา เมือง
 ชำก๊วน อยู่ เป็น สุข สบาย ไม่มี โจร ผู้ ร้าย ทักษิ์ คึง ถึง ไต ราษฎร ก็ ทำ มา
 หา กิน เป็น ปกติ จึง ปกฤษ กับ เคียง คง หัด ห้าง ว่า ทุก วัน นี้ ม้าน เมือง ราม
 ความ เรียบ ร้อย แล้ว แด เมือง ชำก๊วน นี้ เป็น เมือง นำ คึก จะ ใจ ใจ แก่ ราช
 การ มิ ได้ จำ จะ ต้อง ช้อม หัด ทหาร ให้ ชำนาญ ใน การ คึก สงคราม ใจ

สำหรับ เมือง บ๊อง กัน ข้าศึก ตั้ตร ท่าน จะเห็น ประการใด เคียงตง หลี่หัง ได้
 พัง คัง นั้น จึง ว่า การ ซึ่ง ท่าน คิด นี้ ถูก ค้อง ด้วย ขนบ ราชการ บ้าน เมือง
 แล้ว คัง แต่ นั้น มา เตกเซง ก็ ให้ ซ้อม หัด ทหาร อยู่ ทุก วัน

ครั้น ขุนนาง ผู้ ถือ หนังสือ รม ตั้ง พระเจ้าซ่งอินจงต้องเค้ ไป ถึง
 เมือง ซำก๊วน จึง เอา หนังสือ ส่ง ให้ กับ เตกเซง ๆ แจ้ง ความใน หนังสือ
 ว่า มี รม ตั้ง ให้ ยก กองทัพ ไป เอา ธง ณ เมือง ไชหยง ให้ ซิงซิว มา รักษา
 เมือง ซำก๊วน แทน เตกเซง ก็ ตระเตรียม ทหาร ได้ ห้าหมื่น พร้อม สรรพ
 ไป ด้วย เครื่อง สำตรา อู เส่วจ รอคอย ถ้า ซิงซิว อย ถ้า แม้น ซิงซิว มา
 ถึง เมื่อใด ก็ จะ ยก กองทัพ ไป เมือง ไชหยง เมื่อ นั้น ครั้น จะ ไป เสีย ก่อน
 ก็ ยัง ไม่มี ผู้ใด จะ อยุ รักษา เมือง

ฝ่าย ซิงซิว ครั้น มา ถึง เมือง ซำก๊วน เห็น เตกเซง ยัง ไม่ได้ ไป จึง ว่า
 มี รม ตั้ง ให้ ท่าน ไป เอา ธง สำหรับ เมือง ไชหยง เหตุใด มา นิ่ง มอนใจ
 อยุ จึง หา ไป ไม่ ผู้ ถือ หนังสือ ก็ มา ถึง หลตาย เวลแล้ว เตกเซง จึง
 ว่า เรา รอคอย ถ้า ท่าน อยุ ครั้น จะ ยก กองทัพ ไป ก็ ไม่มี ใคร จะ รักษา
 เมือง ด้วย เมือง ซำก๊วน นี้ เป็น เมือง นำ คึก สั้ตร มาก บัดนี้ ท่าน มา ถึง
 แล้ว เราก็ จะ ยก กองทัพ ไป ตาม รม ตั้ง ซิงซิว ได้ พัง ก็ มิได้ ว่า ประการใด

ฝ่าย เตกเซง จึง พุด กับ เคียงตง หลี่หัง ว่า ทาง ซึ่ง จะ ไป เมือง ไชหยง
 นั้น เรา ยัง ไม่ได้ เคย ไป จะ ได้ ผู้ใด นำ ทาง จึง จะ ดี เจี้ยวเทงกั๊ย อยุ ที่
 นั้น เข้า รม ฮาษา ว่า ทาง ซึ่ง จะ ไป เมือง ไชหยง นั้น ตก พนังงาน ข้าพเจ้า
 ด้วย แต่ ก่อน เมื่อ บิดา ข้าพเจ้า ยัง มี ชีวิต อยุ ได้ ยก กองทัพ ไป เมือง
 ไชหยง ข้าพเจ้า ก็ ไป ด้วย กับ บิดา หลตาย ครั้ง ได้ รั แห่ง ทาง ซำน ซำนาญ
 ข้าพเจ้า จะ ขอ รม นำ ทาง กองทัพ ไป เตกเซง ได้ พัง ก็ มิความ ยินดี
 จึง จัด ทหาร สำน พัน มอบ ให้ เจี้ยวเทงกั๊ย เป็น ผู้นำ ทาง แล้ว จัด ทหาร ให้
 เมงเตงกั๊ก เป็น กอง ตำเตียง สำหรับ ตั้ง ทหาร ครั้น ได้ ถูกษ ก็ ยก กองทัพ
 ออก จาก เมือง ซำก๊วน ไป

ฝ่ายเจี้ยวเทงกั๊ย เปน ทัพ นำ คม ทหาร เดิน กองทัพ ไป ได้ ประมาณ
 สาม สิบ วัน พบ ทาง สอง แยก ทหาร ที่ เดิน นำ หา วัจัก ว่า จะ ไป ทาง
 ไหน ไม่ ก็ เขา ความ ไป แจ้ง แก่ เจี้ยวเทงกั๊ย ๆ ครัน ขึ้น ม้า มา ดู เหน
 ทาง สอง แยก ไม่ วัจ ว่า จะ ไป ทาง ไหน ตั้ง ให้ ทหาร หยุด กองทัพ คอย ถ้า
 ผู้คน เดิน มา จะ ได้ ถาน ดู แล้ว จึง จะ ยก กองทัพ เดิน ทหาร ก็ พา กัน หยุด
 กองทัพ ไว้ ประมาณ ครู่ หนึ่ง พอ เหน ผู้ เฒ่า เดิน ทาง มา เจี้ยวเทงกั๊ย ก็
 ขึ้น ม้า ไป ร้อง คว้าด ด้วย เสียง อัน ดัง ถาน ผู้ เฒ่า ว่า หน ทาง จะ ไป
 เมือง ไชหยง นั้น จะ ไป ทาง ไหน จง เร่ง บอก มา โดย เร็ว ถ้า ไม่ บอก โดย
 เร็ว เรา จะฆ่า เสีย ผู้ เฒ่า ได้ ฟัง ก็ มีความ โกรธ จึง คิด ว่า ซึ่ง ท่าน ผู้
 นี้ มา ถาน ทาง ก็ หา ถาน แด่ โดย ดี ไม่ คว้าด เขา จน เรา ตกใจ แล้วยัง ซ้ำ
 ว่า จะฆ่า เสีย อีก เถ้า เรา อย่า บอก ตาม จริง ให้ เลย คิด แล้ว ก็ บอก ว่า
 หน ทาง ซึ่ง จะ ไป เมือง ไชหยง นั้น ไป ทาง ทิศ ตะวัน ออก เคียง เหนือ เดิน
 ไป สัก ครู่ หนึ่ง ก็ จะ ถึง ตำบล กั๊ยพวนเนี้ย ตั้ง แด่ กั๊ยพวนเนี้ย ไป ทาง รัย
 สัก ถึง ตำบล สัตถัน โฟ้ว แล้วยัง เดิน ไป อีก ทาง รัย หัว สิบ ถึง ตำบล
 อันเฟ่งกั๊ยแวง เมือง ไชหยง เติม เร็ว ว่า ได้ เหยียด เจี้ยวเทงกั๊ย ได้
 ฟัง ก็ โกรธ จึง พุด ว่า เรา ถาน แด่ หน ทาง เมือง ไชหยง ว่า จะ ไป ทาง ไหน
 มา พุด บอก ระยะ ทาง เรายัง ยาว ใคร จะ จำ ได้ จง บอก ทาง เมือง ไชหยง
 ไป โดย เร็ว ผู้ เฒ่า ได้ ฟัง ก็ มีความ แค้น จึง ซ้ำ บอก ว่า ทาง ตะวัน ออก เคียง
 เหนือ ไป เมือง ไชหยง บอก แล้ว ผู้ เฒ่า ก็ เดิน ไป เสีย เจี้ยวเทงกั๊ย ได้
 ฟัง ก็ ตั้ง ให้ ทหาร เดิน กองทัพ ไป ทาง ทิศ ตะวัน ออก เคียง เหนือ ทหาร ก็
 พา กัน เดิน ไป โกลั จะ ถึง ตำบล อันเฟ่งกั๊ย

ฝ่าย ม้า ใช้ คอย เหตุ แจ้ง ว่า กองทัพ เมือง เปียนเหยี้ยง ยก มา ก็ รับ
 เขา ว่า ไป แจ้ง แก่ เทกเทียนเหมง ผู้ รัษา ตำบล อันเฟ่งกั๊ย

ขณะ นั้น เทกเทียนเหยง กำลัง ถิ่น โตะ เต๋พ สุรา อยู่ ครัน แจ้ง ว่า กอง
 ทัพ เมือง เปียนเหยี้ยง ยก มา ก็ เข้าใจ ว่า จะ มา ตั เมือง เซียนเซียนกั๊ก

จึงพูดกับที่ปรึกษาว่า เจ้าเมือง เขียนเขียนก็กักได้ อ่อน น้อม ยอม
 สำพิภักดิ์ ขอเป็นเมืองขึ้นแล้ว เหตุใดจึง ยก กองทัพ มา จะทำร้าย
 อีกเล่า เจ้าเมือง เขียนเขียนถึง ประพฤติ การ ดังนี้ ไม่เป็น ยุติธรรม จำ
 จะต้อง ยก กองทัพ ออก ไป ค่อย สู้ บ้าง กัน ด้าน อันพงก์วน ไว้ อย่าให้ เป็น
 อันตรายแก่ ข้าศึก ครั้น ปรึกษา กัน แล้ว เทกเตียนเหลง ก็คุม ทหาร ออก มา

ใน ขณะ นั้น เจียวเทงก๊วย ยัง กักตั้ง ให้ ทหาร ตั้ง ค่าย อยู่ พอ เห็น กอง
 ทัพ เทกเตียนเหลง ยก มา ก็คุม ทหาร จะ เข้า รบ กับ เทกเตียนเหลง ๆ
 ครั้น เห็น เจียวเทงก๊วย คุม ทหาร มา จึง ว่า เจ้า นาย ของ เรา ได้ ไป อ่อน
 น้อม ยอม สำพิภักดิ์ คือ เจ้า นาย ท่าน แล้ว เหตุใดจึง ได้ ยก กองทัพ มา
 ทำ ร้าย อีกเล่า เจียวเทงก๊วย ได้ พัง ก็ ไม่ทัน จะ ชัก ใช้ ได้ ถ้าม ให้ ระวัง
 ด้วย เจียวเทงก๊วย เป็น คน มุทะลุ คุร้าย โท โส มาก แล้ว สำคัญ ว่า เป็น ด้าน
 เมือง ไชหยง จึง ร้อง ทวาด ว่า เจ้า นาย ของ คดี ยก กองทัพ ไป เขี่ยม
 เซตร แคน เมือง เปียนเหลียง ก็ หลาย ครั้ง เจ้า นาย ของ เรา มีความ เจ็บ
 แค้น เป็น อัน มาก จึง ได้ ยก กองทัพ มา ว่า แล้ว ก็ ขับ ม้า คุม ทหาร เข้า
 รบ กับ เทกเตียนเหลง เป็น สำมารถ พอ กองทัพ เทกเซ่ง มา ถึง เห็น
 เจียวเทงก๊วย รบ กับ เทกเตียนเหลง เทกเซ่งไม่ รู้ว่า เหตุ ผล เป็น ประการใด
 จึง ตี ม้า พ้อ ให้ เจียวเทงก๊วย ถดถอย มา เจียวเทงก๊วย ยัง กักตั้ง รบ คัด พัน กัน
 อยู่ กับ เทกเตียนเหลง พอ เทกเตียนเหลง เสีย ที่ เจียวเทงก๊วย ก็ ข่า เทก
 เตียนเหลง ค่าย พอ ทหาร เทกเตียนเหลง ก็ แยก หนี ระวัง ระวัง
 เจียวเทงก๊วย ได้ รบ หัก เอา ด้าน อันพงก์วน ได้ ทหาร เทกเตียนเหลง ที่
 เหลือตาย ก็ หนี ไป ด้าน ที่ สอง เรียก ว่า เจียวพงก์วน

ฝ่าย เทกเซ่ง ครั้น เจียวเทงก๊วย ตี ด้าน อันพงก์วน ได้ แล้ว จึง ยก กอง
 ทัพ เข้า ไป ตั้ง อยู่ ใน ด้าน อันพงก์วน ก็ หา คดี เจียวเทงก๊วย มา แล้ว ว่า
 เหตุใดจึง มา ทำ การ เหลือเกิน ดังนี้ คดี เรา เป็น แม่ทัพ มี อาญาสิทธิ์
 ตั้ง ให้เป็น แม่ผู้นำ ทาง ถึง ที่ พัก ให้ ตั้ง ค่าย ยัง มิ ได้ ตั้ง ให้ ไป รบ

เหตุใดจึงไม่รบ ข้อหนึ่งเราตีม้าพ่อให้กลับ เหตุใดจึงไม่กลับ
 ตัวมีความผิดดวง อาญา ทพิ คักโทษ ถึง ตาย เจียดเทงก้วยว่าเดิม
 ข้าพเจ้าให้ ทหาร จัด แจง ค้าง ยั้ง หา ทน แล้ว ไม่ เทกเทียนเหตง ผู้
 รักษา ตำน คุม ทหาร ออก มา จะ ทำ ว้าย ข้าพเจ้า ๆ ต้อง เข้า สู้ รบ กับ เทก
 เทียนเหตง ยัง ไม่ ทน แพ้ ชนะ กัน ท่าน ตีม้า พ่อ ให้ ข้าพเจ้า กลับ ขณะ
 นั้น ยัง กำลัง รบ คิด พันธ์ กัน อยู่ ครั้น ข้าพเจ้า จะ ถอย กลับ มา ก็ กลับ จะ
 เสีย ที่ กับ ข้าศึก บัดนี้ ข้าพเจ้า ขอ เทกเทียนเหตง ตาย ที่ หัก ได้ ตำน
 อันเพ่งก้วน ข้าพเจ้า มีความ ชอบ มาก ท่าน เห็น ว่า ข้าพเจ้า ตี ตำน ที่
 หนึ่ง ได้ กลับ เขา อาญา ทพิ มา ขู่ จะ แย่ง เขา ความ ชอบ ของ ข้าพเจ้า
 ไป ฤา เทกเซ่ง ได้ พัง เจียดเทงก้วย พุด ค้าง นั้น ก็ มีความ โกรธ ยิ่ง นึก
 สั่ง ให้ เขา ตัว เจียดเทงก้วย ไป ซ้ำ เสีย

ฝ่าย ขุนนาง นาย ทหาร เห็น เทกเซ่ง โกรธ เจียดเทงก้วย จะ ประหาร ชีวิต
 ก็ พา กัน เข้า ไป อ้อน วอน ขอ โทษ เจียดเทงก้วย ได้ เทกเซ่ง ก็ ยก โทษ ให้
 เทกเซ่ง พัก ทหาร อยู่ใน ตำน อันเพ่งก้วน สาม วัน ให้ ทหาร นั้น หาย เหนื่อย
 แล้ว จึง จะ ยก ไป ตี ตำน ที่ สอง ต่อ ไป

ฝ่าย ทหาร ที่ ตำน อันเพ่งก้วน หนี ไป ถึง ตำน เจียดเพ่งก้วน ก็ เข้า ไป
 แจ้ง ความ แก่ เทกเทียนไฮ้ ผู้ รักษา ตำน ทุก ประการ เทกเทียนไฮ้ แจ้ง
 ว่า ทพิ เมือง เมียนเหลียง ยก มา ตี ได้ ตำน อันเพ่งก้วน กับ ซ่า เทกเทียน
 เหตง พี่ ชาย ตาย ก็ มีความ โกรธ นึก จึง พุด กับ ขุนนาง นาย ทหาร ว่า
 เจ้า นาย ของ เรา ผู้ รักษา เมือง เซียนเซียนกักนี้ ก็ ได้ ไป อ้อน น้อม ยอม
 สำนึกกับ กัม เมือง เมียนเหลียง ถวาย เถวือง บรรณา การ ทุก มี มิ ได้ ขาด
 เหตุไฉน พระเจ้าซ้องยินจงต้องเต้ ให้ ยก กองทัพ มา ตี บ้าน เมือง ด้วย ข้อ
 ความ ประการ ไต จำ เรา จะ ยก กองทัพ ไป แก่ ค้าน ฮยา ให้ ทน ข้าศึก
 ยก มา ตี หัก เขา ตำน ได้ พุด แล้ว ก็ สั่ง ให้ ทหาร จัด เถวือง มาตรา ดู
 พร้อม แล้ว เทกเทียนไฮ้ ก็ ขึ้น ม้า คุม ทหาร ออก จาก ตำน เจียดเพ่งก้วน

ตรง มา คำน ซันเฟ่งก้วน ครั้น เติง กงทัพ มา โกถ์ คำน ก็ ให้ ทหาร คั่ง
 ค่าย ขยู่ หลง ประมาณ สำน ลิป ลี้

ฝ่าย ทหาร ม้า ไซ้ ของ เตกเซง เหน ซำคัก ยก กงทัพ มา คั่ง ค่าย ก็
 เอา ข้อ ความ ไป แจ้ง แก่ เตกเซง ทุก ประการ เตกเซง แจ้ง ว่า เทกเทียน
 ไฮ้ว ยก ออก มา ก็ ยัง ไม่ สั่ง ให้ ผู้ ไต ออก ไป สู้รบ เจียวเทงก้วย ก็ เข้า ไป
 รับ อาษา ว่า ซึ่ง ซำคัก ยก มา ไม่ กถัว ความ ตาย แต่ เทกเทียน เหลง พี่
 ชาย มี ฝีมือ เข้ม แขง ซำพเจ้า ยัง ซ้ำ ตาย ซึ่ง เทกเทียน ไฮ้ว น้อง ชาย ยก
 มา ครั้ง นี้ ซำพเจ้า จะ ออก ไป สู้รบ เขา ไสย ฐานะ ให้ จัง ได้ เตกเซง จึง
 ว่า การ คู้ก สงคราม เจ้า จะ หมิ่น ประมาท นั้น ไม่ ได้ ถ้า ยก ออก ไป ก็ จัง
 รวงจิด ด้ ให้ จัง ด้ พุด แถ้ว ก็ สั่ง ให้ คูม ทหาร หมิ่น ทิ้ง เจียวเทงก้วย
 ก็ คำนับ ธา ยก ออก ไป เทกเทียน ไฮ้ว เหน ทหาร เมือง เปี้ยนเหล้ง ยก มา
 ก็ ขับ ม้า มา โกถ์ ร้อง วดาด ไป ด้วย โทโส ว่า เจ้า นาย ของ ด้ว ไม่ อยู่ ใน
 ยุติธรรม เจ้า นาย ของ เรา ก็ ไป อ่อน น้อม ทุก ปี มิ ได้ ซาด ยัง จะ ยก
 เอา กงทัพ มา ด้ เอา บ้าน เมือง อิก เต่า ด้ว เจ้า หรือ ซำพี่ ชาย ของ เรา ตาย
 คง จะ ได้ เหน ฝีมือ กัน ใน เวลา นี้ เจียวเทงก้วย ไม่ ทิน จะ พัง ว่า เขา พุด
 มา ประการ ใด ขับ ม้า เข้า ไป รบ กับ เทกเทียน ไฮ้ว ได้ สำน ลิป เพลง
 เจียวเทงก้วย ทาน ก่าตัง เทกเทียน ไฮ้ว ไม่ ได้ ก็ ซัก ม้า พา ทหาร หนึ่ง กถับ
 มา คำน เทกเทียน ไฮ้ว ก็ พา ทหาร กถับ ไป ค่าย เจียวเทงก้วย ไป ถึง คำน
 ก็ เข้า ไป แจ้ง ความ กับ เตกเซง ว่า เวลา วัน นี้ ซำพเจ้า ยก ออก ไป สู้ ด้ว
 ฝีมือ เทกเทียน ไฮ้ว ไม่ ได้ เวลา พรุ่ง นี้ จะ ขอ ออก ไป สู้รบ ขับ เอา ด้ว เทก
 เทียน ไฮ้ว มา เตกเซง ได้ พัง จัง ร้อง วดาด ว่า เจ้า มา อด ว่า ด้ว ฝีมือ เข้ม
 แขง ทำไม จัง ด้ว เห็น เจ้า มา เจ้า ออย่า มา พุด เรา ไม่ เชื่อ เจียวเทงก้วย เหน
 เตกเซง โกรธ ก็ ออก มา ครั้น รุ่ง ชัน เข้า เทกเทียน ไฮ้ว ก็ คูม ทหาร ออก
 จาก ค่าย ตรง มา ทำ ทาย ให้ ออก รบ อิก เตกเซง ก็ สั่ง ให้ เจียวแกก คูม

ทหาร ยก ออก ไป รบ เทศเทียนไฮ้ เห็น เจียงก๊ก ยก มา ก็ ฆัม ม้า ไป โกลั
แล้ว พุด ว่า ซึ่ง เจ้า นาย ของ ท่าน นั้น ประพฤติ กาว ไม่ เป็น ยุติธรรม
เจ้า นาย ของ เรา ได้ ไป ล้อ น น้อม ถวาย เครื่อง บรรณา การ มา ขำ นาน ทุก
ปี มิ ให้ ขุ่น เคือง ได้ ด้วย เห็น ว่า เมือง เป็ ยน เหลียง เปน เมือง ใหญ่
เมือง ของ เจ้า นาย เรา เปน เมือง เล็ก น้อย ก็ หมายถึง จะ ไม่ ให้ มี อัน
ตราย จึง ล้อ น น้อม เหตุ ไค จึง ยก กองทัพ ล่อง เข้า มา ตี บ้าน เมือง ดัง นี้
แล้ว ฆ่า พี่ ชาย เรา ตาย เรา มี ความ แค้น นึก เจียงก๊ก ได้ พัง จึง ว่า เจ้า นาย
ของ ท่าน นั้น ไม่ ตี เต็ม ให้ จัน เทียน อ่อง กับ จือ แต้ ไช ยก กองทัพ ไป
เหยียบ ขาน เมือง เรา ครั้ง หนึ่ง ครั้ง หลัง ตีแตก ก็ ยก ไป เจ้า นาย เรา มี
ใจ เจ็บ แค้น ฮย ครั้ง เหยียด เปา ผู้ รักษา เมือง ซำ ก๊วน ตาย เจ้า จึง ได้
ตั้ง ให้ เตก เซง เปน แม่ทัพ ยก มา ปรวบ ปรวม เสีย ให้ เรียบ ร้อย ซึ่ง ตัว
ท่าน นี้ เห็น จะ เปน ทหาร มา อยู่ ใหม่ คอก กระมัง จึง มิ ได้ รั ความ เต็ม
เทศเทียนไฮ้ ว่า เมือง เซียน เซียน ก๊ก นี้ ไม่มี คึก สงคราม มา ขำ นาน
ซึ่ง ท่าน ว่า จัน เทียน อ่อง กับ ตีแตก นั้น ไม่ ไร่ ทหาร เมือง นี้ เปน ทหาร
เมือง ไค เหลียง คือ เมือง ไช หยง ท่าน นี้ เห็น จะ เดิน ผิด ทาง แล้ว
ท่าน จง เอา ตัว คน ซึ่ง ฆ่า พี่ ชาย เรา ตาย นั้น ส่ง มา ให้ เรา ฆ่า แก่ แค้น
เสีย จึง จะ ตี เมือง เรา นี้ ไม่ ไร่ เมือง ไช หยง เรียก ว่า เมือง เซียน เซียน
ก็ คอก เจียงก๊ก ได้ พัง ก็ สดุง ใจ จึง คิด ว่า เรา เดิน ทาง ผิด มา ทำ ชอง
เกิน เรา ดัง นี้ ไม่ ควร เสีย จะ ต้อง เอา ความ ไป บอก กับ เตก เซง ให้ รั
คิด แล้ว จึง ว่า ซึ่ง ท่าน บอก มา ว่า ไม่ ไร่ เมือง ไช หยง ถ้า กระนั้น พวก
ข้าพเจ้า มิ เดิน ผิด ทาง ไป แล้ว หรือ ท่าน อย่า เพ้อ ถ้อ โทษ โกรธ เสีย เรา
จะ เอา ข้อ ความ ไป แจ้ง กับ เตก เซง แม่ทัพ ก่อน จึง จะ มา ขอโทษ ท่าน
ค่อ ภายหลัง เทศเทียนไฮ้ ได้ พัง ก็ โกรธ จึง พุด ว่า มา ฆ่า พี่ เรา ตาย
แล้ว ก็ จะ ไป เสีย เรา ไม่ เชื่อ พัง พุด แล้ว ก็ ฆัม ม้า เข้า รม กับ เจียงก๊ก ๓
เห็น ว่า ได้ ทำ ชอง เกิน เข้า มา แล้ว ก็ ไม่ ค่อ รั เอา ฮา วู ม้อง มัด กัน ไว้

พดาง ทาง ซัก ม้า หนี กลับมา เทกเทียน ไฮ้ว ครั้น เห็น เจี้ยเงก หนี ไป แล้ว
ก็ ซัก ม้า กลับ เข้า ค่าย จึง ตก ตรอง ว่า พี่ ของ เรา ค่าย ครอง นี้ ด้วย
กำลัง โทโส ไม่ได้ ใต้ ตาม พดาง กัน ให้ รั ก้อน ครั้น เรา จะ หนี เสีย ไม่
แก่ แค้น แทน พี่ เรา ก็ เป็น คน ไม่ มี กตัญญู คิด แล้ว จึง ทำ หนังกัด ไป ถึง
ผู้ รั กษา ตำแหน่ง ถัด ม้า ก่อน ฉบับ หนึ่ง ไป ยัง เจ้า เมือง เซียนเซียนก๊ก ฉบับ
หนึ่ง ให้ ม้า ไซ้ รั บ ถือ ไป

ฝ่าย เจี้ยเงก ครั้น กลับ มา ถึง ค่าย ก็ เข้า ไป หา เตกเซง บอก ว่า กอง
ทัพ ซึ่ง ออก มา รบ นั้น เป็น ทหาร เมือง เซียนเซียนก๊ก มิ ไซ้ ทัพ เมือง ไซ
หยง แต่ ทาง ซึ่ง มา นี้ เป็น หน ทาง ไป เมือง เซียนเซียนก๊ก เมื่อ ข้าพเจ้า
ยก กอง ทัพ ออก ไป เห็น เทกเทียน ไฮ้ว คุม ทหาร ยก มา ได้ พุดจา กัน จึง
รู้ว่า หนี ทาง ครั้น ข้าพเจ้า จะ รั รั บ ก็ ถัด จะ เหลือ เกิน ไป จึง ถอย
กลับ มา แจ้ง ความ แก่ ท่าน ให้ ทราบ ก่อน เตกเซง ได้ ฟัง ก็ ตก ใจ จึง นึก
ว่า เรา มา หนี ทาง เสีย แล้ว เป็น เหตุ ทั้ง นี้ ก็ เพราะ เจี้ยวเทงก้วย นำ ทาง
ผิด ทำให้ เสีย ราชการ จึง ให้ หา ศิวเจี้ยวเทงก้วย มา แล้ว ว่า เดิม เรา
จะ หา ผู้นำ ทาง ไป เมือง ไซหยง ศิว ออก รั บ อาษา ว่า รั รั ข่านานู ใน หน
ทาง ที่ จะ ไป เมือง ไซหยง เรา จึง ได้ ให้ นำ ทาง มา เหตุ ไฉน จึง ไม่ นำ
ทาง ไป เมือง ไซหยง นำ มา ทาง เมือง เซียนเซียนก๊ก จน ต้อง รั บ ฟุ้ง
ฆ่า พัน กัน ถัด ค่าย ลง ดัง นี้ มีความ ผิด เจี้ยวเทงก้วย ได้ ฟัง ก็ ตก ใจ จึง
ถาม เตกเซง ว่า ความ อัน นี้ ท่าน ได้ มา แต่ ไหน ใคร บอก จึง ได้ รั รั ว่า ผิด
ทาง เตกเซง ว่า อัน นี้ เรา ให้ เจี้ยเงก ไป รั บ กับ เทกเทียน ไฮ้ว ๆ ได้ พุด
จา ใต้ ตาม กัน กับ เจี้ยเงก เทกเทียน ไฮ้ว บอก กับ เจี้ยเงก ว่า หน ทาง นี้ มิ
ไซ้ ทาง ไป เมือง ไซหยง เป็น ทาง ไป เมือง เซียนเซียนก๊ก เจี้ยเงก มา บอก
แก่ เรา จึง ได้ รั รั ความ เจี้ยวเทงก้วย จึง ว่า ข้าพเจ้า ยัง หา เชื้อ ไม่ ด้วย หน
ทาง ซึ่ง จะ ไป เมือง ไซหยง นั้น ข้าพเจ้า ได้ เคย ไป มา รั รั ข่านานู
ซึ่ง เทกเทียน ไฮ้ว มา พุด นั้น เพราะ เห็น ว่า ศิว กอง ทัพ ฝ่าย เรา ไม่ ได้ จึง

ว่าดังนี้ ถ้า मैं ขำพเจ้า นำทาง ผิด ไปจริง เหมือน ท่าน ว่า แล้ว ก็ มี
 ความ ผิด สุดแล้ว แต่ อาญา ทพ คือก เดกเซง จึง ว่า ถ้า กระนั้น เวลา พรุ่ง
 นี้ เราจะ ไป พุดจา ได้ ตาม ดู ให้ ได้ ความ จริง ครั้น เวลา เข้า ทหาร มา
 บอก ว่า เทกเทียน ไฮ้วคุม ทหาร มา ทำ ทาย ระบุ ชื่อ ให้ เจี้ยวเทงก้วย ออก
 มารบ กัน เดกเซง แจ้ง ตั้ง นั้น ก็ ขึ้น ม้าคุม ทหาร ออก ไป เทกเทียน
 ไฮ้วเห็น เดกเซง คุม ทหาร ออก มา ยืน ม้าอยู่ พิจารณา ดู รูป ร่าง
 ลักษณะ เดกเซง เห็น คมดัด จึง ถาม ว่า ท่าน นี้ ชื่อ ไร เดกเซง บอก ว่า
 เรา ชื่อ เดกเซง เป็น แม่ ทพ ซึ่ง คัด ท่าน นั้น ชื่อ เทกเทียน ไฮ้ว หรือ เทก
 เทียน ไฮ้ว จึง ว่า ท่าน รู้จัก ชื่อ เรา แล้ว เหตุใด จึง จะ มา ถาม เต่า เดกเซง
 ว่า คำบต นี้ เป็น แขวง เมือง ไชยหง เหตุ ไດ ท่าน จึง บอก ว่า เป็น แขวง
 เมือง เซียนเซียนก๊ก ไม่มี ทหาร จะสู้รบ กับ กองทัพ เรา กัด เรา จะ ทำ
 ร้าย บ้าน เมือง หรือ จึง ได้ บอก เบียดยง ชื่อ เมือง เดียว ตั้ง นี้ เทกเทียน
 ไฮ้ว ว่า อัน ทหาร ในเมือง เซียนเซียนก๊ก นั้น มี มาก นั้ แต่ ทหาร เอก ที่
 มีฝีมือ นั้น ก็ มาก กว่า มาก ถ้า จะ เปรียบ ประดุจ ตั้ง ว่า ก้อน เมฆ บน
 อากาศ ทหาร เดว นั้น ก็ มาก ถ้า จะ เปรียบ ประดุจ ตั้ง ทำ ฝน อัน จะ
 ครัน คร้าม กัด ไกร กองทัพ ท่าน นั้น หา มิ ได้ แต่ เรา เห็น คัด ท่าน เป็น
 คน ปราศ จาก มัญญา ที่ ไทน์ จะ รู้การ คั้น รุก หนัก เบา ผิด แล ชยบ
 แต่ หน ทาง ก็ ไม่ รู้จัก ว่า จะ ไป เมือง ไດ ท่าน จะ เป็น แม่ ทพ ไป ที่ ไทน์
 ได้ ชยบ แต่ ไป ทำ ส่วน ทำ นา ค้า ขาย กิน เรา เห็น ว่า จะ ดี กว่า เดกเซง จึง
 ถาม ว่า ท่าน ว่า ทาง นี้ ไม่ ไช้ ทาง ไป เมือง ไชยหง เป็น ทาง ไป เมือง
 เซียนเซียนก๊ก นั้น มี สิ่ง ไດ เป็น สำคัญ เทกเทียน ไฮ้ว จึง ว่า ทาง ที่ มา นั้น
 เป็น ทาง ส่อง แยก ทาง ฝ่าย ข้าง ควณ คกเฉียง เห็นอ นั้น ไป เมือง ไชยหง
 ทาง ฝ่าย ข้าง ควณ ออกเฉียง เห็นอ นั้น เป็น ทาง มา เมือง เซียนเซียนก๊ก
 เดกเซง ไດ ฟัง ตั้ง นั้น เห็น จริง ด้วย จึง คิด ว่า การ ชั่ง มา เป็น เช่น นี้ ก็
 เพราะ เรา หลง เชื่อ ฟัง คำ เจี้ยวเทงก้วย คิด แล้ว จึง พุด กับ เทกเทียน ไฮ้ว ว่า

เรา ได้ หลง ทาง มา ทำ การ ล่อง เภิน ไป แท้ ๆ ขอ ะ โภยก กับ ท่าน เสีย เกิด
 เทกเที้ยนไฮ้ว่ ว่า ท่าน ยก กองทัพ มา ตี เขา มัน เมือง คำน ทาง ไป แล้ว ว่า
 เทกเที้ยนเหลง ผู้ พี่ ของ เรา เสีย แล้ว กลับ มา ขอ โทษ นั้น ได้ ฤา เรา ไม่ พัง
 จะ ต้อง รม แก่ แก่น แทน พี่ เรา ว่า แล้ว ก็ เขา ทอน แทง แศกเซง ๆ ก็ เขา
 ง้าว รม ใจ แล้ว จึง ว่า ท่าน อย่า เพ้อ โกรธ เรา ก่อน ขอให้ ท่าน อด
 ครอบ คุ โหน ๆ เรา ก็ ได้ ฝึก แล้ว อัน เทกเที้ยนเหลง คาย ไป นั้น ถึง ท่าน
 จะ ทำ ปรสการใด ก็ ไม่ กตม บิน เป็น ชิน มา ได้ ขอ ท่าน จง อดใจ ก่อน เกิด
 เทกเที้ยนไฮ้ว่ ว่า ถ้า แม้น ท่าน ให้ เทกเที้ยนเหลง กตม เป็น ชิน มา นั้น แด
 เรา จึง จะ หาย แค้น ว่า แล้ว เทกเที้ยนไฮ้ว่ ก็ เขา ทอน แทง แศกเซง อีก
 แศกเซง เขา ง้าว รม ใจ เทกเที้ยนไฮ้ว่ ก็ ทำ ทาย ชอน แศกเซง รม
 แศกเซง ครั้น เห็น เทกเที้ยนไฮ้ว่ คือ ดึง ไม่ พัง จะ ชิน รม ให้ จง ได้ จึง ฝัน
 หน้า มา ตาม ทหาร ซึ่ง ตาม มา นั้น ว่า ใคร จะ รม อาษา ะก ลู กับ เทก
 เที้ยนไฮ้ว่ ได้ บ้าง

ขณะ นั้น เคียงคอง ก็ รม อาษา ชิน มา เข้า รม กับ เทกเที้ยนไฮ้ว่ ได้ หก
 สิบ เพลง เคียงคอง เสีย ที่ เทกเที้ยนไฮ้ว่ จับ ตัว เคียงคอง ไป ได้ ฝ่าย หลี่หัง
 เห็น เคียงคอง เสีย ที่ แก่ ซำคัก มีความ โกรธ นึก ก็ ออก รม อาษา ชิน มา รม
 กับ เทกเที้ยนไฮ้ว่ ได้ ห้า สิบ เพลง เสีย ที่ เทกเที้ยนไฮ้ว่ จับ ไป ได้ อีก
 เจียงเกก รม อาษา ออก รม กับ เทกเที้ยนไฮ้ว่ อีก ได้ ร้อย เพลง เด็ด ยิง หา
 แพ้ ชนะ กัน ไม่ แศกเซง กตม เจียงเกก จะ เสีย ที่ แก่ ซำคัก จึง ตี มา พ้อ ติญา
 เจียงเกก ได้ ยิน เสียง มา พ้อ ก็ ซัก มา กตม เข้า คำน เทกเที้ยนไฮ้ว่ ก็ กตม
 เข้า ค่าย แล้ว ให้ ทหาร คุม เขา ตัว เคียงคอง หลี่หัง มา จึง ว่า ตัว เสีย ที่
 แก่ เรา ๆ จับ มา ได้ ชีวิต ะย ใน ี่ ะม มือ เรา เหตุ ใด จึง ไม่ อดน ี่ ะม
 เคียงคอง หลี่หัง ร้อง ควบคุม แล้ว ว่า ตัว เรา เป็น ทหาร ใน เมือง หลวง ตัว ท่าน
 เป็น แด่ ทหาร หัว เมือง เล็ก นัย ไม่ ควร ที่ เรา จะ อดน ี่ ะม เทกเที้ยนไฮ้ว่
 ว่า เมือง เรา ไม่ มีความ ผิด ด้วย เหตุ ใด แล้ว ก็ ได้ ไป อดน ี่ ะม ขอม

ถ้าพิภักดี ทำ ไม่ จึง ยก กองทัพ มา ย้าย บ้าน เมือง แล้วฆ่า ทหาร เสีย ดัง
 นี้ มีความ ผิด เป็น อัน มาก เดียดคง หลี้หลี้ ว่า เทกเทียนเหตง มีความ
 ผิด จึง ได้ ตาย

เทกเทียนไฮ้ว ว่า พวก คดี เดินทาง ผิด แล้ว ยัง กลับ มา ยก โทษ ว่า
 เทกเทียนเหตง มีความ ผิด อีก เล่า เดียดคง ตอบ ว่า พระเจ้าซ้องยินจงฮ่องเต้
 มี รับ สั่ง ให้ เตกเซง เปน แม่ทัพ ยก มา ปราม ปราม เมือง ไชยหง พวก
 เรา เดินทาง มา จน ถึง เมือง ท่าน ยัง ไม่ ทน จะ ตั้ง ค่าย เทกเทียนเหตง
 ยก ทัพ ออก ไป ร้อง ว่า หยาบ ข้ำ ทำ ทาย พวก เรา จึง ได้ ออก สู้รบ เทก
 เทียนเหตง พี่ ของ ท่าน ก็ ทำ ทน ได้ ตาม ให้ รู้ ความ ไม่ ตรง เข้า ได้ สู้รบ
 กัน สู้ กาลัง เจียวเหงกยี่ ไม่ ได้ ก็ ตาย ซึ่ง คดี เรา เบน ทหาร จะ มา กัด
 ความ ตาย อ่อน น้อม นั้น ท่าน อย่า หมาย จะ ฆ่า พัน ประการใด ก็ ตาม เกิด
 หลี้หลี้ ว่า ท่าน จะ ฆ่า ก็ ฆ่า เสีย โดย เร็ว เรา หา กัด ไม่ นาย ของ เรา แค
 ก่อน ก็ ไม่ รู้ คอ ที่ หลี้หลี้ ว่า เดินทาง มา จึง อ่อน ออม ขอโทษ
 ท่าน ๆ ก็ ไม่ พัง บัด นี้ จั๊บ เรา สอง คน พี่ น้อง มา ได้ แล้ว ก็ ฆ่า เสีย
 เกิด อย่า พุด ให้ มาก ไป เลย เทกเทียนไฮ้ว จึง ว่า ข้อ ซึ่ง จะ ฆ่า พัน นั้น
 ไม่ ยาก ท่าน อย่า ฤก ทำ ทาย เรา ไม่ เกรง ผู้ใด คอก เดียดคง ว่า เรา
 พี่ น้อง สอง คน นี้ ไม่ ได้ ฆ่า เทกเทียนเหตง ตาย ซึ่ง ท่าน พุด ว่า ไม่ กัด
 ผู้ใด นั้น ถึง คดี ท่าน จะ สู้รบ กับ เตกเซง นาย เรา ท่าน ก็ สู้ ผู้มี มือ ไม่ ได้
 เมื่อ ครั้ง นั้น เตกเซง มา คน เดียด ฆ่า จันเทียนฮอง กับ เจื้อแฮไซ แต่ ทหาร
 เสว ตาย ถึง สิบ หมื่น ไม่ รู้ หรือ ท่าน อย่า อวด อ่าง ผู้มี มือ ไป เลย ซึ่ง พี่
 ชาย ท่าน เจียวเหงกยี่ ฆ่า ตาย ถึง ท่าน จะ เอา เรา สอง คน ไป ฆ่า เสีย
 นาน ไป เจ้า นาย ของ ท่าน รู้ ว่า ฆ่า เรา ทั้ง สอง ตาย เจ้า นาย ของ ท่าน จะ
 ไป อ่อน น้อม ขอโทษ เตกเซง นาย เรา ก็ คง ไม่ พัง เมื่อ ท่าน เห็น ว่า ฆ่า
 ได้ ก็ เอา ไป ฆ่า เสีย เกิด เทกเทียนไฮ้ว ได้ พัง จึง ตรึก ตรอง ว่า เดียดคง
 หลี้หลี้ ไม่ ได้ ฆ่า พี่ เรา ต้อง เอา คดี สอง คน นี้ จำ ชั่ง ไว้ ถ้า เรา จั๊บ คดี

เจียดเทงก้วย มาฆ่า แก่ แก่น ไต้ จึง ค่อยปลดอยเตยตง หลี่หัง ไป
แล้ว ก็ ให้ ทหาร เอา ตัว เตยตง หลี่หัง ไป จำ ชัง ไว้

ฝ่าย เตกเซง ครั้น กลับ ไป ถึง บ้าน แล้ว จึง ให้ ทหาร ตัว เจียดเทงก้วย
มา ว่า ตัว อวด อ้าง ว่า ข่านาญ ทาง ไป เมือง ไชยหง เรา จึง ให้ นำ มา
ตัว นำ หลง ทาง ดังนี้ โทษ ตัว ผิด เป็น อัน มาก ว่า แล้ว ก็ สั่ง ให้ ทหาร
เอา ตัว เจียดเทงก้วย ไป ฆ่า เสีย เจียดเทงก้วย จึง ว่า ท่าน ก็ เป็น แม่ทัพ ใหญ่
ทหาร ทั้งปวง ก็ อยู่ใน บังคับ ทั้ง สิ้น ท่าน บังคับ ให้ ข้าพเจ้า เป็น ผู้นำ ทาง
ครั้น ข้าพเจ้า นำ กองทัพ มา ถึง ทาง ล่อง แยก มีความ สงสัย จึง หยุด
รออยู่ พอ เห็น ชาย ผู้หนึ่ง เป็น ผู้เฒ่า เดิน มา ข้าพเจ้า จึง ถาม ผู้เฒ่า
นั้น ก็ บอก ให้ ข้าพเจ้า มา ทาง นี้ จึง ได้ นำ กองทัพ มา ตาม คำ ผู้เฒ่า บอก
ซึ่ง ท่าน จะ ว่า ข้าพเจ้า ผิด แต่ ฝ่าย เตยตง นี้ ไม่ได้ ถึง ตัว ท่าน ก็ มีความ
ผิด เหมือน กัน ด้วยท่าน เป็น แม่ทัพ ทหาร ทั้งปวง อยู่ใน บังคับ ทั้ง สิ้น
จะใช้ ผู้ ไต่ ให้ นำ ทาง ก็ ได้ ถ้า เห็น ว่า ข้าพเจ้า ไม่ดี แล้ว เหตุ ไต่ จึง ใช้
ข้าพเจ้า ให้ นำ ทาง จน เสีย ราชการ กับ คนใน กองทัพ ก็ หลาย หมื่น
ช่าง ไม่มี ผู้ ไต่ รั้ง ทาง ไป เมือง ไชยหง บ้าง หรือ จึง ได้ พา กัน ตาม
ข้าพเจ้า มา ทั้ง สิ้น ไม่มี ใคร ทัก ท้วง ว่า ก้าว ม้าง เลย ข้อ นี้ ซึ่ง
เทกเตียนไฮ่ มา ทัว ชวน รม เหตุ ไต่ ท่าน จึง ไม่ ใช้ ข้าพเจ้า ออก ไป สู้
รบ กับ เทกเตียนไฮ่ ให้ เตยตง หลี่หัง ออก ไป สู้ จน เทกเตียนไฮ่ จับ
เตยตง หลี่หัง ไป ทำให้ ได้ ความ อภัยแก่ ข้าศึก ๗ มี ใจ กำเริบ ดังนี้ ตัว
ท่าน ก็ มีความ ผิด หลาย ข้อ เตกเซง ได้ ฟัง ดังนี้ ก็ โกรธ จึง สั่ง ให้
ตี เจียดเทงก้วย เสีย สี่ ตีบ ที่ แล้ว ให้ เขา ตัว จำ ชัง ไว้ แล้ว ทำ หนังสือ ไป
ถึง เทกเตียนไฮ่ ฉบับ นี้ มีความ ว่า เตกเซง แม่ทัพ ขอ แจ้ง ความ
มายัง เทกเตียนไฮ่ ผู้ รักษา ด้าน เจียฟ่งก้วน ด้วย พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้
มีรับ ตั้ง ตั้ง ให้ เขา เป็น แม่ทัพ ยก มาปราบ ปราบ เมือง ไต่ เหลียว คือ
เมือง ไชยหง ซึ่ง เมือง เบียนเหลียง ก็ เป็น ที่ นับ ถือ ของ เมือง เซียนเซียน

ก็ ก ก็ ไป อ่อน น้อม อยู่ ทุก ปี มิ ได้ ขาด บัดนี้ ข้าพเจ้า เสด็จ กองทัพ มา
 จะ ไป เมือง ไชยหง ทหาร ที่ นำ ทาง พา นิด ไป จึง ได้ ต่ วง เกิน เข้า มา
 ฆ่า เทกเที้ยนเหลง พี่ชาย ของ ท่าน คาย เราก็ ได้ มี ความ นิด อยู่ ขอโทษ
 เสียเถิด เรา จะ ยก กองทัพ ไป มรณ บรม เมือง ไชยหง แล้ว จึง จะ กลับ
 ไป เมือง เปียนเหลียง กราบ ทูล พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ว่า ยก กองทัพ
 เสด็จ ทาง มา ฆ่า เทกเที้ยนเหลง ผู้ วิชา ตำน อันเพ่งกวน แหวง เมือง
 เซียนเซียนก๊ก คาย ขอ ให้ พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ มี รม สั่ง ให้ แต่ง การ
 ศพ เทกเที้ยนเหลง พี่ชาย ท่าน ให้ เหมือน กับ ขุนนาง นาย ทหาร ใหญ่ แล้ว
 ขอ ให้ ยก เครื่อง มรณ การ นั้น เสีย สาม มี ท่าน ย่อม มีความ โกรธ ค้น
 ข้าพเจ้า เสด็จ ทำ หนังสือ แล้ว เข้า ผนึก มอบ ให้ มา ใช้ ถู ไป ให้ เทกเที้ยน
 ไฮ้ว ๆ รม หนังสือ นึก ผนึก ออก อ่าน แจ่ม ความ แล้ว ก็ หัว เหวะ จึง พุด ว่า
 เทกเซง เปน ถึง แม่ทัพ ยัง มาก ถึง เกรง เรา จำ เรา จะ สติ๊ก หลัง หนังสือ
 คอม ไป คิด แล้ว ก็ เขียน หนังสือ สติ๊ก หลัง มา มีความ ว่า ถ้า मैं
 เทกเที้ยนเหลง พี่ชาย ของ เรา ที่ ทหาร ท่าน ฆ่า คาย กลับ เปน ขึ้น มา ได้ เรา
 ก็ ไม่ ทำ คัก สงคราม คอม ไป ถ้า ไม่ กลับ เปน ขึ้น มา ท่าน กับ เรา คง จะ
 ได้ เห็น ผู้ มี มือ กัน ที่ เรา จะ ยอม แต่ โดย ดั้น นั้น ท่าน ย่อม ได้ หมาย เสด็จ
 สติ๊ก หลัง หนังสือ แล้ว ก็ มอบ ให้ มา ใช้ ผู้ ถู หนังสือ กลับ มา ให้ เทกเซง
 เทกเซง แจ่ม ความ ดั่ง นั้น ก็ โกรธ จึง ว่า เทกเที้ยนไฮ้ว นี้ หา มี สติ๊ก ญญา
 ศรีก ตรอง ไม่ เรา เห็น ว่า ได้ ต่ วง เกิน เข้า มา ฆ่า พี่ชาย เรา คาย
 จึง ได้ มี หนังสือ ไป อ่อน น้อม ขอโทษ โดย ดี้ ก็ ไม่ พัง ซึ่ง เรา จะ ก่อ
 เทกเที้ยนไฮ้ว นั้น หา มิ ได้ แต่ คิด อยู่ ว่า กลับ เทกเที้ยนไฮ้ว จะ ฆ่า เคียง คง
 หลี้ หลี้ เสีย จึง ได้ มี ความ วิคก นึก ถ้า मैं ว่า เวลาว รุ่ง นี้ เทกเที้ยนไฮ้ว
 ยก มาก ก็ จะ ได้ เห็น ผู้ มี มือ กัน

ครั้น รุ่ง ขึ้น เข้า เทกเที้ยนไฮ้ว ก็ คุม ทหาร ออก จาก ค่าย ตรง มา ทำ
 ทาย ให้ ออก รม เทกเซง แจ่ม ว่า เทกเที้ยนไฮ้ว ยก มา ก็ ให้ เจียงก

ยก ออก ไป เทกเที้ยนไฮ้ เหน ก็ ขัม ม้า เข้า สู้รบ กับ เจียงเกก ได้ ประมาณ
แปด สิบ เพลง ยัง ไม่ แพ้ ชะนะ กัน เต้าเซ่ง ซึ่ง ยก ออก ไป กับ เจียงเกก
เหน เจียงเกก สู้รบ กับ เทกเที้ยนไฮ้ อยุ่ เต้าเซ่ง จึง คิด กัดว่า เจียงเกก จะ
สู้ ผู้ มือ เทกเที้ยนไฮ้ ไม่ได้ เต้าเซ่ง ก็ เอา เกาทันชั๊ย ไป ถูก ซาย
โครง ช้าง ซ้าย เทกเที้ยนไฮ้เจ็บ ปวด เหลือ ทน ต้ ขัม ม้า หนี ไป เจียงเกก
เหน ได้ ต้ ขัม ม้า ได้ ตาม ทัน เอา ทอน แทง ถูก หลั่ง เทกเที้ยนไฮ้ ตก ม้า
ตาย ทหาร เทกเที้ยนไฮ้ เหน นาย ตาย ก็ ตกใจ พากัน แดก กระจัด กระ
จาย หนี เจียงเกก ก็ คุม ทหาร ได้ มุกมัน เข้า ต้ หัก เอา ค่าย ได้ แถ้ เตี้ยตง
หลั้หัง มา ทหาร เทกเที้ยนไฮ้ ที่ เหลือ ตาย หนี กต๊ย ไป ตำน เจียงเพ่งกอน
เจียงเกก ได้ ไชย ชะนะ แก่ เอา เตี้ยตง หลั้หัง ออก ได้ พา ทหาร กต๊ย มา ตำน
แจ้ง ความ ให้ เตกเซ่ง พัง ทู ประการ เตกเซ่ง ก็มี ความ ยินตี จึง คิด
ว่า เรา ได้ หลง ทาง มา จน ได้ รบ พุง ฆ่า พัน กัน ดั้ง นี้ ถ้า ความ ทราบ ไป
ถึง พระเจ้าซ้องยินจงฮ่องเต้ แล้ว ก็ คง จะ ทำ โทษ แก่ เรา จำ จะ ต้อง รีบ
ไป เมือง ไชยหง ครัน จะ ไป ใน เดียว นี้ ก็ ยัง ไม่ แจ้ง ว่า ชาว เมือง เซียน
เซียนกัก จะ คิด ชาน ประการ ไດ จะ ต้อง รอ พัง ชาว ควาญ ลูก สาม วัน
ก่อน ถ้า มี กองทัพ ยก มา จะ ได้ พุดจา โนม้ นัจว เอา ใจ ควร จะ ประการ
ไດ จะ ได้ ไป โดย สดวก ถ้า แม้น เขา ไม่ พัง จะ ชัน รบ ให้ ได้ ก็ จะ ต้อง
สู้รบ กัน ไป กว่า จะ ถึง แพ้ แถ้ ชะนะ เตกเซ่ง คิด แล้ว ก็ พัก กองทัพ อยุ่
ที่ ตำน อันเพ่งกอน แล้ว ให้ ทหาร เอา ศัพ เทกเที้ยนไฮ้ ไป ผั่ง ตาม อย่าง
ธรรมเนียม นาย ทหาร

ฝ่าย ทหาร เทกเที้ยนไฮ้ ที่ หนี รอด จาก ซ้าคัก ก็ ไป แจ้ง ความ แก่
นางค้อฮวยฮุ้ยิน ผู้ เป็น ภรรยา เทกเที้ยนไฮ้ ว่า นาย ท่าน ยก ไป รบ กับ
ซ้าคัก ตาย นางค้อฮวยฮุ้ยิน ครัน แจ้ง ความ เทกเที้ยนไฮ้ สามี่ ตาย ก็

มีความเศร้าโศก เป็น อัน มาก จึง ว่า จำ เรา จะ ต้อง แก่ แค้น ข้าศึก เสีย
ให้ จึง ได้ ก็ แกร่ง ตัว คุม ทหาร ยก ออก จาก บ้าน มา

ฝ่าย ม้า ไซ้ เห็น ก็ มา แจ้ง ความ แก่ เตกเซ่ง ว่า บัด นี้ นาง ค้อฮวยฮุ้ย
คุม ทหาร ยก มา เตกเซ่ง จึง ให้ เจี้ยเงก คุม ทหาร ออก ไป แล้ว สั่ง ว่า
เจ้า จะ รบ แก่ ข้าศึก ครั้ง นี้ จง พุดจา แก่ เขา แต่ โดย ตี ก่อน เมื่อ ควร จะ
เลิก แล้ว กัน ไป ก็ จะ ได้ ไม่ ต้อง ต่ำ มาก แก่ ทหาร ถ้า เห็น ว่า เขา ไม่ พัง
แล้ว จึง ค่อย รบ กัน เจี้ยเงก ก็ คำ นิม ภา คุม ทหาร ออก ไป

ฝ่าย นาง ค้อฮวยฮุ้ย พอ เห็น เจี้ยเงก คุม ทหาร ออก มา จาก ค่าย ก็
ขับ ม้า เร่ง รีบ เข้า มา ด้วย กำ ลัง โท โธ เจี้ยเงก ครั้น เห็น นาง ค้อฮวยฮุ้ย
ขับ ม้า ตรง เข้า มา จะ รบ จึง นึก ว่า เตกเซ่ง ได้ สั่ง ไว้ ว่า ให้ พุดจา กัน
แต่ โดย ตี เสีย ก่อน ถ้า ไม่ พัง แล้ว จึง รบ มา บัด นี้ ก็ ยัง หา ทน จะ ได้
พุดจา ไต่ ถาม กัน ไม่ ข้าศึก ขับ ม้า ตรง เข้า มา ดัง นี้ ครั้น จะ หยุด รว
พุดจา ก็ กัด จะ เสีย ท่วง ที่ ด้วย เป็น การ จวน ตัว กับ หนึ่ง ถึง จะ พุดจา
ประการใด ที่ ไหน จะ พัง คิด ดัง นั้น แล้ว เจี้ยเงก ก็ ขับ ม้า เข้า รบ กับ นาง
ค้อฮวยฮุ้ย ได้ หัก สิบ เพลง นาง ค้อฮวยฮุ้ย เสีย ที่ เจี้ยเงก แกร่ง
ด้วย ทวน ถูก นาง ค้อฮวยฮุ้ย ตบ ม้า ตาย ทหาร เจี้ยเงก ก็ ไต่ ม้า พัน
ทหาร ของ นาง ค้อฮวยฮุ้ย ตม ตาย เป็น อัน มาก

ฝ่าย เตยตง หึดหึ่ง ครั้น เห็น เจี้ยเงก มี ไชยชนะ แก่ ข้าศึก แล้ว ขยับ
จะ ถอยทัพ ถัด เข้า ค่าย จึง แกร่ง ว่า บัด นี้ เตกเซ่ง สั่ง กับ ข้าพเจ้า ว่า
ถ้า ท่าน มี ไชยชนะ แก่ ข้าศึก แล้ว อยา ให้ ถัด เข้า ค่าย เลย ให้ รีบ เร่ง
ตี เขา ด้าน เจี้ยเฟ่งกวน ให้ ได้ เจี้ยเงก ได้ พัง เตยตง หึดหึ่ง บอก ดัง นั้น ก็
สำคัญ ว่า เตกเซ่ง สั่ง จริง ก็ ขับ ม้า คุม ทหาร ตี เขา ด้าน เจี้ยเฟ่งกวน ได้

ฝ่าย เตกเซ่ง ครั้น เห็น ว่า เจี้ยเงก มี ไชยชนะ แก่ ข้าศึก ตี เขา ด้าน
เจี้ยเฟ่งกวน ได้ แล้ว ก็ ยก กองทัพ เข้า ไป ตั้ง อยู่ ใน ด้าน เจี้ยเฟ่งกวน
แล้ว จึง ว่า เรา มา ผิด ทาง จน ได้ ทำ การ ล่วง เกิน มา ถึง เพียง นี้ ก็ มี

ความผิดอยู่ จึงตั้ง ทหาร ทัพหลวง มิให้ ช่มเหลง เก็บ วิบ เขท ทรัพย์สิน สิ่ง ของ
 ราษฎร ตก ค่า ภาษี ให้ ตั้ง อยู่ ตาม ภูมิตำเนา เป็นปรกติ แล้ว ให้ เขา
 ศัพ นาง คอช่วยฮุหยิน ไป ผัง ไว้ กับ ศัพ เทกเทียนไฮ้ว ตาม อย่าง ภรรยา
 นาย ทหาร เดกเซง ก็ พัก กองทัพ รอ ฟัง ข่าว นาย ตำน กิตติมกวน ดู จะ
 คิด อ่าน ประการใด

ฝ่าย ทหาร นาง คอช่วยฮุหยิน ที่ เหลือ ตาย ก็ เต็ด ลอด หนี ตรง ไป ตำน
 กิตติมกวน

ฝ่าย โฉมมอฮยี่ ผู้ รักษา ตำน กิตติมกวน นั้น มี มือ เข้ม แขง นัก ไม่มี
 ผู้ ไต คำน ทาน ได้ เป็น ทหาร เอก ที่ หนึ่ง อยู่ใน เมือง เซียนเซียนก๊ก
 เมื่อ เทกเทียนไฮ้ว ยัง ไม่ ตาย ได้ ให้ นำ ไร่ ถ่อ หนึ่ง ล้อ ไป ถึง แจ้ง ความ
 ว่า กองทัพ เมือง เปียนเหลียง ยก มา ตี ได้ ตำน อนเฟ่งกวน ซ่า เทกเทียน
 เหลง ตาย เทกเทียนไฮ้ว มี หนึ่ง ล้อ มา ขอ กองทัพ ให้ ยก ไป ช่วย จึง
 พุด กับ ซุนนาง นาย ทหาร ว่า กองทัพ เมือง เปียนเหลียง ยก มา ตี ได้ ตำน
 อนเฟ่งกวน ซ่า เทกเทียนเหลง ตาย เมือง เรา นี้ มิ ได้ ทำ การ ตั้ง ใจ ให้ ซุน
 เต็ง แดง เครื่อง บรรณา การ ไป อ่อน น้อม อยู่ ทุก ปี เหตุ ไฉน พระเจ้าซ้อง
 ยินจง ย่องเต้ จึง ให้ ยก กองทัพ มา ทำ ได้ ถึง เพียง นี้ เรา ก็ มีความ น้อย
 ใจ นัก บัด นี้ เทกเทียนไฮ้ว มี หนึ่ง ล้อ มา ขอ กองทัพ ให้ ยก ไป ช่วย
 เรา ก็ เห็น อยู่ ว่า เทกเทียนไฮ้ว ผู้ รักษา ตำน เจียเฟ่งกวน นั้น มี มือ เข้ม
 แขง อาจ จะ คำน ทาน ซ้ำ คัก ได้ จะ ต้อง รอ ฟัง ข่าว ตี ตัก ล่อง ตำน เวตา
 จึง ค่อย ยก กองทัพ ไป ใน เวตา นั้น มี ทหาร เทกเทียนไฮ้ว ไป แจ้ง ความ
 อีก ว่า เทกเทียนไฮ้ว ผู้ รักษา ตำน กับ นาง คอช่วยฮุหยิน ภรรยา เทกเทียน
 ไฮ้ว ยก ออก ตี รบ กับ ซ้ำ คัก ตาย เสีย ทั้ง สอง คน โฉมมอฮยี่ ผู้ รักษา
 ตำน แจ้ง ดัง นั้น ก็ มีความ โกรธ ยิ่ง หนัก พุด ว่า ทหาร เมือง เปียนเหลียง
 ยก มา กระทำ กับ เมือง เรา ครัง นี้ ซ่า ทหาร เมือง เรา ต้ม ตาย ลง เป็น
 อัน มาก เรา จะ ยก กองทัพ ไป แก้ คุ้ม ให้ จง ได้ พุด แล้ว ก็ ให้ ทหาร

จัดเครื่อง ถ้ำตรา อูธ ครัวเตรียม กัน เสรีจ แต่ัว โงวมัวฮัย ก็จับ ขวาน สอง
มือ ขึ้น น้ำ คุม ทหาร ออก จาก ค่าน กิดตัมกอน ตรง ไป ค่าน เจี้ยเพ่งกอน

ฝ่ายเตกเซง แจ้ง ว่า ซ้ำคัก ยก กองทัพ มา ก็ คุม ทหาร ออก จาก
ค่าน ไป เห็น ซ้ำคัก ยก มา ก็ จับ ม้า เข้า ไป โกถึ เตกเซง จึง ถาม ว่า ตัว
ท่าน คุม ทหาร มา นี้ ชื่อ ไต โงวมัวฮัย จึง ว่า เรา ชื่อ โงวมัวฮัย เป็น ผู้รักษา
ค่าน กิดตัมกอน ตัว ท่าน ชื่อ ไว่ จึง ได้ ยก กองทัพ มา กระทำ ช่มเหง คี่ ค่าน
ทาง บ้าน เมือง เรา ดัง นี้ เตกเซง จึง ว่า เรา ชื่อ เตกเซง พระเจ้าซ้องยินจง
ต้องเค้ มี รับ ลั้ง คั้ง ให้ เป็น แม่ทัพ ยก มา ปราบ ปราบ เมือง ไชหยง เรา
ยก กองทัพ ให้ ทหาร นำทาง มา หา รั้วจัก หน ทาง เมือง ไชหยง ไม่ เดิน ผิด
ทาง มา เตกเทียนเหตง ผู้รักษา ค่าน อันเพ่งกอน ยก ทหาร ออก ไป ได้
สู้รบ ไม่ทัน จะ ไต่ ตาม ถ้อย ความ ทหาร ของ เรา ช่า เตกเทียนเหตง ตาย
ครัน เรา ทราบ ความ ก็ เอา ทหาร ผู้นำทาง มา ทำ โทษ แต่ัว เราก็ ไป ขอ
โทษ ค้อ เตกเทียนฮั่ว เตกเทียนฮั่ว ก็ ไม่ ฟัง คุม ทหาร ไต่ ช่า พัน ทหาร
ของ เรา อีก ซึ่ง ทหาร ของ เรา ก็ รั้วจัก หน คิด จะ สู้รบ ไม่ เตกเทียน
ฮั่ว ได้ ใจ ก็ ตก ไต่ ช่า พัน ทหาร เรา เข้า มา ทหาร พวก เรา ก็ เหลือ ทน
ครัน จะ ไม่ สู้รบ เตกเทียนฮั่ว ก็ จะ ช่า ตาย จึง ได้ สู้รบ บ้อง กัน ได้ เตก
เทียนฮั่ว กับ ภรรยา เป็น คน โทโส้ มาก เสีย ที่ ทหาร เรา ช่า ตาย เสีย ทั้ง
สอง คน ครัน ท่าน ยก มา ก็ คี่ แต่ัว เรา ได้ ล่วง เกิน ทำ ผิด นั้น ท่าน ฮยา
ได้ ถ้อ โทษ เลย เรา หา คิด จะ สู้รบ กับ ท่าน ไม่ ซึ่ง ทหาร ของ เรา ที่
ได้ ผิด นั้น เราจะ ทำ โทษ ให้ แล้ว จะ ยก กองทัพ ถา ท่าน กดัม ไป

โงวมัวฮัย ได้ ฟัง ก็ โกรธ จึง ว่า เจ้า นาย ของ เรา ก็ จัด หา เครื่อง
บรรณาการ ไป อ่อน น้อม อยู่ ทุก ปี เมือง เปียนเหลียง กับ เมือง เซียนเซียน
ก็ กั้น นี้ ไม่ได้ เป็น ซ้ำคัก กัน ถึง หาก ว่า ท่าน ยก กองทัพ มา ผิด ทาง
เหตุใด จึง ไม่ได้ ตาม ให้ รั้ว ก่อน ยก กองทัพ เข้า คี่ หัก เอา ค่าน อันเพ่งกอน
ไป แล้ว ช่า เตกเทียนเหตง ผู้รักษา ค่าน ตาย เตกเทียนฮั่ว น้อง ชาย เตก

เห็นเหตุการณ์ ภรรยาแจ้งความ ก็ยก มา พวก ท่าน ก็ ยังฆ่า ตาย อีก ทั้ง
สอง คน ครั้ง นี้ เรา ยก มา ท่าน จึง พุดจา อ่อน น้อม ขอโทษ แล้ว ว่า จะ
ยก ทักษิณ กลับ ไป ก็ ท่าน มา ฆ่า พวก เรา ตาย กระทำ ช่มเหง เรา ให้ ได้
ความ เจ็บ แค้น แล้ว จะ ยก กองทัพ กลับ ไป เสีย เรา จะ ยอม หรือ ท่าน
กับ เรา จะ ได้ เห็น ฝีมือ กัน ใน เวลา นี้ ว่า แล้ว ก็ ขับ ม้า เข้า ไป เขา ขวาน
ฟัน เตกเซ่ง ๆ เขา ทอน มือง บัด ได้ เตกเซ่ง กับ โวมนวชัย เข้าสู้รบ กัน
ได้ ร้อย แแปด สิบ เพลง ต่าง คน ก็ เข้ม แขง อ่วง ใจ ด้วย กัน ทั้ง สอง ฝ่าย
เตกเซ่ง เห็น ว่า โวมนวชัย มี ฝีมือ แด ถ่าถัง มาก ครั้น จะ สู้รบ ขับ เขียว
ไป ก็ เห็น จะ เสีย เปรียบ เตกเซ่ง จึง เอา ธอง บัด หน้า มา สวม ได้
ปรารถนา จะ ให้ โวมนวชัย ตก ใจ ถัดว สิ้น สติ ซึ่ง ธอง บัด หน้า อัน นี้ มี
อำนาจ แด่ ข้าศึก เมือง ไชยหยง ที่ เป็น สัตครู อัน เมือง เขียนเขียนก็ ก ไม่ ได้
เป็น ข้าศึก กัน ธอง บัด หน้า จึง ไม่มี อำนาจ ครั้น เตกเซ่ง เอา ธอง บัด
หน้า เข้า สวม ได้ โวมนวชัย เห็น ก็ หัวเราะ จึง คิด ว่า เตกเซ่ง นี้ มา หลอก
เอา หรือ จะ ทำ ประการใด คิด แล้ว ก็ ขับ ม้า เข้า ไป โกล้ง เงือง่า ขวาน
จะ ฟัน เห็น หมวก ประดับ ด้วย นก อวนเหยีย อัน ทำ ด้วย หยก ที่ เตกเซ่ง
ใส่ นั้น รัศมี สอง สว่าง ออก มา โวมนวชัย ฉก เงือ ขวาน ค้าง อยู่ ไม่ อาจ
จะ ฟัน ลง ได้ เมื่อ โวมนวชัย เงือ ขวาน จะ ฟัน นั้น เตกเซ่ง ไม่ เห็น ด้วย ธอง
บัด หน้า บัง อยู่

ขณะ นั้น เขียวเงก เจ้าเซ่ง เคียงคอง หัตถ์ หัง ทหาร ทั้ง สี่ เห็น ก็ ขับ ม้า เข้า
ไป พอล ถึง โวมนวชัย ก็ เอา ขวาน ฟัน เตกเซ่ง ลง ทหาร ทั้ง สี่ เอา อาวุธ
มือง บัด ไว้ จึง ไม่ ถุก เตกเซ่ง ๆ ถอด ธอง บัด หน้า ออก เห็น ก็ ตก ใจ
ขับ ม้า พา ทหาร ล่า ถอย กลับ เข้า ด่าน โวมนวชัย เห็น เวลา จวน จะ ค่ำ ก็
พา ทหาร กลับ ไป ค่าย เตกเซ่ง กลับ ไป ถึง ด่าน ก็ คิด วิคก จึง พุด กับ
นาย ทหาร ทั้ง ปวง ว่า โวมนวชัย คน นี้ มี ฝีมือ เข้ม แขง จะ สู้รบ ขับ
เขียว ไม่ เห็น จะ ไม่ ได้ ครั้น จะ ยก กองทัพ กลับ ไป ใน ขณะ นี้ ที่ ไหน

โหวงไฮ้วจะยอม คงจะยก กองทัพ คิด ตาม ไป เรา มี ความ วิทก มาก อยู่
 ทหาร ทั้งปวง ได้ฟัง ดัง นั้น จึง พูด ว่า การ คู้ก สงคราม นั้น ย่อม แพ้ แล
 ชะนะ เปน ชรรวมคา มา แด่โบราณ ถ้า แล โหวงไฮ้วคุม ทหาร มา ทำ ทาย
 อีก ข้าพเจ้า ทั้งหลาย จะ ขอ รับ อาษา ออก สู้รบ คำน ทาน ให้ สิ้น ฝีมือ
 เขา ไชยชนะ ให้ คง ได้

ครั้น เวลา เข้าโหวงไฮ้ว จึง คุม ทหาร ออก มา ร้อง ทำ รับ อยู่ ที่ หน้า คำน
 เตกเซง จึง ให้ เต่าเซ่ง ออก ไป สู้รบ ได้ สู้ สิบ เพลง เต่าเซ่ง คำน ทาน ฝึ
 มือโหวงไฮ้ว ไม่ได้ จึง ขัม ม้า หนี เข้า คำน เตกเซง ให้ เตี้ยคง หลี้หึ่ง ยก
 ออก ไป เตี้ยคง หลี้หึ่ง สู้ ฝีมือโหวงไฮ้ว ไม่ได้ ก็ ขัม ม้า หนี กลับ เข้า คำน
 โหวงไฮ้วได้ ไชยชนะ แก่ ทหาร ทั้งปวง แล้วย ก็ พา ทหาร กลับ ไป ค่าย เตี้ย
 คง หลี้หึ่ง ก็ เข้า ไป แจ้ง ความ แก่ เตกเซง ว่า ข้าพเจ้า ทั้ง สอง ออก ไป สู้
 รบ ทาน ก่าตัง โหวงไฮ้ว ไม่ได้ เตกเซง ได้ ฟัง ก็ ยิ่ง มี ความ วิทก มาก ขึ้น
 จึง ตรึก ตรอง ว่า โหวงไฮ้ว มี ฝีมือ เข้ม แรง นึก เรา จะ สู้รบ ด้วย ก่าตัง
 แล ฝีมือ เหน จะ ไม่ได้ จำ จะ ต้อง พ้อ ถวง ด้วย กถ อุบาย เขา ไชยชนะ
 ให้ ได้ กิด แล้วย ก็ เรียก เตี้ยคง หลี้หึ่ง นาย ทหาร ทั้ง สอง มา เตกเซง
 ก็ พา กัน ออก จาก คำน ไป ใน ขณะ นั้น เวลา เย็น จวน จะ ค่ำ เตกเซง เดิน
 ไป จาก คำน ทาง ประมาณ ห้า สี่ ถึง เขา อังเจียะหัง หนึ ไชย ภูมิ ที่ ชอบ
 กถ ควร จะ เอา ทหาร ชุ่ม ใจ ได้ เตกเซง เห็น ภูมิ ที่ แล้วย ก็ กลับ มา คำน

ครั้น รุ่ง ชัน เข้า เตกเซง สั่ง ให้ เตี้ยคง หลี้หึ่ง คุม ทหาร แม่น เกาทัณฑ์
 สอง พัน ไป ชุ่ม อยู่ ที่ คำนล เขา อังเจียะหัง ถ้า เห็น ข้าคู้ก ได้ คิด ตาม
 เข้า ไป ก็ ให้ ระดม ยิง เกาทัณฑ์ ออก มา แล้วย ให้ เจี้ยงก กับ เต่าเซ่ง คุม
 ทหาร นาย ละ ห้า พัน เข้า สู้รบ กับ โหวงไฮ้ว ให้ เต่าเซ่ง ไป ชุ่ม ทหาร อยู่
 ตาม ทาง ถ้า เห็น เจี้ยงก ตำ ถอย ไป ก็ ให้ เต่าเซ่ง คุม ทหาร ออก คำน
 ทาน ได้ แล้วย ก็ ตำ ถอย ไป ใน หว่าง เขา อังเจียะหัง นาย ทหาร ทั้ง สี่
 ก็ คำนับ ตา ไป ทำ ตาม สั่ง ทุก ประการ

ฝ่ายโหวงมัวฮัย ครั้น รุ่ง ชื่น เข้า ก็คุม ทหาร ออก จาก ค่าย มา ร้อง เรียก ให้ เตกเซง ออก รบ เจียงเงก ก็คุม ทหาร เข้า สู้ รบ กับ โหวงมัวฮัย ได้ หัก สิบ เพลง เจียงเงก ก็ ตำ ลอย ไป เจ้าเซ่ง ก็คุม ทหาร เข้า รบ โหวงมัวฮัย ได้ สี่ สิบ เพลง เจ้าเซ่ง ก็ ขับ ม้า หนี เข้า ไป ใน หว่าง เขา อิงเจียหังง่า โหวงมัวฮัย หารู ว่า ข้าศึก คิด กด อุบาย ไว้ ไม่ ก็ ขับ ม้า ได้ ติด ตาม เจ้าเซ่ง เข้า ไป ใน หว่าง เขา เคียงคอง หลัดหึ่ง ที่ ชุ่ม ทหาร เกาทัณฑ์ อยู่ ก็ ให้ ทหาร ยิง ระดม ออก มา โหวงมัวฮัย เห็น ตก เกาทัณฑ์ ทหาร ข้าศึก ยิง มา ดัง ห่าฝน โหวงมัวฮัย เอา อาวุธ บ้าง มีด ตุก เกาทัณฑ์ ไว้ เคียงคอง หลัดหึ่ง ก็ เร่ง ให้ ทหาร ยิง ตก เกาทัณฑ์ ชนมา ออก มา เป็น อัน มาก โหวงมัวฮัย อ่อน กำลัง ตง บ้าง มีด ไม่ทัน ก็ ถูก ตุก เกาทัณฑ์ ที่ คั่น คอ แห่ง หนึ่ง ถูก ที่ ขา แห่ง หนึ่ง เจ็บ ปวด เหลือ ทน ครั้น จะ ขับ ม้า หนี ก็ เห็น จะ ไม่พ้น แล้ว ร้อง ประกาศ ว่า ตัวเรา ชื่อ สัตย์ กตัญญู คือ เจ้า นาย หมาย จะ ทำ ราชการ ส่นอง พระเดช พระคุณ บัดนี้ เรา ไม่ รู้ ถึง กด อุบาย ข้าศึก จึง เสีย ที่ ท่าน ปล่อยให้ ฆง มี ความ กตัญญู คือ เจ้า นาย ให้ เหมือน เรา เกิด ร้อง ประกาศ ดัง นั้น แล้ว โหวงมัวฮัย ก็ ชัก กระบี่ ออก เชือด คอ ตาย พวก ทหาร ของ โหวงมัวฮัย เห็น นาย ตาย ก็ พากัน ระดำ ระด้าย เจียงเงก เจ้าเซ่ง เคียงคอง หลัดหึ่ง ก็ ขับ ทหาร เข้า ไล่ ฆ่า พัน ทหาร โหวงมัวฮัย ต้ม ตาย ตง เป็น อัน มาก ที่ เหลือ ตาย ก็ หนี กระจัด กระจาย ไป เจียงเงก เจ้าเซ่ง เคียงคอง หลัดหึ่ง ต่ หัก เขา ตำน กิตติมกวน ได้ ก็ เขา ช้อ ความ ไป แจ้ง กับ เตกเซง ทุก ประการ เตกเซง แจ้ง ความ ก็ ดี ใจ ยก กองทัพ เข้า ไป ตั้ง อยู่ ใน ตำน กิตติมกวน แล้ว ก้า ขับ ตั้ง ทหาร มิ ให้ ไป ชุ่ม เหวง ราษฎร ชาว บ้าน ได้ ความ เดือดร้อน แล้ว เตกเซง ก็ พัก อยู่ ใน ตำน กิตติมกวน

ฝ่าย ทหาร ของ โหวงมัวฮัย ที่ เหลือ ตาย ก็ พากัน หนี ไป ถึง ตำน เจียเตงกวน ก็ เขา ช้อ ความ เข้า ไป แจ้ง แก่ ปาซ่าไหล ผู้รักษา ตำน ทุก ประการ ปาซ่าไหล แจ้ง ความ ก็ โกรธ ยิ่ง นึก จึง พุด กับ นาย ทหาร

เมือง เปียนเหลียง ยก กองทัพ มาฆ่า พวกเรา ตายเป็น อัน มาก บัด นี้ ค
 หัก เขา ตำน กิตติมกอน ไป ได้ ฆ่า โหวงมัวฮยี่ ทหาร เขก ตาย เสีย แล้ว
 จำ เรา จะ ยก กองทัพ ไป สู้รบ ตู ฝี่ มือ กับ ทหาร เมือง เปียนเหลียง สัก ครั้ง
 หนึ่ง พด ดั่ง นั้น แล้ว ก็ สั่ง ให้ ทหาร ตระเตรียม เครื่อง ตำราวุธ พร้อม
 ปาซ่าไหล ก็ แต่ง ตัว ถือ อาวุธ มา ขึ้น ม้าคุม ทหาร ออก จาก ตำน เจี้ยเตงกอน
 ตรง มก โกลด จะ ถึง ตำน กิตติมกอน ทาง ประมาณ ตาม สิบ ลี้ สั่ง ให้ ทหาร
 ตั้ง ค่าย มั่น ถง ไร่ แล้ว ปาซ่าไหล ก็ คุม ทหาร ออก จาก ค่าย มา ทำ ทาย
 ให้ ออก รม

ฝ่าย เตกเซง แจ้ง ว่า ปาซ่าไหล ผู้ วิชา ตำน เจี้ยเตงกอน ยก กองทัพ มา
 จึง สั่ง ให้ เจี้ยวเตงกุกุ่ย คุม ทหาร ออก ไป ปาซ่าไหล เห็น ทหาร เมือง เปียน
 เหลียง ยก ออก มา ก็ ขมิ ม้า เข้า รม กับ เจี้ยวเตงกุกุ่ย ๆ ทาน กำตั้ง ปาซ่า
 ไหล ไม่ ได้ เสีย ที่ ปาซ่าไหล ตี ตก ม้า ลง ทหาร ของ ปาซ่าไหล ก็ พว กัน
 ทรู เข้า มา ขมิ ตัว เจี้ยวเตงกุกุ่ย ไป ได้ ทหาร เจี้ยวเตงกุกุ่ย เห็น เขา ขมิ นาย
 ไป ก็ ตก ใจ พว กัน หนึ่ง กตมิ เข้า ตำน ปาซ่าไหล ก็ สั่ง ให้ ทหาร เอา ตัว
 เจี้ยวเตงกุกุ่ย ไป จำ ชัง ไร่

ฝ่าย ทหาร เจี้ยวเตงกุกุ่ย ซึ่ง หนึ่ง กตมิ เข้า ตำน ก็ ไป แจ้ง ความ ซึ่ง เจี้ยว
 เตงกุกุ่ย เสีย ที่ กับ ซำคัก ให้ เตกเซง ฟัง ทุก ประการ เตกเซง จึง คิด ว่า
 ทหาร ที่ ยก มา มี ฝี่ มือ เข้ม แขง หนัก จะ ต้อง ให้ หดหึ่ง ไป สู้รบ ตู อีก
 ครั้ง หนึ่ง ครั้น รุ่ง ชัน เข้า ปาซ่าไหล ก็ คุม ทหาร ออก จาก ค่าย มา ทำ รม
 เตกเซง ก็ ให้ หดหึ่ง คุม ทหาร ออก ไป ปาซ่าไหล เห็น ก็ ขมิ ม้า รม กับ
 หดหึ่ง ได้ สี่ สิบ เพลง หดหึ่ง สู้ ฝี่ มือ ปาซ่าไหล ไม่ ได้ ปาซ่าไหล เขา
 ง้าว พัน หดหึ่ง เขา ง้าว ชัน รม ไร่ หดหึ่ง กำตั้ง น้อย ทาน กำตั้ง ปาซ่าไหล
 ไม่ ได้ ม้า ที่ หดหึ่ง ชี ถลา ไป ปาซ่าไหล ได้ ที่ ก็ โถม เข้า ไป ขมิ ตัว หดหึ่ง
 ได้ ทหาร ของ หดหึ่ง เห็น เสีย ที่ ก็ พว กัน หนึ่ง กตมิ เข้า ตำน ปาซ่าไหล
 ให้ ทหาร เอา ตัว หดหึ่ง ไป จำ ชัง ไร่ ด้วย กัน กับ เจี้ยวเตงกุกุ่ย ทหาร ของ

หลั่หั่ง ก็ ไป แจ้ง ความ กับ เตกเซง ๆ ได้ พัง ก็ ตกใจ จึง พุด ว่า เจียวเทงกั๊ย กับ หลั่หั่ง สอง คน นี้ ซำคัก จับ ไป จะ ซำ พัน ประการใด ก็ ไม่ รู้ เวลา พรัง นี้ เรา จะ ยก ไป สู้รบ ได้ ตาม ดู ให้ รู้ ความ ครั้น รุ่ง ชื่น เข้า เตกเซง ก็ แต่ง คิว ได้ เสือ เกวาะ ชื่น นำ ถือ ทวน สอง มือ คุม ทหาร ออก จาก ตำน ไป

ฝ่าย ปาซำไหล ยก ทหาร ออก จาก ค่าย ตรง มา เตกเซง ก็ ชิม น้ำ เข้า โกลั ร้อง ถาม ว่า ท่าน จ้ม เฮา ทหาร ของ เรา ไป สอง คน นั้น ท่าน จง เว้ง ปลดปล่อย คิว กลับ มา ถ้า ไม่ ปลดปล่อย คิว ท่าน ก็ จะ ตาย ด้วย ฝีมือ เรา ปาซำไหล ได้ พัง ก็ โกรธ จึง ตอบ ว่า ทหาร ของ ท่าน สอง คน นั้น เรา จับ เขา คิว ไป จำ ขัง ไว้ บัด นี้ เรา จะ จับ คิว ท่าน กับ ทหาร ไป ให้ หมด แล้ว จึง จะ ซำ เสี้ย ให้ พร้อม กัน พุด ดั่ง นั้น แล้ว ก็ ชัก ม้า เข้า รบ กับ เตกเซง เป็น สำมารถ ต่าง คน ก็ คดอง แคว่ ว่อง ไวร รบ กัน ได้ ประมาณ ร้อย เพลง พย จวน เวลา พลบ ค่ำ ต่าง คน ก็ เลิก ทัพ กลับ ไป

ครั้น รุ่ง ชื่น เข้า ปาซำไหล ก็ คุม ทหาร ออก จาก ค่าย ตรง มา เตกเซง ก็ คุม ทหาร เข้า สู้รบ กับ ปาซำไหล อีก ไม่ แพ้ ชนะ กัน ครั้น จวน เวลา ก็ เลิก ทัพ กลับ ไป แต่ สู้รบ กัน มา ก็ หลตาย วัน ยัง ไม่ แพ้ ชนะ กัน ปา ซำไหล จึง ครึก ตรอง ว่า จำ เรา จะ มี หนึ่ง ถือ บอก ข้อ ราชการ เข้า ไป ยัง เขียนเขียนก๊กฮ่อง ให้ ทราบ กับ ขอ กงทัพ ให้ ยก มา ช่วย คิด แล้ว ก็ ทำ หนึ่ง ถือ เข้า ผนึก มอม ให้ ม้า ไซ ถือ ไป

ฝ่าย เขียนเขียนก๊กฮ่อง เจ้า เมือง เขียนเขียนก๊ก เต็ม แจ้ง ความ ว่า พระเจ้าซ่งยงจื่อฮ่องเต้ มี รับ ตั้ง ตั้ง ให้ เตกเซง เป็น แม่ทัพ ยก กองทัพ มา ตี เขา ตำน อันเพ่งกวน ซำ เทกเทียบเหลง ตาย เตกเซง ยก กองทัพ เข้า ไป ตั้ง ชยุ ใน ตำน อันเพ่งกวน ก็ มีความ โกรธ จึง พุด กับ ชุนนาง หงปวง ว่า เมือง เรา ก็ แต่ง เครื่อง บรรณา การ ไป อ่อน น้อม อยู่ ทุก มี มิ ได้ ขาด เหตุ ไฉน จึง ได้ ยก กองทัพ มา กระทำให้ เรา ได้ ความ เดือดร้อน ถ้า เรา จะ

ไม่สู้รบ ค้ำน ทาน ไวร ก็ จะ ดู หมิ่น ว่า เมือง เรา ไม่มี ทหาร เอก ครั้น เรา
 จะ ให้ ทหาร ออก สู้รบ ค้ำน ทาน ไพร่ พด ก็ จะ ได้ ความ ถ่ามมาก จำ จะ ต้อง
 รบ พัง ชั่ว ดู ก่อน พอ มา ใช้ เขา หนังสือ เทกเทียน โส้ว เข้า ไป ให้ เขียน
 เขียน กัก อ่อง ๆ วับ หนังสือ ฉึก ฉนี้ ก ออก อ่า น แฉ้ง ความ ว่า เดกเซง เปน
 แม่ทัพ ยก กองทัพ เดิน ผิด ทาง ช่า เทกเทียนเหตง ตาย บัด นี้ ข้าพเจ้า มี ใจ
 เจ็บ แค้น คิด จะ แก่ แค้น แทน พี่ ชาย ข้าพเจ้า ได้ มี หนังสือ ไป ขอ กองทัพ
 ไวร มัวฮัย ผู้ รักษา คำน กิดตัมกวน ให้ ยก มา ช่วย เขียนเขียน กัก อ่อง อ่า น
 หนังสือ แฉ้ง ความ แฉ้ง จึ่ง พด กับ ชุนนาง ทงปวง ว่า เดกเซง ยก กองทัพ
 เดิน ผิด ทาง มา ช่า เทกเทียนเหตง ผู้ รักษา คำน ของ เรา ตาย จำ จะ รวบรวม
 รวม ทหาร ทุก ๆ คำน ยก ไป จับ เดกเซง มา ช่า แก่ แค้น ทด แทน ทหาร ของ
 เรา จึ่ง จะ ได้ พด ยัง ไม่ ทน ชาด คำ พอ มา ใช้ เขา ขอ ความ เข้า ไป แฉ้ง
 อีก ว่า เทกเทียน โส้ว ผู้ รักษา คำน เจียเฟ่งกวน กับ นาง ต่อฮยฮูหยิน ภรรยา
 เดกเซง ช่า ตาย เสีย ทั้ง สอง คน บัด นี้ เดกเซง ยก กองทัพ เข้า ค้าง อยู่ใน
 คำน เจียเฟ่งกวน แฉ้ง เขียนเขียน กัก อ่อง ได้ พัง ก็ มี ความ โกรธ เปน อัน
 มาก ยัง หนึ่ง ตรึก ตรอง อยู่ พอ ผู้ ถือ หนังสือ ของ ปาซ่าไหล ไป ถึง ก็ เขา
 หนังสือ เข้า ไป ให้ เขียนเขียน กัก อ่อง อ่า น แฉ้ง ว่า ไวร มัวฮัย ผู้ รักษา คำน
 กิดตัมกวน เดกเซง ช่า ตาย บัด นี้ เดกเซง ยก กองทัพ เข้า ไป ค้าง อยู่ใน
 คำน กิดตัมกวน ข้าพเจ้า ปาซ่าไหล ยก กองทัพ ไป ค้ำน ทาน สู้รบ กับ
 เดกเซง เปน หลาย วัน ยัง หา แพ้ ชะนะ กัน ไม่ ขอ ท่าน จง ได้ ยก กองทัพ
 ไป ช่วย โดย เร็ว เดก เขียนเขียน กัก อ่อง แฉ้ง ความ ใน หนังสือ แฉ้ง ก็ ตก ใจ
 จึ่ง ปฤกษา กับ ชุนนาง นาย ทหาร ทงปวง ว่า ไวร มัวฮัย ผู้ รักษา คำน กิด
 ตัมกวน นี้ มี ผู้ มีชื่อ แซ่ม แฉง หา มี ผู้ ไค จะ ค้ำน ทาน ได้ ไม่ เปน ทหาร เอก
 ใน เมือง เรา ก็ ยัง สู้ ผู้ มีชื่อ เดกเซง ไม่ ได้ บัด นี้ เรา จะ ได้ ผู้ ไค ไป สู้
 รบ กับ เดกเซง

ฝ่าย ทอดทูน ขุนนาง ผู้ใหญ่ จึงว่า ซึ่ง เมือง เบี่ยนเหลียง กับ เมือง
ไซหยง ทำศึก สงคราม กัน จันทียนอ่อง กับ จือแฮไซ นั้น มีฝีมือ เข้ม แขง
ก็สู้แตกเซง ไม่ได้ ซึ่ง ทหาร ใน เมือง เภา นี้ ก็ไม่เห็น ผู้ใด ที่ จะสู้รบ
ต้าน ทานแตกเซง ได้ ข้าพเจ้า เห็น อยู่ แต่ นาง โปยโปกงจู้ บุตรสาว ของ
ท่าน มีของ วิเศษ จึง จะ ต้าน ทาน ข้าศึก ได้ ขอท่าน จง ให้นาง โปยโปกง
จู้ ไป สู้รบ ตัก ครั้ง หนึ่ง เกิด เขียนเขียนก๊กอ่อง ได้ พัง ทอดทูน ขุนนาง ผู้
ใหญ่ ว่า ก็ เห็น ชอบ จึง ให้ หานาง โปยโปกงจู้ เข้า มา บอก ว่า บัดนี้
ข้าศึก ยก มา ฆ่า ทหาร ของ เภา ต้ม ตาย ที่ เขา ต้าน ไป ได้ ถึง สาม ตำบล
แล้ว โควมว้อย ทหาร เภา ก็ ตาย หามี ผู้ใด ที่ จะ ยก ไป ต้าน ทาน กับ
ข้าศึก ได้ ไม่ บิดา เห็น อยู่ แต่ เจ้า จึง จะ กำจัด ข้าศึก ได้ เจ้า จึง ยก กอง
ทัพ ไป ปราม ปราม เสีย ราษฎร จะ ได้ อยู่เย็น เป็น สุข สืบ ไป นาง โปยโป
กงจู้ จึง ว่า ซึ่ง ข้าศึก ยก มา ฆ่า ทหาร ของ เภา ตาย ที่ เขา ต้าน ไป ได้
นั้น บิดา อย่า ได้ วิตก เดย ข้าพเจ้า จะ ขอ อาษา ไป จับ เขา คิว มา ฆ่า เสีย
แก่ แค้น แทน ทหาร ของ เภา ให้ จง ได้ เขียนเขียนก๊กอ่อง ได้ พัง ก็ ดี ใจ
จึง ตั้ง ให้ นาง โปยโปกงจู้ เป็น แม่ ทัพคุม ทหาร ห้า หมื่น ยก ไป กับ ทหาร
หญิง ที่ ผัก หัด เพดง ฮาตุร ไร่ อีก สาม ร้อย คน แต่ นาง โปยโปกงจู้ นี้ มี
ฝีมือ เข้ม แขง นึก เมื่อยัง เด็ก อยู่ นั้น โดวซัน เสีย มี ญี่ วิเศษ พา ไป ผัก
หัด เพดง ฮาตุร ให้ คัดล่อง แดงแล้ว ให้ ของ วิเศษ กับ นาง โปยโปกงจู้ มา
แปล อย่าง ซึ่ง ของ วิเศษ นั้น ใช้ ได้ ต่าง ๆ อาจ ปราม ปราม ข้าศึก ได้
ครั้น นาง โปยโปกงจู้ ยก กองทัพ มา โก้ว ต้าน เจี้ยเตงกวน ก็ ให้ ทหาร ตั้ง
ค่าย อยู่ โก้ว ต้าน ทาง ประมาณ สาม ติ

ฝ่าย ปาซ้าไหต แจ้ง ความ ว่า นาง โปยโปกงจู้ ยก กองทัพ มา ก็ ดี ใจ
ออก ไป คำนับ นาง โปยโปกงจู้ แล้ว พุด ตัก ด้วย ข้อ ราชการ ทัพ นาง โปยโป
กงจู้ จึง ถาม ว่า ใน กองทัพ เตกเซง มี ทหาร มาก น้อย ตัก เท่า ไ
ปาซ้าไหต ว่า ไฟร์ พด ทหาร ประมาณ ห้า หมื่น เตศ ข้าพเจ้า ยก กองทัพ

ออกไป รบจับ ได้ทหาร สอง คน มาจำ ชัง ไว้ แล้ว ยก ออก ไป สู้รบ กับ
 เทกเซง อีก หลาย ครั้ง ก็ ยัง หา แพ้ ชนะ กัน ไม่ นาง โปย โปกงจู้ จึง ว่า
 เวลาดำรง นี้ เรา จะ ยก ออก ไป รบ เขา ไชย ชนะ ให้ ได้ ก็ ตั้ง ทหาร ให้
 เตรียม ตัว ไว้ พร้อม ครั้น รุ่ง ชื่น เข้า นาง โปย โปกงจู้ ก็ ยก ทหาร ออก ไป
 ร้อง ท้า ทาย ระบุ ชื่อ ให้ เทกเซง ออก มา รบ

ฝ่าย เทกเซง ครั้น แจ้ง ความ ว่า นาง โปย โปกงจู้ บุตร ดาว เขียนเขียน
 ก็ ก่อ งอก กองทัพ มา ท้า รบ จึง นึก ว่า เขียนเขียนก็ ก่อ งอก ครอบ จะ ไม่ มี
 ทหาร ออก มา สู้รบ กับ เรา จึง ได้ ใช้ บุตร ดาว ออก มา อัน หญิง นั้น ที่
 ไหน จะ สู้ ชาย ได้ มัน จะ สู้ ได้ ก็ ด้วย วิชา ความ รู้ อัน นาง โปย โป
 กงจู้ นี้ คง จะมี วิชา ดี ดัง อย่าง หนึ่ง จึง ได้ ก่อ ทัพ มา ท้า รบ ดัง นี้
 จะ ต้อง ให้ ทหาร ออก ไป รบ พัง กำจัด คุก่อน คิด แล้ว จึง มังคัม ให้ เจ้าเซ่ง
 คุม ทหาร ออก ไป

ฝ่าย เจ้าเซ่ง ครั้น ออก ไป ถึง ส่นาม รบ เห็น นาง โปย โปกงจู้ ขึ้น ม้า
 อยู่ นำ ทหาร ครอบพรหม แบบ บาง ไม่ สมควร จะ มา สู้ สู้ มี กับ นาย เรา
 จึง ร้อง ออก ไป ว่า ตัว เจ้า นี้ ฤา ชื่อ โปย โปกงจู้ เหตุใด จึง มังอาจ มา ท้า
 ทาย เทกเซง ผู้ นาย เรา หาก อด ความ คาย ไม่ ฤา นาง โปย โปกงจู้ จึง ว่า
 ถ้า ท่าน จะ รู้จัก ชื่อ เรา แล้ว จง กับ ศัสมา คำนิม เรา เสีย ก่อน จึง จะ
 บอก ชื่อ ให้ เจ้าเซ่ง ว่า ตัว ท่าน เป็น สัตว์ ดี แต่ การ เย็บ เดี่ยว บัก ครอบ
 ของ ใน เรือน เท่านั้น เหตุใด จึง ก่อ ทัพ ยก กองทัพ มา พุดจา มังอาจ
 เหลือ เกิน นัก จะ สู้ กับ ใคร ได้ เร่ง เข้า มา คำนิม เสีย โดย เร็ว มัน ชัด
 แฉง จะ ชื่น รบ เรา จะ จับ ตัว ไป ใน เดี่ยว นี้ นาง โปย โปกงจู้ ได้ พัง เจ้าเซ่ง
 ว่า ก็ โกรธ ชน ม้า เข้า รบ กับ เจ้าเซ่ง ๆ ไล่ คิด ตาม ไป นาง โปย โปกงจู้ จึง
 เข้า เข้ายศคนเสาะ คือ เชือก วิเศษ ค่อย ไล่ ไป บน อากาศ ปรางู เหมือน พ้า
 แลบ แล้ว ก็ ลง มา มัด ตัว เจ้าเซ่ง ไว้ แน่นหนา นาง โปย โปกงจู้ ให้
 ทหาร จับ ตัว เจ้าเซ่ง ไป จำ ชัง ไว้ กับ เขียวเทงกัย หลัหนึ่ง

ฝ่าย ทหาร เต่าแข่ง ครั้น เห็น พวก ทหาร ขำคึก ก็ ไป ใต้ ก็ แยก
 ธรรมดา ธรรมดา พวก ทหาร ขำคึก ก็ ไป ใต้ ก็ แยก
 อัน มาก ที่ เหลือ คาย ก็ หนี ถลับ เชา คาย แจง ความ กับ เต่าแข่ง ทุก
 ประการ เต่าแข่ง ได้ พัง ก็ ตก ใจ

ฝ่าย เตี้ยคง จึง เข้า รับ อาษา ขึ้น น้ำ พา ทหาร ออก ไป รับ กับ นาง โปย โป
 กงจู้ ได้ ประมาณ สี่ สิบ เพง ตู ฝีมือ นาง โปย โปกงจู้ ไม่ ได้ ก็ รับ น้ำ หนี
 เข้า ค่าย เต่าแข่ง เห็น เตี้ยคง หนี เข้า มา ก็ ตก ใจ จึง ตาม ว่า เหตุใด
 เจ้า จึง หนี มา ดังนี้ เตี้ยคง บอก ว่า นาง โปย โปกงจู้ ฝีมือ เข้ม แขง หนัก
 ขำพเจ้า ตู ไม่ ได้ เต่าแข่ง จึง ตก ตรอง ว่า ขำคึก มี กำลัง เข้ม แขง หนัก
 ยัง ไม่ เห็น ผู้ ไต เลย ที่ จะ ออก ไป ตู รับ เวลา นี้ จะ ต้อง งด ใจ ก่อน
 คิด แล้ว เต่าแข่ง จึง ทำ หนังสือ ถลับ หนึ่ง ใจ ความ ว่า วัน นี้ พวก เชา เลี้ย
 ที่ ท่าน รับ ไป ได้ คน หนึ่ง ขอ ให้ ท่าน ยก ทัพ ถลับ ไป เชา จะ ขอ ตก
 ตรอง ดู ก่อน ต่อ เวลา เข้า จึง จะ ยก มา ตู รับ กัน ต่อ ไป ครั้น ทำ หนังสือ
 ถลับ แล้ว ให้ ทหาร เชา ไป ปัก ใจ ให้ ขำคึก รั

ฝ่าย นาง โปย โปกงจู้ ครั้น แจง ใน หนังสือ แล้ว เลิก ทัพ ถลับ ไป
 ฝ่าย เจียงเทงก๊วย ครั้น เห็น พา ตัว เต่าแข่ง มา จำ ขัง ไว้ แห่ง เดียว กัน จึง
 ตาม เต่าแข่ง ว่า เหตุใด ขำคึก จึง รับ ตัว มา ได้ เต่าแข่ง ครั้น นี้ เชา เลี้ย ที่
 ให้ ผู้ หมึง รับ ได้ เชา มี ความ อับ ฮาย มาก หนัก เจียงเทงก๊วย ว่า ขิง ขำคึก
 รับ ท่าน มา จำ ขัง ไว้ ด้วย กัน เชา ก็ มีความ ยินดี ได้ เห็น หน้า พุต ฉา
 ปรีบ ทุก ขั กัน

ฝ่าย นาง โปย โปกงจู้ ครั้น เวลา เข้า ก็ คุม ทหาร ออก มา ขวน รับ เต่า
 แขง จึง ให้ เจียงเทง ออก รับ ได้ ประมาณ แปด สิบ เพง นาง โปย โปกงจู้
 ควาง เชือก ขึ้น ไป มัด เจียงเทง ไว้ ทหาร รับ ตัว ไป จำ ขัง ไว้ แห่ง เดียว กัน
 กับ เต่าแข่ง เจียงเทงก๊วย เต่าแข่ง เห็น เจียงเทง เลี้ย ที่ มี ความ วิทก หนัก
 จึง ให้ เตี้ยคง ออก ไป รับ นาง โปย โปกงจู้ ก็ รับ ได้ ด้วย เชือก อัน มี กุทขี

ไปจำขังไว้แห่งเดียวกับทหาร ซึ่งจับมาได้แต่ก่อนนั้น เจี้ยวเพ่งก๊วย
 เอาแข่ง เจี้ยวเงก เตี้ยตง หลี่หัง จึง พัด กัน ว่า แต่เราทำศึก สงคราม มา ก็
 มาก ไม่เหมือน ครังนี้ เตย ซำคัก เข้ม แขง นักเรา วิตถ ด้วย เตกเซง ผู้ นาย
 ถ้า แมน ชัน สู้รบ ไป ก็ เหน จะ ไม่ พัน มีอ ซำคัก ขออย่าให้ มี มานะ สู้รบ เตย

ฝ่าย นาง โปยไปกงจู้ ก็ คุม ทหาร ออก มา ทำ รบ เตกเซง แคง ตัว ไล่
 เสือ เกราะ ถือง้าว ฮาอูช วิเศษ ชัน ม้า มังกร แล้ว เรี่ยก เมงเตงกัก เข้า มา
 โกลั กระซิบ ตั้ง ว่า สงคราม ครังนี้ เข้ม แขง นัก เจ้าจง คอย ดู ถ้า เหน

เรา เสีย ที่ แก่ ซำคัก แล้ว จง คิดเอา ตัว รอดหนี ให้ พัน ไภย ไป เมือง
 เปียนเหลียง เกิด ตั้ง แล้ว เตกเซง ก็ จับ ม้า ออก ไป รบ ม้า มังกร นั้น
 ก็ ไม่ ร่า เริง เหมือน แต่ ก่อน ทำ ฮาการ ง่วง งุน เหมือน ไม่เต็ม ใจ เตกเซง

เหน กิริยา ม้า มังกร ผิด ตั้ง เกิด จึง นึก ว่า เราจะ ไป สู้รบ กับ ซำคัก ครัง
 นี้ เหน จะ เสีย ท้อง ที่ เปน มัน คง ครังนี้ จะ ไม่ ออก สู้รบ ก็ เปน ที่ อภัยศ
 นัก ถึง จะ ตาย ก็ ไม่ เสีย ตาย กับ ซำคัก คิด แล้ว เตกเซง ก็ จับ ม้า คุม
 ทหาร ออก ไป แด เหน นาง โปยไปกงจู้ ยืน ม้า อยู่ หน้า ทหาร ดู รูป ร้าง

ลักษณะ จริต กิริยา งดงาม นัก จึง นึก ว่า แต่เรา อยู่ ที่ เมือง เปียนเหลียง
 ก็ ซ้ำ นาน ยัง ไม่ เหน สตรี งาม ต้อง ใจ เหมือน เช่น นี้ เตย

ฝ่าย นาง โปยไปกงจู้ ครัน เหน เตกเซง จับ ม้า ออก มา ยืน อยู่ หน้า
 ทหาร ดู รูป ร้าง ท่วง ทวี กิริยา คมด้น ส้ม เปน ทหาร เอก จึง คิด ว่า แต่ เหน
 ชาย โน เมือง นี้ ก็ มาก ไม่ งาม เหมือน เตกเซง เตย เตกเซง กับ นาง โปยไป
 กงจู้ ต่าง คน ก็ แด ดู กัน ไม่ วาง ตา ตตั้ง อยู่

ฝ่าย ทหาร ผู้ หมิง ซึ่ง คิด ตาม มา ครัน เหน นาง โปยไปกงจู้ ยืน ม้า
 นิ่ง ตั่ง อยู่ จึง เตี้ยน ว่า ซำคัก ยก กองทัพ ออก มา ถึง แล้ว เหตุ ไต จึง นิ่ง
 อยู่ ณนี้ ฤา จะ ไม่ รบ สู้กัน ก็ ตาม จะ ได้ เด็ก กองทัพ กลับ ไป นาง
 โปยไปกงจู้ ได้ ยืน ทหาร ว่า ที่ นึก ละอาย ใจ จึง ถาม เตกเซง ว่า ท่าน นี้
 ชื่อ ไร เตกเซง จึง ว่า เรา ชื่อ เตกเซง ตัว เจ้า ชื่อ นาง โปยไปกงจู้ ฤา

นาง โปยโปกงจู้ จึง ว่า วัจก ซื่อเลียง เรา แล้ว เหตุใด จึง จะ ขึ้น มา สู้รบ
 ไม่ รู้ ฤฯ ว่า เรา มี ฝีมือ เข้ม แขง แต่ ทหาร ของ ท่าน เรา ก็ จับ เขา ไป ได้
 ทั้ง สิ้น แล้ว ทำ ไฉน จึง ไม่ มา คำนับ เสีย โดย ดี ตกเชิง จึง ว่า เรา จะ
 เอา ความ ให้ ท่าน พัง ขอ จง ห้าม ทหาร ให้ หยัด กตอง แด ม้า พ้อ เสีย ก่อน
 นาง โปยโปกงจู้ ก็ ตั้ง ทหาร ให้ หยัด คี กตอง แด ม้า พ้อ ตกเชิง จึง ซัก ม้า
 ขยับ เข้า ไป โกง นาง โปยโปกงจู้ แล้ว จึง ว่า เดิม พระเจ้า ช้อง ยิน จง ช้อง เค
 มี รบ ตั้ง ใช้ ให้ เรา เป็น แม่ทัพ ยก ไป ตี เมือง ไชยหยง ครั้น มา ถึง ทาง
 สอง แยก เจียวเทงก๊วย นำ กองทัพ มา ทาง นี้ ด้วย สำคัญ ว่า เป็น คั้น ทาง
 ไป เมือง ไชยหยง ครั้น เดิน กองทัพ มา ถึง ด่าน เจียวเพ่งกวง เจียวเทงก๊วย
 ให้ ทหาร ตั้ง ค่าย พัก กองทัพ อยู่ ครั้น เทกเทียนเหลง วัฯ ว่า กองทัพ เรา
 ยก มา ก็ ไม่ พุดจา ไต่ ถาม กัน ว่า กะไร เขา แต่ โทโส เข้า ตั้ง หน้า คุณ ทหาร
 ตรง เข้า มา จะ ทำ ร้าย เจียวเทงก๊วย ๆ ก็ เป็น คน มุทะลุ ไม่ ตก ตรอง ก็ เข้า
 รบ กับ เทกเทียนเหลง ๆ เสีย ที่ เจียวเทงก๊วย ฆ่า เสีย เราก็ ยัง ไม่ รู้ ว่า มา
 ผิด ทาง ก็ ยก กองทัพ ถ่วง เข้า มา ถึง ด่าน ที่ สอง ได้ สู้รบ กับ เทกเทียน
 ไฮ้ว จึง วัฯ ว่า มา ผิด ทาง เรา ก็ ได้ พุดจา ไน้ม น้ำใจ ขอโทษ เทกเทียน
 ไฮ้ว เป็น หดาย ครั้ง แล้ว ก็ ได้ ทำ การ ผัง ศัพ เทกเทียนเหลง ตาม ยศ
 อย่าง นาย ด่าน เทกเทียนไฮ้ว ก็ ไม่ พัง จึง ได้ รบ พุง ฆ่า พัน สอง เกิน เข้า
 มา ถึง เพียง นี้ ก็ มีความ ผิด มิ ไช้ จะ ไม่ รู้ สึก คัด เมื่อไร เราก็ คิด จะ
 ไป หา เซียนเซียน กัก อ่อง แจ้ง ความ ให้ วัฯ แต่ คั้น จน ปลาย แล้ว จะ ได้ รบ
 ผิด กับ เซียนเซียน กัก อ่อง ด้วย ตาม ท่าน จะ เมตตา นาง โปยโปกงจู้ จึง ว่า
 เมื่อ ท่าน วัฯ แล้ว ว่า มา ผิด ทาง เหตุใด ไม่ กลับ ไป เสีย จึง มา รบ พุง ฆ่า
 พัน ทหาร เรา สิ้น ตาย เป็น อัน มาก แล้ว กลับ มา รบ ผิด นั้น ได้ หรือ
 ใคร เขา จะ ยอม ต้อง รบ ให้ เห็น ฝีมือ กัน ว่า แล้ว นาง โปยโปกงจู้ ก็ จับ
 ม้า รำ เพลง ฮาวุช เข้า มา เอา ทวน แหวง ตกเชิง ๆ เอา ง้าว บัด มือง ไว้
 แล้ว แด ดู ท่วง ที่ กิริยา นาง โปยโปกงจู้ มีความ รักษ ใควร หนัก จึง ว่า เจ้า

ขยำ เพ่งทำใจ เร็ว ไปก่อน การอื่นนี้เรามีใช้ว่าจะไม่รับผิดชอบเมื่อไร
 ก็ได้ อ่อน น้อม ขอโทษว่าผิดไปแล้ว เหตุใดจึงไม่เห็นดู ม้าง เตย
 นางไปยไปกงจู้จึงนึก ว่าแตกเซง คนนี้ พุดจา อ่อน หวาน นำ รักรัศไคร่
 นึกหนา เมื่อเราจะมาจาก สำนักนี้ โถวชั้นเขี่ยมบือ ผู้เป็น อาจารย์ ของ
 เรา นั้น ท่านได้บอกไว้ว่าตัวเราจะได้สามี เป็นชาวเมือง เปียนเหลียง
 สามีคนนั้น เขามีอาศนา เป็น ขุนนาง เรา ครอง ดูเห็นแตกเซง จะ เป็น คู่
 ของเรา คอก กระทบงั้น ตัวแตกเซง ก็ เป็น ขุนนาง ชาวเมือง เปียนเหลียง
 รูป รวด ท่วง ที่ กิริยา จะพุดจา ก็ นำ รักรัศไคร่ ครั้นเราจะปล่อยให้แตกเซง
 ไป โดย อดอก มันไปแล้วที่ ไหนจะ กลับมา ครั้นจะเด็ก ทัพ กลับ
 ไป ไม่ทำ ร้ายแก่แตกเซง ความ นินทา ก็จะมี กับหนึ่ง ถ้ามัน เขียนเขียน
 ก็ก้ออง ผู้ บิดา เรา รู้ ความ แล้ว ก็ จะ โกรธ ทำโทษ เป็น มัน คง จำ จะ ต้อง
 จ้ม เขาตัวแตกเซงไว้ ให้ ได้ ก่อน แล้วจึง ค่อย แก่ ไซ ค่อย ภาย หลัง
 คิด แล้ว นางไปยไปกงจู้จึงว่า ตัวท่านก็ เป็น ทหาร เขกใน เมือง หลวง
 ซื่อเลียง ก็ เลื่อง ภา ปรากฏว่า มี ผู้ มีมือ เข้ม แรง ครั้นท่าน ทำศึก ชาว
 เมือง ไชหยง ได้ สำ จันเทียบอ่อง แด่คือแฮไซ กับ ทหาร อื่น ๆ ก็ มาก คน
 ทั้งปวง ก็ เข็ด ขยาด ผู้ มีมือ ท่าน มา ครั้นนี้ เราดู ท่าน ไม่ สม กับ คำคน ที่
 เล่า ภา เตย ท่านจง มา ลอง ผู้ มีมือ กับ เรา ให้เห็น แพ้ แด่ชนะแตกเซง
 จึงว่า ตัวเราก็ ได้ รับผิดชอบแล้ว เมื่อเจ้า ไม่เห็น ด้วย จะ ชื่น สู้ รบกัน ก็
 ความ ใจ ว่าแล้ว ก็ ชัก ม้า เข้า รม กับ นางไปยไปกงจู้ได้ ประมาณ ห้า
 สิบ เพดง ท้อง ที่ แคว้น คดอง บัด บ้อง ว่อง ใจ นึก ยัง ไม่ แพ้ ชนะกัน
 แต่ นางไปยไปกงจู้ กับแตกเซง รม กัน นั้น เป็น ท่วง ที่ ชื่น เขิง เกิด ความ
 กระตัญญู บั่น บ่อน ขึ้น ใน ถ้า กกลาง คัก ด้วย กัน ทั้ง สอง ฝ่าย ครั้น รม กัน ไป
 ได้ ห้า สิบ เพดง แล้วแตกเซง ก็ เกิด โท โส ขึ้น จึง คิด ว่า จะ มา รักรัศไคร่
 ะไร กับ หญิง คนนี้ ไม่ ต้อง การ ก็ ชับ ม้า โทม เข้า รม กับ นางไปยไปกง
 จู้ ด้วย กำลัง แรง แรง ได้ อีก สาม สิบ เพดง นางไปยไปกงจู้ก็ บัด บ้อง รม

รอง อาวุธ ไว้ มิ ให้ ถูก ค้าง จึง คิด ว่า จำ เรา จะ คง ไซ้ เชือก มัด เตกเซง
ไว้ จึง จะ ได้ ก็ โยน เชือก ขึ้น ไป เชือก พิเศษ ก็ ไม่ อาจ ลง มา มัด เตกเซง
ได้ ดอย อยู่ บน อากาศ กัดัว อำนาจ นก ออมน้อย หยก ซึ่ง ประดับ หมวก
เตกเซง อยู่ นาง ไป ไป กงจู้ เหน เชือก ซึ่ง นับ ถือ เคย ไซ้ ไม่ ทำ ร้าย
เตกเซง ก็ ตก ใจ เตกเซง จึง เอา ลูก เกาทันท์ ซึ่ง เทพารักษ์ ให้ นั้น
ขว้าง ไป นาง ไป ไป กงจู้ จับ ไว้ ได้ เตกเซง จึง ขว้าง ไซ้ ไป ครั้ง หนึ่ง
อีก ก็ จับ ไว้ ได้ ขว้าง ไป อีก ก็ จับ ไว้ ได้ ทั้ง สาม ครั้ง เตกเซง สิ้น
วิชา จึง เอา ทอง บีด หน้า ใส่ หมายถึง ให้ ไซ้ ค้าง ตก ใจ กัดัว นาง ไป ไป กง
จู้ กัดัว หัวเราะ เยาะ เย้ย แล้ว ว่า ท่าน สิ้น วิชา แล้ว ฤๅ จึง เต้น งัว ให้ เรา ดู
ว่า แล้ว ก็ กัดัว น้อย ดอย บีด หน้า เตกเซง ก็ หลุด ออก ปลิว ไป หา นาง
ไป ไป กงจู้ ไซ้ ได้ ของ พิเศษ ของ เตกเซง ไว้ ทุก อย่าง แล้ว จึง เอา ดิน
เยื้อง ไซ้ คือ พดอย พิเศษ โยน ขึ้น ไป บน อากาศ อำนาจ ฤทธิ์ พดอย นั้น ก็
ให้ เตกเซง ตก ประหม่า น้อย ท้าว อ่อน ไป ไม่ได้ สติ ตก จาก หลัง ม้า พวก
ทหาร นาง ไป ไป กงจู้ ก็ ตระ กัน เข้า จับ ตัว เตกเซง ได้ เอา ไป คุม ไว้ ม้า
มังกร ซึ่ง เตกเซง ไซ้ นั้น ก็ เต้น โดด โดด โผน ร้อง ด้วย เสียง ฮัน ดัง นาง ไป
ไป กงจู้ เหน จึง นึก ว่า ม้า ตัว นี้ วิชา รักษา นาย ดุจดัง มนุษย์ นำ เอ็น ดู นึก
คิด แล้ว จึง ว่า กับ ม้า นั้น ว่า เจ้า อย่า ทุกข์ วิตถวาญ เตกเซง นาย ของ
เจ้า เรา ไม่ ทำ อันตราย ดอก ว่า แล้ว ก็ ให้ ทหาร จับ ม้า นั้น ไป เคียง ไว้
ไม่ ให้ อุด หยาก แล้ว เอา ลูก เกาทันท์ กับ ดอง บีด หน้า ของ เตกเซง
มอบ ให้ ทหาร จึง สั่ง กำชับ ว่า ให้ เอา ไป รักษา ไว้ จึง ดี อย่า ให้ มี
อันตราย แล้ว จึง ขับ ม้า ไป ยืน อยู่ นำ ค่าย เตกเซง ร้อง ประกาศ ว่า ถ้า ผู้
ใด สมัก จะ อยู่ กับ เรา ก็ จง มา ถ้า ไม่ สมัก ก็ ให้ กัดัว ไป ตาม แต่ ใจ
เถิด เรา ไม่ ทำ อันตราย

ฝ่าย เม่งเตงก็ก ซึ่ง เผ้า ค่าย อยู่ วิชา เตกเซง เสี้ย ที่ ซ้ำคัก จับ ไป
 ได้ยิน นางโปยไปกงจู้ มา ร้อง บอก ดั่ง นั้น จึง คิดว่า ถ้าเรา จะคุม ทหาร
 ออก ไป แก่ แค้น แทน เตกเซง ผู้ นาย ก็ เห็น จะสู้เขา ไม่ได้ แต่ เตกเซง มี
 ฝีมือ เข้ม แขง ก็ยัง เสี้ย ที่ คิด แล้ว จึง รวบรวม ทหาร ขึ้น มา พา กัน หนี
 ไป อยู่ ค่ายบด เขา แปะเอี้ยซัน คอย พัง ข้าง เตกเซง อยู่

ฝ่าย ทหาร เลว ซึ่ง มา กับ เตกเซง นั้น ที่ ส้มัก ก็ ยอม ส่าพิภักดิ์ กับ
 นางโปยไปกงจู้ ที่ ไม่ ส้มัก ก็ พา กัน กลับ ไป นางโปยไปกงจู้ จึง คิดว่า
 เรามี ความ รักช เตกเซง เบน อัน มาก หมาย จะ ได้ เป็น ส่ามี แต่ ส่ง ใตย
 อยู่ ว่า เขา ก็ ได้ เป็น ขุนนาง นาย ทหาร แล้ว คง จะมี ภรรยา ครั้น จะ ถาม
 ตาม ตรง ก็ จะ ไม่ชอบ กต ต้อง พุด เป็น อุบาย จึง จะ ได้ ความ คิด แล้ว
 จึง ให้ ทหาร พา ตัว เตกเซง มา พุด ว่า ตัว ท่าน ก็ เป็น ทหาร เอก มี ฝีมือ
 เข้ม แขง เหตุใด จึง ให้ เรา จับ มา ได้ เตกเซง จึง ว่า เรา เสี้ย ที่ แก่ เจ้า แล้ว
 จะ เอา ไปฆ่า เสี้ย ที่ ตาม ใจ ไม่ เสี้ย คาย แก่ ชีวิตร ไม่ ต้อง การ ที่ จะ มา
 เยอะ เยี้ย กัน ให้ ได้ ความ เจริญ आय นางโปยไปกงจู้ จึง ว่า ซึ่ง ท่าน ไม่
 รักช ชีวิตร จะ ยอม คาย นั้น ไม่ ยาก แต่ เรา เห็น ว่า ถ้า ท่าน หา ชีวิตร ไม่
 แล้ว ใคร จะ ประณิบัติ บิดา มารดา ท่าน เตกเซง จึง ว่า ไม่ วิคต ด้วย บิดา
 เรา ที่ ถึง แก่ กรรม แล้ว บุตร ภรรยา เรา ที่ ไม่มี ยัง อยู่ แต่ มารดา กับ พี่
 หญิง เท่า นั้น ถึง ตัว เรา คาย พี่ หญิง ยัง อยู่ ที่ คง จะ ประณิบัติ มาริดา ได้
 นาง โปยไปกงจู้ ได้ พัง ที่ วิชา ว่า ยัง ไม่ มี ภรรยา ก็ ดี ใจ นัก จึง สั่ง ทหาร
 ให้ เอา ตัว เตกเซง ไป จึง ไว้ กับ พวก ทหาร ซึ่ง จับ มา ได้ นั้น กำชับ สั่ง
 ทหาร ให้ พิทักษ์ รักษา ให้อาย ให้ อุด หยาก ทหาร ก็ พา เตกเซง ไป ไว้ ตาม
 สั่ง นางโปยไปกงจู้ ก็ กลับ ไป แจ้ง ความ แก่ เซียนเซียนก็ก้อง ผู้ บิดา
 ตาม ซึ่ง ได้ รับ กับ เตกเซง จับ ตัว เตกเซง มา ได้ ให้ บิดา พัง ทุก ประการ
 แล้ว ว่า อัน เตกเซง นี้ ไซ้ จะ แก่ ตั้ง จง ใจ มา ย้าย เมือง เรา หา มิ ได้ ด้วย
 เดิม พระเจ้า ซ้องยินจงฮ่องเต้ รับ สั่ง ไซ้ ให้ ยกทัพ ไป ตี เมือง ไชยหง แต่

เต็น ทัพ มา ผิดหน ทาง จึง ได้ รม พง กั้น ขึ้น เขาก็ ได้ รม ผิด กับ ข้าพเจ้า
 แล้ว ข้าพเจ้า เห็น ว่า เขา ไม่ คง ใจ จะ มา เบียด เบียด เรา ข้าพเจ้า จึง
 มี ได้ ข่า เลี้ย เขา ตัว มา จำ ขัง ไว้ แด เตกเซง นี้ ก็ เปน ขุนนาง นาย ทหาร
 แม่ ทัพ ใหญ่ ของ พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ เมือง เปียนเหลียง ก็ ไม่ มี ข้อ
 ความ ถ่าเหตุ ด้วย เหตุ สิ่ง ไต สิ่ง หนึ่ง ครั้น จะ ประหาร ชีวิต เลี้ย ความ
 ทราบ ไป ถึง พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ก็ คง จะมี พระไทย ขัด เคือง เมือง เรา
 กับ เมือง เปียนเหลียง ก็ จะ เกิด เปน สัตว์ กัน ขึ้น ข้าพเจ้า เห็น การ ดัง นี้
 เขียนเขียนทักอ่อง จึง ว่า ถ้า ภาระ นั้น เจ้า จะ ให้ ปล่อย ไป ฤ นาง โปย โปกง
 จู จึง ว่า ซึ่ง จะ ปล่อย ไป เหน จะ ไม่ ชอบ ด้วย เตกเซง กับ ทหาร ทั้ง หา
 คน มี ฝีมือ เข้ม แขง จำ จะ เกิด ย ก ล้อม เขา ไว้ ไซ ใน เมือง เรา จะ ได้
 ช่วย บ้อง กัน ข้าศึก สัตว์ เขียนเขียนทักอ่อง ได้ พัง ก็ เห็น ชอบ ด้วย
 จึง ให้ ทหาร พา ตัว เตกเซง กับ นายทหาร ห้า คน มา แล้ว จึง ว่า เมือง เรา
 กับ เมือง เปียนเหลียง ไม่ มี ข้อ ผิด สิ่ง ไต กัน ทำไม จึง ยก ทัพ มา ย้าย
 เมือง เรา เตกเซง ก็ เขา ความ คง แด่ ทัพ จน ปลาย เตา ให้ เขียนเขียนทัก
 อ่อง พัง ทุก ประการ เขียนเขียนทักอ่อง จึง ว่า เรา จะ ให้ เจ้า อยู่ ทำ ราชการ
 ใน เมือง นี้ ด้วย จะ ยอม ฤ ไม่ เตกเซง ว่า ข้าพเจ้า อยู่ใน เมือง เปียน
 เหลียง เจ้า นาย มีความ เมตตา ได้ โปรด คุม เลียง แล้ว ซึ่ง ท่าน จะ ให้ ข้า
 พเจ้า ส่าพิภักดิ์ ด้วย นัน ข้าพเจ้า ไม่ ยอม แล้ว ถัด ชื่อ จะ ปรากฏ ทั่ว ไป
 ใน แผ่นดิน ซึ่ง ข้าพเจ้า ตก มา อยู่ใน เนื้อ มือ ท่าน ครั้น นี้ ก็ ยอม คาย อย่าง
 เดียว เขียนเขียนทักอ่อง จึง ว่า เจ้า ถือ เช่น นัน ทำ ถูก ไม่ เรา เห็น ว่า
 ตัว เจ้า ถาย ก็ น้อย ยัง หนุ่ม อย พย จะ หา ความ ชอบ แด่ ชื่อ เลียง ไป
 เบื่อง นำ ได้ ไม่ ควร จะ ทำ ใจ ตั้ง ยอม คาย เลี้ย อนึ่ง เจ้า ก็ มีความ ผิด
 คิด ตัว อย แล้ว ถึง เรา จะ ปล่อย เจ้า ไป เมือง เปียนเหลียง พระเจ้าซ่งยิน
 จงฮ่องเต้ คง จะ ทำ โทษ ถ้า मैं ยอม คาย คน เดียว แล้ว ทหาร ของ เจ้า ก็ จะ
 พลอย คาย ด้วย เปลา ๆ ถ้า เจ้า ยอม ส่าพิภักดิ์ คน เดียว แล้ว ทหาร ทั้ง ปวง

ก็จะไม่ตายด้วยกันทั้งนั้น เตกเซงได้ฟังจึงว่าซึ่งท่านพูดตั้งนั้นก็
 ขอบแล้ว แต่ข้าพเจ้าไม่เป็นข้าสองเจ้าจะขอยชมตายไม่เสียตาย
 กับชีวิตเลย ในขณะนั้น ถุดหนุนขุนนางผู้ใหญ่ที่ปรึกษาเขียนเขียน
 ก็ก้องจิ่งว่า อันเตกเซงนี้ทำการล่วงเกินเป็นอันมาก แต่ก็เป็น
 คนปราศจากมัญญา แต่หนทางก็ไม่รู้ ถึงจะเลี้ยงไว้ก็ไม่เป็นประ
 โยชน์ เขียนเขียนก็ก้องได้ฟังก็เห็นด้วย จึงว่าถ้ากระนั้นท่านจง
 เป็นผู้กำกับ ให้ทหารพาตัวเตกเซงกับเจียงเกกเจียงทงก้วยเต่าเซ่งเคียดตง
 หลี่หังไปฆ่าเสีย ถุดหนุนก็คำนับลาพาตัวเตกเซงกับทหารห้าคนไป
 ถึงที่ฆ่าคนโทษ

ขณะนั้นเฮงเขียนเต่าใจผู้เป็นอาจารย์เจียงเกกเตกเซง วิชาชาญก็
 รู้ว่าเตกเซงกับทหารเสียที่นางไปยไปกงจู้จับตัวไปได้ ด้วยอำนาจ
 ของวิเศษได้มาแต่ไถ่จันเขียนมือ เขาจะประหารชีวิตเสียในเวลา
 นี้แล้ว อนึ่งเตกเซงเคยเป็นคู่กันกับนางไปยไปกงจู้ จะต้องไป
 ช่วยชีวิตไว้ให้รอดจากความตาย เฮงเขียนเต่าใจก็มาด้วยกำลัง
 ถึงที่สำนักนี้ไถ่จันเขียนมือฯ จึงถามว่าท่านมาธุระด้วยสิ่งใด เฮงเขียน
 เต่าใจจึงว่า เตกเซงเป็นทหารของพระเจ้าซ้องยินจงฮ่องเต้ ณเมือง
 เมียนเหลียง สำหรับปราบปรามข้าศึกศัตรูซึ่งเป็นเสี้ยนหนามแผ่นดิน
 ให้บ้านเมืองราบคาบเป็นปกติ แต่ก็เป็นคู่ของนางไปยไปกงจู้ผู้
 เป็นศิษย์ของท่าน มิฉะนั้นจะถึงแก่ชีวิตอยู่แล้วท่านจงเอ็นดูด้วย
 ช่วยชีวิตไว้ให้รอดจากความตาย ไถ่จันเขียนมือจึงว่า การอันนี้
 ข้าพเจ้าทราบทุกประการแล้ว ท่านอย่าวิตกเลยข้าพเจ้าจะรับเป็นธุระ
 เฮงเขียนเต่าใจก็มีความยินดี ถ้าไถ่จันเขียนมือกลับไปอยู่ที่ ไถ่จัน
 เขียนมือก็รับไป ด้วยกำลังฤทธิ์รอดเร็วทหารเกือบจะลงคาบขย่แล้ว
 ก็พอมาถึงจึงร้องห้ามว่า อย่าเพื่อฆ่าเตกเซงกับทหารเหล่านี้ให้
 จงดรอดไว้ เราจะไปขอโทษเขียนเขียนก็ก้องจะไปรดประการใดจึง

ค้อย วัค ค้อ ภาย หลัง ถ้า ไม่ เขี่ยน ฟัง เรา จะ ซ่า เลี้ย กุด หลุน กับ ทหาร
 เหล่า นั้น ก็ ไม่ อาจ ซ่า เทก เซง ดง ได้ ด้วย กตวั ไถ้ว ซั้น เขี่ยน มื่อ จั้ง งครอ วั
 ไถ้ว ซั้น เขี่ยน มื่อ วับ เข้า ไป หา เขี่ยน เขี่ยน กัก อ่อง โดย เร็ว เขี่ยน เขี่ยน กัก อ่อง
 จั้ง ถาม ว่า ท่าน มา ด้วย กิจ ชุระ ดั้ง ไค ไถ้ว ซั้น เขี่ยน มื่อ จั้ง ว่า เรา มี ชุระ เบิน
 วัช ใหญ่ อยุ่ ด้วย เทก เซง นี้ เปน ทหาร แม่ ทพั ใหญ่ ใน เมือง เปียน เหลียง
 คน สำคัญ อยุ่ ซึ่ง ท่าน จะ ซ่า เลี้ย นั้น ไม่ ชอบ บ้าน เมือง จะ ไม่ มี
 ความ สุข ทพั คู้ก ก็ คง จะ เกิด ต่าง ๆ แล้ว เรา พิเคราะห์ ดู วั เปน แน่ ว่า เทก
 เซง เปน คู่ กับ นาง โปย โปกง จู ท่าน จง ปด้อย เลี้ย ให้ พัน ไทษ แล้ว จง เอา
 คัว มา พุด จา ว่า กตวั เกลี่ย กต้อม วั ยก บุคร ส่าว ให้ อยุ่ กิน ด้วย กัน จะ
 ได้ สัม กระจุก ค้อ ไป บ้าน เมือง จั้ง จะ อยุ่ เย็น เปน สุข ไถ้ว ซั้น เขี่ยน มื่อ
 บอก แล้ว ก็ ตา ไป

เขี่ยน เขี่ยน กัก อ่อง ได้ ฟัง ไถ้ว ซั้น เขี่ยน มื่อ มา ว่า ดั้ง นั้น ก็ ต้อง ทำ ตาม
 ถ้อย คำ ด้วย เคย ยำ เกรง เชื้อ ถือ มา แด่ กอน จั้ง ไซ ให้ ทหาร ไป เอา คัว
 เทก เซง เขี่ยน เกก เตก เซง เขี่ยน เทง กุ้ย เคียด ตง หลี่ หั้ง มา ให้ ถอด ออก จาก
 เครื่อง คำ แล้ว จั้ง พุด กับ เทก เซง ว่า เรา มี ความ เอ็นดู จะ ให้ อยุ่ ใน เมือง
 นี้ เจ้า ก็ ไม่ ชอบ เรา จั้ง ตั้ง ให้ ทหาร เอา คัว ไป ซ่า เลี้ย มัด นี้ ไถ้ว ซั้น
 เขี่ยน มื่อ มา บอก วั ว่า เจ้า เปน คู่ กับ นาง โปย โปกง จู เรา จะ ให้ อยุ่ กิน
 ด้วย กัน เจ้า จะ ยอม ฤา ไม่ เทก เซง จั้ง ว่า ซึ่ง ท่าน มี ความ เมตตา ไม่ ซ่า
 เลี้ย จะ ชุม เติง ให้ ข้าพเจ้า มี ภรรยา ยอม สัม พิกัก ดี ทำ ราชการ อยุ่ ใน
 เมือง นี้ ข้าพเจ้า ชอบ คุณ ท่าน เปน ที่ สุด แต่ เปน การ จำ เภาะ ใน คัว
 ข้าพเจ้า ไม่ ไซ เปน การ แผ่นดิน พระเจ้า ช้อง ยิน จง ช้อง เต มี รับ สั่ง ไป รด ไซ
 ให้ ข้าพเจ้า ไป เมือง ไซ هنگ นั้น เปน การ แผ่นดิน สำคัญ มากกว่า ดั้ง อื่น
 ข้าพเจ้า จะ ยอม อยุ่ กับ ท่าน อย่างไร ได้ เขี่ยน เขี่ยน กัก อ่อง จั้ง ว่า เจ้า จะ
 ถือ เช่น นั้น ไม่ ชอบ อัน คัว เจ้า ซึ่ง จะ ได้ กลับ ไป เมือง เปียน เหลียง นั้น
 อยุ่ หมาย เหย จะ เปน จะ ตาย ก็ ต้อง อยุ่ ใน เมือง นี้ อย่าง เดียว เทก

เซ่ง จึง ว่า ท่าน อย่า พุด ให้ มาก ไป เลย ถ้า ท่าน ไม่ ให้ ไป ข้าพเจ้า จะ ขอ
 ยอม คาย ท่าน จง ฆ่า เลี้ย เลิด อย่า เขา ใจ ให้ ข้าพเจ้า เลี้ย ซื่อ เลี้ยง เลย
 เซียน เซียน ก๊ก อ่อง ได้ ยิน เตก เซ่ง พุด จา หัว หาญ เจี้ย ไป ด้วย การ แ่น ดิน สั้น
 ๕ ๕ จึง คิด ว่า เตก เซ่ง นี้ ใจ แวง กระจ่าง หนัก ส้ม คอว ที่ เปน ทหาร
 แม่ ท้า โหญ่ ใน เมือง เปิ่น เหลียง ทำ ไฉน จึง คิด เกิด ย ก ล้อม เขา คัว ใจ
 ได้ ก็ เปน จน ใจ ไม่ รู้ ที่ จะ พุด ประการ ไต ก็ นิ่ง อยู่ มี ขุนนาง ผู้ โหญ่
 คน หนึ่ง ชื่อ คัดถัน ครั้น เหน เซียน เซียน ก๊ก อ่อง พุด จา เกต ย ก ล้อม สั้น
 มี ญญา แล้ว จึง ว่า ข้าพเจ้า จะ ขอ รับ เขา คัว เตก เซ่ง กับ ทหาร ของ เตก
 เซ่ง ไป พุด จา ตู สัก สอง สาม เวลา ก่อน เซียน เซียน ก๊ก อ่อง ก็ ยอม ให้ คัดถัน
 รับ เขา คัว ไป

ฝ่าย เตย ตง จึง พุด กับ เตก เซ่ง ว่า ซึ่ง ท่าน มา ราชการ ครั้ง นี้ ก็ เปน
 การ สำคัญ จะ มา มี ภรรยา ยอม ส่า พิภักดิ์ อยู่ กับ เซียน เซียน ก๊ก อ่อง นั้น
 ไม่ ควร ความ นี้ ก็ จริง แต่ ข้าพเจ้า เหน ว่า ไต อั้ง เซียน เซียน ก๊ก อ่อง มี
 วิชา รู้ การ ทั้ง ม่วง ไต อั้ง เซียน เซียน ก๊ก อ่อง ว่า นาง โปย โป กง จู เปน คู่ กับ ท่าน ก็ จำ
 จะ คอง เชื้อ พัง ถอย ภา ไต อั้ง เซียน เซียน ก๊ก อ่อง จึง จะ ขอ ยอม ขอ ท่าน จง ยอม เลี้ย เลิด
 เตก เซ่ง จึง ว่า ซึ่ง ท่าน พุด ดัง นี้ หาก ควร ไม่ ด้วย เติม เรา ถือ รับ ตั้ง ยก
 กอง ท้า จะ ไป เมือง ไช หยง ก็ ยัง ไม่ ได้ ไป ตาม รับ ตั้ง หลง ทาง มา เข้า
 เมือง นี้ โทษ ก็ ผิด อยู่ แล้ว แต่ จะ มา ยอม ส่า พิภักดิ์ อยู่ ที่ เมือง นี้ โทษ จะ
 มี ผิด มาก ขึ้น ไป อีก ฤา ซึ่ง จะ ให้ เรา ยอม อยู่ ไม่ เหน ด้วย เตย ตง
 เหน เตก เซ่ง พุด จา แวง แวง ไม่ ยอม จะ สู้ ตาย อย่าง เดียว ก็ นิ่ง อยู่ ครั้น จะ
 พุด จา ว่า กถ้าว ค่อ ไป ก็ เกรง ใจ เตก เซ่ง

อยู่ มา วัน หนึ่ง เซียน เซียน ก๊ก อ่อง นิ่ง อยู่ ด้วย ภรรยา กับ นาง โปย โป
 กง จู ตาม คน ด้วย กัน ภรรยา จึง ถาม เซียน เซียน ก๊ก อ่อง ว่า เตก เซ่ง กับ
 ทหาร ซึ่ง เปน ข้าศึก นั้น บุตร เรา จั้ม มา ได้ ท่าน เขา คัว จ้า ใจ ฤา ฆ่า
 เลี้ย แล้ว เซียน เซียน ก๊ก อ่อง จึง ว่า เรา ยัง ไม่ ได้ ฆ่า ยอม ไป ใจ กับ

คัดค้าน ให้พุดจาเกลียด กอดอม ตู ก้อน ถ้า ยอม อยู่ แล้ว จะ ได้ เอา ไว้ ด้วย
 ใต้วงแขนซ้ายมือ มา บอก ว่า เตกเซง เป็น คู่ กับ นาง โปย ไปกงจู้ แล้ว ก็ เล่า
 ความ ให้ ภรรยา ฟัง ทุก ประการ นาง โปย ไปกงจู้ ได้ ฟัง บิดา ว่า ตั้ง นั้น
 ก็ ยินดี แต่ มี ความ ละเอียด ก็ คำนึง ตา บิดา กอด มา ที่ อยุ่

ฝ่าย คัดค้าน ตั้ง แต่ วิชา ตัว เตกเซง กับ ทหาร เตกเซง มา ไว้ ที่ บ้าน พุด
 จาเกลียด กอดอม ต่าง ๆ เตกเซง ก็ ไม่ ยอม แต่ เคย คง หลี้หิ้ง เจียวเทงก๊วย
 เจ้าเซ่ง เจียวเงก เต็ม ใจ ยอม ถ้า พิภักดิ์ ไม่ ยอม ตาย ทั้ง นั้น แต่ ไม่ อาจ ออก
 วาจา ว่า ยอม ถ้า พิภักดิ์ ต้อง นิ่ง อยุ่ ด้วย เหน เตกเซง ผู้ เป็น นาย ยิง พุด
 แฉง แวง นิก เจียวเทงก๊วย จึง พุด ขึ้น ว่า เรา ตก ครอบ เหน ว่า อัน เกิด มา
 เป็น มนุษย์ แด สัตว์ เต็ม ธรรมดา นก มี อาหาร เป็น ที่ ตั้ง แม้น จะ อยู่ ที่ ตาม อด
 ไค ถึง ประกอบ ด้วย ของ ดี ต่าง ๆ แต่ ปราศ จาก อาหาร แด มนุษย์ แด
 สัตว์ เต็ม ธรรมดา ก็ ไม่ อาจ จะ อยู่ ได้ ต้อง ไป อยุ่ ที่ อัน ประกอบ ด้วย อาหาร
 ได้ เต็ม ชีวิต ไร่ เพราะ ความ เสีย ตาย ชีวิต เป็น ที่ สุด อัน ความ
 วัชระ สิ่ง ไค ก็ ไม่ เท่า วัชระ ชีวิต ชาว เจ้า เห็น ว่า อยุ่ เมือง เป็ยเนเหตึง ก็
 ต้อง กิน เข้า ปลา อาหาร มี กังเกง เตื่อ หมวก อยุ่ เมือง นี้ ก็ มี เหมือน กัน
 ไซ้ ว่า จะ ประหตาด ยิง ยอด กว่า กัน ก็ หา มิ ได้ ท่าน ผู้ ไค ไม่ เต็ม ใจ

ถ้า พิภักดิ์ จะ ยอม ตาย ก็ ตาม แต่ ตัว ชาว เจ้า ไม่ ยอม ตาย จะ อย อยุ่ วัชระ
 ชีวิต ไร่ ถ้า ตัว ไม่ ตาย คง จะ ได้ กอด ไป เหน หน้า บิดา มารดา บุตร ภรรยา
 ฝ่าย เคย คง หลี้หิ้ง เจ้าเซ่ง เจียวเงก ได้ ฟัง เจียวเทงก๊วย พุด ตั้ง นั้น ก็ เหน
 จริง ด้วย ต่าง คน ก็ ว่า ซึ่ง เจียวเทงก๊วย พุด นั้น ชอบ อยุ่ แล้ว ต้อง ยอม
 ถ้า พิภักดิ์ อยุ่ ใน เมือง นี้ ด้วย กัน

ฝ่าย คัดค้าน ครั้น เหน ทหาร เตกเซง ปลง ใจ ยอม ถ้า พิภักดิ์ พร้อม กัน แล้ว
 จึง พุด กับ เตกเซง ว่า บัด นี้ ทหาร ของ ท่าน ต่าง คน เขา ก็ ยอม หมด แด้ว
 เหตุ ไค ตัว ท่าน จึง แฉง อยุ่ คน เดียว ถึง ว่า ท่าน จะ ได้ เมือง ไซ้หยง จะ เอา
 ที่ โหน มา เป็น กำถัง ตัว ท่าน ผู้ เดียว จะ ทำ การ ศึก สงคราม ให้ สำ เร็จ ไป

ได้ ๆ ท่าน ก็ เป็น คน ดี มี สติ มี ญาณ อายุ ก็ น้อย หนุ่ม อยู่ จง ตฤก ตรอง
 ดู ให้ ดี เรา ว่า ทั้ง นี้ ด้วย มี ความ เมตตา ปราณนา จะ ให้ ท่าน ใด้ อยู่ เป็น
 เพื่อน ราชการ ด้วย กัน เตกเซง ได้ พัง จึง ว่า เมื่อ ท่าน ทั้ง บวง เหน ว่า ยอม
 สำพิภักดี อยู่ใน เมือง นี้ ดี แล้ว ข้าพเจ้า ก็ ต้อง ตาม จะ ถ้อ แง ไป แต่ ผู้
 เดียว ยัง ไ้ ได้ คัดถัน มี ความ ยินดี ครั้น รุ่ง ชื่น เข้า คัดถัน ก็ ไป หา เขียน
 เขียน กัก ก่อ ง แง้ ความ ซึ่ง เตกเซง กับ พวก ทหาร ยอม สำพิภักดี ให้
 เขียนเขียน กัก ก่อ ง พัง ทุก ประการ เขียนเขียน กัก ก่อ ง ก็ มี ความ ยินดี
 ครั้น ถึง วัน ถูก ขัด ก็ ให้ จัด แต่ง การ ให้ เตกเซง กับ นาง โปย โปกงจู้ อยู่
 กัน เป็น สามี ภริยา กัน ตาม ธรรมเนียม

ฝ่าย เตกเซง ครั้น อยู่ กับ นาง โปย โปกงจู้ ได้ สาม ภาควี จึง นึก ว่า เรา
 ถ้อ รับ สิ่ง พระเจ้า ช้อง ยิน จง ห่อง เต้ ไป เมือง ไชยหง เอา ธง สำหรับ เมือง
 ไป ถวาย บัด นี้ ก็ หอง ทาง มา ได้ รับ พัง ข่า พ้น กัน สัม คาย ลง เป็น อัน
 มาก เสีย ที่ กับ นาง โปย โปกงจู้ จับ เขา ตัว เรา ไ้ จัน ไ้ มา อยู่ กัน กับ
 นาง โปย โปกงจู้ ครั้น จะ บอก กับ นาง โปย โปกงจู้ ว่า จะ ขอ ธา ไป เมือง
 ไชยหง ที่ ไหน นาง จะ ยอม ครั้น จะ ต้อ ตั้ง ไป ก็ สู้ ฝือ มือ นาง โปย โปกงจู้
 ไม่ได้ จ่า จะ ต้อง คิด อูบาย หนี ให้ จง ไ้ คิด แล้ว จึง พัด กับ นาง โปย
 โปกงจู้ ว่า เติม เรา ยก กองทัพ ล่วง เกิน เข้า มา ฆ่า ผู้ รักษา ด้าน คาย
 ซึ่ง ผู้ รักษา ด้าน ทั้ง สาม นั้น ข้าพเจ้า ไ้ ให้ ทหาร ทำการ ฝั่ง ศัพ ไ้
 แต่ ใน ขณะ นั้น กำถัง คัก สงคราม ยัง หา ทน ทำให้ เรียบ ร้อย ไ้ จะ ต้อง
 จัด การ ฝั่ง ศัพ เสีย บัด นี้ ด้าน ทาง ทั้ง สาม ค่ำบด ก็ ยัง ไ้ มี ผู้ ไ้ รักษา
 เดียง หล่ หึง เจียงเกก เต้าเซ่ง เจียงเวท กุ้ย เต้า ก็ ว่าง เปลา่ อยู่ ครั้น จะ ให้
 กลับ ไป เมือง เปียนเหลียง ก็ ถัด พระเจ้า ช้อง ยิน จง ห่อง เต้ จะ ทำ โทษ
 ต้อง ให้ ไป รักษา ด้าน ทั้ง สาม ค่ำบด ไ้ ก่อน ต่อ เมื่อ ไ้ หา คน ที่ มี สติ
 ปัญญา ฝือ มือ เข้ม แง่ ยัง กว่า ทหาร ทั้ง ห้า คน แล้ว จึง ค่อย ให้ ไป
 รักษา ด้าน ทั้ง สาม ค่ำบด เจ้า จะ เหน ประการ ไ้ นาง โปย โปกงจู้ หา รั

เท่าที่เห็น เตกเซ่งไม่ ครั้นได้ฟังดังนั้น เห็นชอบด้วย จึงเอาเนื้อความ
ไปแจ้งแก่ เซียนเซียนก๊กฮ่อง ผู้บิดา ๆ เห็นดีด้วย จึงให้ เคียงคง กับ เจ้าเซ่ง
ไป รักษา คำน อันเฟ่งกอน ให้ หล่หัง กับ เคียงทงก๊วย ไม่ รักษา คำน เคียง
เฟ่งกอน ให้ เคียงเงก ไป รักษา คำน กิดถัมกอน

ฝ่าย เตกเซ่ง ตั้งแต่ ตก มา อยู่ใน เมือง เซียนเซียนก๊ก ก็ ไม่มี ความ สบาย
ให้ คิด วิคค ด้วย ราชการ ใน เมือง เปี้ยนเหลียง เปน อัน มาก นี้ รับ ตั้ง ใช้
เข้าไป เมือง ไชหยง ก็ ยัง ไม่ ดำ เจริญ ครั้น ตก มา อยู่ใน เมือง นี้ ความ จะ
ทราบ ไป ถึง พระเจ้าซ่งยินจงฮ่อง เต้ แล้ว ฤ ยัง ก็ ไม่ แจ้ง แม้น ทรง
ทราบ ความ แล้ว จะ รับ ตั้ง ให้ ทำ โทษ ประการใด ก็ ยัง ไม่ รู้ ฤ ว่า พัง
หอง รู้ ความ แล้ว จะ กราบ ทูล กล่าว โทษ ประการใด มั่ง ก็ ไม่ ทราบ จะ
ต้อง ให้ เจ้าเซ่ง ไป ณ เมือง เปี้ยนเหลียง ดับ ชาว ราชการ ดู ให้ รู้ ความ ครั้น
เตกเซ่ง คิด ดังนั้น แล้ว จึง มี หนังสือ ถม ไป ถึง เจ้าเซ่ง ฉบับหนึ่ง เปน โศ
ความ ว่า ให้ เจ้าเซ่ง คิด อ่าน หนังสือ เต็ด ถอด ออก จาก คำน อันเฟ่งกอน อย่า
ให้ ผู้ใด รู้ แล้ว จง ไป ณ เมือง เปี้ยนเหลียง ครั้น ไป ถึง เมือง เปี้ยน
เหลียง แล้ว จง ชุ่ม ซ่อน อยู่ อย่า ให้ ผู้ใด รู้ ว่า มา ดับ ข้อ ราชการ ดู ให้
รู้ว่า พระเจ้าซ่งยินจงฮ่อง เต้ จะ ทรง ทราบ แล้ว ฤ ยัง แม้น ทรง ทราบ
แล้ว จะ รับ ตั้ง ประการใด กับ อนึ่ง พังหอง แด ชุนนาง ซึ่ง มีความ อิจฉา
ใน เรา จะ กราบ ทูล กล่าว โทษ อย่างไร มั่ง ถ้า แม้น ท่าน ไป ดับ ได้ ความ
แล้ว จง รับ ถม มา บอก แก่ เรา โดย เร็ว

ฝ่าย เจ้าเซ่ง แจ้ง ใน หนังสือ แล้ว ก็ เต็ด ถอด ออก จาก คำน อันเฟ่ง
กอน ไป

ฝ่าย เมงเตงก๊ก ซึ่ง เตกเซ่ง ให้ ไป อยู่ รักษา คำน เคียงเฟ่งกอน นั้น ครั้น
เตกเซ่ง กับ นายทหาร ทงปวง เสีย ที่ แก่ ข้าศึก ๆ จับ ไป ได้ ก็ พา ทหาร
หนี ออก จาก คำน เคียงเฟ่งกอน ไป ตั้ง อยู่ ณ เขา เปะเฮียชัว รช คอย พัง ชาว

เตกเซง ครั้น มา วัน หนึ่ง แจ้ง ความ ว่า เตกเซง กับ นาย ทหาร ทั้ง ทำ คน
 เข้า ยอม ส่าพิภักดิ์ กับ เจ้า เมือง เซียนเซียนก๊ก บัด นี้ เจ้า เมือง เซียนเซียน
 ก๊ก ให้ ทหาร ทั้ง ทำ มา ชยุ วิชา ด้าน ทั้ง ส่าม คำบถ เมงเตงก๊ก จึง ว่า
 เตกเซง ก็ เปน แม่ทัพ ใหญ่ ใน เมือง หลวง ถึง มาท เม้น ว่า เสี้ย ที่ แก้ว
 คือก ก็ ยัง ไม่ ควร จะ เข้า ยอม ส่าพิภักดิ์ กับ เจ้า เมือง เซียนเซียนก๊ก อัน เปน
 หัวเมือง เด็ก น้อย พิเคราะห์ ดู ก็ เปน ปราศจาก ความ ละเอียด มิ ไร่ ชาย
 ชาติ ทหาร จำ จะ ต้อง ไป ตาม เตยตง ดู ให้ วิชา ความ พุด ดั่ง นั้น แล้ว ก็
 คุม ทหาร มา ณ คำน อันเฟ่งกวน แล้ว จึง ให้ คน ไป บอก ว่า ให้ เตยตง
 ออก มา ส่นทนา กัน เตยตง ครั้น แจ้ง ความ ดั่ง นั้น ก็ ช้ ม้า คุม ทหาร ออก
 มา จาก คำน อันเฟ่งกวน

ฝ่าย เมงเตงก๊ก ครั้น เห็น เตยตง ออก มา จึง ร้อง ว่า ตัว เปน ทหาร ใน
 เมือง หลวง พระเจ้า ช้อง ยินจง ช้องเค ได้ ชุบ เลี้ยง ให้ มี ยศถาศักดิ์ หา มี
 ความ กตัญญู ไม่ เหตุใด จึง ไป เข้า ยอม ส่าพิภักดิ์ กับ เจ้า เมือง เซียนเซียน
 ก๊ก ไม่ มีความ ละเอียด เตยตง ได้ พัง ดั่ง นั้น จึง นึก ว่า เมงเตงก๊ก ยัง ไม่ วิชา
 ความ คั้น ฤก หนักเบา ครั้น จะ บอก ความ ให้ เมงเตงก๊ก วิชา เหตุ ผล คั้น
 ปถาย ก็ กตัญญู ความ จะ ฮื่อ ฮื่อ ไป ถึง นาง ไปยไม่กงจู่ แต่ เซียนเซียนก๊ก ก่อชง
 การ ที่ เตกเซง คิด วิชา ก็ จะ ไม่ สำเร็จ จำ จะ ต้อง พุดจา เปน อบาย แล้ว จะ
 เข้า รม กับ เมงเตงก๊ก เม้น ได้ ทวง ที่ ประการใด แล้ว จึง ได้ บอก ความ
 ให้ เมงเตงก๊ก วิชา เตยตง คิด ดั่ง นั้น แล้ว จึง ว่า กับ เมงเตงก๊ก ว่า ซึ่ง ตัว
 เรา ไม่ มีความ ละเอียด ปราศจาก กตัญญู นั้น ไม่ ชอบ ด้วย เรา เปน ผู้น้อย
 อยู่ใน บังคับ เตกเซง ๆ เปน แม่ทัพ ยอม ส่าพิภักดิ์ แล้ว เรา ก็ ต้อง ยอม ตาม
 เตกเซง เมงเตงก๊ก ได้ พัง ก็ โกรธ จึง ร้อง ทวาด ว่า ฮ้าย อักกตัญญู ก
 จะ คิด เอา ศักดิ์ มิ่ง ไป ใน เตยตง นี้ ว่า แล้ว ก็ ช้ ม้า เข้า รม กับ เตยตง ได้
 ประมาณ สิบ เพดง เสี่ย ยัง หา เพดียง พด้า กัน ไม่ เตยตง ทำ เปน เสี้ย ที่
 ช้ ม้า หนึ่ง เข้า ชาย วิชา เมงเตงก๊ก ก็ ช้ ม้า ไล่ คิด ตาม ไป ครั้น เตยตง

เห็น ว่า ตั้ม ตาคคน แล้ว จึง ร้อง บอก กับ เมงเตงก๊ก ว่า ท่าน อย่า เพื่อ
 โกรธ เรา ก่อน จะ พูด ให้ ท่าน ฟัง ว่า แล้ว ก็ เส้า ความ ตั้ง แต่ เตกเซง กับ
 นาง โปย โปกงจู้ คับ ไป จน เตกเซง ได้ นาง โปย โปกงจู้ เป็น ภรรยา ให้
 เมงเตงก๊ก ฟัง ทุก ประการ แล้ว บอก ว่า เตกเซง นั้น คิด ถึง อยู่ ด้วย ช้อ
 ราชการ มิ ได้ ซาด ครั้น จะ พา กัน หนี ไป เมือง ไชหยง ก็ ยัง ไม่ ได้

เตกเซง จึง คิด ออบาย ให้ พวก เรา มา รักษา ด้าน ราช ทาง ถ้า เรา ได้ ช้อ
 เมื่อใด ก็ จะ พา กัน หนี ไป เมื่อ นั้น ซึ่ง ตัว เรา เป็น ทหาร อยู่ใน เมือง
 เปียนเหลียง จะ มา ยอม ส้าพิภักดิ์ กับ เมือง ชั้น นั้น ได้ ฤา เมงเตงก๊ก
 ได้ ฟัง ก็ ยินดี จึง ว่า ถ้า กระนั้น เจ้า กับ เรา มา ทำ เป็น คู่ รวม กัน อย่า ให้
 ทหาร เหล่า นั้น เคียดแค้น สงสัย เรา จะ ทำ เป็น แพ้ ถ้า ถอย หนี กลับ
 ไป ที่ อยู่ ตาม เดิม แล้ว จึง พา ทหาร กลับ เข้า ด้าน ไป พูด กัน ตั้ง นั้น
 เมงเตงก๊ก ก็ ชับ ม้า เข้า รวม กับ เคียงคง ได้ สิบ เพลง เมงเตงก๊ก ก็ ชัก ม้า
 หนี กลับ ไป เคียงคง ก็ ชับ ม้า เข้า ด้าน อินพังกวน

ฝ่าย เตกเซง ตั้ง อยู่ ใน เมือง เซียนเจียนก๊ก นาง โปย โปกงจู้
 ปริณิบัติ นำเธอ มิ ให้ ชุ่น เต็งง หน้า ใจ ด้วย ตั้ง ใจ สิ่ง หนึ่ง แต่ เตกเซง มี
 ความ วิดุก ด้วย ช้อ ราชการ คอย แลวง หา ช้อ ที่ จะ หนี นาง โปย โปกงจู้
 อยู่ ทุก วัน ทุก เวลา มิ ได้ ซาด อยู่ มา วัน หนึ่ง นาง โปย โปกงจู้ จึง ถาม
 เตกเซง ว่า ตัว ท่าน ก็ เป็น ถึง แม่ทัพ ใหญ่ ใน เมือง เปียนเหลียง เหตุ
 ไฉน ยัง หา มิ ภรรยา ไม่ ข้าพเจ้า มีความ สงสัย นึก เตกเซง จึง ว่า เรา จะ
 เส้า ให้ เจ้า ฟัง ด้วย เมื่อ ภาย เรา ได้ เก้า ขอบ อยู่ ที่ เมือง ไชหวุกยี่ เป็น
 เมือง ชั้น เมือง ชั่วไซ เกิด น้ำ ใหญ่ พยุห้ พัด กัด้า พา เขา เรา ถอย หนี ไป
 กับ มารดา แล้ว ก็ พัดกับ มารดา ต่าง คน ต่าง ถอย ไป แต่ ตัว เรา นั้น
 เสงเซียนเต้าใจ เขา ไป เตียง ไร่ จน เต็ม ใหญ่ ได้ มา ทำ ราชการ ใน เมือง
 เปียนเหลียง จน พระเจ้า ช้อยินจงฮ่องเต้ ชับ เตียง ให้ เป็น ขุนนาง นาย
 ทหาร ได้รับ ราชการ คุม เลื้อย เกราะ ไป ส่ง เขียงจงเปา จึง ได้ ไป พบ กับ

มารดา ครั้น กตัม มา ก็หมายจะหาภรรยา กับ ธนของ คุณ บิดา มารดาก็
 หา ยัง ทัพ ศึก อ่า นั้ มี รับ ตั้ง ใช้ ราชการ ศึก พัน อยุ่ ตั้ง นี้ เรา จึง ยัง หา
 ได้ มี ภรรยา นั้ ซึ่ง เรา มา ครัง นี้ ได้ มา พบ เจ้า ก็ เป็น บุญ วิชา นานา ของ
 เรา เป็น อัน มาก นั้ นาง โปย โปกง จู ได้ พัง ตั้ง นั้ ถั ยั ม แด้ว จึง ว่า
 ซึ่ง ท่าน มี ความ กตัญญู ศึก ธนของ คุณ บิดา มารดา นั้ ตั้ แด้ว เตกเซง จึง
 ว่า มารดา ของ เรา อยุ่ ได้ หา ทัพ ศึก เข้า นั้ แด้ว ต่อ มี หน้า อยุ่ ย่าง เข้า
 หก ทัพ มี เรา จะ ต้อง ทำ แซยิด ให้ มารดา นาง โปย โปกง จู จึง ว่า ถั ถัง มี
 หน้า แด้ว ข้า พเจ้า จะ ไป ด้วย ช่วย ท่าน ทำ แซยิด ให้ มารดา เตกเซง กับ
 นาง โปย โปกง จู ค่าง คน ก็ พุดจา ปร่า ไล่ ยกัน ตาม ขรรหม เนียม

ฝ่าย ซึ่ง ทัพ ศึก เมือง ซำ กอน ครัน แจ้ง ความ ว่า เตกเซง เดิน ศึก
 ทาง หอง ไป เข้า เมือง เซียน เซียน กัก ได้ รับ พัง ฆ่า พัน กัน ถั ม ตาย ตง เป็น
 อัน มาก เตกเซง ตั้ ได้ คำน เมือง เซียน เซียน กัก ถัง ตาม ค่ำบต ซึ่ง ทัพ มี
 ความ ยินดี เป็น อัน มาก จึง นึก ว่า ครัง นี้ เตกเซง คง จะ ตาย ด้วย ฝีมือ
 ทหาร เมือง เซียน เซียน กัก ถั ถัน ไม่ ตาย กตัม มา ได้ ถั จะ มี ความ ฝึก
 พระเจ้า ช้อง ยิน จง ฮ่อง เต้ คง จะ ทำ โทษ ครัง นี้ เตกเซง ไม่ รอด แด้ว จะ คั ยง
 มี หนังสือ ไป ถัง พัง หอง ให้ กราบ ทูล พระเจ้า ช้อง ยิน จง ฮ่อง เต้ ให้ ทราบ
 ซึ่ง ทัพ ศึก ตั้ง นั้ แด้ว จึง ทำ หนังสือ ฉบับ นั้ ให้ คน ถั ไป ถัง พัง หอง
 ให้ นำ เรื่อง ความ เตกเซง ขึ้น กราบ ทูล

ฝ่าย ฮั่ว มตง เอี่ยม กับ เอี่ยม แซ ครัน แจ้ง ความ ว่า เตกเซง เดิน ทาง ศึก
 ไป เพราะ ให้ เจียว เทง กุ้ย นำ ทาง มี ความ วิตถ เป็น อัน มาก จึง พุด กัน ว่า
 เตกเซง ไป ครัง นี้ จะ ใช้ คน ไม่ ตกถูก ครอบ อัน เจียว เทง กุ้ย นี้ เป็น คน
 มุทะลุ คุร้าย จะ ทำ การ ศึก ถั ก็ เอา แต่ ตาม อ่า เภา ใจ เตกเซง ก็ ย่อม
 รัย อยู่ แด้ว เหตุใด จึง ใช้ ให้ เจียว เทง กุ้ย นำ ทาง จึง ได้ พากัน เซียน ไป
 เซียน นี้ จน ต้อง รับ พัง ฆ่า พัน กัน ถั ม ตาย ตง เป็น อัน มาก ข้อ นั้ รัย แด้ว
 ว่า มา ฝึก ทาง เหตุใด จึง ไม่ รับ กตัม เสีย โดย เร็ว จึง ขึ้น คือ ตั้ง ถัง เข้า

ไปตั้งด่านไว้ถึงสามตำบล เห็นเตกเซงจะไม่พ้นความผิด ครั้นอยู่มา
วันหนึ่งซึ่งซิวแจ้งความว่า เตกเซงไปยอมสาปภักดีกับเจ้าเมืองเซียน
เซียนก๊ก ๆ ยกบุตรสาวให้เป็นภรรยา ซึ่งซิวมีความยินดีเป็นอันมาก
จึงทำหนังสือบอกข้อความเตกเซงเข้าไปอีกฉบับหนึ่ง ให้พังหอง
กราบทูต

ฝ่ายพังหอง ครั้นแจ้งความในหนังสือฉบับที่หนึ่ง จึงตรึกตรองว่า
ซึ่งซิวมีหนังสือบอกกล่าวโทษเตกเซง ด้วยข้อความเดินผิดทางไปนั้น
ครั้นจะนำข้อหนังสือกราบบังคมทูล ก็เป็นแต่ความผิดเล็กน้อย
ที่ไหนพระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ จะทำโทษเตกเซง ด้วยเห็นแก่นางเตก
ไทเฮ่า พังหองเห็นความดังนี้ จึงไม่นำหนังสือฉบับที่หนึ่งขึ้นกราบทูล
ครั้นอยู่มาวันหนึ่ง พอมาใช้ข้อหนังสือฉบับที่สองไปถึงพังหอง
ฉีกฉีกออกอ่านมีเนื้อความว่า เตมเตกเซงเดินกองทัพผิดทางเพราะ
ประมาทให้เสียการไป ข้อหนึ่งหาจับร้อนในราชการไม่กลับไปยอม
สาปภักดีกับเจ้าเมืองเซียนเซียนก๊ก จนเจ้าเมืองเซียนเซียนก๊กยกบุตร
สาวให้เป็นภรรยา พังหองแจ้งในหนังสือแล้ว จึงนำข้อความในหนังสือ
ขึ้นกราบทูลพระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ๆ จึงคิดว่า อันเตกเซงนี้ ถ้ามัน
จริงเหมือนคำซึ่งซิวมีหนังสือมาแต่ก็มี ความผิดอยู่ แต่เราเห็นว่าเป็น
การเล็กน้อย ครั้นจะทำโทษก็เกรงใจนางเตกไทเฮ่า

พังหอง ครั้นได้ยินรับสั่งดังนั้น จึงกราบทูลว่า อันเตกเซงนี้
พระองค์ได้ขบเตียงให้มียศศักดิ์เป็นถึงแม่ทัพใหญ่ จะทำสิ่งใดก็
ประมาทไม่ตรึกตรองให้เสียราชการ มีความผิดหลายข้อ ข้อหนึ่งรับ
สั่งใช้ให้ไปเมืองไซหยง กลับไปเมืองเซียนเซียนก๊ก ข้อหนึ่งการถ่วง
เกินไปรบกับชาวเมืองเซียนเซียนก๊ก ที่ตั้งด่านเข้าไปถึงสามตำบล
แต่ยังไม่ถอยทัพไปเมืองไซหยง กลับยอมสาปภักดีกับเจ้าเมืองเซียน
เซียนก๊ก จนเจ้าเมืองเซียนเซียนก๊กยกบุตรสาวให้เป็นภรรยาเตกเซง

หาเจ็บ ร้อนใน ราชการ ไม่ เตี้ย มี ภรรยา เด่น ตาม ใต้อายใจ ครั้น จะ ไม่
 ทำ โทษ เสีย มั่ง จะ เบน เยี่ยง อย่าง ค่อ ไป ชุนนาง ขัก ราชการ ทั้งปวง ก็
 จะ มี ความ ประมาท ใน ราชการ

พระเจ้าซ็องยินจงฮ่องเต้ ได้ ทรง พัง ก็ เหน ชอบ ด้วย จึง ตรัส ถาม ว่า
 จะ ทำ โทษ อย่าง ไร กับ เตกเซง จึง จะ ควร พัง หอง จึง กราบ ทูล ว่า เตก
 เซง มี ความ ผิด เป็น ข้อใหญ่ ต้อง กำจัด เสีย ทั้ง พวก พ้อง ให้ เป็น ตัว
 อย่าง ใด ผู้ อื่น จะ ไม่ ได้ ทำ ค่อ ไป พระเจ้าซ็องยินจงฮ่องเต้ จึง ตรัส ว่า
 ครั้น จะ ทำ โทษ กับ เตกเซง ก็ เกรง ใจ นาง เตกไท่เฮ้า จะ ต้อง เอา ตัว
 มารดา เตกเซง มา เป็น ตัว จำ นำ ไว้ ก่อน แล้ว ให้ ไป บอก กับ เตกเซง ให้
 ไป เมือง ไชหยง ถ้า ได้ ราชการ ก็ จะ ยก โทษ ให้ ถ้า ไม่ ได้ ราชการ จึง จะ
 ทำ โทษ ตรัส แล้ว จึง รับ สั่ง คันทน์ ให้ ไป เอา ตัว มารดา เตกเซง มา
 คันทน์ ก็ รับ สั่ง ถวาย บังคม ตา ออกจาก เมือง เป็ยนเหลียง ไป แล้ว รับ
 สั่ง ให้ เคียตยู่ ก็ หนึ่ง สัปดาห์ รับ สั่ง ไป ให้ เตกเซง เว้ง ยก ทัพ ไป เมือง
 ไชหยง เคียตยู่ ถวาย บังคม ตา ไป

ฝ่าย นาง เตกไท่เฮ้า ครั้น แจ้ง ความ ก็ วิทก นึก จึง ตรัส ตรอง ว่า เตก
 เซง หุดาน เรา ก็ ประกอบ ไป ด้วย สติปัญญา ได้ ทำ ราชการ มา ก็ มาก
 แล้ว เหตุใด จึง มา เป็น เช่น นี้ ไป ถ้า แม้น จริง ตั้ง ก้าว แล้ว ก็ มี โทษ จะ
 พา พวก พ้อง ผิด ด้วย

ฝ่าย คันทน์ ครั้น ไป ถึง ตำบล เงามุนสิน จึง บอก กับ นาง เมงส์ เป็น
 ที่ เขียวไท่กุน มารดา เตกเซง ว่า บัดนี้ มี รับ สั่ง ให้ ข้าพเจ้า มา เอา ตัว
 ท่าน ไป บอก แล้ว ก็ เล่า ความ เตกเซง ให้ พัง ทุก ประการ

ฝ่าย นาง เขียวไท่กุน นาง เตกกิมหอดน แจ้ง ความ ก็ ร้อง ให้ เคียตยู่
 จึง ว่า การ ตัวนี้ ข้าพเจ้า จะ ต้อง ตาม ไป ด้วย นาง เขียวไท่กุน จึง ห้าม ว่า
 เจ้า อย่า ไป เลย จะ พดอย ถ้ามก ด้วย เรา เจ้า จง อย บ้าน เกิด ถึง พระ
 เจ้าซ็องยินจงฮ่องเต้ จะ ทำ โทษ ประการใด เรา ก็ ไม่ เสีย ตาย ชีวิต เคียตยู่

จึงว่า ข้าพเจ้า จะขอ ตาม มารดา ไป จะ ได้ ช่วย คิด ย่าน แก่ ไช กับ อนึ่ง
ได้ ความ ประการใด จึง จะ ได้ ถัด มา บอก ให้ นาง เตกกิมหดอน ฐักด้วย

นาง เอียวไทกุน ได้ พัง เคียนบุ๋น ว่า ก็ เหน ชอบ จึง ยอม ให้ เคียนบุ๋น ไป ด้วย

ฝ่าย คน นั้น ครั้น พา ตัว นาง เอียวไทกุน มา ถึง เมือง เปียนเหลียง แล้ว ก็
เข้า ไป กราบ ทูล พระเจ้า ซ้องยินจงฮ่องเต้ ๗ จึง รับ สั่ง ให้ เจ้า พนักงาน พา
ตัว นาง เอียวไทกุน ไป จำ ชัง ไว้ ณ กุณ

ฝ่าย เล่า เซ่ง ซึ่ง เตกเซ่ง ไซ ให้ มา สืบ ราชการ ณ เมือง เปียนเหลียง ครั้น
แจ้ง ความ ว่า พระเจ้า ซ้องยินจงฮ่องเต้ จัด เคื่อง เตกเซ่ง ให้ คน ไป เอา ตัว
มารดา จำ ไว้ จะ ให้ รับ ไป เมือง ไชหยง ทำ ราชการ แก่ ตัว เล่า เซ่ง ก็
ออก จาก เมือง เปียนเหลียง รับ มา

ฝ่าย เตกเซ่ง ตั้ง แต่ อยู่ กับ นาง โปยโปกงจู ที่ เมือง เซียนเซียงก็ ก็ ไม่ มี
ความ สบาย คิด วิทก อยุ่ ด้วย รัช ราชการ ซึ่ง จะ ไป เมือง ไชหยง ทุก เวลา
ครั้น จะ ดา นาง โปยโปกงจู ก็ เหน จะ ไม่ ยอม ให้ ไป โดย สดก ครั้น จะ
พูด จึง ออ น ชัก ชวน พา นาง โปยโปกงจู ไป ที่ ไหน จะ ตามใจ เขา ถึง มาท
แมน นาง โปยโปกงจู จะ มี ความ รัก ษาใคร ยอม ไป กับ เขา เหน เจ้า เมือง
เซียนเซียนก็ ผู้ เปน บิดา จะ ไม่ ยอม ด้วย มี บุตร อยุ่ ผู้ เดียว เตกเซ่ง มี
ความ วิทก นึก อยุ่ มา วัน หนึ่ง เตกเซ่ง ออก ไป ที่ ส่วน ดอกไม้ แต่ ผู้ เดียว
เที่ยว เล่น เปน ที่ สบาย ให้ คิด ตาย ความ ทุกข์ พอ เล่า เซ่ง มา ถึง ใน วัน นั้น
เล่า เซ่ง คอย หา ช่อง ที่ จะ บอก ความ กับ เตกเซ่ง ครั้น จะ บอก ต่อ หน้า ผู้
คน ก็ กัด ความ จะ อ้อ อึ้ง รั ไป ถึง นาง โปยโปกงจู เปน ที่ อับ อาย ครั้น
เล่า เซ่ง แจ้ง ว่า เตกเซ่ง ออก ไป ส่วน ดอกไม้ แต่ ผู้ เดียว ก็ ดีใจ จึง ตาม ไป
ที่ ส่วน พบ เตกเซ่ง ก็ เล่า ความ ให้ เตกเซ่ง พัง ทุก ประการ เตกเซ่ง ครั้น รั
ความ แล้ว คิด ส่ง สสาร มารดา ก็ รัอง ให้ เล่า เซ่ง จึง ว่า ท่าน อยา ได้ หนึ่ง นอน
ใจ เสย บัด นี้ มี รับ สั่ง ให้ เคียสยุ มา บอก กับ ท่าน ให้ รับ ไป เมือง ไชหยง
โดย เร็ว อีก สอง สาม วัน เคียสยุ ก็ จะ มา ถึง เตกเซ่ง จึง ว่า ถ้า กระ

นั้น ท่าน จง ไป บอก เคียงตง หดีหัง เจียงเงก เจียวเทงกุกี้ ซึ่ง รักษา คำน ทั้ง
 ตาม คำปลนั้น ให้ ตรีเตรียม เครื่อง ตำตราดูร เสมียง อาหาร ไว้ ให้พร้อม
 ถ้า ได้ ชอง เมื่อใด จะ ได้ ไป ให้ ทน ท่วง ที่ เถ่าเซ่ง คำนัม รับ คำ สั่ง เตกเซ่ง
 แล้ว ก็ รับ มา บอก เคียงตง หดีหัง เจียงเงก เจียวเทงกุกี้ ตาม คำ เตกเซ่ง สั่ง
 ทุก ประการ เคียงตง จึง ใช้ ให้ เถ่าเซ่ง ไป หา เมงเตงกัก ที่ เขา แปะเอี้ยซัว
 ให้ เตรียม ตัว ไว้ ให้ พร้อม เถ่าเซ่ง ก็ คำนัม ตา ไป บอก กับ เมงเตงกัก
 ตาม คำ เคียงตง สั่ง

ฝ่าย เตกเซ่ง ครั้น ใช้ เถ่าเซ่ง ไป แล้ว จึง ตรึก ตรอง ว่า ตัว ครั้น นี้ มี
 ความ ผิด โทษ ถึง ตาย แต่ พระเจ้าซ้องยินจงฮ่องเต้ ยัง ทรง พระ กรุณา
 โปรด ให้ ไป เมือง ไชหยง ทำราชการ แก่ตัว ซึ่ง จะ นิ่ง นอนใจ นั้น ไม่
 ได้ จะ ต้อง คิด อาน หนึ่ นาง ไปยไปกงจู้ไป เมือง ไชหยง โดย เร็ว การ
 ซึ่ง จะ หนี ออกจาก เมือง เซียนเซียนกัก นั้น ก็ ยาก ด้วย ทแกตัว ทหาร คำน
 ทาง กอด หนัก แขนง แวง หนัก ครั้น จะ วิ ครอบ ฆ่า ความ ผิด ที่ จะ มา ถึง ตัว
 กับ หนึ่ง มารดา ก็ ต้อง โทษ กัก ฆ่า ได้ ความ ตำบาค เวทนา จำ จะ ไป ให้
 จง ได้ ถึง จะ เป็น ประการใด ก็ ไม่ เสีย ตาย แก่ ชีวิต คิด แล้ว เตกเซ่ง
 ก็ กัดบิ มา ที่ อยู่ ครั้น เวลา คำ เตกเซ่ง กัดบิ ไป ที่ ห้อง นอน นาง ไปยไป
 กงจู้ จึ่ง ถาม ว่า วัน นี้ ท่าน ไป ไหน มา เตกเซ่ง จึง บอก ว่า เรา ไป เทียว
 ชม ดอก ไม้ ผล ไม้ ใน ส่วน เป็น ที่ สบาย ใจ นาง ไปยไปกงจู้ จึ่ง ว่า สิ่ง
 ของ ซึ่ง ปลุก สว่าง ไว้ ใน ส่วน ของ ข้าพเจ้า นี้ ไม่ สู้ ดี เหมือน กับ ส่วน
 ใน เมือง เปียนเหลียง ด้วย เบน แต่ หัว เมือง เต็ก น้อย ถึง จะ ไป เทียวชม
 เถ่าให้ เหมือน ใน เมือง เปียนเหลียง นั้น ไม่ได้ เตกเซ่ง จึง ว่า ส่วน ที่ ใน
 เมือง เปียนเหลียง ก็ เหมือน กัน แต่ คน ใน เมือง เปียนเหลียง นั้น รูปพรรณ
 ไม่ สู้ จะ เหมือน กับ คน ใน เมือง นี้ นาง ไปยไปกงจู้ จึ่ง ถาม ว่า ท่าน เห็น
 รูป ข้าพเจ้า เป็น อย่างไรบ้าง จง ว่า ไป ตาม จริง อย่า เกรงใจ เตกเซ่ง จึ่ง
 ว่า อัน รูป แด่ จริต ทิรยา ของ เจ้า เรา เห็น ดี ทุก สิ่ง แต่ เรา มา อยู่ ใน เมือง

นี้ ก็ นาน ได้ เห็น สัตว์ ก็ มาก พิเคราะห์ ดู ไม่ งาม เหมือน เจ้า เดย นาง
 ไป ไป กงจู่ จึง ว่า ท่าน ชน ข้าพเจ้า นั้น ยัง ไม่ เห็น ด้วย ข้าพเจ้า นี้ ฤฯ จะ
 ผู้ ชาว เมือง เปียนเหลียง ได้ ทุก วัน นี้ ท่าน ว่า รัชช ใด นั้น ข้าพเจ้า เห็น ว่า
 ไม่ เต็ม ใจ เปน แต่ ชัด ไม่ ได้ ก็ จำ ใจ จำ อยู่ เตกเซง จึง ว่า เหตุ ใด เจ้า จึง
 มา ว่า เช่น นี้ ซึ่ง เรา ได้ อยู่ กับ เจ้า ก็ เพราะ ความ รัชช ด้วย เต็ม เมื่อ
 เรา จะ ทำ ศึก สงคราม ผู้รบ กับ เจ้า อยู่ นั้น ครั้น เห็น เจ้า ก็ ให้ มี ความ
 รัชช จน ล้ม สติ อาดูร พลด คก จาก มือ ให้ ทหาร จับ เอา ตัว เรา มา
 จึง ได้ อยู่ ด้วย กัน จน ทุก วัน นี้ ไม่ ใช้ ความ รัชช ฤฯ นาง ไป ไป กงจู่ จึง
 ว่า ซึ่ง ท่าน พูด นี้ เห็น จะ ไม่ จริง เมื่อ แรก มิ ตา ข้าพเจ้า จะ ให้ ท่าน ยอม
 ส่าพิภักดิ์ ทำ ราชการ อยู่ ใน เมือง นี้ ท่าน ก็ อิด เอื้อน ไป ไม่ ใคร จะ ยอม
 ต่อ พวกร ทหาร ของ ท่าน เรา ยอม อยู่ ทั้ง นั้น แล้ว คิด ถิ่น อ่อน อดน ว่า กล่าว
 ท่าน จึง ได้ ยอม อยู่ ถ้า แม้น ท่าน มี ใจ ผูก พัน รัชช ใด ข้าพเจ้า จริง
 แล้ว จะ มี ยอม ส่าพิภักดิ์ โดย เร็ว ฤฯ เตกเซง จึง ว่า เจ้า เห็น อย่าง นั้น หา
 ถูก ไม่ เมื่อ มิ ตา ว่า ให้ เรา ยอม ส่าพิภักดิ์ นั้น ใช้ ว่า เรา จะ ไม่ ดี ใจ เมื่อ
 ไร แต่ ว่า ครั้น จะ ยอม ส่าพิภักดิ์ โดย เร็ว ทหาร ทั้ง ปวง ก็ จะ คิด เตียน ได้
 ว่า เรา ใจ ไม่ ดี เห็น แต่ จะ ได้ เหตุ ดัง นี้ จึง แก่ ตั้ง ทำ เปน อิด เอื้อน ไม่ ใคร
 จะ ยอม ส่าพิภักดิ์ นาง ไป ไป กงจู่ จึง ถาม ว่า ท่าน มา อยู่ ที่ เมือง นี้ คิด ถึง
 เมือง เปียนเหลียง บ้าง ฤฯ ไม่ เตกเซง จึง ว่า เรา ได้ มา อยู่ กับ เจ้า เมือง น
 ก็ มี ความ สุข สบาย ไม่ ได้ คิด เลย ที่ จะ ถม ไป เมือง เปียนเหลียง อัน ตัว
 เรา ก็ อยู่ ถึง เมือง เปียนเหลียง ตัว เจ้า อยู่ ใน เมือง นี้ หน ทาง ก็ โกต กัน
 แต่ เปน วิชา นมา ของ เรา ทั้ง สอง เคย เปน คู่ กัน เทพยดา จึง บัน ดาน ให้ ได้
 มา พบ ประกัน ก็ มี ความ สุข สบาย ด้วย เรา ครั้น นี้ ก็ มี ความ ผิด พระเจ้า
 ซ้องยิน จึง ช้อง เค้ คง จะ ทำ โทษ ไม่ คิด ที่ จะ ถม ไป เมือง เปียนเหลียง
 แล้ว หมาย จะ อยู่ กับ เจ้า จน หา ชีวิต ไม่ แต่ เรา มี ความ ทุกข์ ด้วย

มารดา ตก อยู่ใน เมือง เปียนเหลียง ถ้า मैं นึก อัน รับ มารดา ของ เรา
 มา ใว้ เมือง นี้ ได้ แล้ว เรา ก็ สิ้น วิตถ
 ครั้น พุด ดั่ง นั้น แล้ว เทกเซง จึง ว่า
 ตัว เรา ได้ เรียน วิชา เพลง อาวูช ซ่านี่ ซ่านายู การ คัก สงคราม ก็ ได้ สู้รบ
 มี ไชยชนะ เป็น อัน มาก ซี้ตเสียง ปรากฏ ว่า ผู้ มีมือ เข้ม แขง อยู่ แล้ว
 แต่ ยัง สู้ ผู้ มีเจ้า ไม่ ได้ อัน วิชา เพลง อาวูช ซึ่ง เจ้า เรียน จาก โถ้วซัน
 เขียวป้อ นั้น เรา อยาก จะ ใคร่ เห็น เจ้า ว่า เพลง อาวูช ให้ เรา ดู จะ ได้ ฤ
 มิ ได้ นาง โปยโปกงจู้ จึง ว่า ท่าน อยาก จะ เห็น วิชา เพลง อาวูช แล้ว
 เวลา พรุ่ง นี้ ข้าพเจ้า จะ ว่า ให้ ดู เทกเซง ได้ พัง ก็มี ความ ยินดี ครั้น
 เวลา รุ่ง เข้า นาง โปยโปกงจู้ จึง พา เทกเซง ไป ที่ ลอดน ก็ ว่า เพลง อาวูช
 ต่าง ๆ ให้ เทกเซง ดู เทกเซง เห็น นาง โปยโปกงจู้ ว่า เพลง อาวูช แล้ว
 คล่อง ว่อง ใจ นึก จึง คิด ว่า นาง โปยโปกงจู้ วิชา เพลง อาวูช ต่าง ๆ หา มี ผู้
 ไต เสมอ ไม่ อัน วิชา เพลง อาวูช ของ เรา สู้ นาง โปยโปกงจู้ ไม่ ได้
 ครั้น จะ คิด หนี ไป ก็ ยาก จะ อยู่ ที่ วิตถ ด้วย มารดา แล ความ นิด แต่ ตา
 นั้น ดู ว่า เพลง อาวูช จิตร์ นั้น วิตถ ด้วย ราชการ แล มารดา ก็ มี หน้า อัน
 เคว่า สดต นาง โปยโปกงจู้ เห็น หน้า เทกเซง ไม่ สบาย จึง ถาม ว่า
 ข้าพเจ้า เขียว ท่าน มา ให้ ดู วิชา เพลง อาวูช เป็น ที่ สบาย ใจ ข้าพเจ้า ดู หน้า
 ท่าน เคว่า หมอง ไม่ เป็น ปรกติ ท่าน ทุกข์ วัช ด้วยการ สิ่ง ไร ฤ คิด ถึง
 เมือง เปียนเหลียง เทกเซง จึง ว่า เรา ไม่ มี ความ วิตถ ด้วย สิ่ง ซัน ไต ดอด
 แต่ เรา เห็น เจ้า แต่ง ตัว ว่า เพลง อาวูช ก็ คิด ถึง เสือ เกราะ กับ ง้าว สำหรับ
 มือ ของ เรา ที่ หาย ไป แต่ เมื่อ ครั้ง สู้รบ กับ เจ้า ไม่ รู้ ว่า ผู้ ไต เขา ไป ได้
 ก็ นึก เสีย คาย ด้วย เป็น ของ เก่า แก่ เคย ไซ้ มา แต่ ก่อน นาง โปยโปกง
 จู้ จึง ว่า อัน เสือ เกราะ กับ ง้าว ของ ท่าน นั้น ข้าพเจ้า ให้ ทหาร เขา ไป เก็บ
 ใว้ ไม่ เป็น อันตราย ว่า แล้ว นาง โปยโปกงจู้ ก็ ให้ คน ไซ้ ไป เขา เสือ
 เกราะ กับ ง้าว มา ให้ เทกเซง

ฝ่าย เตกเซง ครั้น ได้ เลื้อย เกราะ กับ ง้าว กลม คั้น มา แล้ว ก็มี ความ ยินดี
 จึง ว่า เรา ได้ เลื้อย เกราะ กับ ฮาวุธ แล้ว แต่ ยัง ไม่มี ม้า นาง โปย โปกงจู้ ได้
 พัง จึง ใช้ คน ไป เอา ม้า มังกร ของ เตกเซง มา ให้ เตกเซง ครั้น ได้ ม้า
 มังกร แล้ว ก็ ใส่ เลื้อย เกราะ ถือง้าว แผ่น ขึ้น หลัง ม้า มังกร ว่า เพลง ฮาวุธ
 ให้ นาง โปย โปกงจู้ ดู นาง โปย โปกงจู้ เห็น เตกเซง แต่ง ตัว ขึ้น ม้า ว่า
 เพลง ฮาวุธ คงงดงาม นาง โปย โปกงจู้ แต่ ดู ไม่ วาง ตา จึง นึก ว่า เตกเซง
 แต่ง ตัว ขึ้น ม้า ดู สะดวยงดงาม จะ ว่า เพลง ฮาวุธ ก็ ว่อง ไว ดู ท่วง ที่
 กิริยา สวม เป็น ทหาร เอก

ฝ่าย เตกเซง ครั้น ว่า เพลง ฮาวุธ แล้ว ก็ ลง จาก ม้า จึง ว่า กับ นาง
 โปย โปกงจู้ ว่า เจ้า มี ของ วิเศษ แปร อย่าง ซึ่ง ได้ มา จาก ไต๋วซัน เซี่ยมือ
 นั้น จง สำแดง ให้ เรา เห็น สัก หนอย หนึ่ง เกิด นาง โปย โปกงจู้ จึง ว่า อัน
 ของ วิเศษ แปร อย่าง นี้ ซึ่ง จะ เอา มา สำแดง ดู เต็ม นั้น ไม่ ได้ เอา ไว้ ใช้
 คอย เมื่อ สู้รบ กับ ซำคัก ถึง ที่ อับ จน จึง จะ ได้ ครั้น จะ เอา มา ทำ ดู เต็ม
 ของ นั้น ก็ เสื่อม คลาย ไป ไม่ สัก กิติ์ เตกเซง จึง ว่า อัน ของ วิเศษ แปร
 อย่าง เจ้า ไม่ ทำ ให้ ดู ด้วย กตัญจะ เสื่อม เสีย ไป ก็ ตามใจ เกิด แต่ เรา จะ
 ขอ ดอง มีด หน้า กับ ลูก เกาทัณฑ์ ของ เรา นาง โปย โปกงจู้ จึง ว่า ท่าน จะ
 เอา มา ทำไม มิ ไร จะ สู้รบ กับ ซำคัก สักครู่ เมื่อ ไร ข้าพเจ้า เก็บ ไว้
 แล้ว หา อันตราย มิ ได้ เตกเซง จึง ว่า ตัว เรา ก็ มี ความ ผิด เป็น อัน มาก
 ถ้า แม้น ว่า พระเจ้า ซ้องยินจง ย่อง เค้ ทราบ ความ แล้ว คง จะ ยก กองทัพ
 มา กำจัด เรา จึง จะ ขอ เอา ไว้ ถ้า ซำคัก สักครู่ มา แล้ว จะ ได้ สู้รบ กับ
 ซำคัก สักครู่ ให้ ทน ท่วง ที่ นาง โปย โปกงจู้ จึง ว่า ท่าน อย่า วิคก เคย
 ข้าพเจ้า เก็บ ไว้ ให้ เมื่อ จะ คอง การ ไร เมื่อ ไร ข้าพเจ้า จะ ให้ เมื่อ นั้น
 อยู่ กับ ท่าน กับ ข้าพเจ้า ก็ เหมือน กัน อย่า ได้ วิคก เคย เตกเซง ได้ พัง พุด
 ดั่ง นั้น ก็ ไม่ อาก จะ ขอ ครั้น จะ พุดจา มาก ไป ก็ กตัญ นาง โปย โปกงจู้ จะ
 ส่ง ไปด้วย ก็ นิ่ง อยุ่ มิ ได้ ว่า ประการใด ค่อย ไป

ครั้น อยู่มาวันหนึ่ง เตกเซง จึง บอก กับ นาง โปยโปกงจู้ว่า ครั้น แต่
 เรา มา อยู่ กับ เจ้า ก็ ขำ นาน ยัง ไม่ได้ ไป เทียบ ดู ภูมิ ถาน บ้าน เมือง
 แด ที่ ต้นนี้ เเตย วัน นี้ เรา จะ ตา เจ้า ไป เทียบ ยิง นก เถ่น ให้ เบน ที่ สบาย
 แด้ว จะ ได้ เหน ของ ต่าง ๆ นาง โปยโปกงจู้ ได้ พัง ตัง นั้น ไม่ รั้ว เท่า ทัน
 โน กถ อูบาย เเตกเซง ที่ จะ คิด นี้ จึง ว่า ท่าน จะ ไป ก็ ตาม ใจ เกิด ว่า แด้ว
 ก็ จัด ทหาร คน ไร่ ให้ ไป ค่าย ยี่ สิบ สี่ คน เเตกเซง ก็ ใส่ เลื่อ เกราะ ถ้อ
 ง้าว ขึ้น ม้า มังกร ออก ไป เทียบ เถ่น นอก เมือง ยิง นก ไป พดาง ครั้น พบ
 หน ทาง แยก แด้ว ก็ ถาม ทหาร คน ไร่ ว่า ทาง นี้ จะ ไป คำมถาใด ทหาร คน
 ไร่ ก็ สำคัญ ว่า เเตกเซง ถาม โดย สุจริต ไม่ รั้ว ว่า เเตกเซง จะ คิด นี้ ก็
 บอก หน ทาง ให้ ตาม ตรง

ฝ่าย เเตกเซง ครั้น รั้ว แห่ง ทาง แด้ว ก็ ถก ับ มา ที่ อยู่ ครั้น แจ้ง ความ
 ว่า มารดา นาง โปยโปกงจู้ บ่อย ที่ ไป เขียม จึง พบ กับ นาง โปยโปกงจู้ ที่
 บ้าน มารดา นาง โปยโปกงจู้ เหน เเตกเซง มา ก็ มี ความ ยินดี พุดจา ได้ ถาม
 กัน ตาม ธรรมเนียม แด้ว ก็ พา กัน ถก ับ ไป ที่ อยู่ นาง โปยโปกงจู้ เหน
 เเตกเซง มี หน้า อั้น เคร้า หมอง จึง ถาม ว่า ข้าพเจ้า ดู ท่าน ไม่ สบาย เบน
 ทุกข์ ด้วย การ สิ่ง ไต ฤา เเตกเซง จึง ว่า เรา มี ความ ทุกข์ เบน ซ้ำ สำคัญ
 อยู่ ด้วย เติม เมื่อ ครั้ง เรา เคย เลื่อ เกราะ ไป ส่ง เข็ยจงเปา มา พัก กอง
 ทพิ อยู่ ที่ เมือง ซิมอันกัย เทพยดา ให้ ถก เกาทัศน์ กับ ตอง มีต หน้า ให้
 แก่ เรา แด้ว ได้ ตั้ง ใจ ว่า ของ ตอง สิ่ง นี้ มี อานุภาพ มาก จึง เหา ไป
 รั้ว ษา ได้ ให้ ค้ อยา ให้ ใจ กับ กระจัดวี ของ อั้น นั้น จะ เลื่อม ถ้า แม้น ของ
 อั้น นี้ เลื่อม แด้ว ตัว เจ้า ก็ จะ เบน อั้น ตราย ต่าง ๆ เทพยดา ได้ บอก ใจ ตั้ง
 นี้ มี ความ วิคก หนัก ครั้น จะ ขอ เจ้า ก็ เกรง ใจ ไม่ รั้ว ที่ จะ คิด ประการ ได
 นาง โปยโปกงจู้ จึง ว่า การ นิด นี้ หนึ่ง เท่า นั้น ไม่ ควร ที่ จะ วิคก ทุกข์ รั้ว ัน
 เบน หนัก หนา ของ อั้น นี้ ไม่ ควร ที่ ข้าพเจ้า จะ รั้ว ษา แด้ว จง เหา มา ใจ เกิด
 ว่า แด้ว นาง โปยโปกงจู้ ก็ ให้ คน เหา เกาทัศน์ กับ ตอง มีต หน้า มา ให้ เเตกเซง

เตกเซง ได้ ของ แถ้ว ก็ มีความ ยินดี ครั้น รุ่ง ชื่น เวลา เข้า นาง ไปยไปกง จู ก็ ไป เขียน มารดา

เตกเซง จึง ตกๆ ครอง ว่า เวลา นี้ ก็ ได้ ชอง แถ้ว จำ จะ ต้อง หนี ไป ใน เวลา วัน นี้ กับ อื่นๆ นาง ไปยไปกงจู มี ของ วิเศษ แปร อย่าง ฮานูภาพ มาก นึก ถ้า แม้น นาง ไปยไปกงจู แถ้ว ก็ จะ คิด ตาม ไป ไซ้ ของ วิเศษ แปร อย่าง แถ้ว ที่ ไท่น จะ หนี พ้น ก็ คง จะ จับ ตัว เรา ได้ ครั้น จะ ตัก เอา ไป เดี๋ย ก็ ดู เหมือน เรา เป็น คน ไม่ ตรง ปราศ จาก ความ ระ อาย ชื่อ เดี๋ยง ก็ จะ เดี๋ย ไป กับ อื่นๆ เขาก็ ได้ ตามใจ วัชระ ไคร้ เรา เป็น อัน มาก ไม่ ควร ที่ จะ ทำ เช่น นี้ ครั้น เตะ เตย ใต้ นาง ไปยไปกงจู ก็ จะ เอา ของ วิเศษ แปร อย่าง นี้ ไป ที่ ไท่น เรา จะ หนี พ้น จำ จะ ต้อง เอา ของ นี้ ยัก ย้าย ไป เดี๋ย ให้ พ้น ที่ แถ้ว ชอน ใต้ อย่าน ให้ พบ ใน ทันใด นั้น คิด แถ้ว เตกเซง ก็ ค้น หา ของ วิเศษ แปร อย่าง ได้ ก็ ยัก ที่ ชอน ใต้ ใน ห้อง เรือน นั้น แถ้ว ก็ ชื่น ม้า หนี ไป ครั้น มา ถึง ด่าน ฮวงฮวยกอน ชั้น ใน ที่ หนึ่ง โหวมัวฉี เหน เตกเซง ก็ ออก มา คำนับ แถ้ว ถาม ว่า ท่าน มี ธุระ จะ ไป คำบตใด เตกเซง บอก ว่า เรา จะ ไป เทียบ ยิง นก เต้น ทาน เหน ที่ คำบตใด มี นก มาก โหว มัวฉี จึง ว่า ใน คำบต นี้ นก ไท้ ไคร้ จะ มี ไม่ ถ้า ท่าน จะ ไป เทียบ เต้น ให้ เป็น ที่ สุกนี้ แถ้ว จึง ไป ที่ ด่าน ฮวงฮวยกอน เกิด มี ทำ เถ กวาง ขวาง เป็น ที่ สบาย ผุง นก ก็ มี มาก ต่าง ๆ แต่ หนี ทาง ซึ่ง จะ ไป นั้น รก ชัด ตด เตย เป็น อัน มาก ถ้า ท่าน จะ ไป แถ้ว ข้าพเจ้า จะ ให้ คน นำ ทาง ไป เตกเซง ได้ พัง จึง คิด ว่า เรา หนี เขา มา หนี ทาง ก็ ไม่ สัน ทัด ชัด เจน ครั้น จะ ไป แค่ ผู้ เดียว ก็ จะ ไม่ สดวก จะ ต้อง ให้ คน นำ ทาง ไป คิด แถ้ว เตก เซง จึง ว่า ซึ่ง ท่าน จะ ให้ คน นำ ทาง ไป นั้น ขอบใจ นึก ว่า แถ้ว เตกเซง ก็ ให้ คน นำ ทาง ไป ครั้น ถึง ด่าน ฮวงฮวยกอน ชั้น ใน ที่ สอง ขั้หมัน ผู้ วัชระ ด่าน ครั้น เหน เตกเซง มา จึง ถาม ว่า ท่าน จะ ไป ไท่น เตกเซง บอก ว่า เรา จะ ไป เทียบ ยิง นก เต้น ขั้หมัน จึง ว่า ท่าน จะ ออก นอก

ค่านนี้ มีหนังสือเดินทาง เมื่อก่อน มาๆ ไม่ ถ้ามันไม่มีสำคัญ เป็น
 ที่เชื่อฟัง แล้วเราไม่ให้ไป เตกเซงจึงว่าตัวเราก็เป็นบุตรเคยเขียน
 เขียนก็ก้ออะไรก็ เป็นใหญ่ ยิ่งกว่า คนทั้งปวงในเซครแดนนี้ อันเราจะ
 ไปเที่ยวเล่น ต้อง มีหนังสือด้วยๆ ถ้าท่านขัดขวางไม่ให้เราไปแล้ว
 จงดูคุณฮาวูที่ เราถือมา นี้เกิด ขัมหมัน กับเตกเซง ยิ่ง ถึงเถียงกัน อยู่
 ฝ่ายนางไปยไปกงจู้ ครั้นไปเยี่ยม มารดา ซึ่ง บ่อยนั้น เห็น อากาศ
 โรค ค่อย คลาย ก็ กลับ มาบ้าน เห็น ของ ที่ ใน ห้อง กระจุก กระจุก เป็น
 รอยคัน นึก สงสัย เตกเซง ก็ หายไป จึง ตรรกดู สิ่ง ของ ไม่เห็น เครื่อง
 ตำรา ดู ของ เตกเซง ครั้น มาดู ที่ เขา ใจ ของ วิเศษ แปล อย่าง ก็ หาย
 ไป นางไปยไปกงจู้ จึง นึกว่า เห็น รอย เตกเซง จะ หนี ไป เป็น มัน คง
 คิด ตั้ง นั้น แล้ว นางไปยไปกงจู้ ก็ ขึ้น ม้า รับ ตาม ไป ก็ พอ เห็น เตกเซง
 ยัง กำลัง เถียง กัน อยู่ กับ ขัมหมัน

ฝ่าย ขัมหมัน ครั้น เห็น นางไปยไปกงจู้ มา ก็ จึง ไป คำนับ นางไปย
 ไปกงจู้พูดว่า ครั้น นี้ ข้าพเจ้า เมา ความ เตกเซง ก็ ไป เสีย แล้ว

ฝ่าย เตกเซง เห็น นางไปยไปกงจู้ ตาม มาทัน ครั้น หนี ไป ก็ เห็น จะ
 ไม่พ้น จึง ซัก ม้า หนี กลับ ตรง เข้า ไปหา นางไปยไปกงจู้ ๆ จึง ทวาด
 แล้วว่า เหตุใด ท่าน จึง คิด การ เช่นนี้ เรา หมาย ว่า ท่าน จะ เป็น คนดี มี
 ความ สัจ ตำรา พัด จะ พด แต่ ตัวนี้ ดี มีความ วิชา ไม่ ทง คว้าง จะ อยู่ สู้
 คายใน เมือง นี้ ที่ แท้ ก็ เป้า ตู๋ นั้น ข้าพเจ้า พัง เห็น ต้น ชาว เมือง เป่ียน
 เหลียง วัน นี้ ถึง จะ ไป ก็ ไม่ ว่า จะ พดจาก ออก เถ่า กัน ตาม จริง จะมี ดี
 ๆ เป็น ถึง ทหาร เขก แม่ทัพ ใหญ่ เมือง เป่ียน เหลียง ซึ่ง มีความ สัจซื่อ
 ตรง จริง จะ หนี ไป แค่ ตัว ก็ กลับ จะ ไม่มี อะไร ไป ผาก ชาว เมือง เป่ียน
 เหลียง ตัก เขา ของ วิเศษ แปล อย่าง เขา มา ด้วย ไม่ มีความ ขาย ๆ
 เตกเซง ได้ ฟัง นางไปยไปกงจู้ ว่า ตั้ง นั้น ให้ มีความ เจ็บ ฮาย เป็น อัน มาก
 จึง ว่า ซึ่ง เรา หนี มา นี้ ก็ มีความ ผิด จริง แต่ ทว่า เป็น การ จำใจ ครั้น จะ

บอกเล่าให้เจ้ารู้ความแต่ตามจริง ก็กลัวจะไม่ให้ไปจึงได้คิด
 หนีมา ด้วยเดิมพระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้มีรับสั่งใช้ให้ไปเมือง
 ไชหยง เราเดินทัพหลงทางมาเมืองนี้ได้รบพุ่งฆ่าฟันกันล้มตาย
 ตงเปินอันมากเจ้าก็ยอมแข็งอยู่แต่เดี๋ยวนี้ได้รับความว่าทราบไปถึง
 พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้แล้ว พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ก็รักเกรงเราเป็น
 อันมาก มีรับสั่งให้เจ้าพนักงานไปเอาตัวมารดาเรามาจำขังไว้ได้
 ความลำบากเวทนา แล้วมีรับสั่งใช้ให้คนมาบอกเราให้รีบไปเมือง
 ไชหยงทำราชการแก่ตัว ถ้าไม่ได้ราชการจะประหารชีวิตเสีย
 เหตุดังนี้เราจึงมีความร้อนใจนัก จึงได้หนีมาด้วยเป็นข้อสำคัญ
 อันตัวเราไซ้จะไม่รักษใคร่เมื่อไร แต่เป็นความจนใจจะขอตาเจ้าไป
 ถ้ามันสำเร็จราชการในเมืองไชหยงแล้ว ก็คงจะกลับมาเจ้าอย่ามี
 ความรังเกียจเลย อันของพิเศษแปลกอย่างนั้นเราซ่อนไว้ในห้อง
 เรือนของเจ้าจงไปหาดูเถิด

ขณะนั้นเจ้าเซ่งซึ่งต้องนำไปคอยแตกเชิงอยู่ เห็นแตกเชิงกับ
 นางไปยไปทงจู้พูดกันก็ด้อมเข้ามาแอบฟังแจ้งความแล้ว จึงถือ
 กระบองเดินเข้ามาแล้วพูดกับแตกเชิงว่า ท่านจงรีบไปเมืองไชหยง
 โดยเร็วเถิด จะมารำไรห้องด้วยภรรยาหาต้องการไม่ หญิงคน
 นี้ถึงท่านจะเลี้ยงเป็นภรรยาก็ไม่มีความประโยชน์ อันกรรมเนียมหญิงที่
 มีปัญญาประกอบด้วยความเมตตาภรรยานาคอสามี่แล้ว ถ้ารู้ว่าสามี่
 ต้องไถยได้ทุกข์มีความเดือดร้อนด้วยเหตุสิ่งหนึ่งสิ่งใด ก็พลอย
 ทุกข์ร้อนช่วยคิดอ่านแก้ไขให้สามี่พ้นโทษนี้ไม่เป็นเช่นนั้น ตัวก็
 ยอมรู้อยู่แล้วว่ามารดาของสามี่ก็คงโทษ ตัวสามี่ไม่ไปตามรับ
 สั่งก็จะตาย การเป็นจนถึงเพียงนี้แล้วยังจะมาคิดตามห่วงเหนียว
 เอาตัวไว้ให้สามี่ได้รับความผิดหาควรไม่ยั้งนี้ถ้าว่ารักษใคร่ มัน
 ว่ารักษใคร่กันจริงเช่นเขาทั้งปวงแล้ว จะมีช่วยจัดแจงส่งเสียให้

ไปโดยเร็ว ๆ หนึ่ง เช่น นาง โปย โปกงจู้ ไม่ควร ที่ ท่าน จะ เติง เป็น ภรรยา ว่า แล้ว เค้า เชน ก็ เลือ กระบอง จะ ดี นาง โปย โปกงจู้ เตก เซง จึง ยึด มือ ห้าม เค้า เชน ใจ แล้ว ว่า ซึ่ง ท่าน จะ มา ต้อง เกิน กับ ภรรยา เรา หาก ควร ไม่ ว่า แล้ว ก็ จับ ให้ เค้า เชน ออก ไป

ฝ่าย นาง โปย โปกงจู้ ได้ พัง เค้า เชน ว่า คิ เตียม ตรอง ดู ก็ เหน จริง ด้วย เค้า เชน ทุก อย่าง ไม่ มี ความ โกรธ จึง พุด กับ เตก เซง ว่า ซึ่ง ท่าน จะ ไป ข้าพเจ้า ไม่ ชาติ ขวาง จง รีบ ไป ให้ สำ เร็จ ราชการ ทแกด้ว ทหาร ข้าพเจ้า จะ ให้ ไป ด้วย เตก เซง จึง ว่า ฮัน ทหาร แด เสมียง นั้น เรา จัด แจง ได้ พถ้อม แล้ว เจ้า ฮยา เป็น ชูระ เเลย นาง โปย โปกงจู้ จึง สั่ง ให้ ทหาร ไป มอก ตาม ด้าน ทาง ให้ รู้ ท่อ กัน ว่า ถ้า เหน เตก เซง มา กับ พอก บ่าด ไพร แล้ว ฮยา ได้ หน่วง เหนียว ให้ เหน ซ้ำ จง ให้ ไป โดย สดวก ถ้า แม้น ผู้ ไต ไม่ ทำ ตาม สั่ง จะ เหา โทษ เปน

ฝ่าย เตก เซง ก็ ตาม นาง โปย โปกงจู้ ๆ จึง ว่า ท่าน จะ ไป ทำ ศึก สงคราม กับ ชาว เมือง ไชยหง ครัง นี้ ฮยา ได้ ประมาท แก่ ข้าศึก ด้วย ทหาร ใน เมือง ไชยหง ผู้ มี ชื่อ แขง นัก ยังมี ทหาร เอก คน หนึ่ง ชื่อ เฮก หดี เปน บุตร เขย เจ้า เมือง ไชยหง แขง แรง หัว หาญ ยัง กว่า ทหาร ทั้ง บอง แม้น ท่าน พบ แล้ว จง ระวง คิว ให้ จง ดี ถ้า ทำ ศึก สงคราม ชาติ ซอง เข้า ที่ ยัม จน ประการ ไต จง มอก มา ให้ ข้าพเจ้า แจง ด้วย จะ ได้ ยก กองทัพ ไป ช่วย เตก เซง จึง ว่า ขอ บใจ แด เจ้า ฮยา ให้ จง ดี ฮยา มี ความ วิคต ด้วย เรา เเลย แม้น ราชการ ศึก เสร็จ แด เรา ก็ จะ กลับ มา อยู่ ด้วย ตาม เดิม ซึ่ง ไป ครัง นี้ ปรารถนา จะ ให้ ตัว มารดา กับ เรา พัน โทษ เก้า นั้น ถึง พระ เจ้า ซอง ยิน จง ฮอง เต้ จะ ไม่ ชุบ เติง คง แด่ง ให้ เปน ชุน นาง ก็ ไม่ มี ความ นัยใจ แต่ ขอ ให้ ได้ มา อยู่ เมือง เซียน เซียน ก็ ก็ มี ความ สุข เตก เซง พุด กับ นาง โปย โปกงจู้ แดต่าง คน ก็ ระวัง ให้ ด้วย มี ความ ฮา ไว ค่อ กัน

เตกเซง กับ ทหาร ออก จาก คำน ชวงฮวยกอน ไป นาง โปย โปกงจู้ แลดู
เตกเซง จน ตับ ตา แลดู ก็ กลับ ไป

ฝ่าย เตกเซง ครั้น มา ถึง คำน เจี้ยเฟ่งกอน เตี้ยตง หดีหึ่ง เจี้ยเงก เจี้ยอ
เทงก๊วย กับ ทหาร เลว ทั้งปวง ก็ ประชุม พร้อม กัน

ฝ่าย เมงเตงก๊ก ซึ่ง อยู่ เขา แปะเฮี้ยซัน คอย พัง ช่าว เตกเซง อยู่ มิ ได้
ขาด ครั้น แจ้ง ความ ว่า เตกเซง มา พร้อม กับ ทหาร ที่ คำน เจี้ยเฟ่งกอน
แลดู ก็ คุม ทหาร ยก มา หา ครั้น เตรียม เต็วจ แลดู เตกเซง ก็ จะเดิน กอง
ทัพ ฝ่าย เจี้ยอเทงก๊วย จึง รับ อาษา ว่า จะ ขอ เป็น ผู้นำ กองทัพ ไป ตาม เตม
เตกเซง จึง ว่า ครั้ง ก่อน ท่าน ทำให้ เสีย ราชการ ไป คราว หนึ่ง แลดู โทษ
ถึง คายเรายก ใจ บัดนี้ จะ มา นำ ทาง หา ที่ คาย อิก ฤฯ ว่า แลดู ตั้ง
ให้ เมงเตงก๊ก เป็น ผู้นำ ทาง

ฝ่าย เตี้ยฮุย ซึ่ง ถือ หนังสือ รับ ตั้ง พระเจ้าซ้องยินจงฮองเต้ ไป ถึง เตกเซง
นั้น ครั้น เดิน ทาง มา ก็ หลง ไป เข้า เมือง ไชหยง มา จน จะใกล้ ถึง คำน
เมือง ไชหยง เตี้ยฮุย จึง รู้ ว่า ผิด ทาง ก็ เร่ง รับ กลับ พอ พบ เมงเตงก๊ก
กอง นำ ใน กลาง ทาง เมงเตงก๊ก จึง ถาม ว่า ท่าน จะ ไป ไหน เตี้ยฮุย
บอก ว่า ข้าพเจ้า ถือ หนังสือ รับ ตั้ง พระเจ้าซ้องยินจงฮองเต้ ไป ถึง เตกเซง
ณเมือง เซียนเซียนก๊ก บัดนี้ ข้าพเจ้า หลง ไป เข้า เมือง ไชหยง ครั้น รู้
ว่า ผิด ทาง แลดู จึง ได้ กลับ มา เมงเตงก๊ก ก็ ให้ เตี้ยฮุย พัก รอ ถ้า เตกเซง
อยู่ จึง ให้ คน ไซ้ รับ ไป บอก กับ เตกเซง ว่า มี ข้าหลวง ถือ หนังสือ รับ ตั้ง
มา แต่ เมือง เปียนเหลียง รอ ถ้า อยู่ ให้ ท่าน รับ มา โดย เร็ว เตกเซง แจ้ง
ความ แลดู ก็ รับ มา หา เตี้ยฮุย เตี้ยฮุย จึง ตั้ง หนังสือ รับ ตั้ง ให้ แลดู ว่า
ข้าพเจ้า หลง ทาง ไป เตกเซง ก็ คำนับ รับ หนังสือ เปิด ผนึก ออก อ่าม มี
ความ ว่า เตมเราไซ้ ให้ ยก กองทัพ ไป เมือง ไชหยง เตกเซง ก็ ไม่ ไป
ตาม ตั้ง มา อยู่ เมือง เซียนเซียนก๊ก กระทำ ให้ เสีย ราชการ ไป โทษ ผิด เป็น

อัน มาก ให้เตกเซง ริม เร่ง ยก กองทัพ ไป ตี เมือง ไชยหยง ทำ ราชการ
 แก้ว คิ้ว ถ้าเตกเซง ทำ คู้ก ส่งคราม เมือง ไชยหยง เสรีจ แต่จจะโปรดให้
 พัน จาก ความ ผิด เตกเซง ครั้น แจ้ง ความใน หนังสือ ริม ตั้ง แล้ว จึง
 พุด กับ เคียดสูย ว่า ซึ่ง ข้าพเจ้า ยก กองทัพ มา นี้ ไช้ จะ จง ใจ ไป เมือง
 เซียนเซียนก๊ก นั้น หา มิ ได้ หมายถึง จะ ไป เมือง ไชยหยง แต่ หลง ทาง ไป ตัง
 นี้ อย่า ว่า แต่ ข้าพเจ้า เคย ถึง คิ้ว ท่าน ผู้ เป็น ข้าหลวง ถือ หนังสือ ริม ตั้ง
 มา ก็ หลง ทาง เหมือน กัน ด้วย ต้น ทาง ซึ่ง จะ แยก ไป นั้น สิบ ส่น ชอบ
 กต นึก मैंน ข้าพเจ้า ไป ราชการ ทฬ เมือง ไชยหยง ครั้น นี้ ถ้า สำ เร็จ
 คู้ก ส่งคราม แล้ว จะ เขา मैंน สัตถา มา เขียน หนังสือ บัก ไว้ ที่ ต้น ทาง บอก
 ให้ รั จะ ได้ มี ประโยชน์ แก่ ข้า ราชการ แต่ ตก ค้า ความ ซึ่ง จะ เดิน ทาง
 ค่อ ไป ใน เมือง นำ กับ อนึ่ง ข้าพเจ้า จะ มี หนังสือ เข้า ไป กราบ ทูล พระ
 เจ้าชองยินจงต้องเต้ สัก ณั้ม นึ่ง ขอ ท่าน ช่วย ส้มเคราะห์ นำ หนังสือ ของ
 ข้าพเจ้า ขึ้น กราบ ทูล ด้วย เตกเซง ก็ ทำ หนังสือ เข้า ณั้ม ส่ง ให้ เคียดสูย คุ
 ริม หนังสือ แล้ว ก็ กลับ ไป เมือง เบียนเหลียง เตกเซง ก็ ให้ เมงเตงก๊ก เร่ง
 ริม นำ กองทัพ ไป ครั้น ถึง ด่าน ที่ นึ่ง ซือ สิตแซ กอน จึง ให้ ทหาร คัง ค่าย
 พัก กองทัพ รอ พัง ข้าคู้ก จะ คิด อาน ประการใด

ฝ่าย เกงฮวยซา ผู้ รักษา ด่าน แจ้ง ความ ว่า พระเจ้าชองยินจงต้องเต้
 แต่ง ให้ เตกเซง เป็น แม่ ทฬ ยก มา จึง ตฤก ตรง ว่า เดิม เจ้าเมือง ไชยหยง
 ประกอบ ด้วย ความ โทก ปราณ จะ ใคร ได้ สัมบัติ ใน เมือง เบียนเหลียง
 จึง ให้ จันเทียนอ่อง จือแฮไซ ยก ไป ตี เมือง ซ้ากวน อัน เป็น เขตแดน
 เมือง เบียนเหลียง จันเทียนอ่อง จือแฮไซ ก็ ตาย ด้วย มี มือ ข้าคู้ก แล้ว
 ให้ สู้เตกดี ยก ไป อีก ก็ ตาย แต่ ทหาร ซึ่ง ไป ตาย เสีย ใน แคน เมือง เบียน
 เหลียง นั้น มาก กว่า มาก เจ้า เมือง ไชยหยง เห็น ว่า สู้ มี มือ ทหาร เมือง
 เบียนเหลียง ไม่ ได้ จึง แต่ง เครื่อง บรรณาการ ไป อ่อน น้อม ยอม เป็น
 เมือง ขึ้น ตั้ง แต่ นั้น ฮานา ประชา ราชฎร ได้ ชยู้ เย็น เป็น สุข มา หาย ปี

บัดนี้ เจ้าเมือง ไชยหงไม่ต่าง เคเวื่อง มรรณา การไป อ่อน น้อม ขาด มา ท้าย
 ปี่ แล้ว พระเจ้าซ้องยินจงฮ่องเต้ จึง ได้ ให้ เตกเซง เปน แม่ทัพ ยก มา
 ครอง นี้ ถ้า เรา จะ คุม ทหาร ยก ออก ไป รบ ที่ ไหน จะสู้ ฝีมือ เตกเซง ได้
 แต่ ทหาร ที่ เข้ม แขง ยิ่ง กว่า เขา ยัง สู้ เตกเซง ไม่ได้ ถ้า แม้น จะ สู้ รบ
 ขัน เขียว ไป ราษฎร ก็ จะ ได้ ความ เดือด ร้อน ต่าง ๆ เรา จะ ต้อง ออก ไป
 อ่อน น้อม เสีย โดย ตี จึง จะ ชอบ คิด แล้ว เกงฮวยซา ก็ เบ็ด ประตุ ตำน
 ออก มา ตำนบิ เตกเซง รับ กองทัพ เข้า ไป เตกเซง ก็ กำขัม สิ่ง ทหาร ไม่
 ให้ ข่มเหง ราษฎร แล้ว จึง ถาม เกงฮวยซา ว่า ตำน เมือง ไชยหง นี้ มี
 ตัก ก็ คำบถ เกงฮวยซา บอก ว่า มีอยู่ ห้า แห่ง ตำน ที่ สอง ชื่อ โฮวฮา
 กอน ตำน ที่ สาม ชื่อ แปะเหาะกอน ตำน ที่ สี่ ชื่อ กิมฮวยกอน ตำน ที่ ห้า ชื่อ
 เหกเฮียกอน ถัด นั้น เข้า ไป ถึง เมือง ฮัวเฟงเสี่ย คือ เมือง ไชยหง เตก
 เซง จึง ถาม ว่า ทหาร ซึ่ง รักษา ตำน แด ทหาร ใน เมือง ไชยหง นั้น มี ผู้ ไ้โต มี
 ฝีมือ เข้ม แขง เกงฮวยซา บอก ว่า ทหาร นั้น ก็ มี ฝีมือ เข้ม แขง เปน ฮัน
 มาก แต่ ข้าพเจ้า เห็น ว่า จะ สู้ ฝีมือ ท่าน นั้น ไม่ได้ เตกเซง จึง ถาม
 ต่อ ไป ว่า ที่ เมือง ไชยหง นี้ ได้ ยิน ว่า จินจุก็ คือ ธง วิเศษ เปน ของ
 ตำนรับ เมือง ไชยหง มีจริง ๆ เกงฮวยซา ว่า มีจริง เตกเซง ได้ แจ้ง
 ความ แล้ว จึง ทำ หนังสือ เปน ใจ ความ ว่า เมือง ไชยหง เดิม เปน คู่กับ
 เมือง เปียนเหลียง แล้ว ยอม เปน เมือง ขึ้น ไม่ ขำ นาน กัดบิ แขง เมือง ขึ้น
 อีก ไม่ เรียบ ร้อย ปรกติ เหมือน เมือง ประเทศ ราช ทั้งปวง พระเจ้า
 ซ้องยินจงฮ่องเต้ ทรง เห็น ว่า เจ้าเมือง ไชยหง ไม่ ยอม โดย สุจริต จึง รับ
 สั่ง ใ้ ให้ เรา เปน แม่ทัพ ยก มา บรวบ ปราม เสีย ให้ รวม คาบ แต่ ใน
 ครั้ง เดียว นี้ อย่า ให้ คิด แขง เมือง ต่อ ไป ทกแล้ว ทหาร ไพร่ บ้าน พด
 เมือง จะ ได้ อยู่เย็น เปน สุข ถ้า เจ้าเมือง ไชยหง รั้ ตัก กัดบิ ภาย ก็ ให้
 ยอม ตำนพิภคก็ เสีย โดย ตี เขา ธง ตำนรับ เมือง ส่ง มา ให้ ด้วย เรา จะ ได้ เขา
 ไป ถวาย พระเจ้าซ้องยินจงฮ่องเต้ ตาม พระราช ประสงค์ ถ้า เปน แต่ ยอม

ถ้าพิภักดิ์ไม่ส่ง ของ สำหรับ เมือง มาให้ด้วยแล้ว ก็เห็น ว่ายังไม่ยอม
 เปน เมือง ขึ้น โดย สุจริต ไป เมือง นำ ก็คง จะ คิด แวง เมือง ขึ้น อีก
 ทแก่ตัว ทหาร แล ราษฎร ก็ จะ ได้ ความ ตำบาก ค่อ ไป เมือง ๆ ถ้าเจ้า
 เมือง ไชยหง รั หนั่งสี่นี้ แล้วจง ทำ ตาม รับ ลั้ง ถ้า มี พัง เรา ก็ จะ ยก
 กองทัพ เข้า ไป ต้ เขา เมือง ไชยหงให้ จง ได้ ครั้น ทำ หนั่งสี่ เดรัจ แล้ว
 จ้ง ให้ ม้า ไช้ ถี่ย ไป ให้ กับ นาย ค่าน ที่ สอง ให้ ลั้ง หนั่งสี่นี้ ไป ถึง เจ้า
 เมือง ไชยหง แล้วแตกเซง ก็ ยก กองทัพ ไป ถึง ค่าน ที่ สอง

ฝ่าย ฮาทองเตียน ผู้รักษา ค่าน แจ้ง ความ ว่า เกงฮ่วยซา เข้า ยอม ถ้าพิ
 ภักดิ์ เทกเซง แล้ว บัดนี้ เทกเซง ก็ ยก กองทัพ มา ถึง ค่าน เรา จ้ง คิด
 ว่า เกงฮ่วยซา เปน คน อักตัญญู ไม่ รัจก คุณ เจ้า นาย ซึ่ง ได้ ชุบ เตียงให้
 มี ยศ ศักดิ์ กตัม ไป เข้า กับ ซำคัก ดั่งนี้ จะ ต้อง กำจัด เกงฮ่วยซา แก้ แก้น
 แทน เจ้า นาย เสียให้ จง ได้ คิด แล้ว ฮาทองเตียน ก็ ขึ้น ม้า ถือ ฮาดูร कु
 ทหาร ยก ออก จาก ค่าน แล้ว ร้อง ว่าให้ เกงฮ่วยซา ออก มา รับ กัน

ฝ่าย เทกเซง เห็น ฮาทองเตียน มา ขึ้น ม้า ร้อง ท้า รมุ ชื่อ จ้ง ให้ เกง
 ฮ่วยซา कु ทหาร ออก ไป ฮาทองเตียน เห็น เกงฮ่วยซา จ้ง ร้อง ทวาด ว่า
 คัว เปน ซำเจ้า เมือง ไชยหง ๆ ได้ ชุบ เตียง เหตุใด จ้ง เปน คน อักตัญญู ไป
 เข้า กับ ซำคัก รับ ยก กองทัพ เข้า มา ค้ง ฮยู่ ใน ค่าน ท่าน กับ เรา คง จะ ได้
 เห็น ฝีมือ กัน ใน เวลา วัน นี้ เกงฮ่วยซา จ้ง ตอบ ว่า การ อันนี้ ไช้ ว่า เรา จะ
 ไม่ รัเมื่อ ไร ก็ ย่อม แจ้ง ฮยู่ ด้วย กัน แต่ เรา เห็น ว่า จะ ต้ รับ ฝีมือ เขา ไม่
 ได้ จ้ง ได้ ยอม ครั้น จะ จัด แวง ไป ฮาณา ประชา ราษฎร ก็ จะ ได้ ความ
 เดือด ร้อน ฮาทองเตียน ได้ พัง ก็ มิ ได้ ว่า ประการใด รับ ม้า เข้า รับ กับ
 เกงฮ่วยซา ได้ ประมาณ ยี่สิบ เพลง เกงฮ่วยซา ต้ ฝีมือ ฮาทองเตียน ไม่
 ได้ ก็ รับ ม้า หนี เข้า ค่าย ฮาทองเตียน เห็น เกงฮ่วยซา หนี ไป แล้ว ก็ รับ ม้า
 พา ทหาร กตัม เข้า ค่าน ครั้น รุ่ง ขึ้น วัน ที่ สอง ฮาทองเตียน ก็ ขึ้น ม้า कु
 ทหาร ออก มา ท้า ชวน เกงฮ่วยซา ออก รับ อีก เดกเซง ครั้น จะ ให้ เกงฮ่วย

ชา ออกไป รม ก็ เหน มีมือ อ่อน กตัว จะ เสีย ที่ กับ ชา คัก จึง สั่ง ให้
 เคียงตง ออกไป รม กับ ชาทองเสียนได้ ประมาณ สาม สิบ เพลง ชาทองเสียน
 เสีย ที่ เคียงตง พัน ด้วย ง้าว ถูก ชาทองเสียน ตัว ชาต ตก ม้า คาย เคียงตง กับ
 ทหาร ก็ ได้ ฆ่า พัน ทหาร ชาทองเสียน ล้ม คาย เป็น อัน มาก ที่ เหลือ คาย ก็
 หนี ไป บ้าง เข้า ยอม จำพิภักดิ์ เคียงตง กับ ทหาร ต่ หัก เขา ตำน ที่ สอง ได้
 เทกเซง ก็ ยก กองทัพ เข้า ไป ตั้ง อยู่ใน ตำน ที่ สอง แล้ว สั่ง ให้ เมงเตงก็ ก
 ไป อยู่ รักษา ตำน ที่ หนึ่ง

ฝ่ายไชยี้ไต่ ผู้รักษา ตำน ที่ สาม ได้ แจ้ง ว่า ตำน สอง ค่าย เสีย กับ
 ชา คัก ก็ ตกใจ พอ ผู้หนึ่ง ชื่อ เทกเซง มา ถึง ก็ นำ เขา หนังสือ ส่ง ต่อ ๆ
 ไป แล้ว มี หนังสือ ไป ถึง ผู้รักษา ตำน ที่ สี่ ให้ ยก กองทัพ มา ช่วย
 ชวนไชยี้ไต่ ก็ คุม ทหาร หมื่น หนึ่ง ยก ออก มา คง ค่าย ประชิด กองทัพ
 เทกเซง ซึ่ง ตั้ง อยู่ใน ตำน ที่ สอง นั้น

ฝ่ายเทกเซง ครั้น เห็น กองทัพ ยก มา คง ค่าย ประชิด จึง ถาม เกงฮ่วย
 ชา ว่า แม่ทัพ ซึ่ง ยก มา นี้ คือ ผู้ใด มีมือ เข้ม แฉง อย่างไร เกงฮ่วยชา
 บอก ว่า แม่ทัพ ชื่อ ไชยี้ไต่ มีมือ ก็ เข้ม แฉง แต่ จะ ให้ ถึง ผู้มีมือ ท่าน นั้น
 ไม่ได้ เทกเซง จึง ว่า ฮัน เรายก กองทัพ มา ทิ้ง นี้ หมายถึง พุดจา กัน แต่
 โดยดี มิให้ ต้อง รม พุง ฆ่า พัน ให้ ได้ ความลำบาก ยาก แค้น แก่ ทหาร
 แด ไฟว์พล จึง ได้ มี หนังสือ ไป ถึง เจ้าเมือง ไชยหง ๆ ก็ ไม่ พัง ยัง จะ
 ทำ คัก ส่งคราม ก็ ตาม แต่ ใจ เกงฮ่วยชา จึง ว่า ฮัน ไชยี้ไต่ นี้ ก็ เป็น คน
 ชอบ พอ รักษา ใคร กับ ข้าพเจ้า มา ช้า นาน ข้าพเจ้า จะ ขอ อาษา ออกไป
 พุดจา ว่า กตัว ดู ก่อน เทกเซง ได้ พัง ก็ เห็น ชอบ ด้วย จึง ให้ เกงฮ่วยชา
 คุม ทหาร สาม พัน เบ็ด ประคูดำน ออก ไป

ฝ่ายไชยี้ไต่ ขึ้น ม้า ถือ ขวอน คุม ทหาร ออก มา กับ จะ ชวน เทกเซง รม
 พอ แด เห็น เกงฮ่วยชา คุม ทหาร ออก มา ก็ โกรธ ร้อง ตวาด ว่า ตัว ท่าน
 เป็น คน ไม่ ชื่อ ค่วง ค่อ เจ้า นาย ซึ่ง ได้ ชุบ เตียง ตั้ง แต่ง ให้ มี ยศ คักดี เหตุ

โด้ จึง ไป เข้า เป็น พวก ข้าศึก บัดนี้ จะมา ตอน ฝีมือ กับ เรา ฤฯ เกง
 ช่วยซา จึง ว่า ซึ่ง เรา ออก มา นี้ ไซ้ จะสู้ รบ กัน นั้น หา มิ ได้ ด้วย คดี ท่าน
 ก็ ได้ ชอบ พอ วิชา ใ้ ไร่ กัน มา เป็น อัน มาก เรา เห็น ว่า จะ สู้ รบ จับ เขียด
 กัน ไป ที่ ไหน จะ สู้ ทหาร ใน เมือง เป็น เหตุ ยิง ได้ แล้ว เห็น ว่า อาณา
 ประชา ราษฎร จะ ได้ ความ ยาก แค้น จึง ได้ ยอม ส่า พิภักดิ์ กับ เขา เสีย
 โดย ดี เรา ออก มา ทิ้ง นี้ ปรวณ มา จะ มา ว่า ก่อ าว คัก เตือน ท่าน ด้วย
 เป็น คน ชอบ พอ วิชา ใ้ ไร่ กัน ไซ้ ได้ จึง ว่า คดี ท่าน เป็น คน ไม่ ดี
 แล้ว ยัง จะ กลับ มา เกิด ีย ก่อ วม เรา อีก เถ่า ว่า แล้ว ก็ ไซ้ มา เข้า รม กับ
 เกง ช่วยซา ได้ ประมาณ ส่า สิบ เพดง เกง ช่วยซา เสีย ที่ ไซ้ ได้ พัน ด้วย
 ขวาน ถูก เกง ช่วยซา ตก ม้า คาย เตกเซง เห็น เกง ช่วยซา เสีย ที่ แก่ ข้าศึก
 ก็ สั่ง ให้ หลี้ หัง คุม ทหาร ส่า พัน ยก ออก ไป ไซ้ ได้ เห็น หลี้ หัง คุม
 ทหาร ออก มา ก็ ไซ้ มา เข้า รม กับ หลี้ หัง ได้ แด่ สิบ เพดง ไซ้ ได้ ทาน
 ก่า ดึง หลี้ หัง ไม่ ได้ ก็ ไซ้ มา หัน เข้า ค่าย ให้ ทหาร ปิด ประตู ค่าย รักษา
 ไว้ ให้ มั่น แต่ ไซ้ ได้ จึง มี หนังสือ ไป ถึง เจ้า เมือง ไชยหง เป็น ใจ
 ความ ว่า บัดนี้ เตกเซง แม่ทัพ ยก มา คดี ได้ ตำน สอง ตำบล แล้ว จ้า
 พเจ้า ได้ คุม ทหาร ออก ไป สู้ รม เป็น ส่า มารถ สู้ ฝีมือ ทหาร เตกเซง ไม่
 ได้ ก่า ดึง ข้าศึก แรง แรง นี้ ก็ ขอ ท่าน ได้ จัด ทหาร ที่ มี ฝีมือ เข้มแรง ยก
 กองทัพ มา ช่วย จึง จะ ตำน ทาน ข้าศึก ได้ ครั้น ทำ หนังสือ แล้ว ก็
 ให้ มา ไซ้ ถือ ไป ยัง เจ้า เมือง ไชยหง ๆ ครั้น แจง ใน หนังสือ แล้ว จึง ให้
 หา ขุนนาง นาย ทหาร มา ประชุม ปร้อม กัน ปรอญา ว่า การ คัก ครั้ง นี้
 ก่อ าว แขง นก ท่าน ทั้ง ปวง จะ เห็น ผู้ ใด ที่ จะ ออก ไป ตำน ทาน สู้ รม ได้
 ใน ขณะ นั้น ขุนนาง ผู้ ใหญ่ คน หนึ่ง ชื่อ โตเตง จึง ว่า ข้าพเจ้า เห็น ว่า แช
 แช เจ้า ไซ้ ฝีมือ เข้มแรง พอ จะ สู้ รม เขา ไซ้ ขณะ แก่ ข้าศึก ได้ แต่ แช แช
 เจ้า ไซ้ นั้น อยู่ เมือง ฮงนี้ เสีย จะ ต้อง มี หนังสือ ไป ให้ ยก กองทัพ มา ช่วย
 จึง จะ ได้ เจ้า เมือง ไชยหง จึง ว่า ท่าน พุด นั้น ก็ ชอบ แล้ว แต่ บัดนี้

กำลัง ศึก กัด แขง นัก จะ นิง นอนใจให้ช้าวันนั้นไม่ได้ ไชยี้ไค้ก็อ่อน
 แะเรา เห็นว่า จะให้หนังสือ ไป ถึง แะเราเอาไป การ ก็ จะ ช้า อยู่ เกิดออก
 ข้าศึก จะ หัก เขา คำน แะเหาะกอน ได้ มิ เสีย ท่วง ที่ ฤา โดเตง จึง ว่า ซึ่ง
 ท่าน พุด นั้น ก็ ถูก อัน คำน แะเหาะกอน นั้น จะ ต้อง ให้ เฮกหตี कुम ทหาร
 ออก ไป ช่วยไชยี้ไค้ บ้อง กัน รักษา ไร่ อย่าให้ เสีย แก่ ข้าศึก เจ้าเมือง ไช
 หยง ได้ พัง โดเตง ว่า ก็ เห็น ชอบ กต... จึง สั่ง ให้เฮกหตี कुम ทหาร สิบ ห้า
 ยก ออก ไป เฮกหตี คน นี้ เป็น บุตร เขยเจ้า เมืองไชยหยง มีมือ เข้ม แขง นัก
 เจ้าเมือง ไชหยง นั้น มีบุตร หญิง นึ่ง ชาย ดี บุตร ที่ นึ่ง ชื่อ เจกปอหลย
 ที่ สอง ชื่อ นาง โปยเหตุงกงสุ ที่ สาม ชื่อ คัดมัวผอย ที่ สี่ ชื่อ ห่วงหงนดี
 ที่ ห้า ชื่อ ไกฉบตบ ครัน เฮกหตี ยก กองทัพ ออก จาก เมือง มา ตาม ระยะ
 ทาง ได้ ประมาณ สิบ วัน ก็ ถึง คำน แะเหาะกอน

ฝ่ายไชยี้ไค้แจ้ง ความ ว่า เฮกหตี มา ถึง จึง เปิด ประตู ค่าย รับ เฮกหตี
 เข้า ไป โน ค่าย คำนับ กัน ตาม ขรรณเนียม แล้วเฮกหตีจึงถาม ไชยี้ไค้ ว่า
 คัด ท่าน ก็ มีมือ เข้ม แขง เหตุใด ครัน นี้ จึง ครัน ครวาม ข้าศึก นัก หนา
 ไชยี้ไค้ จึงว่า ข้าพเจ้า ได้ ออกสู้รบ หลาย เวลา แล้ว เห็น เหลือ กำลัง จึง
 ได้ บอกร เข้า ไป ขอ กองทัพ เฮกหตี ว่า ท่าน จง คอย คุ เวตา พรง นี้ คง จะ
 ได้ เห็น มือ กัน ครัน เวตา รุ่ง เข้าเฮกหตี ก็ ขึ้น มา ถือ ฮาธุร कुम ทหาร
 ออก จาก ค่าย รัอง ทำ ทาย ชวน เตกเขง รับ

ฝ่ายเตกเขง ครัน เห็น ข้าศึก มา รัอง ทำ ชวน รับ จึงให้ เต่าเขง कुม
 ทหาร ตาม พัน ออก มา รับ กับ เฮกหตี ได้ สาม สิบ เพตง เต่าเขง อ่อน กำลัง
 ลง ก็ ชัก ม้า หัน เข้า คำน ไป เตกเขง จึง ให้ เตี้ยตง कुม ทหาร ออก ไป รับ
 กับ เฮกหตี ได้ อีก หก สิบ เพตง เตี้ยตง สู้ มือ เฮกหตี ไม่ได้ ก็ ขับ ม้า
 หัน กลับ เข้า คำน เตกเขงให้ หตีหึ่ง ออก ไป ก็ แพ้ เฮกหตี สด แท้ แท้ ให้
 ออก ไป รับคนใด ก็ แพ้ มา ทั้ง นั้น เตกเขง เห็น ก็ ตกใจ จึง คิด ว่า ทหาร
 คน นี้ เหตุใด จึง มีมือ เข้ม แขง นัก ทหารเรา สู้ มือ ไม่ได้ แต่ สัก คน

หนึ่ง จำจะต้อง ออกไป รมดู ให้เห็น ก่าถ้ง คิด แล้ว ก็ ขึ้น น้ำคุด
 ทหาร หมั้น หนึ่ง จะ ยก ออก ไป เต้าเซ่ง จึง พด กับ เตกเซ่ง คำ ท่าน อย่า
 ต้อง ออกไป รมให้ ถ่ามาก เถย เวตาคำ วัน นี้ ข้าพเจ้า จะ ถอบ เข้า ไป
 คัด เขา ศู่คะ มา ให้ แก่ ท่าน จงได้ เตกเซ่ง จึง ว่า ซึ่ง ท่าน คิด นั้น ก็ ชอบ อยู่
 แต่ เรา เห็น ว่า เกิด มา เปน ชายชาติ ทหาร ซึ่ง จะ คิด ฮ่าน ถอบ ถัก ทำร้าย
 เขา นั้น ไม่ ควร จะ เปน ที่ คิเคียน แก่ คน ทั้งปวง เรา จะ ต้อง ออกไป สู้
 รมดู ให้ เห็น ฝีมือ กัน ก่อน ว่า แล้ว ก็ ขับ น้ำ พา ทหาร ออกไป แต่ เห็น
 เฮกหัด ถือ ทวน ยืน น้า อยู่ หน้า ทหาร จึง วิ่ง ถาม ไป ว่า ท่าน นี้ ชื่อ ไร ทำ
 ไม่ จึง บังอาจ มา ทำ ฮวน เรา รม เฮกหัด จึง ถอบ ว่า ชื่อ เฮกหัด เปน บุคร
 เรย เจ้า เมือง ไชหยง เรา ได้ ยิน เขา ออก ชื่อ อยู่ ว่า ท่าน ฝีมือ เข้ม แรง ใจ
 หัว หาดู นัก ฟัง ได้ เห็น ท่าน วัน นี้ เรา พิเคราะห์ ดู รูป ร่าง ไม่ สัม กับ คำ
 คน ที่ เต้าฎา ท่าน จง ถถัม ไป เดี่ย เกิด ฮยา มา สู้ รม รม คม อาวุธ ของ
 เรา เถย เตกเซ่ง จึง ว่า ทหาร ใน เมือง ไชหยง ที่ มี ฝีมือ เข้ม แรง ยก ไป
 ก็ คาย ด้วย ฝีมือ เรา ตั้ง ทั้ง นั้น บัด นี้ มี รม ตั้ง พระเจ้า ช้อง ยิน จง ย่อง เค
 ต้อง พระ บระลัง กี่ ธง สำหรับ เมือง ถ้า แม้น รั ถัก ถัก ถัก ตาย เขา ธง
 สำหรับ เมือง มา ให้ ยอม ถาย เถวือง ราช บรรณาการ ไป ตาม เดิม แล้ว
 เราก็ จะ ยก ททัพ ถถัม ไป เฮกหัด ได้ ฟัง ก็ โกรธ นัก ขับ น้า เข้า รม กับ
 เตกเซ่ง ได้ ถ้อง รัย เพลง เฮกหัด เห็น จะ สู้ เตกเซ่ง ไม่ ได้ ก็ ชัก น้า นี้
 พอ เตกเซ่ง ได้ กระช่น เข้า ไป ได้ ที่ จึง เขา พดอย ของ วิเศษ คว้าง ไป
 หมายถึง ถู เตกเซ่ง พด ตค จาก น้า เตกเซ่ง เห็น เฮกหัด คว้าง พดอย
 มา ก็ คว้าง ถู เกาทัณฑ์ ไป รม ได้ พด พดอย นั้น ก็ ไม่ อาจ ทำร้าย
 เตกเซ่ง ได้ ก็ แดก กระจ่าย ไป เฮกหัด เห็น ตั้ง นั้น จึง เขา เพ็ชร์ วิเศษ คว้าง
 ไป อีก เตกเซ่ง ก็ เขา ถู เกาทัณฑ์ คว้าง ไป เพ็ชร์ นั้น ก็ แดก กระจ่าย
 ไม่ ทำร้าย เตกเซ่ง ได้ เฮกหัด จึง เม็ด น้า เต้า วิซา ออก ก็ เปน กา ปาก
 แดง ออก จาก น้า เต้า ตรง มา จะ จิก เตกเซ่ง ๆ ก็ เขา ถู เกาทัณฑ์ คว้าง

ไป อีก ถูก เกาทัณฑ์ ก็ ถึง หาร กาน นั้น ตาย ตก ลง ใน ทัน ไต นั้น เตก
 เชนง จึง นึก ว่า ถูก เกาทัณฑ์ เรา ก็ คว่าง ไป หมด ทั้ง สาม ถูก สั้น มือ แฉ้ว
 ถ่า แม้น เฮกหัด ไซ้ วิชามา จะ ได้ สิ่ง ไต บ้าง กัน เตก เชนง คิด วิคก คอย
 แด คอยู ก็ ไม่ เชนง เฮกหัด ไซ้ สิ่ง ไต มา อีก จึง คิด ว่า จำ จะ ต้อง เอา ของ
 วิเศษ ไซ้ ไป บ้าง คิด แฉ้ว จึง เอา ของ บิด หน้า เข้า ใน ขณะ นั้น เฮกหัด
 แด เชนง ก็ ตกใจ ให้ ศัว สั้น มือ ท้าว อ่อน ตก จาก หลง ม้า เชนง เชนง ได้
 ที่ ก็ ชัม ม้า เข้า ไป ตัก เอา ศัคะ เฮกหัด มา ส่ง ให้ เตก เชนง พวก ทหาร เฮก
 หัด ครัน เชนง นาย เสี้ย ที่ กัม ซ้ำ คัก ก็ แดก กระจัด กระจาย ไป พวก ทหาร
 เตก เชนง ก็ ได้ ซ่า พัน ทหาร เฮกหัด ต้ม ตาย เปน อัน มาก

ฝ่าย ไซยี้ ได้ ครัน เชนง ตั้ง นั้น ก็ ให้ ทหาร บิด ประค ค่าย รักษา มัน ไว้ แฉ้ว
 ทำ หนังสือ บอก ข้อ ความ ซึ่ง เฮกหัด เสี้ย ที่ กัม ซ้ำ คัก ตาย ใน ที่ รบ ไป ให้
 เจ้า เมือง ไชหยง แจ้ง ทุก ประการ เจ้า เมือง ไชหยง แจ้ง ก็ ตกใจ จึง ให้
 มา ไซ้ ร่ม ไป บอก แซแซ เต่า ไซ้ ยก กองทัพ มา ช่วย โดย เร็ว

ฝ่าย นาง โปยเตง กงจู้ ครัน แจ้ง ความ ว่า เฮกหัด ผู้ สามี่ ตาย ก็ วิง ให้
 กตัง เกิด ออก จน สดบ ไป ถึง สอง ครั้ง เจ้า เมือง ไชหยง ให้ หมอ แก่ พัน
 ซั้น แฉ้ว จึง ว่า อย่า ทุกข ร้อน หนาว ไล่ก ไป เลย ธรรม เนียม เกิด มา แฉ้ว
 ก็ ย่อม ตาย เหมือน กัน ทั้ง นั้น นาง โปยเตง กงจู้ จึง ว่า อัน ความ ตาย นั้น
 ซ้ำพเจ้า ก็ ทราบ แฉ้ว แต่ เสี้ยใจ ไม่ เชนง ผู้ ไต ที่ จะ ไป แก่ แค้น แทน สามี่
 ซ้ำพเจ้า ได้ เจ้า เมือง ไชหยง จึง ว่า เจ้า อย่า วิคก บิดา ได้ ให้ มา ไซ้ ถ้อ
 หนังสือ ไป ถึง แซแซ เต่า ไซ้ ให้ ยก กองทัพ มา ช่วย ใน ขณะ นั้น ศัดมัวช่วย
 เปน บุตร ที่ สอง ของ เจ้า เมือง ไชหยง ออก รบ อาษา ว่า ซ้ำพเจ้า จะ ขอ
 ออก ไป สู้รบ กับ เตก เชนง แก่ แค้น ให้ จง ได้ เจ้า เมือง ไชหยง จึง ว่า ศัว
 เจ้า ยัง เปน เด็ก อ่อน ความ คิด นึก ซึ่ง จะ ไม่ รบ กับ เตก เชนง นั้น บิดา เชนง
 ว่า จะ สู้ เขา ไม่ ได้ นาง โปยเตง กงจู้ จึง ว่า ศัดมัวช่วย น้อง ซ้ำพเจ้า คน นี้

มีฝีมือเข้มแข็งมาก ข้าพเจ้าเห็นว่า หาก ถ้าจัดแตกเชิงได้ เจ้าเมืองไชยหง ได้ฟัง ก็ มิ ได้ ว่า ประการใด คัดมัวช่วย ก็ คุม ทหาร สี่ ห้าคนจะ ยกไป

ฝ่าย เจกปอหลอ หวังหงันต์ กับ ไกษัตริย์ จึง พุด กับ คัดมัวช่วย ว่า เจ้าอย่า ประมาท แยกเชิง เรา ถัด จะ สู้ เขา ไม่ ได้ คัดมัวช่วย ได้ ฟัง ก็ โกรธ ตวาด ว่า ตัว เป็น คน ชี ขาด แต่ ถัด กลับ มา ประมาท เรา อีก เต่า เจกปอ

หลอ กับ หวังหงันต์ ไกษัตริย์ จึง ว่า ท่าน ออก ไป ครั้ง นี้ ถ้า มัน ชนะ แยกเชิง แล้ว เรา ทั้ง สาม คน จะ เขา ออก สู่ ภา ทศ ศีระ คำนับ ท่าน เจ้าเมือง ไชยหง จึง สั่ง กับ คัดมัวช่วย ว่า เจ้า ไป ครั้ง นี้ จง ระวัง ตัว ให้ ดี อย่า

ประมาท ถ้า เห็น สู้ เขา ไม่ ได้ จง ปรึกษา ท่าน แปะ เหวะ กอน ไว ให้ มัน ขยำ ให้ เสีย แก่ ข้าศึก ครั้น สั่ง แล้ว คัดมัวช่วย ก็ คำนับ ตา มิตา ยก กองทัพ ไป

ฝ่าย แชนเสเด้าโฮ ผู้รักษาเมือง อันนี้เสีย รั ชั่ว ว่า พระเจ้าซ้องยินจง ย่องเค้ ให้ แยกเชิง เป็น แม่ทัพ คุม ทหาร ยก มา ได้ คำนับ สอง ตำบล แล้ว ข้าเฮกหลี่ ตย แชนเสเด้าโฮ มีความ โกรธ เค้น เป็น อัน มาก ครั้น จะ

ยก กองทัพ ไป ช่วย ก็ ยัง ไม่ มี กระแด้ วัม สั่ง เจ้าเมือง ไชยหง พอม้า ไซ้ สลั หนึ่งตัว มา ถึง ว่า ให้ ยก กองทัพ ไป ช่วย ก็ มีความ ยินดี จึง คุม ทหาร สาม ห้าคน รับ ยก มา

ฝ่าย คัดมัวช่วย ครั้น ยก กองทัพ มา ถึง คำนับ แปะ เหวะ กอน จึง ร้อง บอก ให้ ทหาร เปิด ประตู ค่าย วัม ไชยี้ ได้ เห็น คัดมัวช่วย ยก มา ก็ มีความ ยินดี เปิด ประตู วัม คัดมัวช่วย ก็ เข้า ไป ใน ค่าย

ครั้น เวลารุ่งเช้า คัด มัวช่วย ก็ ขึ้น ม้า คุม ทหาร ออก มา ร้อง ท้า แยก เชิง ๆ จึง แต่ง ให้ เต่า เช่ง คุม ทหาร ออก รม กับ คัดมัวช่วย ได้ สาม ดิบ เสดง เต่า เช่ง เสีย ที่ คัดมัวช่วย จับ ตัว ได้ ให้ ทหาร พา ตัว เต่า เช่ง ไป จำ ชัง ไว้

แตกเชิง เห็น ข้าศึก จับ เต่า เช่ง ได้ แล้ว จึง ให้ เจียงก กุม ทหาร ไป รม กับ คัดมัวช่วย ได้ หก ดิบ เสดง เสีย ที่ คัดมัวช่วย จับ ตัว เจียงก ได้ ให้ ทหาร คุม เอา ตัว เจียงก ไป จำ ชัง ไว้ กับ เต่า เช่ง ด้วย กัน แยกเชิง เห็น ตั้ง นั้น ก็

มีความ วิคค ว่า ทหาร คน นี้ ฝีมือ เข้ม แขง นึก เราให้ เต่าแข่ง กับ เจียงก
ออก ไป ก็ จับ ตัว ไป ได้ ไม่ รู้ ว่า จะ ทำ ประการใด

ขณะ นั้น เคียงคง กับ หลี่หึ่ง จึง รับ อาษา ว่า ข้าพเจ้า ทั้ง สอง จะ ขอ
ออก ไป รบ แก่ แค้น ให้ จึง ได้ เตกเซง จึง ว่า ท่าน อย่า ค หมั้น กับ ข้าศึก

อัน ทหาร คน นี้ ฝีมือ กล้า แขง นึก แต่ เจียงก ยัง เสีย ที่ เขา ตัว ที่ ไหน
ท่าน ทั้ง สอง จะ สู้ ได้ อย่า เตย เรา จะ ต้อง ออก สู้ รบ เอง ว่า แล้ว เตก

เซง ก็ ชื่น ม้า ถือ อาวุธ คุม ทหาร ออก ไป รบ กับ ศคิมวี่ฮวย ได้ ปลด สิบ
เพลง ก็ ยัง ไม่ แพ้ ชะนะ กัน เตกเซง จึง เอา สอง ชัน บัด หน้า เขา พอ

ศคิมวี่ฮวย แถ เหน ก็ ตกใจ ตัว สั้น ฝีมือ ท้าว อ่อน ตก จาก หลั่ง ม้า เสีย คง
หลี่หึ่ง เหน ได้ ที่ ก็ เข้า คัด เขา คัด ศคิมวี่ฮวย ได้ ชับ ทหาร เข้า คัด เขา ด่าน

ประหาระกอน ได้ เคียงคง หลี่หึ่ง ซ้ำ ไชยี้ ได้ ตาย เตกเซง ยก กองทัพ เข้า คง
อยู่ ใน ด่าน ประหาระกอน ให้ ทหาร ถอด เต่าแข่ง เจียงก ออก จาก ที่ จำ

แล้ว ตั้ง ให้ เจียงก เหวง กุ้ย ไป รักษา ด่าน ที่ สอง ไว้ พอ แชแซเต่าไฮ่ ยกทัพ
ออกจาก เมือง อนันเตี้ย เดิน กองทัพ มา ทาง ด่าน ที่ สอง ว่า ศคิมวี่ฮวย

ไชยี้ ได้ แพ้ ข้าศึก ตาย เสีย แล้ว ก็ ชับ ทหาร เข้า คัด เขา ด่าน ที่ สอง
ฝ่าย เจียงก เหวง กุ้ย ซึ่ง อยู่ รักษา ด่าน ครั้น เหน ข้าศึก ยก เข้า มา ก็ ชับ

ม้า คุม ทหาร ออก ไป รบ กับ แชแซเต่าไฮ่ ได้ สิบ สิบ เพลง ท่าน กำลึง แช
แซเต่าไฮ่ ไม่ ได้ ก็ ชับ ม้า หนี จะ ถัดม เข้า ด่าน เหน ทหาร เข้า แย่ง เอา ด่าน

ได้ แล้ว ก็ ชับ ม้า หนี ไป เข้า ด่าน ที่ หนึ่ง ซึ่ง เมงเตงก๊ก รักษา อยู่ เหน
แชแซเต่าไฮ่ คัด ด่าน ที่ สอง ได้ ก็ ยก กองทัพ เข้า คง อยู่ ใน ด่าน

ฝ่าย คน อยู่ ผู้ รักษา ด่าน ที่ หนึ่ง ชื่อ เหกเกียกอน ครั้น ว่า แชแซเต่าไฮ่
ยก กองทัพ มา คัด เขา ด่าน ที่ สอง ได้ แล้ว คน อยู่ ก็ คุม ทหาร ห้า หมื่น ยก

มา คัด ด่าน ที่ สาม ด้าน ควัน ออก แชแซเต่าไฮ่ ครั้น ว่า คน อยู่ ยก กอง
ทัพ มา คัด ด่าน ที่ สาม ช้าง ควัน ออก ได้ แล้ว ก็ ยก กองทัพ ไป ส้อม ไว้

อีก สาม ด้าน แน่น เหน แต่ ตั้ง ถ้อม อยู่ นั้น ได้ ประมาณ เดือน หนึ่ง จะ เข้า

ด้ หัก เขาก็ ไม่ได้ ด้วยเตกเซงให้ เตยตง หลี่หึ่ง คุม ทหาร วิชา บ้อง กัน
 ไ่วมัน คง เตกเซง คิด อยู่ใน ที่ ถ้อม มี ความ วิคต เป็น อัน หนัก จึง
 ปรุกษา กับ เต่าเซ่ง ว่า การ คัก ครั้ง นี้ เข้ม แขง แน่น หนา หนัก เรา ตก อยู่ใน
 ใน ที่ ถ้อม ถ้า แน่น ข้าง ไป เต่าเซ่ง อาหาร หมด ตง ก็ เหน จะ เตี้ย ที่ แก่
 ข้างคัก จะ คิด อ่าม ปรุกการ ไต ดี เต่าเซ่ง จึง ว่า ข้างเจ้า จะ ขย รับ อาษา
 เต็ด ถอด กองทัพ ออก ไป ณ เมือง เปียนเหลียง กราบ ทูล พระเจ้าซ่งยินจง
 ต้องเค้ ขอ กองทัพ ยก มา ช่วย ท่าน จะ เหน ปรุกการ ไต เตกเซง จึง ว่า ซึ่ง
 ท่าน คิด นั้น ก็ ชอบ อยู่ แล้ว แต่ เรา เหน ว่า เมือง นี้ กับ เมือง เปียนเหลียง
 หน ทาง ก็ ไกต กัน มาก กว่า กองทัพ จะ มา ถึง ก็ ข้าง กัด จะ ไม่ หน ท่วง ที่
 หนึ่ง พังหอง ก็ เป็น คน ซึ่ง ซึ่ง ไม่ ชอบ เรา ถ้า รั ความ แล้ว ก็ จะ กราบ ทูล
 ย ขง พระเจ้าซ่งยินจงต้องเค้ ด้วย อูมาย ต่าง ๆ การ ซึ่ง จะ ขอ กองทัพ
 ให้ ยก มา ช่วย นั้น เรา กัด จะ ไม่ ดำ เวัจ ก็ จะ เตี้ย ท่วง ที่ ไ่ว เรา เหน ว่า
 ไป ขอ กองทัพ เมือง เซียนเซียนกัก มา ช่วย จึง จะ หน ท่วง ที่ ไ่ว แล้ว ก็ ทำ
 หนึ่งสื่อ ฌบมี หนึ่ง เป็น ใจ ความ ว่า บัด นี้ เรา ยก กองทัพ ไป ตี เมือง
 ไชหยง ข้างคัก ถ้อม ไ่ว มัน หนา เหลือ กัดง การ คัก ครั้ง นี้ ถึง ที่ อับ จน
 แล้ว ถ้า แน่น นาง โปย ไป กงจู้ ไม่ ไป ช่วย เรา ก็ เหน จะ ไม่ ได้ รอด กลับ
 ไป เมือง เซียนเซียนกัก แล้ว ครั้น ทำ หนึ่งสื่อ เข้า ฌนิก เสรีจ ส่ง ให้ เต่าเซ่ง
 แล้ว ส่ง กำขับ ว่า หนึ่งสื่อ ฌบมี นี้ จง เอา ไป ให้ แก่ นาง โปย ไป กงจู้ คอย
 ต ท่วง ที่ ถ้า เหน ว่า ปลอด คน แล้ว จง ส่ง หนึ่งสื่อ ฌบมี นี้ ให้ เจ้า ไป ครั้ง
 นี้ อย่า ได้ ปรุกมาท ด้วย เจ้า ก็ เป็น นักเตง สุรา มัก จะ พา ให้ เตี้ย การ
 เต่าเซ่ง คำนับ รับ หนึ่งสื่อ แล้ว ก็ เต็ด ถอด หนึ กองทัพ ข้างคัก ไป

ฝ่าย เจี้ยอเทงก้วย กับ เมงเตงกัก แจ้ง ความ ว่า เตกเซง กับ ทหาร ตก
 อยู่ใน ที่ ถ้อม จึง ปรุกษา กัน ว่า เรา จะ ทำ ปรุกการ ไต ดี ครั้น จะ ยก
 ไป ช่วย ทหาร เรา ก็ น้อย ตัว ครั้น จะ รับ รับ อยู่ ก็ ไม่ ได้ จะ ต้อง ไป เมือง
 เปียนเหลียง ขอ กองทัพ มา ช่วย จึง จะ ได้ ปรุกษา เหน พว้อม กัน แล้ว

ก็สั่งให้ทหารรักษา ค่านไว้ เมงเตงก็ก้ม เจี้ยวเพ่งก้วยก็ ออกจาก
ที่ ค่านไป

ฝ่าย นาง โปยไปกงจู้เมื่อ อยู่กับ เตกเซง นั้น มี ครรภ แก่ แล้ว ครั้น
เตกเซงไม่ อยู่ภายหลัง นาง โปยไปกงจู้ คดอด บุตร แผลด เป็น ชาย ทั้งคู่
แต่ เตกเซง จาก ไป นาง มีความ วิตก คิด ถึง มิได้ ชาติ สัก เวลา ไม่
แจ้ง ว่า จะ ร้าย ดี ประการใด คอย พัง ก็ ไม่ รู้ ชาว อยู่ มา วัน หนึ่ง นาง โปย
ไปกงจู้ ให้ กระสับ กระส่าย ไม่ สบาย ใน อารมณ์ จึง มอบ บุตร ทั้ง สอง
ไว้ กับ นาง นม แล้ว ก็ ขึ้น ม้า พา ทหาร ผู้ หุ้ม ี ประมาณ เก้า คน สืบ คน
ออกไป เทียว ยิง นก เถ่น นอก เมือง หวัง จะ ให้ เป็น ที่ สบาย

ฝ่าย เต่าเซ่ง ถือ หนังสือ มา ถึง ค่าน เมือง เขียนเขียนก็ก้ม เฝ้มียง ก็ หมัด
ยัง เหลือ อยู่ แต่ เข้า ตก คัด คัด อยู่ เหว เต็ก น้อย ครั้น เดิน มา ถึง โรง
ชาย สุรา เต่าเซ่ง จึง แวะ เข้า ไป ซื่อ สุรา แล้ว ก็ นั่ง กิน อยู่ พวก ชาย
สุรา เห็น เต่าเซ่ง จำ หน้า ได้ ว่า ชาย ผู้ น กต่าง คำ หยาม ซ้ำ ว่า นาง โปยไป
กงจู้ ผู้ เป็น เจ้า นาย ของ เรา เมื่อ ครั้ง ออก มา ตาม เตกเซง จำ เรา จะ ต้อง
คิด อ่าน จับ เอา ตัว ไป ให้ นาง โปยไปกงจู้ เอา ความ ชอบ เกิด แต่ ชาย ผู้
นี้ รูป ร้าง แขนง แกรง ซึ่ง จะ จับ ได้ โดย ง่าย นั้น เหน จะ ยาก อยู่ ต้อง
คิด อุบาย ใช้ ปัญญา จึง จะ จับ ได้ โดย ง่าย ปฤกษา เห็น พร้อม กัน แล้ว
ก็ เอา ยา เมื่อ ไล่ ไน สุรา ให้ เต่าเซ่ง กิน เต่าเซ่ง ก็ เมาทัง สุรา แด ยา เนื้อ
จน ดิ้น สติ สลบ ไป พวก ชาย สุรา จึง เข้า มัด เต่าเซ่ง ไว้ แน่นหนา
หญิง ชาย ชาว บ้าน เห็น ดัง นั้น ก็ ชวน กัน มา ดู

ฝ่าย นาง โปยไปกงจู้ เทียว ยิง นก มา จน ถึง ที่ นั้น เห็น คน ยืน ตู กตุ้ม
กัน อยู่ ไม่ รู้ ว่า อะไร จึง แวะ เข้า ไป เห็น เขา มัด เต่าเซ่ง ไว้ ตัว เต่าเซ่ง
สลบ อยู่ นาง โปยไปกงจู้ ก็ ตกใจ จึง ถาม ว่า นี้ ทำไม กัน พวก ชาย
สุรา จึง บอก ว่า ชาย ผู้ นี้ ข้าพเจ้า จำ ได้ ที่ หยาม ซ้ำ แก่ ท่าน เมื่อ ครั้ง ท่าน
มา ตาม เตกเซง ข้าพเจ้า จะ จับ ตัว ไป ส่ง ให้ แก่ ท่าน ก็ พอ เห็น ท่าน มา

นางโปยโปกงจู๋จึงถามว่า เหตุใดพวกเจ้าจึง มา มัด คน ตาย พวก
 ชาย สุรา จึง ว่า ครั้น ข้าพเจ้า จะ ไม่ มอม สุรา วาง ยา เมื่อ ก็ กัด จะ จับ
 ไม่ได้ ใน ขณะ นั้น นาง โปยโปกงจู๋ ก็ แด เหน้ หนึ่ง สร้อย ที่ ขอด อยู่ เหว เต้าเซ่ง
 กับ เงิน เหรียญ หนึ่ง นาง โปยโปกงจู๋ ก็ หยิบ เอา หนึ่ง สร้อย นั้น ไว้ แล้ว
 นี้ก็ ส่ง ไสย ว่า เต้าเซ่ง นี้ ไป เมือง ไชยหยง กับ เตกเซง ทำไม จึง ได้ กลับ
 มา ขรอย จะ มี เหตุ เป็น มัน คง คิด แล้ว จึง ว่า กับ พวก ชาย สุรา ให้ ถอน
 ยา เมื่อ เสีย พวก ชาย สุรา ก็ เอา ยา มา ครอบ เข้า ไป เต้าเซ่ง ได้ สติ พิน
 หัน มา นาง โปยโปกงจู๋ จึง ถาม เต้าเซ่ง ว่า เหตุใด ตัว จึง กัด คำ ยาบ
 ข้ำ กับ เรา เต้าเซ่ง ว่า ซึ่ง ข้าพเจ้า กัด คำ ยาบ ข้ำ แก่ ท่าน แต่ ก่อน นั้น
 ขอ ะ โภย เสีย เล็ด นาง โปยโปกงจู๋ จึง ถาม ว่า ตัว เจ้า ไป เมือง ไชยหยง
 กับ เตกเซง แล้ว เหตุใด จึง ได้ กลับ มา เต้าเซ่ง จึง เต้า ความ คับ แต่ ยก
 กองทัพ ไป ตี ได้ ตาม ตาม ถนัด แล้ว ข้าศึก ยก กองทัพ มา ต้อม ใจ แน่น
 หนา หนัก เหลือ ก่าตั้ง เตกเซง กับ ทหาร คิด อยู่ใน ที่ ต้อม จึง ได้ ใช้
 ให้ ข้าพเจ้า ถือ หนึ่ง สร้อย มา ขอ กองทัพ ให้ ท่าน ยก ไป ช่วย นาง โปยโปกง
 จู๋ จึง เรียก เอา หนึ่ง สร้อย เต้าเซ่ง ดู หนึ่ง สร้อย ซึ่ง ห่อ ผ้า คาด เหว ไว้ หาย ไป
 เต้าเซ่ง จึง คิด ว่า หนึ่ง สร้อย กับ เหรียญ หนึ่ง ข้าพเจ้า ห่อ ผ้า ไว้ ด้วย กัน เมื่อ
 ข้าพเจ้า แรก มา ถึง โรง สุรา ก็ ยัง ขอย จะ หาย ไป เมื่อ ข้าพเจ้า มา สุรา
 เหลือ ก่าตั้ง เหน จะ เป็น คน ที่ นี้ ตกใจ ของ ข้าพเจ้า ไป เมื่อ ขณะ มา
 สุรา เป็น มัน คง ขอ ท่าน จง ชำระ เขา ให้ ข้าพเจ้า นาง โปยโปกงจู๋ จึง
 ว่า หนึ่ง สร้อย นั้น ไม่ หาย ตก ตัว เจ้า เป็น นักเลง สุรา จะ พา ให้ เสีย ราชการ
 นี้ หาก ว่า เรา มา พบ จึง ได้ หนึ่ง สร้อย ไว้ ถ้า เรา ไม่ มา พบ แล้ว หนึ่ง สร้อย มี หาย
 เสีย ฤา เจ้า เป็น คน ปรมาท มัว กิน แต่ สุรา ทำให้ เสีย การ เต้าเซ่ง ว่า
 ข้าพเจ้า ผิด จริง ตั้ง นั้น ไป ข้าพเจ้า ไม่ กิน สุรา ต่อ ไป อีก นาง โปย
 โปกงจู๋ นี้ก็ หนึ่ง สร้อย ออก อ่าน แจง ความ แล้ว ก็ พุด กับ เต้าเซ่ง ว่า เจ้า
 จง รีบ ไป บอก กับ เตกเซง เล็ด ว่า อยา ได้ วิตก เสีย เต้าเซ่ง ก็ กำนับ ตา

จะ ไป คน ชาย สุราก็ ห้าม ว่าอย่า ไป ก่อน เงิน ค่า สุราก็ ค้าง อยู่
นาง โปย โปกงจู้ ว่า อย่า ว่าน นาย ไป เลย ปล่อยให้ เจ้าแข่ง ไป เกิด เงิน ค่า
สุราก็ เกือบ ข้อง กับ เจ้าแข่ง มาก น้อย เท่าใด จง มา คิด เขา แก่ เขา เกิด เจ้า
แข่ง ก็ คำนับ ตา นาง โปย โปกงจู้ ไป นาง โปย โปกงจู้ ครั้น ส่ง เจ้าแข่ง ไป
แล้ว ก็ รับ กตัญ มา ใน เมือง แล้ว ก็ เข้า ไป หา เขียนเขียนที่ กอของ ผู้ เป็น
มิดา มธก ความ ว่า มิด นี้ เตกเซง ยก กองทัพ ไป เมือง ไชยหิง ข้าศึก ถ้อม
ได้ มี หนังสือ มา ถึง ข้าพเจ้า ให้ ยก กองทัพ ไป ช่วย ข้าพเจ้า จะ ขอ ตา
มิดา ยก กองทัพ ไป

เขียนเขียนที่ กอของ ได้ พัง จึง พุด ว่า เจ้า อย่า ไป เลย เตกเซง เมื่อ จะ ไป
ก็ ไม่ บอก ไป เขา ตาม อ้า เกอใจ เขา ไม่ ระวัง ไม่ ใคร อะไร กับ เจ้า ดอก
นาง โปย โปกงจู้ จึง ว่า เตกเซง ไป ครั้ง นี้ มิ ไร จะ ไป เทียบ เต้น ตาม
สภาย เมื่อ ไร ก็ ไป ด้วย ราชการ ของ พระเจ้า ช้อง ยิน จง ส่ง เค้ กับ อื่น
มารดา เตกเซง ก็ ค้าง โทษ ด้วย ราชการ เมือง ไชยหิง จะ ให้ เขา อยู่ อย่าง
ไร ได้ ก็ ต้อง วัน อยู่ ครั้น จะ หนึ่ง นอนใจ สบาย แต่ ตัว ผู้เดียว ให้ มารดา
ได้ ความ ต่ำ มาก เตกเซง จะ มิ เป็น คน อัก คัญ ไป ฤฯ ซึ่ง จะ ว่า เขา
เป็น คน ไม่ ดี นั้น ไม่ ได้ เขียนเขียนที่ กอของ ว่า ซึ่ง เจ้า พุด นั้น ก็ จริง
แต่ ไม่ ใช่ ชูระ ของ เรา จะ เป็น ประการใด ก็ ตาม อั้งมา ไศรย เขา ไม่ ควร
จะ เอา มา เป็น ชูระ อย่า ไป เลย นาง โปย โปกงจู้ จึง ว่า ซึ่ง จะ ไม่ ไป ช่วย
นั้น ไม่ ได้ ด้วย มิดา ยก ข้าพเจ้า ให้ เป็น ภรรยา เตกเซง ได้ อยู่ กิน เป็น
สามี ภรรยา กัน แล้ว ก็ ต้อง รวบรวม ทุกข์ รวบรวม สุข กัน จึง เป็น ที่ สรรเสริญ
แก่ เทพตา มนุษย์ อย่า ว่า แต่ เตกเซง เลย ถึง ผู้ใด ที่ ต่ำ ซ้ำ ต่ำ ธารณ ก็ ดี
ถ้า มิดา ยอม ยก ให้ เป็น ภรรยา เขา แล้ว ก็ ต้อง รวบรวม ทุกข์ รวบรวม สุข เหมือน
กัน มิด นี้ เตกเซง ถึง ที่ อับจน ความ ทุกข์ มา ถึง เจ้า แล้ว จะ หนึ่ง เสีย
อย่างไร ได้ ก็ ต้อง เขา เป็น ชูระ ถ้า ว่า เตกเซง เป็น อินทราย แก่ ข้าศึก แล้ว
เขา จะ ว่า สามี ผู้ใด เขียนเขียนที่ กอของ ก็ ไม่ ยอม ให้ นาง โปย โปกงจู้ ไป

นาง โปย โปกงจู้ ก็ ร้อง ให้ แถว ถ้า मैं นิดา ไม่ ให้ ข้าพเจ้า ไป แถว
 ข้าพเจ้า ก็ ไม่ ขอ อยู่ จะ สู้อาย เสีย ใน เดียว นี้ ถึง จะ อยู่ ไป मैं เตกเซง
 เปน อันตราย ข้าพเจ้า ก็ เปน ม่าย จะ ดู หน้า ใคร ได้ เขียนเขียนก็ ก้อ อ่อง เหม
 ว่า นาง โปย โปกงจู้ จะ ไป ให้ จง ได้ ครั้น จะ ห้าม ไว้ ก็ กตัญบุตร จะ ฆ่า
 ตัว เสีย เปน อัน จนใจ นึก ก็ ยอม ให้ นาง โปย โปกงจู้ ไป

ฝ่าย นาง โปย โปกงจู้ ครั้น นิดา ยอม ให้ ไป แถว ก็ ยินดี จึง ว่า ข้าพเจ้า
 จะ ไป ครั้ง นี้ ถึง ไม่ ได้ มื้อ ไต่ ไป แต่ ทหาร หลิง สาม พัน ซึ่ง เปน คน
 สำหรับ มือ ข้าพเจ้า ก็ อาจ จะ ไป ได้ เขียนเขียนก็ ก้อ อ่อง ได้ พัง บุตร ว่า ก็
 เกณฑ์ ทหาร ให้ สิบ หมื่น นาง โปย โปกงจู้ ก็ คุม ทหาร สิบ หมื่น กับ ทหาร
 หลิง สาม พัน พร้อม ครัว ด้วย เครื่อง ี่ ด้าว วุธ เสมียง อาหาร ก็ ยก กอง
 ทัพ ออก จาก เมือง เขียนเขียนก็ ไป

ฝ่าย เจียวเตงก้วย กับ เมงเตงก๊ก ตั้ง แต่ ออก จาก ด่าน ซิตแซกวน ก็ รับ
 เติง ทั้ง กตาง วัน กตาง คืน มา จน ถึง เมือง ซ่ากวน เปน เมือง ประตุ ด่าน
 จะ เข้า ไป เมือง เปิ่นเหลียง

ฝ่าย ซิ่งซิว เต็ม วั ว่า เตกเซง ต่ ได้ ด่าน เมือง ไชหยง ถึง สาม ค่ำบต แถว ก็
 มีความ เสียใจ ครั้น มา ภาย หลัง ได้ ข่าว ว่า เตกเซง ตก อยู่ ใน ที่ ส้อม
 มีความ ยินดี นึก จึง คิด ว่า เตกเซง คง จะ ตาย ด้วย ฝีมือ ทหาร เมือง
 ไชหยง ใน ครั้ง นี้ เปน แน่ แถว พอ ทหาร คน ไซ้ มา บอก ว่า เจียวเตงก้วย กับ
 เมงเตงก๊ก ทหาร เตกเซง มา ซิ่งซิว จึง นึก ว่า เจียวเตงก้วย กับ เมงเตงก๊ก
 มา นี้ คง จะ มี ธุระ ลึก อย่าง เรา จะ ถาม ตู ให้ วั ความ แถว จะ ยก ทัต ฝึก
 ก่าจัด เสีย ให้ จง ได้ คิด แล้ว จึง ให้ ทหาร ไป พา ตัว เจียวเตงก้วย กับ เมง
 เตงก๊ก เข้า มา

ฝ่าย เมงเตงก๊ก กับ เจียวเตงก้วย ครั้น เข้า มา ถึง ก็ มิ ได้ คุก เข้า คำนับ ซิ่งซิว
 ซิ่งซิว ก็ โกรธ จึง ว่า ตัว เรา เปน ขุนนาง ออก มา สำเร็จ ราชการ ณ เมือง
 ซ่ากวน ตัว มา ถึง เรา แล้ว เหตุใด จึง ไม่ คุก เข้า คำนับ เมงเตงก๊ก กับ

เจ็ดอเทงก๊วยว่า ข้าพเจ้า มา ทง นี้ ด้วย เป็น ชูระ วัณ จึง ไม่ ทั้น จะ คำนั
 ทาน ข้าพเจ้า ขอ อะไภย เสี้ย เกิด ซึ่งซิว จึง ตาม ว่า มี ชูระ อนใด เมงเตง
 กัก จึง ว่า บัด นี้ เตกเซง ถือ รับ ตั้ง ยก กองทัพ ไป คือ เมือง ไชยหง ซ้าคัก
 ต้อม ไร่ แนน หนา ให้ ข้าพเจ้า มา ขอ กองทัพ เมือง เปี้ยนเหลียง ไป ช่วย
 ซึ่งซิว จึง ว่า การ นี้ ไม่จริง เรา ได้ ยิน ชาวว่า เตกเซง ไป ยอม ส้าพิภักดี
 อยู่ เมือง เซียนเซียนกัก มี ภรรยา สบายใจ แล้ว บัด นี้ ไซ ให้ เจ้า ทง ต้อม
 มา เปน ได้ คัก คิด จะเอา เมือง เปี้ยนเหลียง ถู เจ็ดอเทงก๊วย ว่า ตัว ท่าน ก็
 เปน ขุนนาง ทำ ราชการ ใน เมือง เปี้ยนเหลียง การ คัก สงคราม อัน นี้ ก็ เปน
 ของ พระเจ้าซ้องยินจงย่องเต้ รับ ตั้ง ไซ ให้ เตกเซง ไป บัด นี้ ซ้าคัก ต้อม
 ไร่ มา ขอ กองทัพ ถัดมา เปน ได้ คัก อีก เด่า ซึ่งซิว ได้ ฟัง ก็ โกรธ จึง ตั้ง
 ให้ ทหาร จับ ตัว เมงเตงกัก กับ เจ็ดอเทงก๊วย ไป ซ่า เฮี้ยแซ กับ ฮวนตงเฮี้ยม
 จึง ห้าม ซึ่งซิวว่า ซึ่ง ท่าน จะ ซ่า เจ็ดอเทงก๊วย กับ เมงเตงกัก เตี้ย นั้น ไม่ ได้
 ด้วย เมงเตงกัก เปน บุตร เมงเหลียง เจ็ดอเทงก๊วย เปน บุตร เจ็ดอจัน ๆ กับ
 เมงเหลียง มี คุณ ต่อ แผ่นดิน เปน อัน มาก ซึ่ง ท่าน ว่า เมงเตงกัก กับ เจ็ด
 อเทงก๊วย จะ มา เปน ได้ คัก นั้น ก็ ยัง ไม่ เห็น ความ จริง แม้ นั้น ท่าน ซ่า นาย
 ทหาร ทง ต้อม เสี้ย แล้ว ความ ทราบ ไป ถึง พระเจ้าซ้องยินจงย่องเต้ ท่าน ก็
 คง มีความ ผิด

ซึ่งซิว ได้ ฟัง จึง คิด ว่า ถ้า จะ ปล่อยให้ เมงเตงกัก กับ เจ็ดอเทงก๊วย เข้า
 ไป เมือง เปี้ยนเหลียง ก็ จะ ไป ขอ กองทัพ ยก ไป ช่วย แล้ว ที่ ไหน เตกเซง
 จะ ตาย ก็ จะ รอด ถัดมา ได้ การ ครั้ง นี้ เตกเซง เข้า ที่ อับ จน แล้ว
 ครั้น ตฤก ตรอง เห็น ความ ดัง นั้น จึง พุด กับ เฮี้ยแซ ว่า ซึ่ง ท่าน ขอ โทษ
 เมงเตงกัก กับ เจ็ดอเทงก๊วย ไร่ นั้น เรา ก็ ยก ให้ แต่ จะ ปล่อยให้ เข้า ไป ใน
 เมือง เปี้ยนเหลียง นั้น ไม่ ได้ เรา ตั้ง ใต้ย กตัว จะ เปน ซ้าคัก ด้วย เตกเซง
 ไป ยอม ส้าพิภักดี อยู่ เมือง เซียนเซียนกัก ว่า แล้ว ก็ ให้ ปล่อยให้ เจ็ดอเทงก๊วย

กับ เมงเตงก๊ก ไป เจียวเทงก๊วย เป็น คนโทโส มาก โกรธ ซึ่งชีวิตนัก ครั้น
 เดิน ออก มา ก็ ว่า หยาบ ข้ำ กับ ซึ่งชีวิต ต่าง ๆ ซึ่งชีวิต โกรธ ให้ ทหาร จึง ไป
 จับ คว้า มา ทำ โทษ เจียวเทงก๊วย กับ เมงเตงก๊ก ก็ หุบ ตี ทหาร ซึ่งชีวิต เจ็บ
 ปวด เป็น หลาย คน แล้ว ก็ ขึ้น ม้า พา กัน หนี ไป ครั้น มา ถึง ทาง ต้อง
 แยก ซึ่ง จะ ไป เมือง ไชหยง แล เมือง เซียนเซียนก๊ก จึง ปฎิภาสน์ ว่า เรา
 จะ ไป ไหน ดี เมงเตงก๊ก ว่า เรา ต้อง ถลัมไป ด่าน ตาม เดิม เจียวเทงก๊วย
 จึง ว่า ถ้า ถลัมไป ใน ด่าน ที่ ไหน จะ ทาน กำลัง ข้าศึก ได้ ด้วย ทหาร ก็
 น้อย ตัว นัก เรา คิด ว่า จะ พา กัน ไป เมือง เซียนเซียนก๊ก ขอ กองทัพ นาง

ไปยไปกงจู้ มา ช่วย จะ ดี กว่า เมงเตงก๊ก ได้ พัง เหน ชอบ ก็ พา กัน ไป
 ครั้น เดิน ทาง มา ได้ ประมาณ หนึ่ง พม กองทัพ นาง ไปยไปกงจู้ ที่
 กตาง ทาง เจียวเทงก๊วย กับ เมงเตงก๊ก ก็ ไม่ รู้ ว่า เป็น กองทัพ ผู้ ไต
 แล เมื่อ เจียวเทงก๊วย กับ เมงเตงก๊ก ตก ไป อยู่ เมือง เซียนเซียนก๊ก นั้น ก็ ไม่
 ได้ เห็น ว่า รูป ร่าง นาง ไปยไปกงจู้ อย่าง ไ้ รู้ จัก แต่ ชื่อ เท่านั้น

ฝ่าย นาง ไปยไปกงจู้ ก็ ยัง ไม่ รู้ จัก ว่า รูป ร่าง เจียวเทงก๊วย กับ เมง
 เตงก๊ก สูง ค่ำ ตัว ขาว อย่าง ไ้ รู้ จัก แต่ ชื่อ ครั้น เจียวเทงก๊วย เห็น กองทัพ
 ยก มา ก็ ขวาง ทาง ห้าม กองทัพ ไ้ มิ ให้ ไป แล ร้อง ถาม ว่า นี้ กองทัพ
 ผู้ ไต จะ ไป ไหน พอก ทหาร กอง นำ จึง ว่า เหตุ ไต คว้า มา มึงอาจ ห้าม

กองทัพ ว่า แล้ว ต่าง คน ก็ เข้า ถลัม รุม จับ คว้า เจียวเทงก๊วย กับ เมงเตงก๊ก
 ส่ง ไป ให้ นาง ไปยไปกงจู้ แล ก็ ถ่า ความ ซึ่ง เจียวเทงก๊วย ทำ มึงอาจ
 ขวาง นำ กองทัพ ให้ นาง ไปยไปกงจู้ พัง ทุก ประการ นาง ไปยไปกงจู้ ตาม
 ว่า เจ้า ชื่อ ไ้ มา แล ไ้ ไน เหตุ ไต จึง มา ทำ มึงอาจ ตั้ง นี้ เจียวเทงก๊วย กับ
 เมงเตงก๊ก จึง ว่า ข้าพเจ้า นี้ ชื่อ เจียวเทงก๊วย คน นั้น ชื่อ เมงเตงก๊ก มา แล
 เมือง ไชหยง ด้วย เกลวเซง ผู้ นาย ข้าพเจ้า ยก กองทัพ ไป ตี เมือง ไชหยง
 ข้าศึก ถลัม ไ้ ข้าพเจ้า ไป เมือง เมียนเหลียง ขอ กองทัพ ให้ ยก มา ช่วย
 ครั้น ไป ถึง เมือง ซำกอน ซึ่งชีวิต ผู้รักษา เมือง ไม่ ให้ ไป ถลัม จะ พาต เอา

ความผิด ด้วย ซึ่งชีวิต เป็น คน สาเหตุ กับ เตกเซง ข้าพเจ้า จึง ได้ กตัญ
 มา ปรากฏา จะ ไป ขอ กองทัพ นาง โปยโปกงจู้ ให้ ยก ไป ช่วย นาง โปยโป
 กงจู้ จึง หัวเราะ แล้ว ว่า ตัว เราย นี้ แด ชื่อ นาง โปยโปกงจู้ เจียดเทงกุกัย กับ
 เมงเตงกัก ก็ มี ความ ยินดี จึง ว่า การ ครัง นี้ เหน เตกเซง นาย เรา จะ ไม่
 เป็น ไร แล้ว นาง โปยโปกงจู้ ว่า การ อัน นี้ ก็ เป็น ของ พระเจ้าซ้องยินจง
 ส่องเต้ เหตุใด ซึ่งชีวิต จึง ไม่ เหน ราชการ มา กระทำ อย่าง นี้ ทา ควร ไม่
 นี้ หาก ว่า เรา จะ ยก ไป ช่วย ก็ ไม่ได้ เรา แล้ว เตกเซง กับ ทหาร ก็ จะ
 เสีย ที่ แก่ ข้าศึก ซึ่งชีวิต กับ เตกเซง ถึง จะมี ชื่อ สาเหตุ กัน ประการใด ก็ ทำ
 กัน อย่างอื่น ดี กว่า นี้ ราชการ แผ่นดิน ที่ เดียด ไม่ ควร จะ เป็น เช่น นี้ เลย
 แม้ การ คัก เมือง ไชหยง เด็จ แล้ว เรา จะ ถาม เตกเซง ดู ให้ รู้ ความ ว่า
 แล้ว นาง โปยโปกงจู้ ก็ ให้ เจียดเทงกุกัย เป็น ทัพ หน้า ให้ เมงเตงกัก เป็น
 กอง หลัว นาง โปยโปกงจู้ ก็ ยก กองทัพ ไป

ฝ่าย เต้าเซ่ง เหน กองทัพ นาง โปยโปกงจู้ มา ไกล จะ ถึง แล้ว ก็ เต็ด
 ตอน กองทัพ เข้า ไป ใน ด่าน เปะเหาะกอน เหน เตกเซง นั้น เป็น ทุกข์ อยู่
 จึง บอก ว่า นาง โปยโปกงจู้ ยก ทัพ มา ไกล จะ ถึง แล้ว เตกเซง ได้ พัง ก็
 มี ความ ยินดี ครัน กองทัพ นาง โปยโปกงจู้ ยก มา ทาง ประมาณ ห้า สิบ
 ดี จะ ถึง ด่าน เปะเหาะกอน มา ใช้ กอง สอด แหม จึง เขา ความ ไป แจ้ง แก่
 แซเซเต้าไฮ้ ว่า มี กองทัพ เมือง เซียนเซียนกัก ยก มา คน ประมาณ สิบหมื่น
 เด็ด แซเซเต้าไฮ้ ได้ พัง ก็ ตกใจ จึง ว่า เมือง เซียนเซียนกัก กับ เมือง ไชหยง
 ก็ ไม่มี ชื่อ สาเหตุ สิ่ง ไร กัน เหตุใด จึง ได้ ยก มา จะ ถาม ดู ให้ รู้ ความ

ฝ่าย นาง โปยโปกงจู้ ครัน มา ถึง ด่าน เปะเหาะกอน ก็ ให้ เจียดเทงกุกัย
 เป็น ปีก ซ้าย เมงเตงกัก เป็น ปีก ขวา ยก กองทัพ โอบ ด้อม กองทัพ แซเซ
 เต้าไฮ้ ได้ เจียดเทงกุกัย กับ เมงเตงกัก ก็ ดี หัก เข้า ไป ใต้ ซ่าพัน ทหาร แซ
 เซเต้าไฮ้ ต้ม ตาย ลง เป็น อัน มาก แซเซเต้าไฮ้ เหน กองทัพ เมือง เซียน
 เซียนกัก ดี หัก เข้า มา ก็ ตกใจ จึง ขึ้น มา ถือ ฮาวุธ ออก มา ยืนอยู่ หน้า ทหาร

เหน นาง โปย โปกงจู้คุม ทหาร เข้า มา จึง ร้อง ถาม ว่า ท่าน นี้ ชื่อใด มา แต่
 ไหน จึง ยก กองทัพ มา ต้อม เรา ไว้ ให้ ทหาร ต่ หัก เข้า มา นาง โปย
 โปกงจู้ จึง ว่า เรา ชื่อ นาง โปย โปกงจู้ เป็น บุตร เจ้า เมือง เซียนเซียนก๊ก
 แซแซเต้าไฮ้ จึง ว่า อัน เมือง ไชหยง กับ เมือง เซียนเซียนก๊ก ก็ มิ ได้ มี ข้อ
 สำนึก สืบ ไต่ กัน เหตุ ไฉน จึง ได้ ยก กองทัพ มา ต้อม เรา ไว้ ดังนี้ นาง
 โปย โปกงจู้ จึง ว่า เดิม เมือง ไชหยง คิด จะ เอา สมบัติ เมือง เปียนเหลียง
 ยก กองทัพ ไป ต่ เมือง ซำกอน อัน เป็น เขตแดน เมือง เปียนเหลียง ก็ พ่าย
 แพ้ ตก ยับ มา เป็น ทหาร ครั้ง ยอม เป็น เมือง ขึ้น แด้ว กัดับ มา แกรง เมือง
 อีก บัดนี้ พระเจ้าชองยินจง ส่องเต้ ให้ เตกเซง ยก กองทัพ มา จะ เอา ของ
 สำหรับ เมือง ให้ เจ้า เมือง ไชหยง ส่ง มา ให้ เสีย โดย ต่ แด้ว ยอม ถวาย
 เครื่องบรรณาการ ไป ตาม เดิม กองทัพ ที่ ยก มา ก็ จะ กัดับ ไป ไพร่ พด
 ทหาร จะ ไม่ ได้ ความ ตำบัก อัน เมือง ไชหยง เป็น แค หัว เมือง เด็ก น้อย
 ไม่ควร จะ แกรง กับ เมือง หวดง ท่าน จง ยก กองทัพ กัดับ ไป เสีย ถ้า ไม่
 ยอม จะ ขึ้น สู้รบ จง ดู คน อาวุธ ที่ เรา ถือ มา นี้ เกิด แซแซเต้าไฮ้ ได้ ฟัง ก็
 โกรธ ชับ ม้า เข้า รบ กับ นาง โปย โปกงจู้ ได้ แด้ว สิบ เพง ยัง ไม่ แพ้ ชนะ
 กัน ต่าง คน ก็ ชับ ม้า ห่าง กัน ออก ไป

ฝ่าย เจียวหงก้วย เมงเตงก๊ก กับ ทหาร ผู้หญิง ซึ่งมี ผู้ มือ เข้ม แกรง ก็ ได้ เข้า
 พัน ทหาร แซแซเต้าไฮ้ ต้ม คาย เป็น อัน มาก เตกเซง แด้ว ดู บ่น หอ คอย เหน
 ทหาร แซแซเต้าไฮ้ ไม่ เป็น ชมจน รวน ไป มา จึง นึก ว่า ชรอย นาง โปย โป
 กงจู้ จะ ต่ หัก เข้า มา เป็น มัน คว จึง ให้ ทหาร เบ็ด ประตู ด้าน เต้าเซ่ง เจีย
 เงก ก็ คุม ทหาร ออก จาก ด้าน ต่ หัก ออก ไป ทหาร นาง โปย โปกงจู้ ต่
 กระทบ เข้า มา ทหาร แซแซเต้าไฮ้ ต้ม คาย ลง เป็น อัน มาก แซแซเต้าไฮ้
 ชับ ม้า เข้า รบ กับ นาง โปย โปกงจู้ อีก ส่อง ร้อย เพง แซแซเต้าไฮ้ ส่อน
 กำดั่ง ลง ก็ ชับ ม้า หน้า นาง โปย โปกงจู้ ชับ ม้า ได้ คิด ไป ทน คุ้ด เขา ศู้ ค่ะ
 แซแซเต้าไฮ้ ได้ แด้ว ก็ กัดับ มา พวก ทหาร แซแซเต้าไฮ้ เหน นาย คาย แด้ว

ก็แตกตื่นหนีไป ทหารนางโปยโปกงจู้ กับทหารเตกเซ่งได้ฆ่าฟันทหาร
แซงเส้าไฮ้เกือบได้เครื่องศาสตราวุธ แต่เสี้ยมียงอาหารไว้เป็นอันมาก

แล้วนางโปยโปกงจู้ก็ยกกองทัพเข้าไปในด่านแปะหะกอน เตกเซ่ง
เห็นนางโปยโปกงจู้มาก็ดีใจจึงออกไปรับ ในขณะนั้นเตยตงจึงว่า

เมื่อเราอยู่ที่เมืองเซี่ยนเซี่ยนก๊ก เราไม่ได้พิเคราะห์ดูรูปร่างนางโปย
โปกงจู้สักนิดได้ เห็นครั้งหนึ่งเมื่อกำลังสู้รบกันอยู่ดูหาเต็มตาไม่

เห็นที่เตยตงเท่านั้นฟังมาได้เห็นวันนี้แต่เต็มตา นางโปยโปกงจู้รูปร่าง
งามจริง หล่หึ่งจึงว่าอันนางโปยโปกงจู้นี้มีใช้จะงามแต่รูปฝีมือก็

เข้มแข็งด้วย เจียวเทงก๊วยว่าถ้านางโปยโปกงจู้มีมือไม่เข้มแข็งแล้ว
จะจับตัวเจ้าทั้งสองคนไปได้ฤๅ เตยตงหล่หึ่งจึงว่าท่านอย่าว่าแต่

ข้าพเจ้าเลย เตกเซ่งมีมือเข้มแข็งยิ่งกว่าข้าพเจ้านางโปยโปกงจู้ยังจับ
ไปได้ เตยตงหล่หึ่งเจียวเทงก๊วยพูดจาตีพยอกกันแล้วต่างคนก็ไปที่อยู่

ฝ่ายนางโปยโปกงจู้จึงพูดกับเตกเซ่งว่า ตั้งแต่ท่านจากมาข้าพเจ้า
ก็มีความวิตกเป็นอันมาก ด้วยรู้ว่าทหารที่เมืองไซหยงนี้มีฝีมือ

เข้มแข็งมากนัก พอเตกเซ่งถือหนังสือไปถึงรู้ความแล้วร้อนใจเป็น
ที่สุด ถ้า मैंมีปีกบินได้ก็จะมาในทันใดนั้น เตกเซ่งว่า การศึก

ครั้งนี้เราก็หมายว่าไม่รอดคงจะเสียทีกับข้าศึก ถ้าเจ้าไม่มาช่วย
แล้วก็เห็นจะยับเยิน

ในขณะนั้นทหารมาบอกว่ามีกองทัพยกมาอีกคนมากหลาย
หมื่นแม่ทัพนั้นชื่อนางเซ่งเหตง นางโปยโปกงจู้ได้ฟังจึงพูดว่าข้าพเจ้า

จะรับอาสาออกไปกำจัดเสียในเดี๋ยวนี้ ว่าแล้วก็พาทหารผู้หญิงสาม
พันเบียดประตูด่านออกไปรบกับนางเซ่งเหตงได้ยี่สิบเพลง นางโปยโป

กงจู้ฆ่านางเซ่งเหตงตาย ทหารนางเซ่งเหตงก็แตกกระจัดกระจายหนีไป
นางโปยโปกงจู้ก็พาทหารกลับมาเข้าด่าน เตกเซ่งเห็นนางโปยโปกงจู้มี

ไชยชนะ แก่ ข้าศึก ก็ มีความ ยินดี จึง ให้ คน ใช้ จด โตะ มา เคียง กัน พร้อม ด้วย ทหาร เป็น ที่ สบาย

เมื่อ ขณะ กิน โตะ อยู่ นั้น เทกเซง พุด กับ นาง โปย โปกง จู ว่า ตัว เจ้า มี คุณ กับ เรา เป็น อัน มาก การ ศึก สงคราม ก็ ได้ สำเร็จ ด้วย กำลัง ฝีมือ เจ้า เรา จะ คำนับ ด้วย สุรา สัก ถ้ำม ถ้วย นาง โปย โปกง จู จึง ห้าม ว่า ซึ่ง ท่าน จะ คำนับ แก่ ข้าพเจ้า หา ควร ไม่ การ ศึก สงคราม ซึ่ง มี ไชยชนะ นั้น เป็น ด้วย อำนาจ บุญ บารมี ของ พระเจ้า ช้อง ยืน จึง ย่อง เค้ แต่ วิชา ของ ท่าน ซึ่ง จะ ได้ มี อำนาจ ไป ภาย หน้า เทกเซง ได้ พัง ก็ นึก ชม ว่า นาง โปย โปกง จู พุด หา หัก แหก ไม่ เสีย ที่ ที่ เป็น บุตร เจ้า เมือง เขียน เขียน ก็ ก นาง โปย โปกง จู จึง ถาม ว่า ทั้ง แต่ ท่าน จาก ข้าพเจ้า ได้ ทำ ศึก กับ ทหาร ใน เมือง ไชยหง เป็น อย่างไร บ้าง เทกเซง ก็ เล่า ความ ดัง แต่ ออก จาก เมือง เขียน เขียน ก็ มา ได้ รบ กับ ข้าศึก ให้ นาง โปย โปกง จู พัง ดัง แต่ ต้น จน ปลาย แล้ว เทกเซง จึง ถาม ว่า เมื่อ เรา จาก มา เจ้า มี ครรภ แก่ ชย แล้ว คลอด บุตร เป็น ชาย ฤา หญิง นาง โปย โปกง จู ได้ พัง นึก ละอาย จึง ว่า บุตร นั้น แล่ ชาย ทั้ง คู่ เทกเซง ถาม ว่า รูป ร้าง อย่างไร นาง โปย โป กง จู ว่า อัน ธรรมดา บุตร แล้ว ก็ คง เหมือน คน หนึ่ง ไม่ เหมือน บิดา ก็ คง เหมือน มารดา เทกเซง ว่า บุตร เรา สอง คน เห็น จะ เหมือน บิดา คน หนึ่ง มารดา คน หนึ่ง นาง โปย โปกง จู ได้ พัง เทกเซง ว่า ก็ อาย หนึ่ง ชย มิ ได้ พุด ประการ ไต เทกเซง จึง ว่า เรา พุด เด่น ดอก เจ้า ย่า ถึย เลย ขอ ละ โทษ เสีย เกิด เทกเซง จึง ถาม ต่อ ไป ว่า บุตร เรา สอง คน ดัง ชื่อ แล้ว ฤา ยัง นาง โปย โปกง จู ว่า เขียน เขียน ก็ ก้อง ผู้ บิดา ข้าพเจ้า ให้ ชื่อ แล้ว คน หนึ่ง เรียก ว่า เทกเหลง คน หนึ่ง เรียก ว่า เทกเฮ่า เทกเซง ว่า เมื่อ เรา มา นั้น บิดา เจ้า ว่า อะไร บ้าง นาง โปย โปกง จู ว่า บิดา มัน ว่า ท่าน เป็น คน ไม่ มี วิชา จะ มา ก็ ไม่ บอก แล้ว ก็ คิด ย่น ต่าง ๆ ข้าพเจ้า ได้ พุด อ่อน วน บิดา หลาย ครั้ง จึง ได้ เห็น ด้วย แล้ว ก็ เล่า ความ ตาม ซึ่ง ว่า กับ บิดา จน

ได้ยกทัพ มาให้แตกเซ่ง พัง ทุก ประการ นาง โปย ไปทูล ว่า การ คืบ ส่ง
 คราม ซึ่ง เกิด ขึ้น ทั้ง นี้ ก็ เพราะ เจ้า เมือง ไชยหง คน เดียว ทำให้ อาณา
 ปรชชา ราชฎร ได้ ความ เดือด ร้อน ทั้ง แผ่นดิน ถ้า ยอม เสีย โดย ตี แล้ว
 ราชฎร จะ มี เปน สุข แล้ว ฤา การ ทั้ง นี้ เรายัง มี ไชยชนะ ได้ กำจัด ทหาร
 ที่ เข้ม แขง เสีย หตาย คน เหน จะ เข็ด ขยาด ย่ำ เกรง สง แล้ว ครั้น จะ ยก
 กองทัพ ที่ รุก เข้า ไป ก็ ส่งสาร อาณา ปรชชา ราชฎร จะ ได้ ความ เดือด
 ร้อน มาก นึก เรายัง มี หนังสือ ไป ว่า กล่าว เกียด กัด ล้อม คู อิก สัก ครั้ง หนึ่ง
 ก่อน ถ้า ไม่ ยอม ยัง แข็ง แขง จึง ค่อย ยก กองทัพ ไป เตกเซ่ง ได้ พัง ก็
 เหน ชอบ จึง ทำ หนังสือ ส่ง ฉบับ ไป ถึง อึ่งฮวยกอน ด้าน ที่ ลี ฉบับ หนึ่ง
 เปนใจ ความ ว่า ซึ่ง เรา ยก กองทัพ มา ทั้ง นี้ จะ ได้ มา กระทำ ช่ม เหน
 อาณา ปรชชา ราชฎร ให้ ได้ ความ เดือด ร้อน แด เหน แก่ ทวีปย์ ถ่ม นึก
 สิ่งใด สิ่ง หนึ่ง ก็ หา มิ ได้ ด้วย ถือ รม ตั้ง พระเจ้า ช้อง ยิน จง ย่อง เต มา
 เพราะ มี พระราช ประสงค์ ของ ตำหรับ เมือง ไชยหง ถ้า เจ้า เมือง ไชยหง
 เขา ไป ถวาย แล้ว ยอน น้อม ยอม ตำพิภักดี ไป ตาม เติม ก็ จะ มี ความ สุข
 ต่อ ไป เรา ได้ มี หนังสือ มา ว่า กล่าว ครั้ง หนึ่ง แล้ว ก็ ไม่ เชื่อ พัง จน
 ถึง รบ พุง ข่า พัน กัน สง ดัม ตาย เปน ชัน มาก เรา เหน ว่า เมือง ไชยหง นิด
 หนึ่ง เท่า นี้ จะ ตั้ง เมือง เปน เหน ถึง ได้ ฤา ถึง จะ ทำ คัก ขัม เขียว ไป ที่ ไหน
 จะ ทน ทาน ได้ ก็ จะ ยอย ยับ ด้วย กำตั้ง ทหาร ท่าน จง ตรึง ทรง ดู ให้ ดี
 เรา ว่า มา ทั้ง นี้ ด้วย ความ เมตตา แก่ ท่าน ทั้งหลาย แด อาณา ปรชชา ราช
 ฎร ครั้น ทำ หนังสือ เสร็จ แล้ว ให้ เสาเซ่ง ถือ ไป ให้ ด้าน ที่ ลี ฉบับ หนึ่ง
 ฝ่าย ผู้ รักษา ด้าน ที่ ลี แจ้ง ใน หนังสือ แล้ว ตรึง ทรง ว่า ทัพ ยก มา
 ครั้ง นี้ กล่าว แขง นึก ครั้น เรา จะ เชื้อ เจ้า เมือง ไชยหง ก็ เหน จะ พา กัน นิบ
 หาย เปน มั่น คง จำ จะ ต้อง ยอม เสีย แต่ โดย ตี คิด แล้ว ก็ มี หนังสือ
 ตำพิภักดี รม ตั้ง ของ มา คำนี้ เตกเซ่ง ตาม ธรรม เนียม แต่ ด้าน ที่ ทำ เหน
 มี หนังสือ ตอบ มา เปนใจ ความ ว่า ซึ่ง ท่าน มี หนังสือ มา ว่า กล่าว นั้น ก็

ชอบ อยู่ แต่ ข้าพเจ้า เป็น ผู้น้อย ขอ ทูลเถา จะ ไป ปรึกษา เจ้าเมือง ไชยหอง
 ดูก่อน จะ ว่า ประการใด ข้าพเจ้า จะมี หนังสือ มา ให้ แจ้ง ค่อ ภาย หลัง
 ครั้น ทำ หนังสือ เสร็จ แล้ว ก็ มอบ ให้ ม้า ไซ่ ถัด ไป ให้ เตกเซง ๆ แจ้ง
 ความใน หนังสือ แล้ว ก็ ยินดี จึง คั่ง พัก กองทัพ รอ คอย ฟัง เจ้าเมือง
 ไชยหอง อยู่

ฝ่าย เจียงเตงก๊กก็ เมงเตงก๊ก จึง บอก กับ เตกเซง ว่า เมื่อ กองทัพ แร่แซ
 เต่าไฮ่ ยก กองทัพ มา ต่อม ท่าน ไฉน ข้าพเจ้า กับ เมงเตงก๊ก พา กัน ไป
 จะ ขอ กองทัพ เมือง เปียนเหลียง ครั้น ไป ถึง ตำบล เมือง ซำกวน ซึ่ง ซิว ไม้
 เปิด ตำบล ให้ ข้าพเจ้า ไป แล้ว กลับ ว่า ท่าน ไป สัพพักก็ อยู่ เมือง เซียน
 เซียนก๊ก ไซ่ ให้ ข้าพเจ้า มา เป็น ได้ คึก ใน เมือง เปียนเหลียง แล้ว ก็ คิด
 พาด เขา ผิด จะ ว่า ข้าพเจ้า ทั้ง สอง เสีย นี้ หาก ว่า เอี้ยแซ กับ ฮวงตงเอี้ยม
 ห้าม ปราบไว้ จึง ได้ รอด จาก ความ ตาย กลับ มา เห็น หน้า ท่าน ถ้า
 มัน ตำรวจ การ คึก ใน เมือง ไชยหอง แล้ว จึง กลับ ไป กำจัด ซิวเซียว เสีย เกิด
 เตกเซง จึง ว่า มัน เรา จะ ไป กำจัด ซิวเซียว โทษ ก็ จะมี หนึ่ง ซึ่ง เรา หตง ไป
 เมือง เซียนเซียนก๊ก ก็ มีความ ผิด อยู่ ท่าน อย่า ด่วน วย ไป เลย อัน ซิวเซียว
 นั้น คง จะ ไม่ พ้น มือเรา

ฝ่าย ผู้รักษา ตำบล ที่ ห้า จึง นำ หนังสือ ซึ่ง เตกเซง ให้ เจ้าเซ่ง ถัด ไป นั้น
 ขึ้น ไป แจ้ง แก่ เจ้าเมือง ไชยหอง ๆ ได้ แจ้ง ใน หนังสือ แล้ว จึง ให้ หา ขุนนาง
 มา ประชุม พร้อม กัน ปรึกษา ว่า เตกเซง มี หนังสือ มา ว่า ตั้งนี้ ท่าน ทั้ง
 ปวง จะ เห็น ประการใด จะ ยอม ฤๅ ฐึ นายทหาร เอก ของ เรา ก็ ตาย ไป
 เป็น หลาย คน แล้ว ขุนนาง แด่ ทหาร ได้ ฟัง เจ้าเมือง ไชยหอง ปรึกษา ต่าง
 คน ก็ นิ่ง แด่ ดู ตา กัน อยู่ มิ ได้ พุด ประการใด

ฝ่าย นาง โปยเตงกงจู ซึ่งเป็น ภรรยา เสกหัด ตั้งแต่ สามี่ ตาย มีความ
 โกรธ แค้น เตกเซง ยิ่ง นึก จึง พุด ขึ้น ท้าม กตาง ขุนนาง ว่า อัน เมือง เปียน
 เหลียง นั้น ถ้า จะ คิดเอา ก็ ได้ ไม่ ล้ายาก เจ้าเมือง ไชยหอง ได้ ฟัง ก็ หัวเราะ

แล้วว่านางไปยงเตงกงจู้บุตรเรา^{นี้} เหนจะเสี่ยจิตรไป^{แล้ว} ^๕ตั้งแต่^๕สามี
 ตายดูหน้า^๕คา^๕มิต^๕พูด^๕ก็^๕ฟัง^๕ไม่^๕ได้^๕ กงทพิ^๕เขา^๕ยก^๕เข้า^๕มา^๕จน^๕จะ^๕ถึง^๕อยู่^๕แล้ว^๕
 ยัง^๕กลับ^๕ว่า^๕จะ^๕เอา^๕เมือง^๕เปี่ยน^๕เหลียง^๕อีก^๕เท่า^๕ นาง^๕ไป^๕ยง^๕เตง^๕กง^๕จู้^๕จึง^๕ว่า^๕
 ข้า^๕พ^๕เจ้า^๕คิด^๕ไว้^๕ว่า^๕การ^๕ศึก^๕ครั้งนี้^๕ต้อง^๕ยอม^๕สา^๕พิ^๕ภัก^๕ดี^๕ต่อ^๕เขา^๕ก่อน^๕ แต่^๕จง^๕
 สำหรับ^๕เมือง^๕นั้น^๕เรา^๕อย่า^๕เพื่อ^๕ให้^๕ไป^๕ ถ้า^๕จะ^๕เอา^๕จง^๕สำหรับ^๕เมือง^๕ให้^๕ได้^๕เรา^๕
 เอา^๕จง^๕อื่น^๕มา^๕ทำ^๕ให้^๕เหมือน^๕กับ^๕จง^๕สำหรับ^๕เมือง^๕แล้ว^๕ส่ง^๕ให้^๕ไป^๕ ศั^๕ว^๕ข้า^๕
 พ^๕เจ้า^๕จะ^๕ปล^๕ต^๕อม^๕เป็น^๕ทหาร^๕ แต่ง^๕ให้^๕เหมือน^๕ชาย^๕บ^๕น^๕ไป^๕ใน^๕ทหาร^๕เศ^๕ก^๕เซ^๕ง^๕
 ถ้า^๕ได้^๕ท^๕อง^๕ที่^๕แล้ว^๕จะ^๕ฆ่า^๕เศ^๕ก^๕เซ^๕ง^๕เส^๕ี่ย^๕ แต่^๕เมือง^๕เปี่ยน^๕เหลียง^๕นั้น^๕ก็^๕เหน^๕มี^๕
 แต่^๕เศ^๕ก^๕เซ^๕ง^๕ผู้^๕เดีย^๕ว^๕ ถ้า^๕ทำ^๕จ^๕ัด^๕เศ^๕ก^๕เซ^๕ง^๕เส^๕ี่ย^๕ได้^๕แล้ว^๕เมือง^๕เปี่ยน^๕เหลียง^๕ก็^๕จะ^๕
 อยู่^๕ใน^๕มือ^๕เรา^๕ ข้า^๕พ^๕เจ้า^๕เหน^๕ด^๕ัง^๕นี้^๕จึง^๕ได้^๕ว่า^๕ ซึ่ง^๕จะ^๕เอา^๕เมือง^๕เปี่ยน^๕เหลียง^๕นั้น^๕
 ไม่^๕ยาก^๕ เจ้า^๕เมือง^๕ไซ^๕หยง^๕ได้^๕ฟัง^๕ก็^๕เหน^๕ข^๕อม^๕ด้วย^๕ จึง^๕ข^๕ม^๕ว่า^๕บุตร^๕เรา^๕คน^๕
 นี้^๕ส^๕ค^๕ิ^๕ป^๕ญ^๕ญา^๕ภ^๕ก^๕ ซึ่ง^๕นัก^๕ ว่า^๕แล้ว^๕ก็^๕มี^๕หนังสือ^๕กำหนด^๕นัด^๕วัน^๕ซึ่ง^๕จะ^๕มา^๕ยอม^๕
 สา^๕พิ^๕ภัก^๕ดี^๕ให้^๕คน^๕ถือ^๕ไป^๕ให้^๕เศ^๕ก^๕เซ^๕ง^๕ ๆ^๕ แจ^๕ง^๕ใน^๕หนังสือ^๕แล้ว^๕ก็^๕มี^๕ความ^๕ยินดี^๕
 เจ้า^๕เมือง^๕ไซ^๕หยง^๕จึง^๕เอา^๕จง^๕สำหรับ^๕เมือง^๕ฮอก^๕มา^๕ ให้^๕ช่าง^๕ทำ^๕ต^๕เป็น^๕ศั^๕ว^๕
 อย่าง^๕แล้ว^๕ก็^๕ทำ^๕เท^๕ียม^๕ให้^๕เหมือน^๕ คร^๕น^๕ทำ^๕เสร็จ^๕แล้ว^๕ก็^๕จัด^๕ของ^๕ที่^๕ดี^๕มี^๕ราคา^๕
 ต่าง^๕ๆ^๕กับ^๕จง^๕ปล^๕ต^๕อม^๕คน^๕หนึ่ง^๕ แต่ง^๕ให้^๕โค^๕พิ^๕ของ^๕ขุน^๕นาง^๕ผู้^๕ใหญ่^๕เป็น^๕ผู้^๕
 กำ^๕กับ^๕เครื่อง^๕ราช^๕บรร^๕ณ^๕า^๕การ^๕กับ^๕จง^๕มา^๕หา^๕เศ^๕ก^๕เซ^๕ง^๕ จะ^๕ได้^๕เอา^๕ไป^๕ถวาย^๕
 พระ^๕เจ้า^๕ซ^๕้อง^๕ย^๕ิน^๕จ^๕ง^๕ย^๕อง^๕เต^๕

ฝ่ายนางไปยงเตงกงจู้ก็แต่งศั^๕ว^๕ปล^๕ต^๕อม^๕เป็น^๕ชาย^๕มา^๕กับ^๕โค^๕พิ^๕ของ^๕ คร^๕น^๕
 โค^๕พิ^๕ของ^๕ กับ^๕นาง^๕ไป^๕ยง^๕เตง^๕กง^๕จู้^๕นำ^๕เครื่อง^๕บรร^๕ณ^๕า^๕การ^๕กับ^๕จง^๕มา^๕ตาม^๕ระ^๕ยะ^๕
 ทาง^๕ พอ^๕ถึง^๕ด่าน^๕ที่^๕ดี^๕ก็^๕สำ^๕น^๕กัน^๕นอน^๕ใน^๕ด่าน^๕นั้น^๕

ฝ่ายนางไปยงเตงกงจู้ซึ่ง^๕แปลง^๕เป็น^๕ชาย^๕นั้น^๕ คร^๕น^๕เวลา^๕กลาง^๕คืน^๕ก็^๕
 ออก^๕มา^๕กลาง^๕แจ^๕ง^๕ คำน^๕ับ^๕เศ^๕ก^๕ห^๕ดี^๕สามี^๕ผู้^๕ตาย^๕แล้ว^๕ออก^๕วา^๕จา^๕ประก^๕าศ^๕อ^๕ัน^๕
 วน^๕ว่า^๕ การ^๕ซึ่ง^๕ข้า^๕พ^๕เจ้า^๕คิด^๕อ^๕าน^๕ท^๕ง^๕นี้^๕ก็^๕ด้วย^๕มี^๕ความ^๕ภ^๕ระ^๕ค^๕ญ^๕ุ^๕คิด^๕จะ^๕แก้^๕

แค้น แทน ท่าน ผู้ ถึง แก่ กรรม ข้าพเจ้า จะ เข้า ไป เมือง เบียนเหลียง ครอง น
 ขอ ท่าน จง คิด ตาม ไป ด้วย ช่วย บัอง กัน อันตราย ให้ ได้ สำเร็จ ดัง ความ
 ปรารถนา ใน ขณะ นั้น เฮกหลี ซึ่ง ตาย ไป เป็น อสุระกาย ก็ สำแดง ให้ ปรากฏ
 เป็น สม พัด คุม มา ตรง หน้า แล้ว บอก ว่า เรา จะ ไป ด้วย นาง โปย เตงกง จู
 เหน อัจฉรย์ ดี ใจ นี้ ได้ ยิน คำ สำม กตเวทิตา จำ เสียง ได้ นี้ ก ว่า เฮกหลี คง
 จะ ไป กับ เรา ช่วย เขา เป็น ชูระ

ครั้น เวลา เข้า โทพ้อของ ก็ นำ สิ่ง ของ เครื่อง ราช บรรณา การ กับ ชง ไป
 หา เตกเซง แล้ว บอก ว่า เจ้า เมือง ไช้หยง ให้ ข้าพเจ้า คุม เครื่อง ราช
 บรรณา การ กับ ชง สำหรับ เมือง มา คำนับ แก่ ท่าน เตกเซง เหน เครื่อง
 ราช บรรณา การ กับ ชง ก็ ดี ใจ จึง ว่า เจ้า เมือง ไช้หยง ไม่ ควร จะ ทำให้
 ได้ ความ ต่ำ ทร่า แก่ ทหาร ไพร่ พด เมือง เถย โทพ้อของ จึง ว่า อัน เจ้า
 เมือง ไช้หยง นั้น ไช้ จะ เป็น คน ค้ำ คึง ประกอบ ด้วย ทิฐิ มานะ นั้น หา มิ ได้
 แต่ เดิม ก็ เค็ม ใจ จะ ยอม ถ้า พิภักดี เป็น เมือง ขึ้น แก่ พระเจ้า ชอง ยิน จง ช้อง
 เค้ หัว เมือง ประเทศ ราช ชุนนาง แล ทหาร ทัง ปอง เขา จะ ไม่ เหน ด้วย
 ครั้น จะ ไม่ ทำ ตาม เขา จะ อ่อน น้อม ยอม แต่ ผู้ เดียว ก็ ไม่ ได้ จึง ต้อง จำ
 เป็น อยู่ ดัง นี้ เตกเซง ได้ พัง ก็ ยิ้ม อยู่ มิ ได้ ว่า ประการ ไค ฝ่าย นาง โปย
 เตงกง จู แดง ตัว เป็น ชาย ปรดอม ปน เข้า อยู่ใน หมู่ ทหาร ของ เตกเซง

ฝ่าย นาง โปย ไป กง จู เหน ชุนนาง เมือง ไช้หยง คุม เครื่อง บรรณา การ
 กับ ชง มา อ่อน น้อม แดง จึง พุด กับ เตกเซง ว่า การ คู้ก สงคราม ก็ สำ เร็จ
 แดง ข้าพเจ้า จะ ขย ตา ท่าน กตเวทิตา ไป บ้าน เมือง เตกเซง ว่า การ ครอง นี้ ได้
 สำ เร็จ ก็ เพราะ เจ้า มี คุณ กับ เรา เป็น อัน มาก เรา จะ กตเวทิตา ไป เมือง เซียน
 เซียน กัก กับ เจ้า ก็ ยัง ไม่ ได้ ต้อง เกี้ยว ข้อง ด้วย ราชการ ที่ จะ นำ เครื่อง
 บรรณา การ ไป ถวาย แดง จะ ได้ กราบ ทูล ขอ ให้ มารดา พัน โทะ ด้วย
 เจ้า อย่า เพื่อ กตเวทิตา ไป เมือง เซียน เซียน กัก ก่อน จง ไป เมือง เบียนเหลียง
 ด้วย กัน กับ เรา ก่อน เกิด จะ ได้ ไป คำนับ มารดา ของ เรา ด้วย นาง โปย

ไปกงจู้ จึง ว่า ซึ่ง พด นัน ก็ ควร อยุ่ แต่ ข้าพเจ้า จะ ไป เมือง เบียนเหลียง กับ ท่าน ยัง ไม่ได้ ก่อน ด้วย บุตร ทง ล่อง ยัง เด็ก นั้ก อนึ่ง ท่าน ไป อยุ่ กับ ข้าพเจ้า ที่ เมือง เซียนเซียนกัก ก็ มีความ ผิด อยุ่ ข้อ นึ่ง มรวดา แถ ญาติ ของ ท่าน ก็ ยัง ไม่ รู้ ความ คิว ท่าน ก็ เป็น ขุนนาง แม่ทัพใหญ่ มิ ไซ่ ราษฎร ความ เรือง นี้ ควร กราบ ทูล พระเจ้าซ้องยินจงฮ่องเต้ ให้ ทรง ทราบ เสีย ก่อน จึง จะ ชอบ ซึ่ง จะ ไป เจียม ๆ เช่น นี้ ข้าพเจ้า เห็น ไม่ ชอบ กต ท่าน ก็ มี มัญญา จง ครึก ครอง คุณ เกิด เทกเซง ได้ พัง จึง นึก ว่า นาง โปย โปย กงจู้ เป็น หญิง ที่ จริง แต่ ประกอบ ด้วย สติ มัญญา รู้ การ รอบ คอบ จึง คอบ ว่า เจ้า จะ กตัม ไป บ้าน เมือง ก่อน ก็ ตาม แต่ ใจ เกิด เทกเซง กับ นาง โปย โปย กงจู้ พดจา ตก ลง กัน แล้ว ครัน ถึง วัน ถูกข ตี ก็ ยก กองทัพ กตัม ครัน มา ถึง ต้น ทาง ที่ จะ แยก ไป เมือง เซียนเซียนกัก นาง โปย โปย กงจู้ ตาม เทกเซง ว่า ท่าน มี ข้อ สาเหตุ สิ่งใด กับ ซึ่งซิว เทกเซง ก็ เล่า ความ ซึ่ง มี ข้อ ขัด เคือง กับ ซึ่งซิว แถ พงหอง คง แต่ ต้น จน ปลาย ให้ นาง โปย โปย กงจู้ พัง ทุก ประการ นาง โปย โปย กงจู้ จึง ว่า ท่าน เข้า ไป เมือง เบียนเหลียง แล้ว จง ระวัง ตัว อยุ่ ได้ ประมาท ผู้ ซึ่ง เป็น ข้าศึก ศัตรู แต่ ส่วน คน สำคัญ ทง นัน ถึง ท่าน จะ ไม่ได้ เข้า ไป อยุ่ ใน เมือง เซียนเซียนกัก ก็ ตี อยุ่ ได้ มีความ ระวัง เกียง เลย ถ้า มี กิจ ทุกข์ วันน ประการใด จงบอก ให้ ข้าพเจ้า รู้ ด้วย เมื่อ ควร จะ รับ เป็น ธุระ ก็ จะ ได้ ช่วย กัน ไป ตาม ก่าตั้ง โหน อยุ่ ก็ ได้ คง ใจ ได้ ว่า จะ ร่วม สุข ร่วม ทุกข์ ด้วย กัน ว่า แล้ว นาง โปย โปย กงจู้ ก็ ระวัง ให้ เทกเซง กตัม ความ โศกไม่ ได้ ก็ ระวัง ให้ ด้วย ความ ฮา โดย เป็น อัน มาก นาง โปย โปย กงจู้ ก็ คำนมึ ตา เทกเซง เวง รับ เดิน กองทัพ กตัม ไป เมือง เซียน เซียนกัก

ฝ่าย เทกเซง ยก ทัพ มา ถึง เมือง ซำกวน ซึ่งซิว แจ้ง ความ ว่า เทกเซง ไป ทำ ศึก เมือง ไชหยง มี ไชยชนะ กตัม มา ก็ เสีย ใจ แต่ มิ รู้ ที่ จะ ทำ ประการใด ก็ นิ่ง อยุ่ ครัน เทกเซง มา ถึง ซึ่งซิว กับ ฮ่วมตงเอี่ยม เอี้ยแซ

พา กัน ออก ไป รับ เตกเซง เข้า ใน เมือง ช่างวน แล้ว ส่วนตงเอี่ยม กับ เอี้ยแซ่ จึง พุด กับ เตกเซง ว่า ท่าน ไป เมือง ไชหยง ครอง ข้าพเจ้า คิด ว่า จะ ไม่ได้ กลับ มา แล้ว เตกเซง ว่า ข้าพเจ้า ไป ก็ ตั้งใจ ถนอม พระเดช พระคุณ พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ มิ ได้ คิด แก่ ชีวิต ซึ่ง ได้ ไชยชนะ ก็ กิ่ง ส่งความ ทงนี้ ก็ ด้วย อำนาจ บุญ บารมี ของ พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ปัก บ้อง คุ่ม ครอง วิชา จึง ไม่ เสีย ที่ กับ ข้าศึก ซึ่งชีวิต จึง ว่า ข้าพเจ้า ได้ ขาด ว่า ท่าน ไป เมือง เซียนเซียนก็ ได้ ภรรยา คน หนึ่ง ข้าพเจ้า ก็ มีความ ยินดี ด้วย เตกเซง จึง ว่า อัน ภรรยา นั้น ไม่ ใช่ ราชกวี แผ่นดิน ซึ่ง ท่าน จะ มา มีความ ยินดี ด้วย นั หาคอว ไม่ ซึ่งชีวิต ว่า ข้าพเจ้า เห็น ว่า ท่าน เป็น เพื่อน รัช ราชการ ด้วย กัน ถ้า รู้ ว่า ได้ ภรรยา แล้ว ก็ พุดอยดีใจ เอี้ยแซ่ กับ ส่วนตงเอี่ยม เห็น ซึ่งชีวิต พุด สัพยอก เตกเซง ดู กิริยา เตกเซง ไม่ ชอบ จึง พุด ว่า อัน ซึ่งชีวิต เป็น คน สนุกก็ มัก พุด คดก คนของ เตน เมือง ๆ เตกเซง ได้ ฟัง ส่วนตงเอี่ยม กับ เอี้ยแซ่ ว่า ก็นั่ง อยู่ ซึ่งชีวิต จึง พุด ว่า ท่าน ทำ คือก ส่งความ มี ไชยชนะ มา คง จะ มี บาเหน็จ ความ ชอบ เป็น อัน มาก ข้าพเจ้า ออก มา รักษา เมือง ช่างวน แทน ตัว ท่าน อยู่ ก็ ช้า นาน ไม่ รู้ ว่า ราชการ ใน เมือง เบียนเหลียง จะ มีนั แปร ปรองการใด พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ จะ ทรง อดใจ ด้วย ข้อ ราชการ สิ่งใด ข้าพเจ้า ก็ ไม่ ทราบ แม้น ท่าน ไป ถึง เมือง เบียนเหลียง เข้า เฝ้า พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ แล้ว จะ รับ สิ่ง คิเดียน ข้าพเจ้า ปรองการใด ท่าน ช่วย กราบ ทูล แก่ ไชยปลัด เป็ดองให้ ด้วย เตกเซง จึง ว่า การ อันนี้ ไม่ ควร จะ วิดก ถึง ท่าน มีความ ผิด ก็ ไม่ เป็นไร พังหงง เปน ขุนนาง ผู้ ใหญ่ อยู่ ท่ง คน จะ ทุกขวิธอื่น ไป ทำไม การ ช่างใน นาง พังกุยฮุย ก็ เขา เป็น ขุน ไม่ ควร ที่ ท่าน จะ วิดก เหมือน หนึ่ง ตัว ข้า พเจ้า นี้ ถ้า ทำดี มีความ ชอบ ก็ เปน แต่ เสมอ ตัว ถ้า ผิด ตง เต็ก นัย ก็ มี ผู้ คอย พุดขย ข้า เตน ซึ่งชีวิต ได้ ฟัง เตกเซง ว่า เสียค แทง ตัง นั้น ก็นั่ง อยู่ มิ ได้ พุด ปรองการใด ส่วนตงเอี่ยม กับ เอี้ยแซ่ ตั้ง ให้ คน ไช้ยัก โต๊ะ มา เลียง

พร้อม ด้วย นาย ทหาร ผู้ใหญ่ ผู้ น้อย

ฝ่าย เจียงเตงก๊วย ครั้น กินโต๊ะเสปสงวามา นึก ขึ้น มา ถึง เมื่ ครัง มา
ขอ กองทัพ ก็ โกรธ จึง พุด ขึ้น ถวาง ที่ ประชุม ว่า เมื่อ เรา มา เมือง ซำกวน
ครัง ก่อน ผู้ ไต บังอาจ จะ กำจัด เรา กับ เมงเตงก๊ก เสีย นิดนี้ เรา มา อีก
แล้วให้ มา กำจัด เรา เกิด ซึ่งซิด ได้ ฟัง ก็ นั่ง นิ่ง อยู่ ไม่ อาจ ได้ คอบ ประการ
ใด ด้วย เกรง เตกเซง อยู่ เตกเซง เหน ดึง นน จึง ร้อง ทวาด เจียงเตงก๊วย
แล้ว ว่า ท่าน ทังปวง อย่า ถือ เหย เจียงเตงก๊วย เปน คน เมมา ครั้น กินโต๊ะ
เสร็จ แล้ว เตกเซง จึง ทำ หนังสือ ฌบบั นึ่ง มีความ ว่า ข้าพเจ้า เตกเซง
ถือ วัม สั้ง ยก ไป ทำศึก กับ เมือง ไชหยง สำเร็จ ราชการ แล้ว นิดนี้ ยก
กองทัพ มา ถึง เมือง ซำกวน ทำ หนังสือ เสร็จ แล้วให้ เมงเตงก๊ก ถือ ไป
ให้ พังหอง นำ หนังสือ ขึ้น กราบ ทูล

ฝ่าย เตกเซง ให้ เมงเตงก๊ก ถือ หนังสือ ไป แล้ว ก็ จัด เจง จะ ออก จาก
เมือง ซำกวน ซึ่งซิด จึง ว่า ท่าน ได้ ขง สำหรับ เมือง ไชหยง มา ข้าพเจ้า
อยาก จะ ใคร เห็น ถัก หน้อย นึ่ง เตกเซง ก็ สั้ง ให้ ทหาร ผู้ รักษา เขา ขง
มาให้ ซึ่งซิด ดู ซึ่งซิด จึง ว่า ขง อันนี้ เปน ของ สำหรับ เมือง ไชหยง ดุงต
งาม นึก หนา ยาก ที่ ผู้ จะ ได้ เห็น อย่า ว่า แค เรา อยู่ ต่าง เมือง เหย ถึง
คนที่ ใน เมือง ไชหยง ก็ ยาก ที่ จะ ได้ เห็น

ฝ่าย เฮกหัด อระสุกาย ซึ่ง ตาม นาง โปยเตงกงจู้ อัน แปลง เปน ชาย
ปลอม ปน เข้า มา กับ ทหาร เตกเซง นน ครั้น เตกเซง จะ เข้า ไป เมือง เปียน
เหตียง นาง โปยเตงกงจู้ ก็ เข้า ไป ด้วย แต่ เฮกหัด อระสุกาย นน ตาม นาง
โปยเตงกงจู้ เข้า ไป ไม่ได้ ด้วย เหยียงเปา ผู้ รักษา เมือง ซำกวน ซึ่ง ถึง
แก่ กรรม นน เปน อระสุกาย รักษา เมือง ซำกวน อยู่ ครั้น เห็น เฮกหัด
อระสุกาย จะ เข้า ไป เมือง เปียนเหตียง ก็ ห้าม บ้อง กัน ไว้ มิ ให้ เข้า ไป
เตกเซง จัด เจง พร้อม ด้วย นาย ทหาร แล ทหาร เลว แล้ว ออก จาก เมือง
ซำกวน เข้า ไป เมือง เปียนเหตียง ครั้น ถึง ก็ พัก อยู่ ที่ กงกวน จึง ให้ เจียง

เพงกั๊ย ไป บอก กับ พังหอง ว่า เตกเซง มา ถึง แล้ว

ฝ่าย พังหอง เดิม แจ้ง ความ ว่า เตกเซง คิด อยู่ใน ที่ ถ่อม ที่ ดี ใจ นี้ ก็ ว่า เตกเซง ตาย ด้วย สติปัญญา ของ คัว ครั้น เมงเคงกัก ถือ หนังสือ มา ว่า เตกเซง ชนะ คัก กถัม มา ถึง เมือง ซำกวน แล้ว ก็ เสียใจ พอ เจี้ยวเพงกั๊ย มา บอก ว่า เตกเซง มา ถึง เมือง ยี่นเหลียง แล้ว พัก อยู่ที่ กงถ้วน พังหอง ก็ ยิ่ง มีความ เสียใจ มาก ขึ้น แล้ว ตก ครอง ว่า เตกเซง คน นี้ เรา คิด กำจัด เกือบ จะ สำเร็จ แล้ว ก็ กถัม กตาย ไป หตาย ครั้ง บัด นี้ ก็ มา ถึง แล้ว พรุ่ง นี้ เสด็จ ออก เรา จะ ต้อง นำ กราบ ทูล

ฝ่าย โถฮวยฮอง แจ้ง ว่า เตกเซง ไป ทัพ ชนะ คัก กถัม มา ที่ ดี ใจ จึง ออก ไป หา เตกเซง ถึง ที่ กงถ้วน พุดจา ไต่ถาม ถึง ทุกข์ สุข กัน ตาม ธรรมเนียม แล้ว ก็ บอก ว่า นางเตกไท่เข้า ให้ ซำพเจ้า มา รับ ท่าน ไป ที่ วัง นำเซงแก้ง เตกเซง จึง ว่า ซึ่ง จะ ไป นั้น ยัง ไม่ได้ ด้วย ไม่ แจ้ง ว่า จะ ไปรด ประการใด ค้อ ซำพเจ้า เข้า แล้ว จึง จะ ได้ ไป โถฮวยฮอง ก็ มิ ได้ว่า ประการใด ครั้น เวลา เย็น โถฮวยฮอง ก็ กถัม ไป ครั้น รุ่ง ขึ้น เวลา เข้า พระเจ้าซ้องยินจงฮ่องเต้ เสด็จ ออก ขุนนาง ข้าราชการ ผู้ใหญ่ ผู้ น้อย เข้า เข้า อยู่ พร้อม กัน พังหอง จึง กราบ ทูล ว่า เตกเซง ซึ่ง ซำพเจ้า กราบ ทูล ให้ พระองค์ ตรัส ไซ้ ไป การ ทัพ เมือง ไชหยง มี ไชยชนะ ได้ รง สำหรับ เมือง กับ เครื่อง บรรณาการ มา แล้ว พระเจ้าซ้องยินจงฮ่องเต้ จึง รับ สั่ง ให้ หา คัว เตกเซง เข้า มา แล้ว ตรัส ถาม ว่า เรา ไซ้ ให้ ไป เมือง ไชหยง เหตุใด จึง ไปได้ ไป เมือง เซียนเซียนกัก มี ภรรยา ยอม สำพิภักดิ์ อยู่ กับ เจ้า เมือง เซียนเซียนกัก เตกเซง จึง กราบ ทูล ตั้ง แต่ หลง ทาง ไป เข้า เมือง เซียนเซียนกัก ยก ทัพ ไป ต้เมือง ไชหยง คิด อยู่ใน ที่ ถ่อม จน นาง ไปยไปกงจู้ไป ช่วย มี ไชยชนะ ถวาย พระเจ้าซ้องยินจงฮ่องเต้ ทุก ประการ พระเจ้าซ้องยินจงฮ่องเต้ จึง รับ สั่ง ว่า โทษ เจ้า ก็ มี ความ ขอบใน แผ่นดิน ก็ มาก คุณ กับ โทษ พอ จะ ตบ ต้าง กัน ได้ เตกเซง จึง กราบ ทูล ว่า ซึ่ง โทษ

ข้าพเจ้าผิด นั้น แล้ว แต่ จะไปรด จะขอ รับ พระราช ทาน แต่ มารดาให้ พัน โทษ พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ จึง รับ สั่ง ไปรด มารดา เตกเซงให้ พัน โทษ แล้วเตกเซง จึง นำ เครื่อง ราช บรรณา การ กับ ของ สำหรับ เมืองไชหยงขึ้น ถวาย พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ทอด พระเนตร ชง แล้ว จึงให้ ขุนนาง ข้า ราชการ ดู ท่อน ทุก คน ก็ สั่ง ให้ เจ้า พนักงาน เขา ไป เก็บ ไว้ ใน คลัง พังหอง จึง กราบ ทูล ว่า อัน เตกเซง โทษ ผิด มาก หตาย ข้อ ไม่ ไป ตาม รับ สั่ง ข้อ หนึ่ง ไม่รับ รับน ด้วย ราชการ ไป มี ภรรยา ข้อ หนึ่ง ยอม ส่าพิภักดิ์ กับ เจ้า เมือง เซียนเซียนก๊ก ข้อ หนึ่ง จะ ต้อง ทำโทษ เสีย อยา ให้ เปน เยี่ยง อย่าง ต่อ ไป พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ได้ ทรง พัง จึง ตรัส ว่า เตกเซง ที่ เรา จะ ได้ ใช้ ให้ ไป ก็ เพราะ ท่าน พังหอง ได้ พัง รับ สั่ง ก็ เปน อัน จนใจ มี วั ที่ จะ ทูล ประการ ไค ค่อ ไป พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ก็ เสียด ใจ ขึ้น เตกเซง จึง พุด กับ พังหอง ว่า ซึ่ง ข้าพเจ้า ออก ไป การ ศึก สงคราม มี ไชยชนะ ก็ เพราะ ท่าน กราบ ทูล ให้ จึง ได้ ไป พระเดช พระคุณ ของ ท่าน มี กับ ข้าพเจ้า เปน อัน มาก ครั้น ข้าพเจ้า กลับ มา พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ไปรดให้ ข้าพเจ้า กับ มารดา พันโทษ แล้ว เหตุไต่ ท่าน จึง มา พุด ดั่ง นี้ ข้าพเจ้า กับ ท่าน ก็ ไม่มี ข้อ ข้อ ติง สิ่ง ไค กัน เลย หากว่า ที่ ท่าน จะ มา เปน เช่น นี้ ไม่ พังหอง จึง ว่า เรา ไม่มี ข้อ ส่าเหตุ ข้อ ติง สิ่ง ไค กับ ท่าน ดอก มี ไช้ จะ แกตั้ง ยก ข้อ ผิด แก่ ท่าน เมื่อไร ซึ่ง ทูล ทง นี้ ก็ ตาม ความ จริง ด้วย เรา เปน ผู้ ใหญ่ ไม่ได้ เข้า กับ ผู้ ไค ว่า แล้ว พังหอง ก็ กลับ ไปบ้าน โดช่วยฮ่อง มา รับ เตกเซง ไป วัง นำเซงเก็ง ครั้น เตกเซง ไป ถึง จึง เข้า ไป คำนับ นาง เตกไท่เข้า แล้ว ก็ เล่า ความ ดัง แค ยก กองทัพ หลง ทาง ไป เข้า เมือง เซียนเซียนก๊ก ได้นาง โปยไปกงจู้ เปน ภรรยา ไป ตี เมือง ไชหยง ตก อยู่ ใน ที่ ส้อม นางโปยไปกงจู้ ไป ช่วย มี ไชยชนะ กลับ มาเข้าเฝ้า จน พังหอง กราบ ทูล ยก ข้อ ผิด ให้ นาง เตกไท่เข้า พัง ทุก ประการ แล้วเตกเซง จึง ไป รับ มารดา มา ไว้ ที่ วัง นำเซงเก็ง

ฝ่าย คอของ ครวน วิว่า เจียงเงก ผู้เป็น บุตร เขย กตัม มา ก็ มี คณาม ยินดี จึง ให้ คน ไป รับ มา อยู่ บ้าน

ฝ่าย นาง เทกไท่เข้า จึง พุด กับ นางเมงส์ ผู้เป็น พี่ สะใภ้ ว่า ตั้งแต่ ท่าน จาก กับ ข้าพเจ้า ก็ ข้า นาน หลาย ปี พึ่ง ได้ พบ กัน ครั้ง นี้ ข้าพเจ้า มี ใจ ยินดี มาก นึก ซึ่ง ตัว ท่าน มา ต้อง โทษ ก็ เพราะ เทกเซง อัน เทกเซง นี้ ข้าพเจ้า เห็น ว่า เป็น คน มี วาสนา จะ เป็น ที่ พึ่ง กับ มารดา แด ญาติ พี่ น้อง พวก พ้อง ได้ แล้ว ก็ เต่า ความ ตั้งแต่ เทกเซง เข้า มา รับ ราชการ ให้ นาง เมงส์ พึ่ง ทุก ประการ แล้ว จึง สั่ง โดยอ่อง ให้ เข้า ไป เฝ้า พระเจ้าซ่งยิน จง ย่อง เค้ ขอ ให้ เลื่อน ที่ เทกเซง ขึ้น เป็น อ่อง นาง เมงส์ จึง ว่า อัน ธรรม เนียม ว่า บุตร แล้ว ก็ เป็น ที่ รักช แห่ง มารดา ถึง จะ ชั่ว ข้า ประการใด ก็ ต้อง จำ เป็น อัน บิดา มารดา นั้น ถ้า แม้น บุตร ไม่ ดี แล้ว ก็ ต้อง โภย ได้ ความ ทุกข์ เคียด ร้อน ค่าง ๆ ถ้า บุตร ดี แล้ว ก็ เป็น ที่ สรรเสริญ ให้ บิดา มารดา มีความ เจริญ ได้ เป็น ธรรมดา เหมือน กัน ดั้น ทง นั้น นางเมงส์ กับ นาง เทกไท่เข้า พุดจา กัน แล้ว ต่าง คน ก็ กตัม ไป ที่ อยู่ ครวน เวลา เข้า โดยอ่อง กับ เทกเซง ก็ เข้า ไป ใน พระราช วัง ครวน พระเจ้าซ่งยิน จง ย่อง เค้ เสด็จ ออก ขุนนาง เฝ้า อยู่ พร้อม กัน โดยอ่อง จึง กราบ ทูล ว่า นาง เทกไท่เข้า จะ ขอ รับ พระราช ทาน ให้ เทกเซง เลื่อน ขึ้น เป็น ที่ อ่อง ด้วย เทกเซง มีความ ชอบ เป็น อัน มาก พระเจ้าซ่งยิน จง ย่อง เค้ ได้ ทรง พัง จึง ตรัส ตาม ขุนนาง ทงปวง ว่า เทกเซง ชั้ ผิด ก็ มีความ ชอบ ก็ มาก มัด นี้ นาง เทกไท่เข้า ขอ ให้ เลื่อน ที่ เป็น อ่อง นั้น ท่าน ทง ปวง จะ เห็น ประการ ไດ

ขณะ นั้น ขุนสิน เป็น ขุนนาง ผู้เฒ่าฝ่าย โหระ จึง กราบ ทูล ว่า อัน เทกเซง มีความ ประมาท ใน ราชการ จน หลง ไป เข้า เมือง เซียนเซียนก๊ก เข้า ยอม ส่าพิภกดี กับ เซียนเซียนก๊กอ่อง ได้ บุตร สาว เซียนเซียนก๊กอ่อง เป็น ภรรยา นั้น มีความ ผิด ซึ่ง เทกเซง ยก ไป ตี เมือง ไชหยง มี ไชยชนะ ได้ ชง ส่าหรับ

เมือง มา ก็ มีความ ชอบ เป็น อัน มาก แต่ เมื่อ เทกเซง ตก ขยู่ ใน ที่ ถ่อม
 จวน จะ เก็ด ถึง แก่ ซีวิตร อยู่ แล้ว หาก ว่า นาง โปย ไป กงจู้ ผู้ ภรรยา ยก
 ทัพ ไป ช่วย จึง ได้ รอด จาก ความ ตาย มี ไชยชนะ ข้าพเจ้า เห็น ว่า อัน เทก
 เซง ไป ยอม ส่าพิภักดิ์ ได้ นาง โปย ไป กงจู้ เป็น ภรรยา จะ ว่า เขา เป็น ผิด
 โดย แท้ นั้น ยัง ไม่ ได้ ถ้า นาง โปย ไป กงจู้ ไม่ ไป ช่วย แล้ว ที่ ไหน การ คัก
 เมือง ไชยหอง จะ สำเร็จ ข้าพเจ้า เห็น ว่า เทกเซง มี ความ ชอบ มาก กว่า
 ความ ผิด ซึ่ง จะ ไป รัด ให้ เลื่อน ขึ้น เป็น อ๋อง นั้น ควร แล้ว พระเจ้าซ้อง
 ยินจงฮ่องเต้ จึง มีน พระภักตร์ ไป ครวดี งาม ขุนนาง อื่น ๆ ต่อ ไป ว่า ชุยสิน
 ว่า ตั้ง นี้ ใคร จะ เห็น อย่าง ไ

ขณะ นั้น บุนงวนภักไซ บุนก้วยเฮา เอียงซิว แต่ ถ้วน ขุนนาง ผู้ เฒ่า ทั้ง นั้น
 จึง ทูล ขึ้น ว่า ซึ่ง ชุยสิน กราบ ทูล ก็ ควร แล้ว พระเจ้าซ้อง ยินจงฮ่องเต้ จึง
 ครวดี งาม พังหอง ว่า ขุนนาง ทั้ง ปวง เขา เห็น พวชม กัน แล้ว ว่า เทกเซง
 มี ความ ชอบ มาก ควร จะ เลื่อน ที่ ขึ้น เป็น อ๋อง ได้ ท่าน จะ เห็น ประการใด
 พังหอง ก็ จวน ใจ ครั้น จะ กราบ ทูล คักข้าง ใจ แต่ ผู้ เดียว ก็ ไม่ ได้ ด้วย ขุน
 นาง ผู้ เฒ่า เขา เห็น คัก ด้วย กัน ทั้ง นั้น จึง กราบ ทูล ว่า เทกเซง มี ความ
 ชอบ เป็น อัน มาก ซึ่ง จะ ไป รัด ให้ เป็น อ๋อง นั้น ควร แล้ว พระเจ้าซ้อง ยิน
 จงฮ่องเต้ จึง รับ ตั้ง จะ ตั้ง ให้ เป็น ที่ เฟ่งไซ อ๋อง ตำแหน่ง เจ้า ต่าง กรม เคีย
 ตง หลี่หัง เจียงก เก่าเซ่ง เป็น ที่ กิมก๊กเจียงกุน ทหาร เอก สำหรับ รักษา
 แผ่นดิน เทกเซง จึง กราบ ทูล ว่า ซึ่ง พระองค์ ทรง เมตตา โปรด ชุบ เลี้ยง
 ให้ มี ยศ คักดี นั้น พระเดช พระคุณ หา ที่ สุต มิ ได้ ด้วย เติม ข้าพเจ้า เป็น
 ชาว เมือง ซัวไซ มิคา ข้าพเจ้า ถึง แก่ กรรม เลี้ยง แล้ว ยัง เหลือ อยู่ แต่ มารดา
 คน เดียว ข้าพเจ้า จะ ขอ รับ พระราช ทาน กราบ ถวาย มังคม ถา ออก จาก
 ราชการ กลับ ไป อยู่ บ้าน ตาม เติม จะ ได้ ประมุขิตี มารดา พระเจ้าซ้อง ยิน
 จงฮ่องเต้ มิ ได้ ครวดี ประการใด

พืงหอง ได้พืง เตกเซง กรวม ทูตตั้ง นั้นจึง ตฤก ตรอง ว่า เตกเซง เปน
 ะริ สำเหตุ กับเรา ๆ ก็คอยหา ช่อง จะ กำจัด อยู่ เปน นิจ แต่ คิดยัง ไม่ สำเรื่จ
 มัด นี้ จะ กัดบ ไป อยู่บ้าน ตาม เดิม ก็ จะ โทก กับ กับเรา ไป การที่ คิดจะ
 กำจัด เตย นั้น เหน จะ ไม่ สำเรื่จ ต้อง ชัดไว้ ย่ำให้ ไป ได้ คิด แล้วจึง กรวม
 ทูต ว่า แต่ ก่อน เมือง เปียนเหลียง มี ทถั่วทวาร มีมือ เข้ม แวง หลตาย คน
 มัด นี้ ก็ แก่ เตมา ต้ม ตาย ไป หมดแล้ว ทุกวัน นี้ ก็ ไม่ มี ผู้ ไต ที่ จะ มีเอ
 กัน สู้รบ กับ ซำคัก สัตว์ เหน แต่ เตกเซง ผู้เดียว เท่านั้น ถ้า พระองค์ จะ ให้
 เตกเซง ไป จะ ได้ ผู้ ไต แทน ที่ เตกเซง ซำพเจ้า ไม่ เหน เถย พระเจ้าซ่งยิน
 จงช้องเต้ ได้ ทรง พัง ก็ เหน ชอบ ด้วย เข้า พระไทย ว่า เดิม พืงหอง กับ เตก
 เซง ไม่ ชอบ กัน ตั้ง แต่ เตกเซง กัดบ มา จาก การ ทพิ เรา จะ พุดจา ปฤกษา
 ด้วย เรื่อง เตกเซง ดู พืงหอง ไม่ สู้ จะ ชัด ชวาง เหมือน แต่ ก่อน อัน ธรรม
 เนียม ขุนนาง แม้น ไม่ ชอบ กัน แล้ว ถ้า เหน เขา จะ ออก จาก ที่ ก็ ดี ใจ นี้
 พืงหอง หา เปน เช่น นั้น ไม่ เตกเซง จะ ขอ ออก จาก ที่ ไป ชอบ แต่ จะ ยินดี
 นี้ กัดบ ชัด ชวาง ไว้ ให้ อยู่ ใน ราชการ เหน พืงหอง จะ กัดบ ใจ ไม่ เกตียด
 ชัง เตกเซง เหมือน แต่ ก่อน แล้ว พระเจ้าซ่งยิน จงช้องเต้ ทรง เข้า พระไทย
 ตั้ง นั้น จึง ตรัส กับ เตกเซง ว่า อัน ท่าน จะ ตา เรา ออก จาก ราชการ กัดบ
 ไป อยู่บ้าน ตาม เดิม ก็ เพราะ ปรากฏา จะ ประฏิบัติ มารดา เปน ข้อ ใหญ่
 ใน เมือง เปียนเหลียง นี้ ก็ ไม่ มี ผู้ ไต จะ รับ ราชการ แทน ที่ ท่าน เรา จะ จัด
 แงง ที่ ทาง บ้าน ช้อง ให้ มารดา ของ ท่าน อยู่ ประฏิบัติ ที่ เมือง นี้ ก็ จะ มี
 ประโยชน์ ทั้ง ต่อ ฝ่าย ราชการ ก็ ได้ ทั้ง ประฏิบัติ มารดา ด้วย ครวี่แล้ว
 จึง รับ สั่ง ให้ เจ้าพนักงาน จัด ทำ ที่ ทาง บ้าน เวียน ให้ มารดา เตกเซง ๆ ก็
 เปน จนใจ มิ รัว ที่ จะ กรวม ทูต เบียง ม่าย ออก จาก ราชการ ไป ได้ ด้วย ข้อ
 เหตุ สิ่งใด ก็ ต้อง รับ เปน ที่ พงไซช้อง ตาม รับ สั่ง

ฝ่าย เตยบุ๋น ซึ่ง มา ด้วย กับ มารดา เตกเซง ครั้น มารดา เตกเซง พ้น
 จาก โทษ มี รับ สั่ง โปรด ให้ อยู่ ใน เมือง เปียนเหลียง จึง ไป คำนับ ตา นาง

เตกไท้เข้า นาง เมงส์ เตกเซ่ง ว่า จะ กลับ ไป คำบถ บุนชิน นาง เมงส์
 จึง ว่า ถ้า เจ้า จะ กลับ ไป เราก็ จะ กลับ ไป ด้วย เตกเซ่ง จึง ห้าม ว่า มารดา
 อย่า ไป เถย อยู่ ที่ นี้ เกิด ขำพเจ้า จะ ได้ ประฏิบัติ นาง เมงส์ จึง ว่า เจ้า อย่า
 ดិត ด้วย มารดาเถย นาง เตกกิมหตวน ยัง อยู่ พอ จะ ประฏิบัติ มารดา ได้
 เตกเซ่ง ว่า เตม ขำพเจ้า กราบ ทูต ขอ ถา ออกจาก ราชการ ด้วย เป็น ห่วง
 มารดา ว่า อยู่ โกลด จะ ขอ ถา ไป ประฏิบัติ พังหอง ทูต ขัด ขวาง ไว้ จึง ได้
 ไปรด พระราช ทาน ให้ อยู่ เมือง นี้ ถ้า มารดา ไม่ อยู่ ก็ จะ เป็น ข้อ ขัด รับ
 สั่ง มีความ ผิด นาง เมงส์ ได้ พัง ว่า เหน้จริง ด้วย ก็ จนใจ นาง เตกไท้
 เข้า จึง พูต กับ นาง เมงส์ ว่า ท่าน อยู่ ด้วย กัน เกิด อย่า ไป เถย ว่า แล้ว ก็ เขา
 ทองคำหนัก ห้า ร้อย คำสั่ง มอบ ให้ เคี้ยมุ่น ผาก ไป ให้ แก่ นาง เตกกิม
 หตวนเคี้ยมุ่น ก็ คำนับ ถา กลับ ไป

ฝ่าย นาง ไบยเตงกงจู้ ซึ่ง แปลง เป็น ชาย ปลตอม มา กับ พวก ทหาร
 เตกเซ่ง นั้น ครั้น ถึง เมือง เปียนเหยียง อยู่ ได้ ประมาณ สอง เดือน ก็ ยัง ไม่
 เหน้ช่อง ที่ จะ กำจัด เตกเซ่ง นาง ไบยเตงกงจู้ มีความ ดិត เป็น อัน มาก
 ไม่ รู้ ที่ จะ คิด ประการ ไค อยู่ มา วัน หนึ่ง แจ้ง ความ ว่า พังหอง ขุนนาง ผู้
 ใหญ่ มี ข้อ ตำเหคุ พยายาม ทกับ เตกเซ่ง คิด จะ กำจัด กัน อยู่ เป็น นิจ นาง
 ไบยเตงกงจู้ มีความ ยินดี จึง นึก ว่า การ ที่ คิด ได้ เหน้ จะ สำเร็จ นาง
 ไบยเตงกงจู้ สืบ ถาม หา บ้าน พังหอง รู้ แล้ว ก็ ไป ถึง บ้าน จึง เขา เงิน ให้
 แก่ นาย ประตู่ แล้ว บอก ว่า ขำพเจ้า แซ่ล ชื่อ ไบยหยง ตั้ง บ้าน เว้น อยู่ นอก
 เมือง ซำกวน จะ เข้า มา คำนับ พังหอง ขอ ท่าน ได้ ส่ง เกราะให้ เข้า ไป บอก
 พังหอง ทราบ ด้วย นาย ประตู่ ได้ เงิน ก็ ดีใจ เข้า ไป บอก กับ พังหอง ตาม
 ถ้อย คำ นาง ไบยเตงกงจู้ พังหอง ก็ สั่ง ให้ พา ตัว นาง ไบยเตงกงจู้ เข้า มา
 แล้ว ถาม ว่า เจ้า มา หา เรา ด้วย ไค สิ่ง ไค ๆ นาง ไบยเตงกงจู้ จึง ว่า ขำ
 พเจ้า มี ชุระ เป็น ข้อ สำคัญ จะ ต้อง รู้ แต่ ท่าน ผู้ เดียว พังหอง ก็ ขับ คน ใช้
 ซึ่ง นิ่ง อยู่ โกลด เคียง ให้ ออก ไป เสีย ห่าง แล้ว จึง ถาม ว่า ชุระ อะไร ให้ ว่า ไป

นาง โปยเตงกงจู้ บอกว่า ข้าพเจ้า เป็น บุตร เจ้า เมือง ไชยหง ชื่อ โปยเตงกง
 จู้ สามี ข้าพเจ้า ชื่อ เฮกหัด เตกเซง ซ้ำตายใน กตาง คัก ข้าพเจ้า มีความ
 แค้น เตกเซง นึก ครั้น ทราบว่า ท่าน มี ข้อ สำเหตุ กับ เตกเซง ข้าพเจ้า
 มีความ ยินดี จึง ได้มา คำนับ ท่าน ปรากฏา จะ ได้ พัง บุญ ท่าน ช่วยคิด
 อาน กำจัด เตกเซง

พังหอง ได้ พัง ก็ ยัง ไม่ ใจ จึง พุดว่า อัน ขรรพดา ผู้รบ กัน นั้น สุด
 แล้ว แต่ ฝีมือ แด สักมี บุญยา ซึ่ง ท่าน จะ โกรธ ว่า เตกเซง ซ้ำนั้น ไม่ ชอบ
 การ คัก ส่ง ความ ถ้า ผู้กัน ไม่ได้ มี ตาย ก็ หนี บาง ที่ จะ ยอม แพ้ เป็น ขรรพ
 เนียม เหมือน กัน ทุกบ้าน เมือง อัน เฮกหัด สามี เจ้า ผู้ เตกเซง ไม่ได้ จึง ตาย
 นาง โปยเตงกงจู้ ว่า อัน จะ ผู้รบ กัน ด้วย ฝีมือ ถึง จะ แพ้ สิ้น ตาย ไป ก็ ไม่
 น้อย ใจ นี้ เตกเซง หา เป็น เช่น นั้น ไม่ เขา ของ บิด หน้า หลอก ให้ สามี
 ข้าพเจ้า ตกใจ จึง ซ้ำ เสีย ได้ ข้าพเจ้า มีความ แค้น นึก พังหอง ซัก ถาม ว่า
 เมือง เป็น เหลียง กับ เมือง ไชยหง หน ทาง ไก่ต กัน จะ ไป จะ มา ก็ ยาก
 คัว เจ้า เป็น กระสัตรี่ จะ มา ได้ ฤๆ แต่ ผู้ เตียว เรายัง ส่ง ไล่ย อยู่ คัว เจ้า จะ
 ไม่ ไซ่ ชาว เมือง ไชยหง ดอก กระมิ่ง นาง โปยเตงกงจู้ จึง เอา ความ ซึ่ง
 ปลดอม มา ใน พอก ทหาร เตกเซง ให้ พังหอง พัง ทุก ประการ แล้ว บอก ว่า
 ท่าน จง ดู สำคัญ ที่ หู ข้าพเจ้า เกิด อัน ชาว เมือง เปียงเหลียง นี้ เขา จะ
 หู แต่ แห่ง เตียว ชาว เมือง ไชยหง นั้น เขา จะ หู เก้า แห่ง ข้าพเจ้า เข้า มา
 ใน เมือง เปียงเหลียง กัด คัว คน จะ รู้ ว่า เป็น ชาว เมือง ไชยหง จึง เขา แบ่ง
 บัด ไว้ พังหอง แด ตู ก็ เหน จริง สิ้น ความ ส่ง ไล่ย แล้ว พิจารณา ดู รูป
 ร้าง ตักษณะ ยัง เป็น ชาว สะส่วย อยู่ ที่ นึก วัชษ จึง ถาม ว่า เตียว นี้ อยู่
 เจ้า ได้ สัก เท่าไร นาง โปยเตงกงจู้ บอกว่า ได้ ยี่สิบ มี พังหอง ได้ พัง
 มีความ ยินดี จึง คิด ว่า นาง โปยเตงกงจู้ คง ไม่ พัน ฝีมือ เรา จึง ว่า อัน
 เตกเซง นั้น เจ้า อย่า วิดก เคย เราก็ คิด จะ กำจัด อยู่ เป็น นิจ ได้ เจ้า มา
 เป็น คู่ คิด มีความ ยินดี มาก นึก ครั้น พุด กัน แล้ว พังหอง จึง ให้ คน ไซ่ พา

นาง โปยเตงกงจู้ ไป อยู่ที่ เก่งใน ส่วน แล้ว บอก ว่า ชาย คน นี้ ซึ่ง ชิวไซ
ให้ ถือ หนังสือ มา แต่ เมือง ซำกวน พังหอง ว่า ทง นี้ ปรารถนา จะ ไม่ ให้
ผู้ใด ส่ง ใส่ง นาง โปยเตงกงจู้ ตั้ง แต่ สำพิภักดิ์ ดำเนิน อยู่ใน ส่วน
พังหอง ก็ ตก ครอบ หา หมาย ที่ จะ กำจัด เดกเซง ทุก เวลา

ฝ่าย พังหอง ตั้ง แต่ เห็น นาง โปยเตงกงจู้ ก็ ให้ คิด ผูก พันธ หมาย
ใคร ได้ นาง โปยเตงกงจู้ เป็น ภรรยา ครั้น อยู่ มา วัน หนึ่ง เป็น เวลา คำ ดึก
ประมาณ ห้า ห่ม เสด็จ พังหอง ให้ กระจับ กระจ่าย นอน ไม่ หลับ ด้วย ความ
กระตัญย ถึง นาง โปยเตงกงจู้ จึง เข้า ไป ใน ส่วน ครั้น ถึง เก่ง ที่ อยู่ นาง
โปยเตงกงจู้ เห็น ประตู ปิด จึง เฆาะ ประตู เรียก เวลา นั้น นาง โปยเตงกงจู้
ยังไม่ นอน หลับ จึง ตก ครอบ หา หมาย ที่ จะ กำจัด เดกเซง อยู่ พอ
ได้ ยิน เดียง พังหอง มา เฆาะ ประตู ร้อง เรียก จึง ออก มา เปิด ประตู รับ
พังหอง ก็ เข้า ไป นาง โปยเตงกงจู้ จึง ถาม ว่า คำ มีด ดึก คืน บ่าย นี้ ท่าน
มา ทำไม มี ธุระ สิ่งใด ๆ พังหอง จึง ว่า วัน นี้ เรา นอน ไม่ หลับ นึก ขึ้น มา
ถึง เดกเซง แล้ว ให้ มีความ แค้น ไม่ รุหาย เรา มา ทง นี้ หวัง จะ พุดจา
ปดุกษา ช่วย กัน คิด อาน กำจัด เดกเซง ถ้า การ เรื่อง นี้ สำเร็จ แล้ว เรา กับ
เจ้า ก็ จะ มีความ สุข สบาย ทุก วัน นี้ เรา ไม่ มี คู่ คิด คิด เจ้า ก็ เป็น หมาย
ไม่ นึก หา สามี ใหม่ บ้าง ๆ นาง โปยเตงกงจู้ จึง ว่า ข้าพเจ้า ตั้ง แต่ สามี
ตาย ก็ มี ได้ คิด เหย ทดข โด่ง ถึง สามี กับ ความ แค้น เดกเซง แน่น อยู่
ใน ออก เท่านั้น พังหอง จึง ว่า เมื่อ แรก เจ้า มา เรา ดู รูป ร้าง ผิด พรพรรณ ยิ่ง
ไม่ ตก เถย แต่ ลัก สิ่ง ก็ เข้าใจ ว่า ยัง เป็น ตัว ล้อ เจ้า บอก จึง ได้ รู้ ว่า
เป็น หมาย เรา อยาก จะ ใคร่ ได้ เจ้า ไว้ เป็น คู่ คิด พุด แล้ว ก็ ขยับ เข้า
ไป นั่ง โกต นาง โปยเตงกงจู้ รู้ ใน ท่วง ที่ กิริยา พังหอง ก็ ขยับ หนี ออก
ไป ให้ ห่าง แล้ว ว่า ตัว ท่าน ก็ เป็น คุณนาง ผู้ใหญ่ ประกอบ ด้วย เกียรติยศ
เป็น อัน มาก อัน ตัว ข้าพเจ้านี้ ไม่ ส้ม ควร ที่ จะ นั่ง โกต เคียง ด้วย บุญ
วาสนา แห่ง ท่าน พังหอง ว่า อัน ตัว เจ้า ก็ เป็น บุตร เจ้า เมือง ไชยหง ไม่

ไช่ ฉา นาง โปยเตงกงจู้ ว่า ถึง ข้าพเจ้า เป็น บุตร เจ้า เมือง ไชหยง ก็ จริง
 แต่ เป็น หัว เมือง เต็ก น้อย ไม่ สมควร พังหอง จึง ว่า ซึ่ง เจ้า บุค นั้น ก็ จริง
 อัน ยศศักดิ์ วิชา นั้น ไม่ เป็นใหญ่ กว่า ความ วิชา นาง โปยเตงกงจู้ ได้
 พัง ก็ เป็น ความ จนใจ มิ รั ที่ จะ คอบ ประการใด จึง ตฤก ตรอง ว่า เต็ม
 เรา อุด่าห์ พาก เพียร ก็ ปราถนา จะ แก่ แก่น เตกเซง บัดนี้ พังหอง จะ เขา
 เป็น ภรรยา แม้น เรา ยอม เป็น ภรรยา ถ้า การ ที่ คิด มา ไม่ สำเร็จ จะมี ได้
 ความ อับ ฮาย มาก ฉา ครั้น จะ ขัด แวง ไม่ ยิง ยอม ก็ ยาก ด้วย ตัว เรา
 เป็น หญิง ตก มา อยู่ แต่ ผู้ เดียว ถ้า พังหอง จะ ทำ ช่มเหลง ด้วย ถ้า ถึง พะดัง
 การ เหน จะ เสีย ท่วง ที่ ไป ต้อง พุดจา ผ่อน ผัน เอาใจ พังหอง ไว้ จึง จะ ได้
 ถ้า การ ของ เรา สำเร็จ แล้ว จึง คอย แก่ ไช้ ให้ พ้น จาก มือ พังหอง ต่อ
 ภายหลัง คิด แล้ว จึง พุด ว่า ทุก วัน นี้ ข้าพเจ้า มีความ ทุกข์ วิชา ด้วย จะ
 แก่ แก่น เตกเซง ถ้า การ เรื่อง นี้ ท่าน ช่วย ให้ สัม ความ ปราถนา แล้ว ท่าน
 จะ ต้อง ประสงค์ สิ่งใด แล้ว ข้าพเจ้า จะ ประนินดี ตาม สัน ทง นั้น อัน ตัว ข้า
 พเจ้า ก็ อยู่ใน มือ ท่าน แล้ว อย่า ได้ มีความ วิชา รน ร่น วาย ไป ก่อน เเตย
 พังหอง ได้ พัง นาง โปยเตงกงจู้ ว่า ก็ ตายใจ สำคัญ ว่า นาง มีความ วิชา
 ใคร คง จะ ได้ เป็น ภรรยา เป็น แน่ จึง พุด ว่า เจ้า อย่า ทุกข์ วิชา ไป เเตย
 เรา จะ ช่วย ให้ สำเร็จ ว่า แล้ว ก็ ตา นาง โปยเตงกงจู้ กัดบับ มา ที่ อยู่
 คิด ตรึก ตรอง ว่า ซึ่ง จะ กำจัด เตกเซง นั้น ต้อง ใช้ ปัญญา ให้ นาง โปยเตง
 กงจู้ ปลอม เป็น บุตร สาว เอี้ยเทา ยก ให้ แก่ เตกเซง แล้ว ให้ นาง โปยเตง
 กงจู้ ฆ่า เตกเซง เสีย จึง จะ ได้ คิด แล้ว จึง สั่ง ให้ คน ใช้ ไป หา ตัว เอี้ยเทา
 ครั้น เอี้ยเทา มา ถึง พังหอง เชิญ ให้ นั่ง ที่ ส้มคอร แล้ว จึง พุด ว่า ซึ่ง เรา
 ให้ เชิญ ท่าน มา นี้ ด้วย มี วิชา ชุระ เบน ข้อ สำคัญ เรา ไม่ เห็น ผู้ใด ที่ จะ
 ใ้วางใจ เป็น ที่ ปฤกษา ช่วย กัน คิด ฮ่าน เขา เป็น ชุระ ได้ เห็น แต่ ตัว ท่าน
 ผู้ เดียว เอี้ยเทา ถาม ว่า ท่าน มี ชุระ ประการใด พังหอง จึง ว่า ทุก วัน นี้
 ราชการ บ้าน เมือง ก็ สำเร็จ เด็ด ขาด อยู่ใน เรา โดย มาก ท่าน ก็ ย่อม แจ้ง

อยู่แล้ว แต่มีความเจ็บแค้นนักเปรียบเหมือนเสี้ยนหนามเสียดแทง
 อยู่ในดวงใจ ด้วยแตกเซ่งมีชัยสาเหตุกับเรา มาช้านาน ต้องพึ่งท่าน
 จึงจะกำจัดแตกเซ่งได้ เราเห็นอุปายได้สิ่งหนึ่งท่านเอาเป็นธุระจึง
 จะสำเร็จ ด้วยบัดนี้ นางโปยเตงกงจู้บุตรเจ้าเมืองไซหองคิดตามมา
 จะกำจัดแตกเซ่ง เราเห็นว่าท่านมีบุตรสาวอยู่คนหนึ่งชื่อ นาง ฮองเกี้ยว
 รูปร่างก็หมดจดชอบกลอยู่ เราให้ นาง โปยเตงกงจู้ ไปอยู่กับ นาง
 ฮองเกี้ยว ให้ฝึกหัดพูดจาภาษาสำเนียงให้เหมือนชาวเมืองเปียนเหลียง
 แล้วท่านจงเข้าไปกราบทูลพระเจ้าซ่งยินจงฮองเค้ ว่า จะยกนาง ฮอง
 เกี้ยว บุตรสาวให้กับแตกเซ่ง ถ้ารับสั่งโปรดแล้วถึงวันกำหนดนัดส่ง
 ตัวนาง ฮองเกี้ยว จงเอา นาง โปยเตงกงจู้ ปลดอมเป็นนาง ฮองเกี้ยว ส่งไป
 ให้แตกเซ่ง นาง โปยเตงกงจู้ จึงจะกำจัดแตกเซ่งได้ เราคิดไว้ดังนี้
 ท่านจะเห็นประการใด เอี้ยเทาว่าอุปายของท่านนี้ก็ดีอยู่ ถ้าแตก
 เซ่งตาย ความทราบถึงพระเจ้าซ่งยินจงฮองเค้ กัดใจความผิดจะมาถึง
 ข้าพเจ้า คอยกกรรมัง พังหองว่าข้อนี้ท่านอย่ากลัวเราจะช่วยแก้ไข
 ไม่ให้ความผิดมาถึงท่าน เอี้ยเทาได้ฟังก็นิ่งอยู่ พังหองจึงหาตัว
 นาง โปยเตงกงจู้ มาบอกความตามอุปายซึ่งคิดไว้ให้ฟังทุกประการ
 แล้วก็มอบตัวนาง โปยเตงกงจู้ ให้กับเอี้ยเทา แล้วตั้งว่าความเรื่องนี้
 ท่านอย่าได้ให้ผู้อื่นรู้แพร่พรายไปเป็นอันขาด เอี้ยเทา ก็คำนับลา
 พังหอง พาตัวนาง โปยเตงกงจู้ ไปให้อยู่กับนาง ฮองเกี้ยวที่บ้านตาม
 พังหองสั่ง แล้วเอี้ยเทาจึงบอกความซึ่งรับธุระพังหองมาเล่าให้ภรรยา
 ฟังทุกประการ ภรรยาจึงว่าความอันนี้ถ้าทราบไปถึงพระเจ้าซ่งยิน
 จงฮองเค้จะมีพากันฉิบหายเสียฤๅ ไม่ต้องการจะเอาผู้อื่นมาเป็น
 ธุระหาความผิดใส่ตัว เอี้ยเทาจึงว่าซึ่งเจ้าพุดนั้นชอบอยู่ เราก็กลัว
 ความผิดเหมือนกัน ได้ว่ากับพังหองแล้วพังหองรับไม่ให้มีผิดมาถึง
 หนึ่ง พังหองก็มีคุณต่อเราเป็นอันมาก ซึ่งเราได้เป็นขุนนางมียศศักดิ์

หงษ์ ก็ เพราะ พังทอง ครั้น เขา ออก ฝาก ให้ ช่วย แล้ว ก็ จำ เป็น จะ บัด เสีย
 ไม่ รั้ง ฐานะ ก็ ดู เป็น คน ปราศ จาก กตัญญู ภรรยา ได้ พัง เขียว เต่า ก็ นั่ง อยุ่
 ตั้ง แต่ นั้น นาง โปย เตง กง จี ก็ อยุ่ กับ นาง ฮ่อง เกี้ยว หัด พุด ภาษา
 สำเนียง ชาว เมือง เปียน เหลียง จน ชำนิ ชำนาญ

ฝ่าย พังทอง ครั้น รู้ ว่า นาง โปย เตง กง จี พุด ภาษา สำเนียง ได้ ดี แล้ว ก็
 เคือง เขียว เต่า ให้ เข้า ไป เผ่า เขียว เต่า ก็ เข้า ไป ใน พระราช วัง กับ พังทอง
 ขณะ นั้น เทก เซง ก็ คอย เผ่า อยุ่ ด้วย พอ พระเจ้า ช้อง ยิน จง ฮ่อง เค้ ได้ ด้จ ออก
 เขียว เต่า จึง กราบ ทูล ว่า เทก เซง ถือ รั้ง รั้ง พระองค์ ออก ไป ทำ คัก
 สงคราม เมือง ไซ หอง ชนะ มา มี ความ ชอบ มาก พระองค์ โปรด ให้ เป็น ที่
 เฝง ไซ ฮ่อง แล้ว พระราช ทาน บ้าน เวื่อน คุ้ม ด้วย ยศ ศักดิ์ เทก เซง เป็น ถึง
 ที่ เฝง ไซ ฮ่อง มี ยศ ใหญ่ อยุ่ แล้ว แต่ ยัง ไม่ มี ภรรยา ข้าพเจ้า มี บุตร สาว
 อยุ่ คน หนึ่ง ชื่อ นาง ฮ่อง เกี้ยว ฮาย สิม เก้า ปี รูป ว้าง ก็ หมด ใจ มี สติ
 ปัญญา อยุ่ ควร จะ เป็น ภรรยา เฝง ไซ ฮ่อง ได้ ข้าพเจ้า จะ ให้ นาง ฮ่อง เกี้ยว
 เป็น ภรรยา เฝง ไซ ฮ่อง พระเจ้า ช้อง ยิน จง ฮ่อง เค้ ได้ ทรง พัง จึง ตรัส ว่า
 เฝง ไซ ฮ่อง นั้น ก็ ได้ นาง โปย โปง กง จี เป็น ภรรยา แล้ว ซึ่ง จะ ให้ เขา ทั้ง
 ภรรยา เก้า มี ภรรยา ใหม่ นั้น ไม่ ชอบ เขียว เต่า กราบ ทูล ว่า ภรรยา เฝง ไซ
 ฮ่อง อยุ่ ถึง เมือง ไทต เมื่อ ไร จะ มา พบ ประชั กิน กับ เฝง ไซ ฮ่อง พระ
 เจ้า ช้อง ยิน จง ฮ่อง เค้ จึง ตรัส ว่า นาง โปย โปง กง จี เขา มี ความ ชอบ ค่อ
 แผ่นดิน เรา คิด อยุ่ ว่า ถ้า วัง ราชการ เป็น ระด ด้ง จะ แดง คน ให้ ไป
 รั้ง มา ได้ ให้ อยุ่ กิน กับ เฝง ไซ ฮ่อง ใน เมือง เปียน เหลียง นี้ เขียว เต่า ได้ พัง
 รั้ง ตั้ง ตั้ง นั้น ก็ นั่ง อยุ่ ไม่ รั้ง ที่ จะ กราบ ทูล ค่อ ไป พังทอง จึง กราบ ทูล ว่า
 เทก เซง เป็น ถึง ที่ เฝง ไซ ฮ่อง ก็ มี ยศ ศักดิ์ ใหญ่ คุ้ม ควร จะ มี ภรรยา
 หหลาย คน ได้ ข้าพเจ้า เห็น ว่า ให้ นาง โปย โปง กง จี เป็น ภรรยา เอก ให้
 บุตร สาว เขียว เต่า เป็น ภรรยา รอง จึง จะ ควร พระเจ้า ช้อง ยิน จง ฮ่อง เค้ ก็
 ทรง เห็น ชอบ ด้วย จึง ตรัส ทาม เขียว เต่า ว่า จะ ให้ บุตร สาว ท่าน เป็น

ภรรยา รอง จะ ยอม ญา เอี้ยเทา กราบ ทูล ว่า สู้ต แต้ว แต้ จะ โปรต

ขณะ นั้น เฟ่งไซ อ่อง จิ่ง กราบ ทูล ว่า อัน นาง โปย โปกงจี้ เปน คน อยุ่ เมือง เล็ก น้อย ก็ จริง แต้ ประกอบ ด้วย สติปัญญา ฤก ซึ่ง ทัง ซี้ ประภูมิตี ก็ ดี แต้ มี คุณ กับ ข้าพเจ้า มาก นึก เมื่อ ครั้ง ข้าพเจ้า ไป ตี้ เมือง ไชย หง ถ้า ไม่ ได้ นาง โปย โปกงจี้ แต้ ที่ ไหน การ คัก เมือง ไชย หง จะ ดำ เวัจ พัง หอง กราบ ทูล จะ ยก บุตร สาว เอี้ยเทา ให้ เปน ภรรยา ข้าพเจ้า นั้น อย่า ได้ ทรง เหน ชอบ ด้วย เเตย พระเจ้า ช้อง ยิน จง ฮ่อง เต้ จิ่ง ครวดี ว่า คิว ท่าน ก็ เปน ถึง ที่ เฟ่งไซ อ่อง ควร จะ มี ภรรยา หลาย คน ได้ คัก อย่า บิด พัด ไป เเตย ตี้ แต้ เรา จะ จัก แงง เอง เฟ่งไซ อ่อง ได้ พัง รับ ตั้ง ตั้ง นั้น ครัน จะ กราบ ทูล บิด พัด ไป ก็ กลัว จะ ทรง เหน ว่า เปน คน ตี อ ตัง จิ่ง ต้อง รับ ครัน พระเจ้า ช้อง ยิน จง ฮ่อง เต้ เต้ จิ่ง ขึ้น เฟ่งไซ อ่อง ก็ กตัม มา บ้าน เต้า ความ ซึ่ง เอี้ยเทา กราบ ทูล จะ ยก บุตร สาว ให้ เปน ภรรยา ให้ มารดา พัง ทุก ประการ นาง เมง สี่ จิ่ง ว่า ซึ่ง เขา ยก บุตร สาว ให้ นั้น ก็ ดี แต้ จะ เปน ไไร ไป

ฝ่าย พัง หอง ครัน กตัม มา ถึง บ้าน จิ่ง พุด กับ เอี้ยเทา ว่า การ ของ เรา ที่ คิด ใจ คง จะ ดำ เวัจ ใน คราว นี้ พัง หอง กับ เอี้ยเทา ให้ คน ไป บอก กำหนด แต่ง งาน ครัน ถึง วัน ถูก ข ตี้ จิ่ง ให้ นาง ฮอง เกี้ยว ซอน ติว อยุ่ ใน เวื่อน แต้ ก็ แต่ง นาง โปย เตง กงจี้ ให้ ส่ม ควร มอม หมึง คน ไซ้ ให้ ไป ด้วย สี่ คน แต้ สั่ง กำรับ กับ หมึง คน ไซ้ ว่า ความ อัน นี้ สำคัญ มาก นึก อย่า ให้ ผู้ ไต่ รั เเตย เปน อัน ชาติ ถ้า แม้น เขา ความ ไป เต้า กับ ผู้ ไต่ ให้ รั เเต แต้ เรา จะ ข่า เสีย ทัง สี่ คน ถ้า การ อัน นี้ สำ เวัจ จะ ให้ รางวัล ครัน ตั้ง แต้ ก็ สั่ง นาง โปย เตง กงจี้ กับ หมึง คน ไซ้ ทัง สี่ คน ไป บ้าน เฟ่งไซ อ่อง เมื่อ แต่ง งาน เฟ่งไซ อ่อง ครัน นั้น ขุนนาง ข้า ราชการ มา ช่วย ได้ เเตียง ดู กัน เปน อัน มาก พระเจ้า ช้อง ยิน จง ฮ่อง เต้ ก็ โปรต พระราช ทาน ผ่า ฝ่อน เงิน ทอง สิ่ง ของ ต่าง ๆ ตาม ส่ม ควร

ฝ่ายนาง โปยเตงกงจี้ มา ถึง บ้าน เพ่งไซห้อง แล้ว ก็เข้าไป อยู่ใน ห้อง เวียน หอ ซึ่ง เคกเซง แคง ไว้

ฝ่ายเพ่งไซห้อง ครั้น เอี้ยเทา ส่ง บุตรสาว มา แล้ว ก็ไม่ได้ ไป มา หา สู่เพิก เคย เสีย ด้วย ไม่ เต็มใจ อด อด ตั้ง ไม่ได้ ก็ จำ เบน นาง โปยเตงกงจี้ ตั้ง แต่ มา อยู่ใน ห้อง หอ คอย ทำ เพ่งไซห้อง อยู่ สาม คืน ก็ ไม่ เห็น เพ่งไซห้อง ไป มา ครั้น เวลา คำ จึง ให้ นาง จี้ สาว ไซ้ ไป บอก กับ เพ่งไซห้อง ว่า นาง ฮองเกี้ยว มา อยู่ ถึง สาม วัน แล้ว ขอลา เที่ยง ท่าน ไป หา สัก หน่อย ถ้า เพ่งไซห้อง มิ ตัด ปรนเปรอ ไค จง ดูด เอา ตัว มา ให้ ได้ นาง จี้ อด คำ ตั้ง แล้ว ก็ ไป บอก กับ เพ่งไซห้อง ตาม คำ นาง โปยเตงกงจี้ ทุก ปรนเปรอ เพ่งไซห้อง ก็ ไม่ มา นาง จี้ อด ยมือ เตื่อ เพ่งไซห้อง ดูด ตาก เพ่งไซห้อง ก็ เอา มือ บัด สลัก เสื่อ ไม่ ไป นาง จี้ กลับ มา แจ้ง แก่ นาง โปยเตงกงจี้ ทุก ปรนเปรอ นาง โปยเตงกงจี้ จึง ตั้ง กับ นาง จี้ ว่า เจ้า ไป หา มารดา เพ่งไซห้อง บอก ว่า เรา ไซ้ ให้ มา พุด ตั้ง นี้ เดิม เอี้ยเทา มีความ รักใคร่ เพ่งไซห้อง จึง เข้า ไป กราบ ทูล พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ จะ ขอ ยก เรา ให้ เป็น ภรรยา เพ่งไซห้อง พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ทรง เห็น ด้วย แล้ว ตัว เรา เป็น บุตร ก็ ต้อง ตาม คำ มิ ตา จึง ได้ จัด แจง การ งาน ใหญ่ โด่ สั้น เข้า ของ เปน อัน มาก ครั้น ถึง วัน กำหนด มิ ตา มารดา ส่ง ตัว เรา มา แต่ คอย ถ้า อยู่ ถึง สาม วัน แล้ว ก็ ไม่ เห็น เพ่งไซห้อง ไป มา หา สู่เพิก เคย เสีย ครั้น ให้ คน ไป เที่ยง ตัว ก็ ไม่ มา ความ เรื่อง นี้ ขุนนาง แล ราษฎร ก็ ได้ รัเห็น เปน อัน มาก เมื่อ เพ่งไซห้อง มีความ รังเกียจ ด้วย ข้อ โด่ ฤา ไม่ ชอบใจ เหตุใด จึง ไม่ บอก เสีย แต่ เดิม มา ทำ เร้น นี้ ตัว เรา เปน หญิง มีความ ฮาย มาก นึก ขอ ท่าน ได้ สัมเตราห้ กับ เรา ด้วย นาง จี้ ก็ คำนับ ตา นาง โปยเตงกงจี้ ไป หา มารดา เพ่งไซห้อง บอก ความ ตาม ซึ่ง นาง โปยเตงกงจี้ ตั้ง มา ทุก ปรนเปรอ นาง เม่งสี่ ได้ ฟัง จึง ว่า เรา ไม่ รัเสีย เจ้า จง ไป บอก กับ นาง ฮองเกี้ยว เกิด ว่า เรา จะ ไป ว่า กกล่าว ให้ เพ่งไซห้อง

ไป นางจี้ก็คำนบ ตากถัม มาบอก กับ นาง โปยเตงกงจี้ ทุก ประการ ฝ่ายนาง เม่งตี้จึงใช้ ให้คน ไป หา ตัว เฟงไซฮ่อง มา แล้ว จึง ว่า เอ๊ย เทา เขา ส่ง บุตร สาว มา ไว้ ที่ หอ หลาย เวตา แล้ว เหตุใดจึง ไม่ ไป มา หา ตัว เขา เฟงไซฮ่อง ว่า ตั้งแต่ ข้าพเจ้า กลับ จาก ทักษิ ก็ ไม่มี ความ สบาย จึง ไม่ ได้ ไป นาง เม่งตี้ จึง ว่า เจ้า ทำ เช่น นี้ หา ดี ไม่ ต้อง ไป หา พุดจา กับ เขา เสีย บ้าง ถึง เวลา กลาง คืน จะ ไม่ ไป กลาง วัน ว่าง ชุระ ก็ ต้อง ไป จึง จะ ควร นาง เม่งตี้ ว่า กับ เฟงไซฮ่อง แล้ว เฟงไซฮ่อง ก็ ไม่ ไป นับ ตั้งแต่ วัน ส่ง ตัว นาง โปยเตงกงจี้ มา ได้ ถึง เจ็ด วัน เฟงไซฮ่อง ไม่ ได้ ไป เลย นางเม่งตี้ ครั้น วิชา เฟงไซฮ่อง ยัง ไม่ ได้ ไป จึงใช้ ให้คน ไป บอก เฟงไซฮ่อง ให้ มา หา แล้ว จึง ว่า เรา ได้ ตก เคียน แล้ว เหตุใด เจ้า จึง ไม่ ไป ทำ เช่น นี้ ถ้า ความ ทราบ ถึง พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ แล้ว เจ้า จะ มี เสีย ไป ฤๅ อัน นาง ซองเกี้ยว นี้ เป็น บุตร สาว เอี้ยเทา ยก ให้ ก็ จริง แต่ เหมือน ภรรยา พระราช ทาน ว่า แล้ว ก็ จึง มี เฟงไซฮ่อง มา ที่ ห้าง หอ ซึ่ง นาง โปยเตงกงจี้ อยู่ มอบ ตัว ให้ กับ นาง โปยเตงกงจี้ แล้ว ก็ กลับ ไป เฟงไซฮ่อง ตั้ง แต่ อยู่ ที่ เมือง เมียนเหลียง ก็ ยัง ไม่ ได้ เห็น รูป นางซองเกี้ยว บุตร สาว เอี้ยเทา ว่า อย่าง ไร รู้จัก แต่ ชื่อ ครั้น เห็น นาง โปยเตงกงจี้ ก็ สำคัญ ว่า นาง ซองเกี้ยว นาง โปยเตงกงจี้ จึง ว่า ตั้งแต่ บิดา ส่ง ตัว ข้าพเจ้า มา ให้ อยู่ กับ ท่าน ข้าพเจ้า ยัง ไม่ ได้ คำนบ ท่าน พุด แล้ว ก็ ตั้ง ให้ คน ใช้ ยก โต๊ะ มา นาง โปยเตงกงจี้ ก็ วิน สุรา คำนบ เฟงไซฮ่อง ๗ กับ นาง โปยเตงกงจี้ ก็ กิน โต๊ะ เสพ สุรา พุดจา กัน ตาม ธรรมเนียม นาง โปยเตงกงจี้ เห็น เฟงไซฮ่อง เสพสุรา เม่า จึง พุดจา ยก ย่อง เฟงไซฮ่อง ต่าง ๆ แล้ว ถาม ว่า ทหาร เมือง ไชหยง เขา เต่า ฤๅ อยู่ ว่า มี ฝี่ มือ เข้ม แขง นึก ท่าน ไป ทำ คู้ก สู้รบ เห็น ฝี่ มือ เข้ม แขง จริง เหมือน คำ เต่า ฤๅ ฤๅ ข้าพเจ้า หยาก จะ ใคร รั้ง ท่าน จง เต่า ให้ ข้าพเจ้า ฟัง เฟงไซฮ่อง ไม่ รู้ ถึง กต มารยา นาง โปยเตงกงจี้ ก็ เต่า ความ ตาม ซึ่ง ได้ รับ กับ ข้าคู้ก ให้ นาง โปยเตงกงจี้ ฟัง ทุก

ประการ แล้วบอกว่า ทหารในเมืองไซหรงนั้น เฮกหัว คนหนึ่ง แซแซเล่า
 ไซ คนหนึ่ง คัดมือช่วย คนหนึ่ง ฝีมือเข้มแรงนัก ถ้าเราไม่ได้ตองมิด
 หน้า กับ ตู เกาทันท์ แล้วที่ ไหน จะกำจัด ทหารเหล่านี้ได้ นางโปยแดง
 กงจี้ถามว่า ตองมิดหน้า กับ ตู เกาทันท์นั้น เมื่อท่านจะเอาไปใช้
 ธิบ กับ ข่าศึก ทำอย่างไรเอาไป เฟงไซต้องบอกว่า เอาซ่อนไปในเสื้อ
 ตรงหน้าอก ถ้าถึงที่ อัม จนแล้วจะได้เอาออกใช้ โดยง่าย นางโปย
 แดงกงจี้จึงถามต่อไปว่า ตองมิดหน้า กับ ตู เกาทันท์นั้น รูปร่าง
 อย่างไร ข่าพเจ้ายังไม่เคยเห็นเคย ท่านเอาไว้ที่ ไหน ข่าพเจ้าอยาก
 ใคร่เห็น เฟงไซต้องจึงว่า ตองมิดหน้า กับ ตู เกาทันท์นั้น เราวางไว้
 บนโต๊ะที่ คำนับ ว่าแล้ว ก็ ตู เกาทันท์ จะไปเอา มาให้ นางโปยแดงกงจี้ ๆ ก็
 ตามไปด้วย เฟงไซต้อง ก็ หยิบ ตองมิดหน้า กับ ตู เกาทันท์ ให้ นางโปย
 แดงกงจี้ดู แล้ว ก็ ถือ คัด มือมาวางไว้ที่ ห้อง กินโต๊ะ เฟงไซต้อง
 ครั้น เสพ สุราเมาก็เข้าไปนอน อยู่ใน มุ้ง นางโปยแดงกงจี้ สำคัญว่า เฟง
 ไซต้อง เม่า สุรา เหลือ กำลัง นอน หลับ ไม่ได้สติ จึงไป หยิบเอา ตองมิด
 หน้า กับ ตู เกาทันท์ มา ทำตายให้ ฉีก หัก ยับ เย็น แล้วว่า ของ อันนี้ แด
 ข่า สามีเรา พดด้งนั้น แล้ว ก็ ถือ กระบี่ เดิน ตรง เข้า มาที่ เฟงไซต้อง
 นอน อยู่ จึง เบ็ด มุ้ง แล้ว ว่าวันนี้ แด จะ แก่ แค้น แทน สามีเรา ก็ ถือ
 กระบี่ พัน ลง ไป หมายถึง คัด คีร์คะ เฟงไซต้อง

ในขณะนั้น เฟงไซต้อง เสพ สุราก็ไม่สู้เมามากนัก เมื่อ นอน อยู่ นั้น
 ก็ยังไม่ทัน จะ หลับ แล้ว เสียง ว่า จะ แก่ แค้น แทน สามี ก็ แปลกใจ
 ต้ม ตา เลื่อม เหน็บ ก็ หลบ ได้ จึง เอา เท้า ทิ่ม ตู ทั้ง นางโปยแดงกงจี้ ก็
 กระเด็น ต้ม ตา ลง ไป เฟงไซต้อง กำลัง โทโส ไม่ทัน จะ ตถูก ตรง
 ก็ ช่วย เอา กระบี่ คัด คีร์คะ นางโปยแดงกงจี้ หัว ออก มา ข้าง นอก ไม่เห็น ผู้
 โดดด้วย เป็น เวตา เทียง คิน คน นอน หลับ หมด ยัง อยู่ แต่ เมงเตงกัก กับ
 เจี้ยวเทงก้วย นิ่ง เสพ สุรา อยู่ สอง คน เมงเตงกัก กับ เจี้ยวเทงก้วย แด เห็น

เพ่งไซฮ่อง หืด คีตะ คน ออก มา โถหิต ยัง โหิต อยู่ใหม่ ๆ จึง ถาม ว่า ท่าน
 ซ่า คน ที่ เมือง ไชยหง ยัง ไม่ พย ฤฯ จึง มา ซ่า คน ที่ เมือง นี้ อีก เพ่งไซฮ่อง
 ได้ พัง ก็ เต่า ความ ซึ่ง บุตร สาว เขียวเทา สอบ ท้า ร้าย จน ได้ คัด เขา คีตะ
 มา ให้ เม่งเตง ก็ กัก เจียวเทงก๊วย พัง ทุก ประการ เจียวเทงก๊วย ได้ พัง กำถัง เมง
 ก็ โกรธ นอย ได้ คีตะ นาง ไปยเตงกงจู้ ก็ จึง ตรง ไป บ้าน เขียวเทา เพ่งไซฮ่อง
 จะ เรียบ ตัก เท่า ไร ก็ ไม่ กลับ เพ่งไซฮ่อง จึง เดิน เข้า ไป ซ้าง ใน เหน ของ
 บิด หน้า กับ ตุ๊ก เกาทัณฑ์ ตึก หัก ยับ เย็น ไป ก็ เสีย คาย นึก จึง นึก ว่า ของ
 อัน นี้ ขรอย บุตร สาว เขียวเทา ทำ ตาย เสีย สิ้น ทั้ง นน

ฝ่าย เจียวเทงก๊วย ครั้น ไป ถึง บ้าน เขียวเทา จึง ด้ ประตุ ร้อง เรียก ให้ คน
 เปิด ผู้เฒ่า ประตุ ร้อง ถาม ว่า ท่าน มา แด่ ไหน เจียวเทงก๊วย บอก ว่า เรา
 มา แด่ บ้าน เพ่งไซฮ่อง จะ เข้า ไป หา เขียวเทา ผู้ รักษา ประตุ ก็ เปิด รั้ว
 แด้ว ถาม ว่า ท่าน มี ขุระ ประการ ไດ จึง ได้ มา เวลา มานี้ เจียวเทงก๊วย ก็ ชู
 คีตะ คน ให้ ผู้ รักษา ประตุ ดู แด้ว ว่า อย่า ถาม เลย ดู แต่ คีตะ นี้ เกิด จึง
 ไป บอก เขียวเทา ให้ รู้ ด้วย ผู้ รักษา ประตุ เห็น ก็ ตกใจ จึง ไม่ จะ บอก กับ
 เขียวเทา เจียวเทงก๊วย ก็ จึง ตาม เข้า ไป ด้วย ครั้น ถึง จึง จะ โทน ร้อง เรียก
 ว่า เขียวเทา บิด นน บุตร สาว ท่าน มา แด้ว ให้ เร่ง ออก มา รั้ว โดย เร็ว ใน
 เวลา นั้น เขียวเทา ยัง ไม่ นอน นั่ง ดู หนังสือ อยู่ พย ได้ ยืน เสียง คน มา ร้อง
 บอก ว่า บุตร สาว มา ก็ ตกใจ จึง เดิน ออก มา เห็น เจียวเทงก๊วย ถือ คีตะ คน
 ยืน อยู่ จึง ถาม ว่า เวลา ตัก ดิน บาน นี้ มี ขุระ สิ่ง ไร เขา คีตะ ผู้ ไต มา
 เจียวเทงก๊วย ก็ ชู คีตะ นาง ไปยเตงกงจู้ ขึ้น แด้ว บอก ว่า นี้ แต่ คีตะ นาง ฮ่อง
 เกี่ยว บุตร สาว ท่าน จะ ท้า ร้าย เพ่งไซฮ่อง ๆ ซ่า เสีย แด้ว เรา จึง ได้ เขา คีตะ
 มา ให้ แก่ ท่าน เขียวเทา แดเห็น ก็ จำ ได้ ว่า คีตะ นาง ไปยเตงกงจู้ จึง ว่า นาง
 ฮ่อง เกี่ยว ไม่ อยู่ กับ เพ่งไซฮ่อง ไม่ ได้ ตัก ก็ ว่านี้ เหตุ ไต มา เป็น เช่น นี้ เต่า
 พุด แด้ว ก็ ทำ เป็น ร้อง ให้ เจียวเทงก๊วย ก็ มิ ได้ พุด ประการ ไต ค่อ ไป
 เขา คีตะ นาง ไปยเตงกงจู้ วาง ตง ไว้ ตรง หน้า เขียวเทา แด้ว ก็ เดิน กลับ ออก

มา เอี้ยเทา ครั้น เห็น เจี้ยวเทงก้วย กัดบับ ไป แล้ว จึง ตกถูก ตรอง ว่า เหน
นาง โปยเตงกงจู้ จะ ตอบ ทำร้าย กับ เฟงไซอ่อง เปน มัน คง จะ เสีย ท่วง ที่
ประการใด เฟงไซอ่อง จึง ได้ฆ่า ตาย ความ เรือง นี้ คง จะ เกิด เหตุ เราย ก็ ไม่
พ้น ความ ผิด เพราะ พังหอง เปน ต้น คัด จะ นิ่ง อยู่ ไม่ ได้ ต้อง ไป บอก กับ
พังหอง ให้ รั ใน เวลา นี้ จะ ได้ ปฎักษา กัน เอี้ยเทา คิด แล้ว ก็ ไป บ้าน พังหอง
ครั้น ถึง จึง บอก กับ ผู้เฒ่า ประตู่ ว่า จะ มา หา พังหอง ผู้ รั กษา ประตู่ จึง เข้า
ไป บอก ว่า เอี้ยเทา มา หา เวลา นั้น พังหอง มี คุหนึ่ง สื้อ อยู่ จน จะ เข้า
ห้อง นอน อยู่ แล้ว พอ คน ใช้ มา บอก ว่า เอี้ยเทา มา หา ก็ ดีใจ ด้วย คิด
ว่า การ ที่ ทำ กด อุบาย แดง นาง โปยเตงกงจู้ ไป แทน คัว นาง ชองเกี้ยว นัน
เหน จะ กำจัด เฟงไซอ่อง ได้ สิ้น ความ คิด แล้ว เอี้ยเทา จึง ได้ มา จน เวลา
ตึก ป่าน นี้ พังหอง ก็ ออก มา รั เอี้ยเทา เข้า ไป ซ้ำ ใน แล้ว ถาม ว่า ท่าน
มี ชุระ สิ่งใด จึง ได้ มา เอี้ยเทา ก็ เล่า ความ ตาม ซึ่ง เจี้ยวเทงก้วย มา บอก
แต่ เอา คีระ นาง โปยเตงกงจู้ มา ไว้ ที่ บ้าน ให้ พังหอง แจง ทุก ประการ

พังหอง ได้ ฟัง ก็ ตกใจ นิ่ง อัน อยู่ ประมาณ ครู่ หนึ่ง จึง พุด กับ เอี้ยเทา
ว่า เรา คิด ส่ง สสาร เสีย ตาย นาง โปยเตงกงจู้ นี้ ก็ ไม่ ควร จะ มา ตาย เสีย
แต่ เดิม เรา คิด ว่า จะ มี ผู้ มี มือ เข้ม แรง ประกอบ ด้วย สติปัญญา ถ้า มัน รั
ว่า เช่น นี้ แล้ว ก็ จะ ไม่ ให้ ไป อัน ความ เรือง นี้ จะ ต้อง กราบ ทูล ให้ ทรง
ทราบ จึง ได้ เอี้ยเทา ว่า ความ นี้ ก็ ยัง ไม่ รั แน่ ว่า เดิม เหตุ จะ เกิด ขึ้น อย่าง
ไร ก่อน จะมี ผู้ บอก เล่า ให้ เฟงไซอ่อง รั ฤา นาง โปยเตงกงจู้ จะ ทำ
อุบาย ประการใด ให้ เฟงไซอ่อง จ้ม ได้ รั เปน สัจ จึง ได้ ฆ่า เสีย ถ้า
กราบ ทูล แล้ว จะ พา กัน ผิด คอก กระมัง พังหอง จึง ว่า ข้อ นั้น ท่าน อย่า
วิตก ด้วย นาง โปยเตงกงจู้ ตาย ไป แล้ว ถึง โดย จะ เปน เช่น ท่าน ว่า จะ
เอา ใคร เปน ที่ อ่าง ซึ่ง จะ ไม่ กราบ ทูล นั้น ไม่ ได้ มิ ไร ว่า ยก บุตร สาว
ให้ กับ เฟงไซอ่อง ตาม ถ้า พัง ถึง จะ นิ่ง เสีย ก็ ควร นี้ ไม่ เปน อย่าง นั้น
เมื่อ จะ ยก บุตร สาว ให้ เฟงไซอ่อง ท่าน ก็ ได้ เข้า ไป กราบ ทูล การ เกิด

ฆ่าฟัน กัน ต้ม ตาย ถึง เพียง นี้ แล้ว จะ หนึ่ง เสีย ได้ ฤๅ จะ เป็น ประการใด ก็
 ต้อง กราบ ทูล ท่าน อย่า วิตก เรา จะ เข้า ไป ด้วย ช่วย อุต หนุน เอี้ยเทา ได้
 ฟัง ก็ เหน ชอบ ด้วย คำนี้ ภา ฟัง หอง กัดมี มา บ้าน ครั้น รุ่ง ขึ้น เวลากลาง เข้า
 เอี้ยเทา กับ ฟัง หอง ก็ เข้า ไป ใน พระราช วัง ขุนนาง ข้าราชการ ผู้ ใหญ่
 ผู้น้อย คอย ฝ้า อยู่ เป็น อัน มาก เพงไซฮ่อง ก็ มา คอย ทูล ความ หนึ่ง อยู่
 ที่ นน ด้วย

ขณะ นั้น พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ยัง ไม่ได้ เสด็จ ออก เอี้ยเทา แล เหน
 เพงไซฮ่อง จึง ว่า เรามี ความ วิตก ใด หมายความว่า จะ ได้ เป็น พวก พ้อง พึ่ง
 พา อาไศรย กัน จึง ยก บุตร ให้ เป็น ภรรยา ถึง จะ ผิด ชอบ ประการใด ก็
 ต้อง พุดจาบอก เต่า ให้ กัน รั บ้าง นี้ ใจ คอ ท่าน ชั่ง กระจไ ร้าย กาจ นึก หนา
 ไม่ สัม กับ เป็น ที่ เพงไซฮ่อง เลย ฤๅ ก็ อ่า มี ยศ ศักดิ์ เป็น หลาน นาง
 เทกไทเอ้า ทำ เอา ตาม อ่า เพอใจ ไม่ กตวิ เกรง พระราช อาญา ฆ่า บุตร
 ล่า เรา เสีย ดัง นี้ เหมือน หนึ่ง บ้าน เมือง ปราศ จาก พระมหา ภิรมย์ ครัย
 แล พระราช กำหนด กฎหมาย จะ ได้ เหน กัน เพงไซฮ่อง จึง ว่า อัน เรา เกิด
 มา จะ ได้ กตวิ ความ ตาย หา มิ ได้ ตัว ท่าน เรา ดู รูป ร้าง ลักษณะ จะ เป็น
 คน ชื่อ ตรง ที่ เดียว มิ รั ว่า เป็น คน โกง แต่ง กต ขบาย ให้ บุตร ล่า มา
 ฆ่า เรา นี้ หาก ว่า เทพยดา คัม ครอบ บ้อง กัน อยู่ เรา จึง ฆ่า บุตร ล่า
 ท่าน เสีย ถ้า หา ไม่ เรา ก็ ตาย เสีย แต่ คั้น นี้ แล้ว เอี้ยเทา กับ เพงไซฮ่อง
 ต่าง คน ก็ ทุ่ม ถ้าง กัน ฟัง หอง จึง ห้าม ว่า อย่า ถ้าง กัน อ้อ อั้ง ไป เลย
 ไม่ ต้อง การ ประนี ประนอม กัน เสีย ดี ถ่า คิด ว่า เป็น ข้าราชการ ผู้ ใหญ่
 ด้วย กัน แล้ว เจ้า นาย ยัง มี เมื่อ ผิด ชอบ ประการใด คง จะ ได้ รั กัน
 อัน จะ ถ้อ อ่า นาจ บุญ นาง เทกไทเอ้า นั้น ไม่ ได้ ถ้า ทำ ความ ผิด แล้ว ก็
 ต้อง มี โทษ เหมือน กับ ราษฎร เพงไซฮ่อง จึง ว่า ท่าน เขา ชื่อ นาง เทกไท
 เข้า มา ว่า นั้น ไม่ ควร อัน ตัว ข้าพเจ้า เป็น หลาน นาง เทกไทเอ้า ก็ จจริง
 แต่ ชั่ง มี ยศ ศักดิ์ นี้ ด้วย ตัว ข้าพเจ้า มี ความ ชอบ ค่อ แผ่นดิน ต่าง หาก ดอก

มิใช่ว่าจะเปนด้วยอำนาจ นาง เตกไท่เข้า นั้น หากไม่ เมื่อ ครั้ง ข้าพเจ้า
 แรก เข้า ทำ ราชการ นาง เตกไท่เข้า มีความ เมตตา กราบ ทูล ขอให้ ข้าพเจ้า
 เปน ที่ ชุนนาง นาย ทหาร พระเจ้าซ้องยินจงฮ่องเต้ ก็โปรด พระราช ทานให้
 แล้ว แต่ ข้าพเจ้า กตวั ชุนนาง ข้า ราชการ เขา จะ ตีเคียน นินทา ว่า ไม่มี วิชา
 ความ ชอบ สัก สิ่ง หนึ่ง ซึ่ง ได้ เปน ชุนนาง ทั้งนี้ ก็ ด้วย ทรง เกรงใจ นาง
 เตกไท่เข้า เพราะ ข้าพเจ้า คิด ฉะนั้น จึง ไม่ ยอม รับ เปน ชุนนาง ออก ว่า
 เพื่อง อาวุธ สู้รบ นำ ที่ หนึ่ง ถวาย ฝีมือ จน ข้า เหย่งเทียนฮวย ตาย ขณะ นั้น
 ท่าน ก็ อยู่ ใน ที่ ประชุม ด้วย ย่อม แจ่ม แฉง แล้ว ซึ่ง เอา ชื่อ นาง เตกไท่เข้า มา
 ว่า บ่อย ๆ นั้น ไม่ ควร แต่ คำ ท่าน นั้น คน ทงปวง ทราบ ว่า มี บุญ วิชา นานา
 อำนาจ มาก ก็ เพราะ บุตร สาว ที่ เปน พระมเหสี จึง สืบ ชาติ คิด การ ได้
 ต่าง ๆ เมื่อ ครั้ง นี้ ท่าน สม เคารพ ช่วย กราบ ทูล ให้ ข้าพเจ้า ถูบ รับ สิ่ง
 ยก กองทัพ ไป ตี เมือง ไชหยง มารดา ข้าพเจ้า ต้อง โทษ ข้าพเจ้า มี ไชยชนะ
 ข้าศึก กตวั มา มารดา พัน โทษ โปรด ให้ เปน ที่ เฟ่งไซของ ซ้อง นั แต่ ข้าพเจ้า
 เห็น ว่า ท่าน มี พระเดช พระคุณ แก่ ข้าพเจ้า เปน อัน มาก

ฟงหงง ได้ ฟัง ก็ รู้ ว่า เฟ่งไซของ พุด แดก ดัน ประชดให้ จึง ว่า ข้าพเจ้า
 ได้ พุด ผิด ไป แล้ว ขอ ฮะ โภย เสีย เกิด พอ พระเจ้าซ้องยินจงฮ่องเต้ ได้ ด้จ
 ออก เฟ่งไซของ กับ เอี้ยเทา ต่าง คน ก็ ทูต เรื่อง ความ แข่ง กัน ขึ้น พร้อม
 กัน ทง สอง คน พระเจ้าซ้องยินจงฮ่องเต้ ไม่ รู้ ที่ จะ ทรง ฟัง ช่าง ผู้ ไต
 จึง ครัด ห้าม เฟ่งไซของ ว่า อย่า เพ้อ พุด ความ เปน อย่าง ไวให้ เอี้ยเทา ว่า
 ไป ก่อน เฟ่งไซของ จัย ค่อย ว่า ที่ หัดัง เอี้ยเทา ก็ กราบ ทูล ว่า เติม เมื่อ ข้า
 พเจ้า จะ ยก บุตร สาว ให้ กับ เฟ่งไซของ ก็ได้ กราบ ทูล พระองค์ ทรง โปรด
 เห็น ด้วย แล้ว ครั้น ถึง วัน กำหนด แดง งาน ข้าพเจ้า ก็ ส่ง บุตร สาว ไป บ้าน
 เฟ่งไซของ อยู่ ด้วย กัน ไม่ ทน ถึง สิบ วัน เฟ่งไซของ ข้า บุตร สาว ข้าพเจ้า
 เสีย ให้ เจียดเทงก้วยเอา คีตะ ไป ให้ ข้าพเจ้า นาง ฮองเกี้ยว บุตร สาว ข้าพเจ้า
 ไม่มี ข้อ ผิด สิ่ง ไต เลย ข้าพเจ้า มีความ โทมนัส นั ขอ พระองค์ ได้ ทรง

พระกรุณาโปรด พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ จึง คริสต์ กาม เพ่งไซฮ่อง ว่า
 เอี้ยเทา เขา ว่า ดังนี้ ท่าน จะ ว่า ยัง ไร ก็ ให้ ว่า ไป เพ่งไซฮ่อง จึง กราบ
 ทูล ว่า บุตร เอี้ยเทา เขา สุรา มอม ข้าพเจ้า ครั้น ข้าพเจ้า เม่า สุรา นอน อยู่
 ใน มุ้ง บน เตียง บุตร สาว เอี้ยเทา ถือ กระบี่ เข้า มา เบียด มุ้ง แล้ว ว่า จันนี้
 เรา จะ แก่ แค้น แทน สามี เรา แล้ว ก็ เอา กระบี่ ฟัน ข้าพเจ้า นี้ หาก ว่า
 เทพดา คุ่ม เกรง วิชา ข้าพเจ้า จึง หดบ ทัณฑ์ อื่น ต้อง บิด หน้า กับ ตู
 เกาทัณฑ์ เป็น ของ วิเศษ เทพดา ให้ ส้าหรับ ตัว ข้าพเจ้า จะ ออก คือก ส่ง
 ความ ที่ ไต่ ก็ ได้ คิด คัด ไป ทุก ครั้ง บุตร เอี้ยเทา ทำตาย ของ ข้าพเจ้า ให้
 ฉีก หัก ยับ เย็น ข้าพเจ้า ส่ง ใส่ง เอี้ยเทา จะ ทำ กล หมายเอา ผู้ อื่น มา
 ปลอม แทน ตัว นาง สอง เกี้ยว บุตร สาว เอี้ยเทา หวัง จะ ให้ ทำร้าย ข้าพเจ้า
 ขอ พระองค์ จง ทรง ชำระ ให้ เห็น ความ จริง เพ่งไซฮ่อง กราบ ทูล แล้ว ก็
 เอาตอง บิด หน้า กับ ตู เกาทัณฑ์ ซึ่ง ทำ ตาย นั้น ถวาย พระเจ้า ซ่ง
 ยิน จง ย่อง เต้ ทอด พระ เนตร จึง คริสต์ ว่า ตอง บิด หน้า กับ ตู เกาทัณฑ์
 นี้ ดู ชอบ กัด เหมือน กับ ของ เถ็น ทวารก

ขณะ นั้น ก็ มี เกิด มืด มัว เป็น พยับ ตอง บิด หน้า กับ ตู เกาทัณฑ์ ก็
 หาย ไป ใน หนึ่ง ไต นั้น แล้ว มี หนังสือ ตก ลง มา เป็น เนื้อ ความ ว่า ตอง
 บิด หน้า กับ ตู เกาทัณฑ์ ของ เพ่งไซฮ่อง นั้น เทพดา เอา กัดบ คั้น ไป แล้ว
 มัด นั ทวาร ที่ เมือง ไชยง นน กذا แวง ชัน อีก มาก นั เปรียบ ประดุจ ดัง
 มังกร ที่ ตูร้าย พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ แส ชุนนาง แค บรรดา ซึ่ง เผ่า อยู่
 นั้น เห็น เป็น อัศจรรย์ พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ถก พระไทย หนึ่ง คตัง อยู่
 มี ได้ คริสต์ ประการ ไค

ขณะ นั้น พังหอง จึง กราบ ทูล ว่า อื่น นาง สอง เกี้ยว บุตร เอี้ยเทา ก็ ยัง
 เป็น สาว เหตุใด จึง พุด ว่า แก่ แค้น แทน สามี คำ อื่น นี้ ไม่ สัม กถัว เตก แซง
 จะ แ่ง พุด เอา เอง ข้อ หนึ่ง เพ่งไซฮ่อง วั คัด กถัว ความ ผิด จึง เอา ตอง บิด

หน้า กับ ถูก เกาทัณฑ์ ทำลายเสียเอง หวัง จะ แก่ ความ ผิด ซึ่ง เพงไซต้อง
 กราบ ทูล ว่า บุตร เขียวเทา พุด ว่า แก่ แก่น แทน สามี นั้น ก็ ไม่มี ใคร
 ได้ ยืน ข้อ ที่ ว่า บุตร เขียวเทา ทำลาย ตองมีต หน้า กับ ถูก เกาทัณฑ์ นั้น ก็
 ไม่มี ใคร เห็น เบน แต่ เพงไซของ พุด คน เดียว ดังนี้ จะ เขา เบน ที่ เชื้อ พัง
 ยัง ไม่ได้ ขอ พระองค์ จึง ชำระ ให้ เห็น ความ จริง พระเจ้าช้องยีนจง
 ต้องได้ ได้ ทรง พัง จึง รับ สั่ง ให้ ชุยสิน กับ บุนงวนภัก เป็น ตระตา การ ผู้
 ชำระ ความ เพงไซของ ครั้น รับ สั่ง แล้ว เด็ดจ้ เข้า ข้าง ใน

ฝ่าย นาง เตกไท่เข้า กับ นาง เมงตี้ ยัง ไม่ เจ้ง ความ ว่า เดิม เหตุ จะ เป็น
 ประการใด รู้ แต่ ว่า เพงไซของ ซ่า นาง ฮองเกี้ยว เสีย แล้ว ก็ พา กัน ไป
 ที่ เว้น เพงไซของ เห็น ศพ นอน กตง อยุ่ ก็ ร้อง ให้ ด้วย ความ สงสาร

ฝ่าย ภรรยา เขียวเทา นั้น มา ที่ เว้น เพงไซของ แล้ว ก็ แกล้ง ทำ เป็น
 ร้อง ให้ ราพรวณณ์ ต่าง ๆ ครั้น เพงไซของ ออก จาก พระราช วง กตม มา
 ถึง บ้าน นาง เตกไท่เข้า กับ นาง เมงตี้ จึง ให้ หา ตัว เพงไซของ มา แล้ว ว่า
 ตัว เจ้า ไม่ ควร จะ กระทำ การ เช่น นี้ พุด แล้ว ก็ ชู เข็ม ว่า กต้าว เพงไซของ
 ต่าง ๆ เพงไซของ บอก ความ ซึ่ง บุตร เขียวเทา ทำร้าย ให้ มารดา กับ นาง
 เตกไท่เข้า พัง ทุก ประการ นาง เมงตี้ กับ นาง เตกไท่เข้า ได้ พัง ก็ นิ่ง อยุ่ มี
 ได้ ว่า ประการใด

ฝ่าย ชุยสิน กับ บุนงวนภัก ครั้น ได้ รับ สั่ง ให้ เป็น ตระตา การ ชำระ
 ความ เพงไซของ กับ เขียวเทา ก็ ไป ที่ บ้าน เพงไซของ เห็น ศพ นาง โปยเตง
 กตง อยุ่ แต่ ตัว ไม่มี ศีรษะ จึง ให้ คน ไซ้ ไป เขา ศีรษะ มา จาก บ้าน เขียวเทา
 แล้ว ก็ พิจารณา ดู ภาค แผล ได้ จัดหมาย ไว้ แล้ว จึง ถาม เพงไซของ ๆ ก็
 ให้ การ ยืน คำ อยุ่ เหมือน อย่าง กราบ ทูล พระเจ้าช้องยีนจงต้องได้ ชุยสิน
 กับ บุนงวนภัก ก็ จน มี ญญา ไม่ รู้ ว่า จะ ชำระ ตัดสิน ค่อ ไป อีก ได้ จึง สั่ง
 ให้ คน ไซ้ เขา ศพ นาง โปยเตง กตง ไซ้ ไม่ ผั่ง ตาม ขรรณเนียม แล้ว ก็ พา กัน
 กตม มา บ้าน ครั้น รุ่ง ชัน เวลา เข้า ชุยสิน กับ บุนงวนภัก ก็ เข้า ไป เผ้า พระ

เจ้าชองยินจงช่งเต้ ๆ จึง ครวิต ถาม ว่า เราให้ชำระ ความ เฟ่งไซของ กับ
 เอี้ยเทา นั้น ได้ ความ จริง อย่าง ไรม้าง ชุยสิน บุนงวนภัก กราบ ทูล ว่า
 ข้าพเจ้า ชำระ ยัง ไม่ได้ ความ จริง จะ ขอ รับ พระราช ทาน ตก ครอง คุ
 ลัก ลำม วัน ก่อน พระเจ้าชองยินจงช่งเต้ ก็ หนึ่ง อยุ่ มิ ได้ ครวิต ประการใด
 รับ ตั้ง ด้วย ราชการ อื่น ค่อ ไป ตาม ขรรมนิยม แล้ว เสด็จ เจ้า ชำงใน ขุน
 นาง ข้า ราชการ ก็ กลับ มาบ้าน

ฝ่าย เปาเตงกู ซึ่ง ออก ไป แจก เส่มีง อาหาร กับ ราษฎร ตาม หัว เมือง ซึ่ง
 ชักส่น ด้วย อาหาร นั้น ครั้น แจง ความ ว่า เมือง หัวคัง เกิด เข้า พง ราษฎร
 ได้ ความ ตำมาก ด้วย อาหาร เปาเตงกู จึง ไป แจก เข้า แก่ ราษฎร ที่ เมือง
 หัวคัง ครั้น เสร็จ แล้ว ก็ กลับ มา ณเมือง เปี่ยนเหลียง

ฝ่าย ชุยสิน กับ บุนงวนภัก แล ขุนนาง ทงปวง ครั้น รัว่า เปาเตงกู กลับ
 มา ถึง เมือง เปี่ยนเหลียง แล้ว ก็ ชวน กัน ไป รับ พุดจา ปราไศรย ได้ ตาม
 กัน ตาม ขรรมนิยม แล้ว ชุยสิน กับ บุนงวนภัก จึง พุด ว่า มี รับ ตั้ง ให้ ข้า
 พเจ้า ชำระ ความ เรือ่ หนึ่ง ยาก นั้ หนา ไม่ รัว่า จะ ชำระ ยัง ไรให้ ได้
 ความ จริง แต่ ตก ครอง อยุ่ ก็ หดาย วัน ยัง ไม่ เหน ช่ง เถย ท่าน มา
 ถึง ก็ ดี แล้ว ด้วย ท่าน เคย ชำระ ความ ใหญ่ ๆ มา มาก แต่ ข้าพเจ้า ทั้ง สอง
 นี้ จน มัญญา เสีย แล้ว ก็ เถ่า ความ ซึ่ง เฟ่งไซของ กับ เอี้ยเทา เปน ความ
 กัน ต่าง คน เข้า ไป พ้อง น้า ที่ หนึ่ง ให้ เปาเตงกู พัง ทุก ประการ เปาเตงกู จึง
 ว่า ความ นิด หน่อย เท่านี ท่าน มา บอก ว่า ตั้ง มัญญา เสีย แล้ว ถ้า ข้าพเจ้า
 ชำระ ก็ คง ได้ ความ จริง แต่ ความ กวดยหาย ยาก ยิ่ง กว่า นี้ ข้าพเจ้า ยัง ชำระ
 เอา ความ จริง ได้ ท่าน ก็ ย่อม รัอยู่ แล้ว ชุยสิน กับ บุนงวนภัก ได้ พัง เปา
 เตงกู พุด ตั้ง นั้น ก็ ดี ใจ พอ เจตา จวน เย็น ต่าง คน ก็ ไปบ้าน ครั้น เวลา
 รุ่ง เข้า เปาเตงกู ชุยสิน บุนงวนภัก แล ขุนนาง ผู้ ใหญ่ ผู้ น้อย เข้า ไป คชย
 ฝ้า อยุ่ พว้อม กัน

ฝ่าย พังทอง เห็น เปาเตงถู มา ก็ ตกใจ ด้วย เรื่อง ความ เอี้ยเทา เกี้ยว
 ซ้องโน ตัว พังทอง อยู่ ด้วย กลัว จะ รับ ขำระ เอี้ยเทา ได้ ความ จริง
 เคย เช็ด แค้น ฐิติบัญญัติ อยู่ แค่ ก่อน จึง ทาม เปาเตงถู ว่า ท่าน มา ถึง
 เมื่อไร เปาเตงถู ยิ้ม แล้ว จึง ว่า ข้าพเจ้า มา ถึง เมื่อ ฉาน นี้ ก็ เปน เวลา จวน
 เย็น ยัง หา ได้ ไป คำนับ ท่าน ไม่ พังทอง ว่า ท่าน มา ก็ เปน เวลา เย็น จวน
 ค่ำ ไม่ได้ ออก ไป รับ ท่าน ข้าพเจ้า ขอ ะไภย เสีย เกิด เปาเตงถู จึง ทาม
 พังทอง ว่า ข้าพเจ้า ได้ ยิน ชาว ว่า นาง ซ้องเกี้ยว มุตร สาว เอี้ยเทา ซึ่ง ยก
 ให้ เปน ภรรยา เฟ่งไฮ ซ้อง นั้น ท่าน ซัก โยง จัด แจง จริง ๆ พังทอง ว่า ข้า
 พเจ้า ไม่ได้ เปน ผู้ จัด แจง ดอก เอี้ยเทา เข้า กราบ ทูล จะ ยก มุตร สาว ให้
 กับ เฟ่งไฮ ซ้อง พระเจ้าซ้องยินจงย่องเค้ ทรง เห็น ชอบ ด้วย จึง รับ ตั้ง
 ให้ ข้าพเจ้า เอา เปน ชูระ ก็ ช่วย กัน ไป ตาม กระแส รับ ตั้ง เปาเตงถู ว่า ถ้า
 กระนั้น ท่าน ก็ เปน ผู้ สืบ ซัก นั้น และ มัด นี้ เกิด ความ กั้น ขัน จน ถึง ดั้น
 คาย เหตุใด ท่าน จึง รับ เคย เสีย ไม่ ขำระ พังทอง ว่า ความ เรื่อง นี้ พระเจ้า
 ซ้องยินจงย่องเค้ ไม่ได้ โปรด ให้ ข้าพเจ้า คัดสิน ให้ ชุยสิน กับ มุนงวนภัก
 เปน ธรรมดา การ ข้าพเจ้า ไม่ได้ เกี้ยว ซ้อง ด้วย เปาเตงถู จึง ว่า อัน ธรรมเนียม
 เข้ม หมึง กับ ชาย พึง อยู่ ด้วย กัน ใหม่ ๆ มี ความ รับกัน ไคร่กัน มาก นี้ อยู่
 ด้วย กัน ไม่ ทัน จะ ถึง สิบ วัน มา ขำ พัน กัน คาย ดั่ง นี้ เปน ที่ ส่ง ไสย นึก
 หนึ่ง เฟ่งไฮ ซ้อง เค้า ก็ มิ ไร ว่า เปน คน มุทะลุ ร้าย เช่น คน พาด นั้น เมื่อไร
 เขาก็ ปรกอบ ด้วย ฐิติบัญญัติ รัจกั ผิด แด ชอบ ทุก อย่าง ได้ เปน ถึง แม่
 ทพ รับ ราชการ แต่ ถ้วน สำคัญ ก็ สำเร็จ พระเจ้าซ้องยินจงย่องเค้ ทรง เห็น
 ว่า เปน คน ซื่อ ถัง มัน คง จึง โปรด ชุบ เตียง ดั่ง แต่ง ให้ เปน ที่ เฟ่งไฮ ซ้อง
 ข้าพเจ้า ตกดู ครอบ ดู เห็น ความ เรื่อง นี้ ชอบ กล อยู่ เกิดออก จะมี ผู้ คิด
 ขำน ไร่ กล อนุบาย ให้ กำจัด เฟ่งไฮ ซ้อง ดอก กระมัง ถ้า มัน เปน เช่น ข้า
 พเจ้า ว่า แล้ว ถึง ตัว ท่าน ก็ จะ พดอย ผิด กับ เขา บ้าง ใน ขณะ นั้น พังทอง

ขยับ จะ พดไค้ คอบ กับ เปาเตงถู พอ ได้ ยิน เต็ง วรรษัง ว่า จะ เด็ดจ ออก
ก็ หยุต นึง ฮย

พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ เด็ดจ ออก ทอด พระเนตร เหน เปาเตงถู จึง
ครัด ถาม ว่า ท่าน ออก ไป แจก เข้า เตมียง แก่ ราษฎร ตาม หัวเมือง ซึ่ง
ขัดสน นั้น ได้ ทัด ถึง กัน แล้ว ฎา จึง กลับ มา เปาเตงถู ก็ กราบ ทูล ราย ชื่อ
หัวเมือง ซึ่ง ขัดสน ด้วย เตมียง อาหาร ได้ ไป แจก จ่าย เด็ดจ แด่ จำนวน คน
จำนวน เข้า ถวาย ให้ ทรง ทราบ ทุก ประการ พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ได้
ทรง พัง มี ความ ยินดี ใน พระไทย ยิ่ง นึก ก็ พระราช ทาน น้ำชา ซึ่ง เป็น ของ
เสวย นั้น ให้ เปาเตงถู กิน น้ำ ที่ นี้ แต่ ครัด ถาม ชุ่ยสน กับ บุนงวนภัก ด้วย
เรื่อง ความ เพ่งไซฮ่อง กับ เอี้ยเทา ว่า ชำระ ได้ ความ อย่างไรบ้าง ชุ่ยสน
บุนงวนภัก กราบ ทูล ว่า ข้าพเจ้า ได้ ไป ที่ บ้าน เพ่งไซฮ่อง พิจารณา ศพ
แล้ว ได้ หา ศพ เพ่งไซฮ่อง มา ชัก ถาม เพ่งไซฮ่อง ก็ ให้ การ มัน คง ยัง ยืน
อยู่ ข้าพเจ้า พิจารณา คุรูป ความ ก็ ยัง ไม่ เหน มี ข้อ พิรุธ สิ่งใด ความ เรื่อง
นี้ซึ่ง ข้าพเจ้า จะ ชำระ ให้ เหน จริง นั้น เหลือ ด้ คิบัญญัติ สุด แด่ จะ ไปรด
พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ได้ ทรง พัง แล้ว ครัด กับ เปาเตงถู ว่า ความ เรื่อง
นี้ ท่าน ต้อง ชำระ จึง จะ ได้ ก็ ทรง เถา ความ ซึ่ง เพ่งไซฮ่อง กับ เอี้ยเทา ต่าง
คน เข้า มา ทูล กล่าวโทษ กัน ให้ เปาเตงถู พัง ทุก ประการ แด่ ว่า ท่าน จง
ได้ เต็ง ชำระ เขา เหตุ ผล ความ จริง ให้ จง ได้ เปาเตงถู ก็ ถวาย บังคม ตา
กลับ มา บ้าน เถา ความ ซึ่ง มี รม ตั้ง ให้ เป็น ตระตา การ ความ เพ่งไซฮ่อง
กับ เอี้ยเทา ให้ ภรรยา พัง ทุก ประการ แด่ ก็ ตั้ง คนใช้ ให้ ไป หา ตัว เอี้ย
เทา กับ เพ่งไซฮ่อง คนใช้ ก็ คำนับ ตา ไป

ฝ่าย พังห้อง กับ เอี้ยเทา เฝ้า อยู่ ที่ นั้น ด้วย ครั้น ได้ ยิน รม ตั้ง ให้ เปา
เตงถู เป็น ตระตา การ ก็ ตกใจ ถวาย บังคม ตา มา เอี้ยเทา ก็ ไป กับ พังห้อง
ครั้น ถึง บ้าน เอี้ยเทา จึง พุด ว่า ข้าพเจ้า วิคต นึก ด้วย เปาเตงถู เป็น คน มี
ด้ คิบัญญัติ ถัด จะ ชัก ฟอก แคะ ใ้ ชำระ เขา ความ จริง ออก ได้ พังห้อง

ก็ คิด กตัญญู อยู่ เหมือน กัน ครั้น เชี่ยเทา มา พุด ดั่ง นั้น ก็ แง้ง ใจ ว่า อัน
 คดี ท่าน ไม่ ควร จะ วิชิต ทุก ขั้ว ร้อน กับ ความ เถื่อน นี้ ถึง ผู้ใด จะ ขำระ ก็
 ขำง เป็น ไว เรา ยืน คำ อยู่ แต่ ว่า ขอ ให้ ทำ โทษ เฟ่งไซ ของ แทน บุตร สาว
 เถื่อน นี้ ก็ แด้ว กัน ไม่ ต้อง พุด ไป ให้ มาก ดอก เชี่ยเทา ได้ พัง พัง หอง ว่า ก็
 นิ่ง อยู่ มิ ได้ พุด ประการใด คำ นิมิ ฉา พัง หอง กตัญ มา บ้าน หมายถึง ปฤกษา
 ชัก ซ้อม กับ ภรรยา ครั้น มา ถึง ยัง ไม่ ทน จะ ได้ ปฤกษา พุด จา กัน พอ
 คน ไข้ ของ เปาเตงตู่ มา ถึง บ้าน บอก ว่า เปาเตงตู่ ให้ หา ท่าน ไป ใน ดิยวัน
 เชี่ยเทา ตกใจ ก็ มา กับ คน ไข้ เปาเตงตู่ ใน ทน โคนั้น ครั้น มา ถึง ก็ เข้า ไป
 คำ นิมิ เปาเตงตู่ ๆ จึง ถาม ว่า บุตร สาว ของ ท่าน นั้น ชื่อใด ฮาย ได้ สัก เถ่า
 ไค เติม เป็น อย่างไร จง บอก ไป ตาม จริง เชี่ยเทา จึง ว่า บุตร ขำพเจ้า ซึ่ง
 ถึง แก่ กรรม นั้น ชื่อ นาง สอง เกี้ยว ฮาย ได้ สิบ เก้า มี ขำพเจ้า มีความ รัก
 ไคร์ เฟ่งไซ ของ มาก หมายถึง ยก บุตร สาว ให้ จึง เข้า ไป กราบ ทูล ว่า จะ
 ยก นาง สอง เกี้ยว ให้ กับ เฟ่งไซ ของ พระเจ้า ชัซง ยิน จง สอง เค้ ทรง เหน็ด
 ค้อย แด้ว ครั้น ถึง วัน ดี ขำพเจ้า ก็ ส่ง บุตร ไป ให้ เฟ่งไซ ของ อยู่ ด้วย ไม่
 ทน จะ ถึง สิบ วัน เฟ่งไซ ของ ขำ บุตร ขำพเจ้า เสีย ขำพเจ้า ได้ ความ เจ็บ
 ฮาย เต็ด ร้อน นึก ขอ ท่าน ได้ ขำระ ทำ โทษ เฟ่งไซ ของ ให้ ตก ไป ตาม
 กัน เกิด เปาเตงตู่ จึง ว่า อัน บุตร ท่าน ก็ เป็น สาว แด้ว ควร จะ ตก แด้ว ให้
 มี เวื่อน ขำ ภรรยา ที่ มี ยศ ศักดิ์ เสมอ กัน ก็ ถม ไป เหตุใด จึง ทั้ง ละ เหย
 ไว้ ให้ บุตร สาว จง ฮาย ได้ ถึง สิบ เก้า มี แด้ว เข้า ไป กราบ ทูล ยก บุตร
 สาว ให้ เป็น ภรรยา รอง เฟ่งไซ ของ อัน ขรรมนิยม ผู้ ซึ่ง จะ ตก แด้ว บุตร
 ชาย หมิง ให้ ฮย กิน เป็น สามี ภรรยา กัน นั้น แต่ แรก ก็ ต้อง พุด จา เสีย
 เคียง ซัก โยง ให้ รั้ว คดี ด้วย กัน ทั้ง สอง ฝ่าย ก่อน ถ้า ยิน ยงม พร้อ มใจ ด้วย
 กัน แด้ว จึง ได้ ตก แด้ว ให้ ฮย กิน ด้วย กัน ต่อ ภาย หลัง นี้ คดี ท่าน หา
 ทำ ตาม ขรรมนิยม ไม่ นิ่ง ๆ ก็ เข้า ไป เผื่อ ยก บุตร สาว ให้ เป็น ภรรยา
 รอง เฟ่งไซ ของ เรา พิเคราะห์ ดู รูป ความ เหน ชอบ กตัญ อยู่ จะ คบ คิด

กัน ทำ กต อุบาย กำจัด เขา ดอก กระมัง เอี้ยเทา ได้ พัง เปาเตงถู ใต้ ถาม
 พุดจา เตียม เคียง เข้า ไป ใน ดวงใจ ก็ ให้ ครั้น ความ จึง พุด ว่า ชึ่ง ข้าพเจ้า
 ยก บุตร สาว ให้ เพ่งไซ อ่อง นั้น เพราะ หมายถึง จะ พัง วาศนา ด้วย เห็น ว่า เพง
 ไซ อ่อง เปน หลาน นาง เทก ไท เข้า แล้ว ก็ มี ความ ชอบ ใน แผ่นดิน เปน ชัน
 มาก ถึง บุตร สาว ข้าพเจ้า จะ เปน ภรรยา รอง ก็ ไม่มี ความ รั้ง เกี่ยว
 ด้วย ความ อยาก จะ ใคร ได้ เพงไซ อ่อง เปน ชาย อย่าง เดียว ครั้น จะ ยก ถู
 สาว ให้ ตาม ตำพัง ก็ กต วิ เพงไซ อ่อง จะ บิด พัด เสีย จึง เข้า ไป เผ้า เขา
 พระ บารมี พระ เจ้า ช้อง ยิน จง อ่อง เค เปน ที่ พัง เพงไซ อ่อง จึง บิด เบือน ไม่
 ได้ เปน ความ จริง ของ ข้าพเจ้า ดัง นี้ เปาเตงถู ได้ พัง ก็ นิ่ง อยู่ มิ ได้ ถาม
 ต่อ ไป จึง ให้ เอี้ยเทา ถอย ออก ไป อยู่ ภาย นอก แล้ว เรียก เพงไซ อ่อง เข้า
 มา ถาม ว่า เขา ยก บุตร สาว ให้ เปน ภรรยา แล้ว ชอบ แต่ จะ มี ความ ยินดี
 รักใคร่ เปน เหตุ ช่าง ไร จึง ได้ ชำ เขา เสีย เพงไซ อ่อง ว่า ชึ่ง เอี้ยเทา เข้า
 ไป กราบ ทูล ยก บุตร สาว ให้ กับ ข้าพเจ้า นัน ข้าพเจ้า ก็ ไม่ สู้ เต็ม ใจ แต่
 ชัด รั้ง ไม่ ได้ ก็ ต้อง รั้ง อยา ว่า แต่ บุตร สาว เอี้ยเทา เสีย ถึง บุตร ผู้
 อื่น จะ ตำ ตง ไป กว่า บุตร เอี้ยเทา ก็ ดี ถ้า ตก เปน ภรรยา แล้ว ก็ ต้อง รัก
 มิ น้อย ก็ มาก นี้ บุตร เอี้ยเทา ทำ ร้าย ข้าพเจ้า จึง ชำ เสีย แล้ว ก็ เถา
 ความ ให้ เปาเตงถู พัง ทุก ประการ เปาเตงถู จึง ว่า ถึง บุตร สาว เอี้ยเทา ทำ
 ร้าย ท่าน ก็ ชอบ แต่ จะ จับ เขา ตัว ได้ จึง จะ ควร ท่าน ชำ เสีย ก่อน ดัง น
 ไม่ ชอบ เอี้ยเทา ได้ ยิน เปาเตงถู ว่า ดัง นั้น ก็ ดี ใจ ชม เปาเตงถู ว่า
 ประกอบ ด้วย สติปัญญา ไม่ เสีย ที่ เปน ธรรมดา การ เพงไซ อ่อง จึง ว่า ช้อ
 ชึ่ง บุตร เอี้ยเทา ทำ ร้าย ข้าพเจ้า ไม่ จับ ตัว ได้ ชำ เสีย นั้น มี ความ ผิด จริง
 ด้วย กำตั้ง โท โส ไม่ คั้น คิด เปาเตงถู จึง ว่า บัด นี้ เอี้ยเทา เขา จะ แก่ แค่น
 แทน บุตร สาว เขา ท่าน จะ ว่า ะไร เพงไซ อ่อง ว่า การ อัน นี้ ข้าพเจ้า ส่ง
 ไล่ จะ เปน กต อุบาย คิด มา กำจัด ข้าพเจ้า ขอ ท่าน ได้ ลีบ ส่วน ให้ เหน
 จริง ก่อน อัน ตัว ข้าพเจ้านี้ มี ผู้ คิด ทำ ร้าย อยู่ เบน นิจ ท่าน ก็ ย่อม แจ้ง

อยู่แล้ว เปาเตงถู จึง พุด กับ เฟ่งไซต้อง เอี้ยเทาว่า ความ เรือง รั้น ท่าน
 ทั้ง สอง ประนี้ ประหมอม ยอม เลิก กัน เสีย เกิด เป็น ไว เอี้ยเทา จึง ว่า บุตร
 ข้าพเจ้าไม่ มีความ ผิด เฟ่งไซต้อง ฆ่า เสีย ดังนี้ ข้าพเจ้า จะ ขอ ให้ ท่าน ชำระ
 แก่ แค้น แทน บุตร ข้าพเจ้า ให้ จึง ได้ เปาเตงถู ว่า ถ้า กระนั้น ท่าน ทั้ง สอง
 อย่า ไป บ้าน ก่อน พุด แล้ว ก็ ตั้ง ให้ คน ใช้ พา ตัว เฟ่งไซต้อง กับ เอี้ยเทา
 ไป คน ได้ เปาเตงถู เรียก เคี้ยเฮง เคี้ยเฮ้า มา กระซิบ ตั้ง ว่า ท่าน ทั้ง สอง
 จง ไป บ้าน เฟ่งไซต้อง แล้ว สืบ ดู ว่า เมื่อ เอี้ยเทา ส่ง ตัว บุตร สาว มา ให้
 อยู่ที่ บ้าน เฟ่งไซต้อง นั้น ให้ ผู้ ไต มา ด้วย บ้าง ฤ มา อยู่ แต่ ผู้ เคี้ยว
 ถ้า รั ว่า ให้ ผู้ ไต มา ด้วย สัก ก็ คน แล้ว ก็ เอา ตัว มา ให้ หมด เคี้ยเฮง เคี้ย
 เฮ้า คำนับ ภา ไป ถึง บ้าน เฟ่งไซต้อง สืบ ดู รั ว่า เอี้ยเทา ให้ นาง บ๊วยบ๊วย
 นาง จ้อ นาง ฮ่องหุน นาง เตี้ยวหุย สี่ คน มา อยู่ ด้วย กับ บุตร สาว เคี้ยเฮง
 เคี้ยเฮ้า ก็ เอา ตัว หญิง ทั้ง สี่ คน มา ให้ เปาเตงถู ๆ ถาม ว่า ทั้ง สี่ นี้ เป็น คน
 ใช้ อยู่ที่ บ้าน เฟ่งไซต้อง ฤ หญิง ทั้ง สี่ จึง บอก ว่า ข้าพเจ้า เป็น คน ใช้
 เอี้ยเทา เมื่อ เอี้ยเทา จะ ส่ง บุตร สาว มา บ้าน เฟ่งไซต้อง จึง ให้ ข้าพเจ้า
 ตาม มา อยู่ ด้วย เปาเตงถู จึง ถาม ว่า เอี้ยเทา มี บุตร สาว ก็ คน นาง บ๊วย
 บ๊วย บอก ว่า เอี้ยเทา มี บุตร สาว อยู่ สอง คน เปาเตงถู จึง ว่า ไม่ ถูก เรา
 ได้ ยิน ว่า บุตร สาว เอี้ยเทา มี ถึง สาม คน นาง บ๊วยบ๊วย ว่า มี สอง คน เท่า
 นั้น ชื่อ นาง ตวนเกี้ยว คน หนึ่ง เป็น ผู้ พ่ นาง ฮ่องเกี้ยว คน หนึ่ง เป็น ผู้
 น้อง แต่ นาง ตวนเกี้ยว นั้น ได้ สามี แล้ว สามี นั้น เป็น ชาว เมือง กังได้
 แต่ นาง ฮ่องเกี้ยว ผู้ น้อง นั้น ยัง ไม่ ได้ สามี เอี้ยเทา จึง ยก ให้ กับ เฟ่งไซต้อง
 เปาเตงถู ว่า รั เรื่อง แล้ว เฟ่งไซต้อง ฆ่า สามี นาง ตวนเกี้ยว ๆ จะ แก่ แค้น
 แทน สามี จึง คิด อาน กับ เอี้ยเทา นาง ตวนเกี้ยว แด่ง กต อุบาย ให้ นาง
 ฮ่องเกี้ยว มา เป็น ภรรยา เฟ่งไซต้อง หมาย จะ กำจัด เฟ่งไซต้อง จริง ฤ ไม่
 นาง บ๊วยบ๊วย จึง ว่า ซึ่ง ท่าน ว่า เฟ่งไซต้อง ฆ่า สามี นาง ตวนเกี้ยว ๆ แด่ง
 กต อุบาย ให้ นาง ฮ่องเกี้ยว มา ทำร้าย แก่ แค้น นั้น เป็น ความ ไม่ จริง

เดี๋ยวนี้ สามี ของ นาง สองเกี้ยว ก็ยัง อยู่ เปาเตงถู ได้ฟัง ก็ ร้อง ทวาด ขู่
 ด้วยเสียง อัน ดัง แล้วถาม ว่า ผู้ใดเล่า มา ทำร้าย เฟ่งไซ อ่อง นาง บ๊วย
 บ๊วย ตก ประหม่า กัดลิ้น อ่า นานๆ เปาเตงถู พุด พงษ์ ออก ไป ว่า นาง โปย
 นาง จ้อ ได้ ยิน นาง บ๊วย บ๊วย พุด ก็ สกิด ได้ นาง บ๊วย บ๊วย ก็ ได้ คิด ขึ้น มา
 ก็ หยุต ชะงัก นิ่ง อยู่ แต่ เท่า นั้น ไม่ พุด ค่อย ไป เปาเตงถู ได้ ยิน จึง ซัก ถาม
 ว่า เจ้า พุด เมื่อ ก็ ว่า นาง โปย ๆ อะไร ว่า ไม่ นาง บ๊วย บ๊วย บัด คิเส้ช ว่า ไม่
 ได้ พุด เปาเตงถู เห็น พิรุณ จึง ให้ คน พา คัว หมิง ตาม คน ออก ไป เสีย
 ข้าง นอก ให้ อยู่ แต่ นาง บ๊วย บ๊วย ผู้เดียว แล้ว ถาม ว่า ข้อ ความ เป็น อย่าง
 ไฉน ให้ ว่า ไป ตาม จริง นาง บ๊วย บ๊วย ก็ บัด คิเส้ช ไม่ รับ เปาเตงถู จึง
 สั่ง ให้ คน ไซ้ ไป เขา เครื่อง มือ ซึ่ง สำหรับ ทำ โทษ ผู้ร้าย มา วาง ไว้ พร้อม
 แล้ว ถาม ว่า เจ้า รั เห็น อย่างไร ให้ ว่า ไป ตาม จริง ถ้า ไม่ บอก ไป ตาม
 จริง จะ ถูก เข้า ทำ โทษ เดียว นี้ นาง บ๊วย บ๊วย ก็ ตก ประหม่า กัดลิ้น ฮาญา
 จึง คิด ว่า ซึ่ง เรา จะ มี ดั่ง นัง ความ ได้ ไม่ บอก กับ เปาเตงถู ตาม ซึ่ง ได้ รั
 เห็น ก็ จะ ต้อง ฮาญา ทน เวทนา แต่ เรา ผู้เดียว คิด แล้ว จึง บอก ความ
 ตาม จริง ว่า มี นาง คน หนึ่ง ชื่อ นาง โปย เตง กง จู เป็น บุตร เจ้า เมือง ไชยหง
 เขี้ยเทา เขา มา ได้ ให้ อยู่ กับ นาง สองเกี้ยว แต่ เดิม เมื่อ แรก มา พุดจา พัง
 สำเนียง ไม่ ดี จะ เข้าใจ นาง โปย เตง กง จู หัด พุด ภาษา ชาว เมือง เบี่ยน
 เหลียง กับ นาง สองเกี้ยว ทุก วัน จน นาง โปย เตง กง จู พุด ภาษา สำเนียง
 ชัด เหมือน ชาว เมือง เบี่ยน เหลียง แล้ว ให้ ไป เป็น ภรรยา เฟ่งไซ อ่อง มา
 อยู่ที่ บ้าน เฟ่งไซ อ่อง ถึง สาม วัน ก็ ไม่ เห็น เฟ่งไซ อ่อง ไป มา หา ดู
 นาง โปย เตง กง จู ให้ นาง จ้อ ไป เสิญ ก็ ไม่ มา จน ได้ ใช้นาง จ้อ ไป บอก
 ความ แก่ มารดา เฟ่งไซ อ่อง มารดา จึง พา คัว เฟ่งไซ อ่อง มา ที่ ห้อง นาง
 โปย เตง กง จู แล้ว ก็ กิน โต๊ะ เดียง ดู พุดจา กัน เป็น ปรกติ อยู่ จน เวลา ตึก
 ซ้ำพเจ้า ก็ นอน หลับ ไป จน สว่าง ไม่ แจ้ง ว่า เหตุ ผล เป็น ประการ ไฉน

ต่อ เวลา เข้า จึง ได้ทราบ ความ ว่า เฟ่งไซ อ่อง ซ่า นาง โปยเตงกงจู้เสีย แต่
 ใน เวลา กตาง คั้น นั้น ไม่ทราบ ว่า เหตุ ผล ประการใด เปาเตงถู่ได้ฟัง นาง
 บ๊วยบ๊วยบอก ความ แล้ว จึง ให้ เขา คิ้ว หมิง ส่าม คน นั้น เข้า มา แล้ว ถาม
 ว่า เจ้า ทั้ง สอง วั เห็น อย่างไร ให้ บอก ไป ตาม จริง บัด นี้ นาง บ๊วยบ๊วย
 บอก ความ จริง เรา วั เส่วจี้ สั้น ทุก ประการ แล้ว ถ้า ขัด ขง อ่าพราง วั
 เรา จะ ทำ โทษ เดียว นี้ หมิง ทั้ง ส่าม นั้น กถัว อาญา เปาเตงถู่ ก็ บอก
 ความ ซึ่ง ได้ วั เห็น ความ ค้อง กัน กับ คำ นาง บ๊วยบ๊วย ทุก ประการ เปาเตงถู่
 ได้ฟัง จึง สั่ง ให้ คน ใช้ พา คิ้ว หมิง ทั้ง สี่ คน นั้น ไป คุม วั แล้ว จึง เรียก
 ตังเถียว กับ สี่ป้า มา กระซิบ สั่ง ว่า เจ้า ทั้ง สอง คง ไม่ บ้าน เอี้ยเทา เขา คิ้ว
 นาง ฮองเกี้ยว มา เมื่อ ไป ถึง บ้าน เอี้ยเทา แล้ว จึง พุด ว่า เรื่อง ความ เฟง
 ไช้ออง นั้น เอี้ยเทา แพ้ วั เปน สัจ ทุก ข้อ แล้ว บัด นี้ เปาเตงถู่ ใช้ ให้ มา
 เหยิน นาง ฮองเกี้ยว ไป ที่ บ้าน ใน เดียว นี้ จะ ได้ พุดจา คิด อ่าน กัน ถ้า ไม่
 ไป โดย เร็ว เหยินเทา คง จะ ตาย ตังเถียว กับ สี่ป้า ก็ คำนับ วั คำ สั่ง
 แล้ว ตรง ไป บ้าน เอี้ยเทา คน ใช้ ใน บ้าน จึง ถาม ว่า ท่าน มา ด้วย ชุระ
 สิ่งใด ตังเถียว กับ สี่ป้า ก็ พุด ตาม คำ เปาเตงถู่ สั่ง ทุก ประการ คน ใน
 บ้าน ได้ ฟัง ก็ ตกใจ จึง เข้า ไป บอก ความ กับ ภรรยา เอี้ยเทา แจ้ง ทุก
 ประการ แล้ว ว่า บัด นี้ ตังเถียว กับ สี่ป้า คอย อยุ่ ข้าง นอก

ใน ขณะ นั้น นาง ฮองเกี้ยว นั่ง พุด อยุ่ กับ มารดา ครั้น แจ้ง ความ ดัง
 นั้น ก็ ตกใจ จึง พุด กับ มารดา ว่า การ อัน นี้ ไม่ ควร ที่ บิดา จะ เชื้อ พัง หอง
 ให้ ความ ผิด ถึง ตัว บัด นี้ เปาเตงถู่ ให้ ตังเถียว กับ สี่ป้า มา เขา คิ้ว ซ้ำพเจ้า
 ไป จะ เปน อย่างไร ก็ ไม่ วั มารดา ว่า ซึ่ง เจ้า จะ ไม่ ไป นั้น ที่ ไทหน เขา
 จะ พัง บิดา เจ้า ก็ วั เปน สัจ แล้ว ไป เกิด เมื่อ จะ แก่ ไซ ได้ บ้าง นาง
 ฮองเกี้ยว คำนับ ตา มารดา ออก มา ตังเถียว กับ สี่ป้า ก็ พา คิ้ว นาง ฮอง
 เกี้ยว มา ถึง บ้าน เปาเตงถู่ ๆ จึง ให้ ภรรยา มา วั นาง ฮองเกี้ยว เข้า ไป
 ข้าง ใน เปาเตงถู่ เรียก ให้ ซิน นิ่ง เส่มอ กัน นาง ฮองเกี้ยว ก็ ไม่ ขึ้น ไป นิ่ง

ว่าข้าพเจ้า เป็น แต่ ผู้น้อย ไม่สมควร จะ นั่ง เสมอ กับ ท่าน เปาเสงกู่ เห็น
 จึง นี้ก็ ชมน แต่ ในใจ ว่า นาง ฮองเกี้ยว นี้ มี กิริยา วัจจุ ประมาณ คดี จึง พุด
 ว่าเจ้า ฮงย่า เป็น ทุกข์ ตกใจ เจ้า ไม่เป็นไร ดอก เขาให้ หา มา ทง นี้ หวัง
 จะ ตาม ความให้ จะ แจง เอี้ยเทา บิดา เจ้า ก็ รับ เป็น สัจ ทุก ข้อ แล้ว
 เจ้า ฮงย่า อ่าพวาง เตย บอกร ตาม จริง เสีย เกิด นาง ฮองเกี้ยว จึง บอก ว่า
 พังหอง ส่อง นาง โปยเสงกงจู้ มาให้ บิดา ข้าพเจ้า ๆ จึง ให้ หัก พุด ให้ เหมือน
 ชาว เมือง เปียนเหลียง แล้ว ยก ให้ เฟ่งไซ อ่อง ก็ ส่ง คดี ไป การ อัน นี้
 พังหอง เป็น ต้น คัด จัด แจง ทง นั้น บิดา ข้าพเจ้า ก็ ไป ด้วย กตวิ อำนาจ
 พังหอง เปาเสงกู่ จึง ว่า เจ้า ก็ ฮงย่า เพ่อ กลับ ไปบ้าน ก่อน ว่า แล้ว ก็
 ให้ คน ไร่ พา คดี นาง ฮองเกี้ยว ไปคุม ไร่ ฮงย่า ให้ อยู่ กับ ภรรยา จึง ให้ คน
 ไป เขา คดี เอี้ยเทา เข้า มา แล้ว ตาม ว่า บิด นี้ นาง บ๋อยบ๋อย นาง จี้ฮือ นาง ฮอง
 หุ่น นาง เลี้ยวดูยให้ การ ยืน ยืน เขา ว่า ท่าน ทำ กต อุบาย เขา นาง โปยเสง
 กงจู้ มา ปดอม เป็น นาง ฮองเกี้ยว บุตร สาว ท่าน ให้ ทำ ร้าย เฟ่งไซ อ่อง
 จริง ๆ ไม่ ให้ รับ เสีย โดย คดี เอี้ยเทา ให้ การ บัด คดี เสีย ไม่ รับ ยืน คำ อยู่
 ว่า ข้าพเจ้า ไม่ ได้ ทำ กต อุบาย ซึ่ง ผู้ ตาย นั้น คือ นาง ฮองเกี้ยว บุตร สาว
 ข้าพเจ้า จริง ๆ เปาเสงกู่ เห็น เอี้ยเทา ไม่ รับ จึง คิด ว่า ถึง จะ ชัก ฟอก ได้
 ตาม สัก เท่าไร ที่ ไหน เอี้ยเทา จะ รับ ก็ คง จะ บัด คดี เสีย อย่าง เดียว ด้วย
 เอี้ยเทา เห็น ว่า นาง โปยเสงกงจู้ ตาย ไป เสีย แล้ว จะ ต้อง ให้ คน ไป ชุด
 เขา ค่ำ มา พิจารณา แล้ว จะ เขา คดี นาง ฮองเกี้ยว ออก มา ให้ เห็น
 ประจักษ์ ว่า เอี้ยเทา แต่ง กต อุบาย ให้ นาง โปยเสงกงจู้ ปดอม เป็น นาง
 ฮองเกี้ยว ไป ทำ ร้าย เฟ่งไซ อ่อง อันนี้ อัน การ จะ ให้ ชุด ค่ำ นั้น เป็น สำคัญ
 อยู่ ซึ่ง จะ ใช้ ให้ คน ไป ชุด เขา ตาม อ่าเพอใจ นั้น ไม่ ได้ จะ ต้อง กราบ
 พุด ให้ ทวง ทราบ ก่อน จึง จะ ได้ คิด แล้ว เปาเสงกู่ จึง ให้ คน พา คดี เอี้ยเทา
 ไปคุม ไร่ ดัง เก่า

วันนี้ รุ่งขึ้น เวลาเช้า เปาเตงถู ก็เข้าไป ใน พระราชวัง วันนี้ พระเจ้า
 ซ้องยินจงฮ่องเต้ เสด็จ ออก ทอดพระเนตร เห็น เปาเตงถู จึง ตรัสถาม ว่า
 ความ เข้มเทา กับ เฟ่งไซฮ่อง่น ท่าน ข้าราชการ ได้ ความ จริง ยัง ไรม้าง
 เปาเตงถู กราบ ทูล ซึ่ง ข้าราชการ ได้ ความ จริง ถวาย พระเจ้าซ้องยินจงฮ่องเต้
 ทรง ทราบ ทุก ประการ แล้ว จึง กราบ ทูล ว่า ข้าพเจ้า จะ ขอ ไป ชุก ศพ
 บุตรสาว เข้มเทา ซึ่ง เขา ไปฝัง ไว้ นั้น มา พิจารณา ให้ เห็น ความ จริง
 พระเจ้าซ้องยินจงฮ่องเต้ โปรด ให้ เปาเตงถู ไป

เปาเตงถู จึง ให้ คน ใช้ ไป เอา ศพ เข้มเทา มา แล้ว พา ไป ที่ ฝัง ศพ ด้วย
 กัน จึง ให้ คน ชุก ขึ้น แล้ว เบ็ด หีบ ซึ่ง ฝัง ศพ นั้น ออก ทราบ ศพ ก็ ยัง
 ไม่ เห็น เลย ด้วย เบน ระดู หน้า เปาเตงถู จึง ถาม เข้มเทา ว่า นี้ ศพ ผู้ ไต
 เข้มเทา ก็ ยัง พุด ยืนยัน คำ อธิบาย ว่า ศพ นาง ฮองเกี้ยว บุตร ข้าพเจ้า เปาเตงถู เห็น
 หู ศพ นั้น มี รอย เจาะ เป็น เก้า แห่ง ก็ รู้สึก ว่า เป็น คน ชาว เมือง ไชหยง
 จึง ให้ เข้มเทา ดู โยม หู แล้ว ถาม ว่า คน ใน เมือง เบียนเหลียง นั้น เจาะ หู
 เก้า แห่ง มี บ้าง ฤ เข้มเทา จึง ว่า อัน ศพ นี้ เป็น ศพ บุตรสาว ข้าพเจ้า แต่
 ซึ่ง เจาะ หู เก้า แห่ง นั้น ผู้ ไต จะ ทำ อย่างไร ข้าพเจ้า ไม่ ทราบ เมื่อ เขา ศพ
 มา ฝัง นั้น ข้าพเจ้า ไม่ ได้ มา ด้วย เปาเตงถู จึง ให้ คน ไป เอา ฮาดูช ซึ่ง นาง
 ไปยเตงกงจู่ จะ ทำ ร้าย เฟ่งไซฮ่อง่น มา พิจารณา รูป นั้น ก็ ผิด กับ ฮาดูช
 ที่ ชาว เมือง เบียนเหลียง ใช้ แล้ว ก็ ให้ เข้มเทา ดู จึง ถาม ว่า ฮาดูช เช่น นี้ ชาว
 เมือง เบียนเหลียง เขา ใช้ มี บ้าง ฤ เข้มเทา ว่า ฮาดูช นี้ เป็น ของ ชาว เมือง
 อื่น ก็ จริง แต่ เฟ่งไซฮ่อง่น จะ เอา ที่ เห็น มา ข้าพเจ้า ก็ ไม่ ทราบ เปาเตง
 ถู จึง ตก ตรอง ว่า ซึ่ง จะ ข้าราชการ เข้มเทา อยู่ อย่าง นี้ ที่ ไหน จะ รับ คง นิด
 พัด ไป ต่าง ๆ ค่อ การ ถึง คัด แท้ แล้ว จึง จะ รับ จำ จะ ต้อง เอา ตัว ไป
 ข้าราชการ ที่ บ้าน ให้ รับ จึง ได้ คิด แล้ว จึง พุด กับ เข้มเทา ว่า ไป ข้าราชการ ที่
 บ้าน เรา เกิด พุด แล้ว เปาเตงถู ก็ พา เข้มเทา กลับ มา บ้าน จึง พุด กับ
 เข้มเทา ว่า ท่าน อย่า ทำใจ แขง ไป เลย ให้ รับ เสีย แต่ โดย ต่ เกิด เข้มเทา

ก็ไม่รับ เปาเตงถู จึงให้คน ไปเอา คิว หมิง สี คน นั้น มาให้ นั่ง ตรง หน้า
 เอี้ยเทา แล้ว ถาม ว่า หมิง สี คน นี้ ท่าน รู้จัก ฤา ไม่ เอี้ยเทา ว่า ข้าพเจ้า
 รู้จัก เปาเตงถู จึง ถาม หมิง ทั้ง สี ว่า เดิม เหตุ เป็น อย่างไร ให้ ว่า ตาม จริง
 หมิง ทั้ง สี นั้น ก็ บอก ความ ตาม ซึ่ง ให้ การ ไว้ กับ เปาเตงถู ทุก ประการ
 เปาเตงถู จึง ว่า หมิง ทั้ง สี เขา ยืน ยืน เขา อย่าง นี้ ท่าน จะ ว่า อะไร เอี้ยเทา
 ว่า ความ อัน นี้ ไม่ จริง ซึ่ง หมิง ทั้ง สี มา ว่า ตั้ง นี้ ด้วย รับ สิบบด เพ่งไซ
 อ่อง แดง ถ้อย คำ ให้ มา ว่า ทง นั้น เหตุใด ท่าน จึง มา ถาม ข้าพเจ้า แต่
 ฝ่ายเดียว ไม่ ถาม เพ่งไซ อ่อง บ้าง เปาเตงถู ว่า ความ เรื่อง นี้ ใช้ เรา จะ
 ถาม ท่าน ผู้ เดียว เมื่อ ไร แรก ขำระ ก็ ได้ ถาม ทั้ง สอง ฝ่าย แต่ เพ่งไซ อ่อง
 นั้น เขา ไม่มี ข้อ พิรุธ เรา จึง ไม่ ถาม อัน ศพ ซึ่ง ไป ชุก ขึ้น ดู ได้ เห็น
 ด้วย กัน นั้น เป็น ศพ ผู้ โดให้ บอก ไป ตาม จริง เอี้ยเทา ก็ ยืน คำ อยู่ ว่า
 ศพ นาง สอง เกี้ยว บุตร สาว ข้าพเจ้า เปาเตงถู จึง ให้ คน ไป เอา คิว นาง
 สอง เกี้ยว ออก มา แล้ว ถาม ว่า นี้ ใคร นาง สอง เกี้ยว บุตร สาว ท่าน ฤา มี
 ใช้ นาง นี้ รับ สิบบด เพ่งไซ อ่อง ด้วย ฤา เอี้ยเทา พอ แล เห็น นาง สอง เกี้ยว
 ก็ สิ้น สติ ไม่ รู้ ที่ จะ เอา อัน โด มา พุด แก่ ตัว ก็ รับ เป็น สัจ ทุก ข้อ แล้ว ว่า
 การ อัน นี้ ใช้ ว่า ข้าพเจ้า จะ คิด อ่าน เอง กอน นั้น หา มิ ได้ พังหอง เป็น ต้น
 คิด เขา นาง โปยเตงกง จู บุตร เจ้า เมือง ไชยหง ซึ่ง เป็น ภรรยา เฮกหัด มา
 ให้ ข้าพเจ้า เอา ไว้ ให้ ปลดอม เป็น นาง สอง เกี้ยว แล้ว จึง ได้ ให้ มา เป็น
 ภรรยา เพ่งไซ อ่อง การ อัน นี้ ข้าพเจ้า ไม่ ได้ คิด ทำ เอง เลย เพราะ ด้วย
 พังหอง ทง นั้น เพ่งไซ อ่อง นั้น อยู่ ที่ นั้น ครั้น ได้ พัง จึง รู้ ว่า นาง โปยเตงกง
 จู ซึ่ง ข้า เสีย นั้น เป็น ภรรยา เฮกหัด ที่ ตาย เมื่อ ครั้ง ไป ตี เมือง ไชยหง
 คิด ตาม มา แก่ แค้น แทน เฮกหัด ผู้ ผู้

ฝ่าย เปาเตงถู ครั้น เอี้ยเทา รับ เป็น สัจ ชัด ถึง พังหอง จึง สั่ง ให้ เตี้ย
 เหลง เคี้ยเข้า ไป เชิญ ตัว พังหอง มา เคี้ยเหลง เคี้ยเข้า ก็ คำนับ รับ คำ สั่ง
 ไป หา พังหอง แล้ว บอก ว่า เปาเตงถู ให้ ข้าพเจ้า มา เชิญ ท่าน ไป บ้าน

พังหอง ได้ พัง ทวาด เขา แล้ว ว่า คัวเรา เป็น ขุนนาง ผู้ใหญ่ ไม่ควร ท
 เปาเตงถู จะ เรียก คัวเรา ไป ชอบ แต่ เปาเตงถู มาหา เรา จึง จะ ควร
 เมื่อ เปาเตงถู ถ้อยคำ ไม่ มาหา เรา ถ้า มี กิจ ชุระ สิ่ง ไร จึง ไป พบ พุด กัน
 ใน พระราช วัง เมื่อ เวลา คอย เฝ้า เกิด เตี้ยเหตง เตี้ยเข้า ก็ ถลัน มา บอก
 ความ กับ เปาเตงถู ตาม พังหอง ว่า ทุก ประการ เปาเตงถู ได้ พัง ก็ มี ได้
 ว่า ประการใด จึง ตั้ง ให้ ได้ มี ยน เขียน เขา ถ้อย คำ หยิง คน ไซ ซึ่ง เขียน เทา
 ให้ มา ด้วย กับ นาง โปยเตงกงจู้ แล ถ้อย คำ นาง ชองเกี้ยว เขียน เทา ซึ่ง ให้
 การ รับ เปน สัจ ได้ แล้ว ก็ ปลดปล่อย คัว หยิง คน ไซ ทั้ง ดี กับ นาง ชองเกี้ยว ไป
 เฟงไซ อ่อง นั้น ก็ ให้ ถลัน ไป บ้าน เขา แต่ คัว เขียน เทา ได้ นาง ชองเกี้ยว ครั้น
 ไป ถึง บ้าน จึง เข้า ไป หา มารดา แล้ว พุด ว่า ความ เรื่อง นี้ เติม บิดา ก็ ยัง
 ไม่ รับ แต่ เปาเตงถู นอก กับ ข้าพเจ้า ว่า บิดา รับ เปน สัจ แล้ว ข้าพเจ้า
 ก็ คิด ว่า บิดา รับ กับ เขา ก็ ค้าง รับ ไป ตาม จริง ครั้น รับ เขา แล้ว จึง ได้
 รู้ ว่า เสีย กต เปาเตงถู การ อัน นี้ ข้าพเจ้า ผิด นึก หนา มารดา จึง ว่า แต่ เติม
 เรา ก็ ได้ ห้าม ปราบ บิดา เจ้า หตาย ครั้ง เขา ก็ ไม่ พัง จึง ได้ พา กัน มี
 ความ ผิด เพราะ เชื่อ พัง พังหอง ไหน ๆ ก็ ได้ ผิด แล้ว สุดท้าย พระเจ้า ชอง
 ยินจง ชองเต๋ จะ ทรง พระ กรุณา โปรด

ฝ่าย พังหอง จึง ตก ทรง ว่า ความ เรื่อง เฟงไซ อ่อง เหน เขียน เทา จะ
 รับ เปน สัจ ชัด ทอด พาด พิง มา ถึง เรา เปน มัน คง เปาเตงถู จึง ได้ ให้ คน
 มา หา คัว ครั้น จะ นั่ง นอนใจ อยู่ ก็ ไม่ได้ จะ ต้อง เข้า ไป ใน พระราช วัง
 ข้าง ใน หา นาง พังกุยฮุย บอก เล่า ความ ให้ รู้ จะ ได้ ช่วย ทราบ ทูต แก่ ไช
 ปลด เบื้อง ให้ พ้น ความ ผิด คิด แล้ว พังหอง ก็ เข้า ไป ใน พระราช วัง
 ครั้น ถึง จึง ให้ หยิง เจ้า พนังงาน พา เข้า ไป หา นาง พังกุยฮุย ๆ เหน บิดา ก็
 ออก มา รับ เหยิญ ให้ นั่ง ที่สมควร แล้ว จึง ถาม ว่า บิดา มา ด้วย ชุระ สิ่ง ไດ
 พังหอง ครั้น จะ บอก ความ ก็ เหน หยิง คน ไซ นั้น อยู่ ไกล เคียง หตาย คน
 จึง ขยิบ ตา ให้ หน้า นาง พังกุยฮุย รู้ ใน ที่ ก็ ขับ ส่าว ไซ ออก ไป เสีย ให้ ห้าง

พั้งหอง ก็เล่า ความ ซึ่ง คิด กล หมาย ให้ นาง โปยเตงกงจู้ ปดอม เปน บุคร
 ล่าว เอี้ยเทา จน รับ ตั้ง ให้ เปาเตงถุ ขำระ เอี้ยเทา รับ เปน ลัก ชัด ถึง คิว
 ให้ นาง พั้งกุยฮุ่ย พั้ง ทุก ประการ แต่ ว่า ครั้ง นี้ ไม่ เหน ใคร ที่ จะ ช่วย แก่
 ไซ ให้ พ้น จาก ความ ผิด ได้ บิดา เหน ฮยู่ แต่ เจ้า ผู้ เดียว เท่า นี้ จึง ช่วย
 ส้มเคราะห์ บิดา ด้วย เกิด

นาง พั้งกุยฮุ่ย ได้ พั้ง จึง ว่า อัน เฟงไซ ฮอง นั้น เขาก็ ไม่ได้ ทำ สิ่งใด
 ให้ ได้ ความ เจ็บ แค้น มาก มาย ไม่ ควร ที่ จะ คิด ทำร้าย ตั้ง ผดาญ เขา
 ให้ ได้ ความ ผิด เปลา ๆ ทุก วัน นี้ บิดา ก็ มีความ สุข สบาย ฮยู่ แล้ว ไม่
 ควร จะ หา ทุกข์ ได้ คิว ตง แต่ นี้ ไป บิดา ฮยู่ ได้ ทำ กว เช่น นี้ ต่อ ไป
 อิก เหย อัน ความ เรื่อง นี้ ข้าพเจ้า ก็ จะ ช่วย แก่ ไซ ให้ บิดา พ้น จาก ผิด
 ฮยู่ ได้ วิคก ทุกข์ รัฮอน ไป เหย พั้งหอง ได้ พั้ง ก็ ดีใจ ตา นาง พั้งกุยฮุ่ย
 กลับ มา ม้าน ครั้น เวลา คำ พระเจ้าซ่งยินจงฮองเค้ เสด็จ ไป ที่ เก่ง นาง
 พั้งกุยฮุ่ย ๆ เหน พระเจ้าซ่งยินจงฮองเค้ มา ก็ ออก ไป รับ เสด็จ เข้า ไป
 ใน เก่ง แล้ว จึง ให้ นาง พนังงาน เขิญ เครื่อง โต๊ะ เข้า ไป ถวาย ตาม เคย
 มา แต่ ก่อน ครั้น พระเจ้าซ่งยินจงฮองเค้ เข้า ที่ เสวย นาง พั้งกุยฮุ่ย ก็
 รับ สุรา คอย ถวาย พระเจ้าซ่งยินจงฮองเค้ เสวย พดาง ก็ ครวี้ ปราได้
 ด้วย นาง พั้งกุยฮุ่ย เปน ที่ สบาย นาง พั้งกุยฮุ่ย เหน ได้ ที่ จึง แกล้ง มารษา
 ทำ หน้า ให้ ว่า โศก น้ำ ตา ไหล พระเจ้าซ่งยินจงฮองเค้ ทอด พระเนตร เหน
 ตั้ง นั้น จึง ครวี้ ถาม ว่า เจ้า เจ็บ ไซ ทุกข์ รัฮอน ถึง ไว ฤ ดู หน้า ไม่ สบาย
 นาง พั้งกุยฮุ่ย จึง กราบ ทูล ว่า ทุก วัน นี้ พระองค์ ทรง พระเมตตา ชุบเลี้ยง
 ข้าพเจ้า ให้ มี ความ สุข แต่ โปรด พั้งหอง ผู้ บิดา ข้าพเจ้า ให้ มี ยศ ใหญ่
 นั้น พระเดช พระคุณ หา ที่ สุด มิ ได้ ทุก วัน นี้ บ้าน เมือง ก็ เปน ปกติ ไม่
 มี ที่ พัก ศึก ราษฎร ได้ ทำ มา หา กิน เปน สุข สบาย แต่ บิดา ข้าพเจ้า เปน คน
 ชะรา จะ บังคับ บัญชา กิจ ราชการ บ้าน เมือง ก็ ผิด ๆ ถูก ๆ เค็ดิบ เค็ดิม ข้า
 พเจ้า มี ความ วิคก กตวั จะ ผิด ลง ใน ราชการ ชื่อ เสี่ยง ก็ จะ พากัน เสี่ยง ไป

จะขอรับพระราชทาน ให้บิดา กราบ ถวายบังคม ตา ออก จาก ราชการ
 กลับ ไป ชย์บ้าน ตาม เดิม พระเจ้าซ็องยินจงฮ่องเต้ ได้ ทรง พัง จึง ตรัส ว่า
 บิดา เจ้า ก็ ยัง ไม่ สู่ชรา นึก จะ ขอ ตา ออก เดี่ยว จาก ราชการ ทำให้ อยู่
 ไป เกิด จะ วิตก อันใด กับ การ เล็ก น้อย เรา ก็ นับถือ บิดา เจ้า ว่า เป็น ผู้
 ใหญ่ ถึง จะ มีความ ผิด บ้าง เราก็ ให้ ะโยย ไม่เอา โทษ เจ้า อย่า วิตก
 ทุกข์ ร้อน ด้วย บิดา เดย นาง พังกุยฮุย ได้ พัง รับ สั่ง ก็ มีความ ยินดี จึง วัน
 สุรา ถวาย ครั้น พระเจ้าซ็องยินจงฮ่องเต้ เสด็จ โดย โตะ แล้ว ก็ ตรัส ปราย ได้
 สัพยอก หยอก เอ็น กับ นาง พังกุยฮุย จน ได้ เวลา ก็ เสด็จ เข้า สู่ที่ มั่นทม
 ครั้น รุ่งขึ้น เข้า เสด็จ ออก ที่ ว่า ราชการ พร้อม ด้วย ขุนนาง เผ้า อยู่
 เป็น ตำตัม

ขณะนั้น เปาเตงกุง จึง เอา เรือง รวด เข้า ไป ถวาย ใน เรือง รวด นั้น เป็น
 ใจ ความ ว่า ได้ ถาม หมิง ทัง ลี ซึ่ง เอี้ยเทา ให้ มา อยู่ บ้าน เพ่งไซของ นั้น
 ให้ การ รับ เป็น ลี้ ว่า นาง โปยเตงกุงจิ๋ มุตร เจ้า เมือง ไซหยง ภรรยา
 เสกหลี แต่ง คู่ เป็น ชาย ปรดอม เข้า อยู่ ใน ทหาร กองทัพ เพ่งไซของ คิด
 ตาม เข้า มา จน ถึง เมือง เปียนเหลียง เข้า สำนักนี้ อยู่ กับ พังหอง ๆ คบ คิด
 กับ เอี้ยเทา แต่ง กต อุบาย ให้ นาง โปยเตงกุงจิ๋ ปรดอม เป็น นาง ช่องเกี้ยว
 มุตร เอี้ยเทา มา ทำร้าย เพ่งไซของ แล ได้ ให้ คน ชุต คัพ นาง โปยเตงกุงจิ๋
 มา พิจารณา เห็น หู มี รอย เจาะ เป็น แก้ว แห่ง เขา แบ่ง ปิด ไว้ ความ เรื่อง
 นี้ ถ้า จะ ว่า ไป ก็ ผิด ด้วย กัน ทั้ง นั้น คดี เพ่งไซของ พระองค์ ได้ ชุบเลี้ยง
 ตั้ง แต่ง ให้ เป็น ถึง แม่ทัพ ถือ อาญา สิริธิ์ ออก ไป เหตุใด จึง ประมาท ไม่
 เอาใจใส่ ตรวจ ตรา ตู แต่ ผู้คน ใน กองทัพ ให้ นาง โปยเตงกุงจิ๋ ปรดอม เข้า
 มา จน ถึง เมือง เปียนเหลียง ข้อ นี้ เมื่อ นาง โปยเตงกุงจิ๋ ทำร้าย ทำไม่
 จึง ไม่จับ เขา คดี ได้ จะ ได้ ชำระ ชัก ถาม เขา ความ เพ่งไซของ มา ซ้ำ เสีย
 ด้วย โท โส่ ขุน เดี่ยว ตั้ง นี้ ไม่ชอบ มีความ ผิด อยู่ คดี พังหอง คบ คำ กับ
 คน ต่าง เมือง แต่ง กต อุบาย ให้ นาง โปยเตงกุงจิ๋ ปรดอม มา ทำร้าย

เพ่งไซ้ฮ่อง นน ขอ น ฅกรวจ ฅนั้ พังหอง มี ความ ผิดใหญ่ เอี้ยเทา เต้า เซื่อ
 พัง พังหอง ฅนนะ นำ เสิ้ม สอนให้ ทำ กถ อูมาย ตั้ง นั้ เอี้ยเทา มี ความ ผิด
 มาก ชุยสิน กับ บุนงวนนั้ กั้ ผู้ เป็น ตระธา การ กั้ หยาย ซ้า ไม่ พิจารณา ตู
 แถ ซาก ศัพ ให้ เตอียัด ว่า จะ เป็น ชาว เมือง เป็นนเหลียง ฅกุน เมือง ไหน
 มี สำคัญ เขา เจาะ หู กั้ น อย่ง ไร กั้ ไม่ รุ้ สัก แต่ ว่า ตู ศัพ เหน แถ กั้ ให้
 คน เขา ไม่ ผั่ง เสีย ขอ นั้ ชุยสิน กับ บุนงวนนั้ กั้ เขา แก่ ความ กั้ มี ความ ผิด
 เมื่อ เอี้ยเทา เข้า กราบ ทูต กับ พระองค์ ว่า จะ ยก นาง ช่องเกี้ยว มุตร สาว ให้
 เพ่งไซ้ฮ่อง พระองค์ นั้ กั้ ไม่ ทรง ดับ สอน ใต้ เติง ใต้ ถาม ตู ให้ รุ้ ชาติ ว่า
 จะ เป็น นาง ช่องเกี้ยว มุตร สาว เอี้ยเทา จริง ฅกุน มิ ไร กั้ ไม่ รุ้ ทรง เหน คั้
 ไป ด้วย กับ เอี้ยเทา จน เกิด ความ ชื่น ตั้ง นั้ พระองค์ มี ความ ผิด พระเจ้าช้อง
 ยินจงฮ่องเต้ ทรง ทอด พระเนตร เรือง รวด ทราบ ดั้น ทก ข้อ แถ้ว จึง ตรัส
 ถาม พังหอง ว่า คัด ทาน คม คิด กับ เอี้ยเทา ให้ นาง โปยเตงกงจู้ ปดอม มา
 ทำร้าย เพ่งไซ้ฮ่อง ตั้ง นั้ ทาน จะ ว่า กระไร พังหอง กราบ ทูต ว่า ซ้าพเจ้า มี
 ความ ผิด สุก แถ้ว แต่ จะ ไปรด พระเจ้าช้อง ยินจงฮ่องเต้ แต่ ได้ ทรง พัง กั้ มิ
 ได้ ตรัส ประการใด จึง ทรง พระราช คำไว้ ว่า ความ เรือง นั้ เป็น เพราะ
 พังหอง คน เดียว ครัน จะ ทำ โทษ กั้ ได้ ให้ อโภย พังหอง ไว้ กับ นาง
 พังกุยฮุย เสีย แถ้ว ไม่ รุ้ ที่ จะ ทำ ประการใด จึง ตรัส ถาม เปาเตงถู ว่า
 ใน เรือง รวด นั้ ทาน กั้ ยก ข้อ ผิด เรา จะ มี โทษ สัก เพียง ไร ให้ ว่า ไป เปา
 เตงถู จึง กราบ ทูต ว่า พระองค์ เป็น กระทบ ฅน ปรระเสริชู้ ซ้าพเจ้า เป็น
 แต่ ชุนนาง ไม่ ควร ที่ จะ ชำระ คัดสิน ปรับ โทษ พระองค์ ได้ พระองค์ มี ความ
 ผิด ประการใด กั้ จึง ทรง คัดสิน ปรับ โทษ ของ พระองค์ เกิด พระเจ้าช้อง ยิน
 จงฮ่องเต้ ได้ ทรง พัง จึง ตรัส ว่า ความ เรือง นั้ เหลด ใตส จะ ว่า ไป กั้ ผิด
 ด้วย กั้ น ทั้ง นั้ ไหน ๆ นาง โปยเตงกงจู้ กั้ ตาย ไป แถ้ว เด็ก กั้ เสีย เกิด
 อย่า ชำระ ต่อ ไม่ อีก เลย ทรง ตรัส ตั้ง นั้ แถ้ว กั้ เสด็จ เข้า ช้าง ใน พัง

โหงวจึงพูดกับ เปาเตงกุก ว่า ท่าน ขำระ ความ เรือง นี้ ดันัก มีคุณ กับ ข้า
 พเจ้า เป็น อัน มาก นี้ หาก ว่า พระเจ้าซ้องยินจงฮ่องเต้ ยัง ทรง พระเมตตา
 จะ ฐมเสียง ต่อ ไป หาก ไม่ ก็ คง ยับ ตง ด้วย มือ ท่าน เป็น เคียง แท้ เปา
 เตงกุก ได้ พัง พังโหง พุดจาเสียด สี่ ก็ โกรธ จึง ว่า ผู้ ซึ่ง เป็น ข้า ราชการ
 ใน แผ่นดิน นั้น มี หลาย อย่าง ตาง คน คุ รูป ร้าง หน้า ตา เป็น มนุษย์
 แต่ น้ำ ใจ เป็น สัตว์ เดรัจฉาน คิด แต่ กำจัด ต้าง ฆตายุ ผู้ ซึ่ง มีคุณ ต่อ
 แผ่นดิน อัน ตัว ท่าน ทุก วัน นี้ ถือ อานาจ นาง พังกุกสุย บุตร สาว ว่า เป็น
 คน ไปรด ปราณ จะ ทำ การ สิ่ง ไร ก็ ไม่ กัด ความ ผิด คิด อยา แก่ มนุษย์
 ทั้ง หลาย อุดาห์ ทำ เช่น นี้ ให้ เนือง ๆ เกิด คง จะ ได้ เหน้ คม อาวุธ สัก
 เวลา หนึ่ง พังโหง ได้ พัง เปาเตงกุก พุด ดัง นั้น มิ ได้ ได้ ตอบ ประการ ไต
 ก็ กัด มา บ้าน

ฝ่าย เพงไฮ้ออง ก็ ไป แจ้ง ความ ตาม ซึ่ง เปาเตงกุก ภาย เรือง รวอ มี
 วับ ตั้ง ให้ เต็ก แด้ว กน เสี้ย ให้ มารดา แด นาง เตกไท่เข้า พัง ทุก ประการ
 นาง เมงตี้ ผู้ มารดา กับ นาง เตกไท่เข้า จึง ว่า พังโหง คิด ทำร้าย กับ เจ้า ถึง
 เพียง นี้ แด้ว ก็ ยัง ไม่ มี ความ ผิด ด้วย นาง พังกุกสุย บุตร สาว นั้น เป็น คน
 ไปรด ปราณ เจ้า จะ ทำ ราชการ ต่อ ไป ข้าง น้า จง อุดาห์ ระวัง ตัว ให้ มาก
 อยา ประมาท แก่ สัตว์

ฝ่าย พวก ทหาร เพงไฮ้ออง ครั้น แจ้ง ความ ว่า เปาเตงกุก ขำระ ได้ ความ
 จริง ว่า พังโหง เป็น ต้น เหตุ ทำ กต อกุบาย ให้ นาง ไปยเตงกุก มา ทำร้าย
 เพงไฮ้ออง ผู้ เป็น นาย พระเจ้าซ้องยินจงฮ่องเต้ วับ ตั้ง ให้ ยก เสี้ย ไม่ ทำ
 โทษ พังโหง ทหาร ทั้งปวง ต่าง คน ก็ ว่า พระเจ้าซ้องยินจงฮ่องเต้ ไม่ ตัง
 อยุ่ ใน ยุติธรรม คน ประพฤติ การ เช่น นี้ ควร จะ เอา ไว้ ใน แผ่นดิน ได้ ฤ
 เพงไฮ้ออง มี คุณ ต่อ แผ่นดิน เป็น อัน มาก ไม่ ควร ที่ จะ มา คิด ต้าง ฆตายุ
 เสี้ย เตย พระเจ้าซ้องยินจงฮ่องเต้ เสียง คน เช่น นี้ ไว้ เหมือน จะ ไม่ ให้
 แผ่นดิน เป็น คู่ช เพงไฮ้ออง ได้ พัง จึง ว่า ท่าน อยา พุด ให้ ้อ อัง ไป เตย

หนึ่ง ๆ ออกใจ เสีย เกิด อัน คน ประพฤติ การ เช่น พังหอง แด้ว ก็ คง จะ ฉิบ
 หาย ลี้ก เวลว หนึ่ง เปน เทียง แท้ ถ้า ทำน พุด มาก ไป จะ มี ความ ผิด
 ทหาร ทังปวง ไต้ พัง เพงไซ อ่อง ห้าม ก็ หนึ่ง อยุ่

ฝ่าย นาง ชองเกี้ยว ครั้น ไป ถึง บ้าน จึง ตก ถรอง ว่า ความ อัน นี้ ก็
 ไต้ รับ เปน ลี้ก กับ เปาเตงถุ ทุก ข้อ ถ้า เปาเตงถุ นำ ข้อ ความ ขึ้น กราบ ทูล
 แด้ว ที่ โหน คิว เรา กับ มิตา จะ พ้น ความ ผิด คง จะ ตาย เปน แท้ เรา จะ ให้
 ตาย ด้วย พระราช อาญา ทำไม ช่า คิว ตาย เสีย ก่อน ดี กว่า คิด แด้ว ก็ เข้า
 ไป ใน ห้อง เรือน จึง เขียน หนังสือ โดลง ใ้ว ฅมบี หนึ่ง เปน ใจ ความ ว่า
 มิตา มารดา ไต้ เดียง ตู รัทษา ขำพเจ้า มา คง แค ยัง เปน ทารก จน เดิบใหญ่
 ก็ ยัง ไม่ ไต้ ฅนอง คุณ มิตา มารดา อุปมา เหมือน เดียง ตู เลื่อ ใ้ว ไม่
 ไต้ ใสร่าง ขำพเจ้า ขอ ตา ท่าน ทัง ฅอง คง แค นี้ ไป ท่าน ทัง ฅอง ไม่ ไต้
 เหน หน้า ขำพเจ้า ค่อ ไป อีก แด้ว ถ้า หยาก จะ เหน หน้า ขำพเจ้า ก็ คง ไป
 ตู ที่ เมือง ฅี เกิด ครั้น ทำ หนังสือ เปน คำ โดลง เสร็จ แด้ว ก็ ผูก คอ ตาย
 เสีย ใน ห้อง เรือน นัน

ฝ่าย เปาเตงถุ ครั้น รับ ลั้ง ด้วย เรือง ความ ซึ่ง ขำระ ให้ เลิก กัน แด้ว ก็
 ปลตอย คิว เอี้ยเทา ไป บ้าน ครั้น ถึง จึง เฒ่า ความ ตาม ซึ่ง เปาเตงถุ ขำระ
 แด รับ ลั้ง ให้ เลิก กัน ไม่ ทำ ไทษ ให้ ภรรยา พัง ทุก ประการ

ขณะ นั้น มี ผู้ มา บอก ว่า นาง ชองเกี้ยว ผูก คอ ตาย เสีย แด้ว เอี้ยเทา
 กับ ภรรยา ก็ พา กัน ไป ตู ศพ นาง ชองเกี้ยว เหน หนังสือ เปน คำ โดลง เขียน
 ใ้ว อ่าน ตู รัทษาม ก็ รัอง ให้ เสร้ว ใส่ กว่ำ พรพรรณ ค่าง ๆ แด้ว ก็ เอา ศพ นาง
 ชองเกี้ยว ไป ฅั่ง เสีย ตาม ขบวน เข้ม เอี้ยเทา จึง ปลูกษา กับ ภรรยา ว่า
 อัน คิว เรา ซึ่ง มี ความ ผิด ทัง นี้ ก็ เพราะ คม กับ พังหอง คง แค วัน นี้ เรา
 ไม่ คม ค้ำ ฅมา คม ด้วย พังหอง ค่อ ไป อีก แด้ว ถ้า อยุ่ ใน ราชการ ก็ ฅอง
 ไป มา หา ฅชอม พอ กับ พังหอง ครั้น ชอม พอ กัน เข้า แด้ว จะ ฅัก นำ ให้
 ทำ แต่ การ ฅัว ความ ผิด ก็ จะ มา ถึง คิว เรา เหมือน ครั้น นี้ ครั้น จะ ไม่ คม

กำชอมพอทำเพิกเฉยเสียก็จะโกรธ คิดอ่านทำร้าย ด้วยอุปมายต่าง ๆ เหมือน อย่าง เพ่งไซอ่อง ประการหนึ่ง ตัวเราก็ ตก เป็น คิน ชั่ว มี ราคี เสีย แล้ว

เรานี้ก็ว่า จะหาความ สบาย ทูต ฑา ออก เสีย นอก ราชการ กลับ ไป อยู่บ้าน ตาม เดิม เจ้าจะเห็น ประการใด ภรรยา จึง ว่า ซึ่ง ท่าน คิด นั้น ดี แล้ว ครั้น รุ่ง ขึ้น เวลา เช้า เอี้ยเทา เข้า ไป เผ้า กรวย ทูต ฑา ขอบอก จาก ราชการ กลับ ไป อยู่บ้าน ตาม เดิม พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ จึง ทรง พระดำริห์ ว่า เอี้ยเทา มี ความ ผิด คิด หมาย กับ ขุนนาง ข้าราชการ จึง ได้ ฑา ออก จาก ที่ พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ก็โปรดให้ ออก จาก ราชการ เอี้ยเทา ก็ กรวย ถวาย บังคม ฑา กลับ มา บ้าน จิต เจง เส่เมียง อาหาร เก็บ รวบรวม ทวีพย สิ่ง ของ เสรีจ แล้ว ก็ ออก จาก เมือง เบียนเหลียง ไป อยู่ เมือง กังใต้ ตาม เดิม

ฝ่าย พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ได้ตั้ง ออก ที่ ว่า ราชการ พริ้ม ด้วย ขุนนาง ทั้งปวง จึง ตรัส ว่า เจ้า เมือง ไชหยง นี้ เดิม แคว้น ให้ จันเทียนอ่อง กับ จื่อเย่ ไช ยก กองทัพ มา ตี เมือง ซำกวน ก็ แคว้น ยับ เย็น ไป ครั้ง หนึ่ง แล้ว ให้ ดี เทกหลี ยก มา อีก ก็ ตาย จึง มา อ่อน น้อม ยอม สำนึกคิด ขึ้น กับ เมือง เบียนเหลียง ครั้น อยู่ มา ก็ กลับ แฉง เมือง ขึ้น อีก เรา จึง ให้ เพ่งไซอ่อง เป็น แม่ทัพ ออก ไป ได้สู้รบ กัน เป็น สามารถ เพ่งไซอ่อง ได้ฆ่า ทหาร เมือง ไชหยง ที่ มีฝีมือ เข้ม แรง เสีย ก็ หลาย คน แต่ ทหาร เสวก ก็ ตาย เสีย มากกว่า มาก เจ้า เมือง ไชหยง จึง อ่อน น้อม ยอม เป็น เมือง ขึ้น กับ เมือง เบียนเหลียง ถวายเครื่อง บรรณา การ กับ ชง สำหรับ เมือง มา ด้วย แล้ว เรา ก็ เห็น ว่า เจ้า เมือง ไชหยง เช็ด หลตาม ยำเกรง จะ ไม่คิด แฉง เมือง ค่อ ไป อีก ก็ เหตุใด จึง ได้ ไซ ให้ นาง ไปยงเกงงจุบุคร สาว ปดอม มา ทำร้าย เพ่งไซอ่อง ถึง เมือง เบียนเหลียง เรา ตกใจ ทรง ดู เห็น ว่า เจ้า เมือง ไชหยง ยัง ไม่ยอม โดย สุจริต คง จะคิด แฉง เมือง ขึ้น อีก เป็น มัน คง จึง ได้ คิด อุปมาย ใช้นัฏญา ให้ นาง ไปยงเกงงจุบุคร เข้า มา ทำร้าย เพ่ง

ไซฮ่อง ด้วยหมายใจว่าจะทำได้ โดยง่าย ไม่มีใครรู้เท่าทัน ครั้น
 จะแต่งให้ทหาร ยก กองทัพ ออก ไปปราบ อีก ก็จะได้ความลำบาก กับ
 ขูแกล้ง ทหาร แล อาณา ประชา ราษฎร ครั้น จะนิ่ง ไว้ ก็จะมี ใจ กำเริบ
 มาก ขึ้น ต้อง เขา ศพ นาง โปยเตงกงจู้ ส่ง ไป ให้เจ้าเมือง ไชยหง บอกร
 ความ ให้รู้ ว่า นาง โปยเตงกงจู้ ปลดอม เข้า ไป ในเมือง เมียนเหลียง จะ
 ทำร้าย เพ่งไซฮ่อง จับ ได้ฆ่า เสีย แล้ว เจ้าเมือง ไชยหง จะได้ ครั้น คร้าม
 เข็ด ขยาด ฝีมือ แล ฤทธิมัญญา ชาวเมือง เมียนเหลียง จึง จะมี ได้ คิด แชง
 เมือง ค่อ ไป ครั้น จะนิ่ง ไว้ ไม่ส่ง ศพ นาง โปยเตงกงจู้ ไป บอกร ความ ให้
 รู้ ก็ จะ หมิ่น ประมาท ว่า รู้ ไม่เท่า พระเจ้าซ่งยินจงต้องได้ ครดิ แล้ว จึง
 ถาม ขุนนาง ท่งปวง ว่า เรา คิด คัง นี้ ท่าน จะ เหน ประการใด ขุนนาง ท่งปวง
 จึง กราบ ทูล ว่า ซึ่ง พระองค์ ทรง คิด เหน นั้น ควร แล้ว พระเจ้าซ่งยินจง
 ต้องได้ ครดิ ตาม เพ่งไซฮ่อง ว่า อัน เมือง ไชยหง นั้น ท่าน ได้เคย ไป
 บัดนี้ เราจะ ส่ง ศพ นาง โปยเตงกงจู้ ไป ให้เจ้าเมือง ไชยหง จะได้ ผู้ใด
 คุม ไป ส่ง เพ่งไซฮ่อง จึง กราบ ทูล ว่า ซึ่ง จะ คุม ศพ นาง โปยเตงกงจู้ ไป
 เมือง ไชยหง นั้น ข้าพเจ้า เหน ว่า เคยตง ควร จะ คุม ศพ นาง โปยเตงกงจู้
 ไป ส่ง เจ้าเมือง ไชยหง ได้ ด้วย เคยตง คน นี้ ใจ สัจ ซื่อ มั่น คง แล้ว ก็ รั
 แห่ง หน ทาง ด้วย ได้เคย ไป ราชการ ทัพ กับ ข้าพเจ้า แล้ว พระเจ้าซ่ง
 ยินจงต้องได้ ทรง เหน ชอบ ด้วย จึง รับ สั่ง ให้เพ่งไซฮ่อง เป็นผู้จัด แจง
 เพ่งไซฮ่อง ก็ ถวายบังคม ตา กัดบับ มา บ้าน ให้หา ตัว เคยตง เข้า มา แล้ว
 บอก ว่า บัดนี้ มี รับ สั่ง ให้ท่าน คุม ศพ นาง โปยเตงกงจู้ ไป ส่ง เจ้าเมือง
 ไชยหง แต่เรา เหน ว่า ศพ นั้น ก็ เน่า เบอชย แล้ว ครั้น จะ เขา ไป ท่ง นั้น
 ก็ลำบาก ด้วย หน ทาง ซึ่ง จะ ไป รก เรี่ยว สับ ส่น มาก นัก ท่าน ก็ ย่อม
 เคย เหน แล้ว เราก็ ต้อง เมา เสีย ก่อน เก็บ เขา แต่ กระตุก ไป เหน จะ ค่อย
 ง่าย ไม่ สู้ลำบาก เคยตง ก็ เหน ชอบ ด้วย เพ่งไซฮ่อง จึง สั่ง ให้คน เมา ซาก
 ศพ นาง โปยเตงกงจู้ แล้ว ก็ ให้เก็บ เขา กระตุก ใส่ หีบ ถิ่น ญูแฉ ให้

เจ้าพนักงาน ทำหนังสือ รับ ตั้ง ฅบับ หนึ่ง เป็นใจ ความ ว่า เจ้าเมืองไซหยง
 แต่ง เครื่อง บรรณาการ มา อ่อน น้อม ยอม สำนึกกับ กับ เมือง เปียนเหลียง
 พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ก็มี พระไทย ยินดี ด้วย ทรง เห็น ว่า ทแกถั่ว ทหาร
 ไพร่ บ้าน พดเมือง จะ ได้ อยู่ เย็น เป็น สุข เหตุใด จึง ให้ นาง โปยเตงกงจี้
 ปลอม เข้า ไป ณเมือง เปียนเหลียง ทำร้ายเพงไซฮ่อง นี้ หาก ชาว เมือง
 เปียนเหลียง ประทอม ด้วย สักบัญญัติ สอด ต้อง รั้ ถึง จึง ทำร้าย ไม่ได้ บัด
 นี้ ประหาร ชีวิต เสีย แล้ว รั้ ตั้ง ให้ เคียงตง คุณ เขา แต่ กระจุก นาง โปยเตง
 กงจี้ มา ตั้ง ให้ ท่าน ทำ ศัพ มั่ง ใจ ตาม พวก พ้อง วงษวาน ครั้น ทำ หนังสือ
 เสร็จ แล้ว ก็ มอม หีบ ใต้ กระจุก นาง โปยเตงกงจี้ กับ หนังสือ รั้ ตั้ง ให้
 เคียงตง ๆ ก็ คำนับ รั้ หนังสือ แล้ว พา ทหาร แปร คน คุณ หีบ ใต้ กระจุก นาง
 โปยเตงกงจี้ ไป

ฝ่าย เพงไซฮ่อง ครั้น แต่ง ให้ เคียงตง คุณ หีบ ใต้ กระจุก นาง โปยเตงกงจี้
 ไป แล้ว จึง ไปหา นาง เมงตี้ ผู้เป็น มารดา ๆ จึง ว่า ทุก วัน นี้ พังทอง เป็น
 สัตว์ กับ เจ้า อยู่ อยู่ สำนึก ระวง ด้ว ให้ จง มาก เมื่อ นาง เมงตี้ หนึ่ง พุดจา อยู่ กับ
 เพงไซฮ่อง เจ้า พนักงาน ถือ หนังสือ รั้ ตั้ง มา ถึง เพงไซฮ่อง ๆ ก็ คำนับ
 รั้ หนังสือ เม็ด ฅนิก ออก อ่าน ได้ ความ ว่า นาง โปยไปกงจี้ มี ความ ชอบ
 เป็น อัน มาก ให้ เพงไซฮ่อง จัด ไป รั้ นาง โปยไปกงจี้ มา ไว้ ใน เมือง
 เปียนเหลียง ด้วย รั้ นี้ ก็ เป็น เทศกาล แต่ง ฅว จะ ไป เมือง เซียนเซียนก็ ก
 ได้ แล้ว เพงไซฮ่อง แจง ใน หนังสือ รั้ ตั้ง แล้ว ก็ แต่ง ให้ เล่าเซ่ง กับ
 หลี่หัง คุณ ทหาร ประมาณ สำน สิบ คน แล้ว ก็ ทำ หนังสือ เป็น ข้อ รั้ ตั้ง
 พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ไป ถึง นาง โปยไปกงจี้ ฅบับ หนึ่ง ถึง เซียนเซียน
 ก็ ก อ่ง ฅบับ หนึ่ง เป็นใจ ความ ว่า เทศเซ่ง ยก กองทัพ ไป ต่ เมือง ไซหยง
 มี ไชยชนะโปรดให้ เลื่อน ที่ เป็น เพงไซฮ่อง แล้ว นาง โปยไปกงจี้ ภรรยา
 เพงไซฮ่อง ทำ ศัก ถังคราม จน สำ เร็จ ก็ มี ความ ชอบ เป็น อัน มาก บัด นี้
 มี รั้ ตั้ง ให้ เล่าเซ่ง กับ หลี่หัง มา รั้ เข้า ไป ณเมือง เปียนเหลียง ครั้น ทำ

หนังสือ เดวีจ แล้ว เขา หนัก ส่งให้ เจ้าเซ่ง หลี่หัง รับ หนังสือ พา ทหาร ตาม
สืบ คน ไป เมือง เซียนเซียนก๊ก

ฝ่าย เตี้ยตง ครั้น ไป ถึง เมือง ไชหยง ก็ เข้าหา ขุนนาง เจ้า พนักงาน ให้
นำ หีบใส่ กระตุก นาง โปยเตงกงจู้ กับ หนังสือ รับ ส่ง เข้า ไป ให้ เจ้า เมือง
ไชหยง แล้ว ก็ ไป สำนักนี้ อยู่ที่ กงกวน เจ้า เมือง ไชหยง แจ้ง ใน หนังสือ
กับ ได้ เห็น หีบใส่ กระตุก นาง โปยเตงกงจู้ ผู้ บุตร ก็ ร้อง ให้ เสรีว่า โศก เสีย
ใจ เปน อัน มาก ครั้น ค่อย คดา ย ความ โศก แล้ว เจ้า เมือง ไชหยง จึง ให้
หา ขุนนาง ที่ ปกฤษา ทั้งปวง มา ประชุม พร้อม กัน ว่า บัด นี้ นาง โปยเตง
กงจู้ ซึ่ง รับ อาษา เรา ปลอม เข้า ไป ใน เมือง เบียนเหลียง ทำร้าย เตกเซง
นั้น ไม่ สำเร็จ เขา ซ้ำ คดา ย เสีย แล้ว เอา กระตุก ส่ง มา ให้ เรา กับ มี หนังสือ
มา ว่า กล่าว ให้ เรา ได้ ความ เจ็บ ฮาย เปน อัน มาก เดิม เมื่อ เรา ให้ นาง
โปยเตงกงจู้ ไป ก็ หมายถึง การ จะ สำเร็จ อย่าง เดียว จึง ได้ มี หนังสือ ไป
ถึง หัว เมือง โหญ่ น้อย ซึ่ง มี ทหาร เข้ม แขง ให้ ยก มา สมทบ กัน จะ ได้
ไป ตี เมือง เบียนเหลียง บัด นี้ การ ที่ จะ ก้าจัด เตกเซง ก็ ไม่ สำเร็จ กถับ
กดา ย ไป เช่น นี้ ทาน ทั้งปวง จะ คิด ฮาน ประการ ไค

ขณะ นั้น โคฟ้อของ ขุนนาง ผู้ โหญ่ จึง ว่า ใน เมือง เบียนเหลียง นั้น
มี ขุนนาง ผู้ โหญ่ คน หนึ่ง ชื่อ ฟังหอง เปน คู่ สาเหตุ ซึ่ง ชัง กับ เตกเซง นัก
เมื่อ นาง โปยเตงกงจู้ ปลอม เข้า ไป ใน เมือง เบียนเหลียง นั้น ก็ ไป หา ฟัง
หอง ให้ ช่วย คิด ฮาน ข้าพเจ้า เห็น ว่า เขา ของ ที่ ดี มี ราคา ต่าง ๆ มอบ ให้
กับ เตี้ยตง เปน เครื่อง ราช บรรณาการ แล้ว มี หนังสือ ไป ด้วย ฉบับ หนึ่ง
เปน เนื้อ ความ ว่า เดิม เมือง ไชหยง เปน ข้าศึก กับ เมือง เบียนเหลียง
ตั้งแต่ เตกเซง ยก ทัพ มา ก็ อ่อน น้อม ยอม ส้าพิภกดิ์ โดย สุจริต มิ ได้ คิด
แขง เมือง มา จน เดียว นี้ ซึ่ง นาง โปยเตงกงจู้ ปลอม เข้า ไป ใน เมือง เบียน
เหลียง จะ ทำร้าย เตกเซง แก่ แค้น แทน ส้ามี นั้น ข้าพเจ้า มิ ได้ ทราบ เตี้ยตง
นำ หีบใส่ กระตุก นาง โปยเตงกงจู้ มา ให้ จึง ได้ รู้ ความ ข้อ ซึ่ง นาง โปย

เตงกงจู้ ทำ การ ถ่วง เกิน นั้น ข้าพเจ้า มิ ได้ วั เหน เป็นใจ ด้วย พระองค์ อย่ำ
 ได้ มี ความ รังเกียจ ก็นาง เค็ดออบ แคลงใน ข้าพเจ้า เเตย ถ้า มี หนังสือ
 ว่า ไป ดัง นี้ พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ก็ จะ สิ้น ความ สง่ไสย หาย ชัด เคื่อง
 แล็ดจิ่ง จัด ของ ที่ ประหลาด ต่าง ๆ มี ราคา กับ หนังสือ ฉบบี้ หนึ่ง เป็น
 เนื้อ ความ ว่า ซึ่ง ให้ นาง โปยเตงกงจู้ ปลอดม เข้า มา ทำร้าย เทกเซง ทราบ
 ความ ว่า ท่าน ช่วย คิดอ่าน เขา เป็น ชูระ ข้าพเจ้า ชอบ คุณ ท่าน มาก นัก
 จิ่ง จัด สิ่ง ของ ได้ แดง ให้ เทกตั้งเห่งยี่คุม เข้า มา สิ้นของ คุณ ท่าน ด้วย เทก
 เซง ข่า นาง โปยเตงกงจู้ ผู้บุคร ข้าพเจ้า มีความ เจ็บ แค้น เป็น อัน มาก แต่
 เหลือ มัญญา ที่ จะ คิดอ่าน กำจัด เทกเซง ได้ เหน แต่ ท่าน ผู้ เดียว ซอ จง
 ได้ เหน แก่ ทาง ไม่ตรี มีความ เมตตาให้ จง มาก ถ้า แม้น สำเร็จ ดัง ความ
 ปราณา แล็ด ข้าพเจ้า จะ สิ้นของ คุณ ท่าน ให้ มาก อัน ชง สำหรับ เมือง
 ไชหยง ซึ่ง เทกเซง เขา มา นั้น เป็น ชง ทำเทียม ไม่ ไซ้ ของ จริง ท่าน
 จง ยก ความ ซ่อน ซั้น กราบ ทูลให้ ทรง ทราบ แล็ด เทกเซง ก็ จะ มี ความ
 ผิดโทษ ถึง ประหาร ชีวิต ถ้า มี หนังสือ ไป ถึง พงทอง ดัง นี้ พงทอง ก็ คง
 จะ รับ เป็น ชูระ แม้น เทกเซง ตาย แล็ดจิ่ง ยก กองทัพ ไป ตี เมือง เบียน
 เหลียง ก็ จะ ได้ โดยง่าย เจ้า เมือง ไชหยง ได้ พัง โศพ้อของ ว่า เป็น อุบาย
 ชอบกต อย่ เหน ตี ด้วย จิ่ง จัด แฉง สิ่งของ ที่ ดี มี ราคา เป็น เครื่อง บรรณา
 การ กับ หนังสือ ฉบบี้ หนึ่ง มอบให้ เคียดคง พา ไป ถวาย พระเจ้าซ่งยินจง
 ฮ่องเต้ เคียดคง รับ หนังสือ กับ เครื่อง บรรณา การ ออก เดิน มา ถึง เมือง
 เบียนเหลียง ก็ นำ ขึ้น ถวาย

พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ทอด พระเนตร เหน เครื่อง บรรณา การ กับ ได้
 ทรง ทราบ เรื่อง ความใน หนังสือ ซึ่ง เจ้า เมือง ไชหยง มี มา ทุก ประการ
 แล็ด ก็ ตี พระไทย สิ้น สง่ไสย

ฝ่าย เจ้า เมือง ไชหยง ครั้น เคียดคง กลับ ไป แล็ด จิ่ง จัด สิ่ง ของ ที่
 ประหลาด หดาย อย่ำ มอบให้ เทกตั้งเห่งยี่ กับ หนังสือ ฉบบี้ หนึ่ง แล็ด ตั้ง

กำขับ ว่า สิ่ง ของ กับ หนังสือ นี้ เจ้าจง เอา ไป ให้ กับ พังหอง อย่า ให้ ผู้ใด
 รู้ เตย เปน อัน ขาด แม้น ไป ใน กตาง-ทาง ถ้า มี ผู้ใด ถาม ก็ ให้ บอก ว่า
 นำ เครื่อง บรรณา การ มา แต่ เมือง ไชหยง จะ ไป ถวาย พระเจ้าซ่งยินจง
 ย่องเต้ เทกตั้งเหี้ย คำนี้ รับ คำ สิ่ง กับ สิ่ง ของ หนังสือ แล้ว ก็ ไป กับ คน
 ใช้ สอง คน ครั้น มา ถึง เมือง ซำกวน เปน ตำบล ต้น ทาง จะ เข้า ไป เมือง
 เมียนเหตียง ก็ ต้อง เข้าไป หา ซิ่งซิว ๆ จึง ถาม ว่า ท่าน มา แต่ ไหน เทก
 ตั้งเหี้ย ว่า มา แต่ เมือง ไชหยง จะ เข้า ไป เมือง เมียนเหตียง นำ เครื่อง
 ราช บรรณา การ เข้า ไป ถวาย พระเจ้าซ่งยินจง ย่องเต้ ซิ่งซิว ว่า เครื่อง
 ราช บรรณา การ นั้น เคยตง นำ เข้า ไป แล้ว นี้ เครื่อง บรรณา การ อะไร
 อีก เต้า เทกตั้งเหี้ยว่า เต็ม เจ้า เมือง ไชหยง จัด เครื่อง ราช-บรรณา การ
 มขอ ให้ เคยตง นำ เข้า มา ถวาย ครั้น เคยตง มา แล้ว เจ้า เมือง ไชหยง
 ตรึก ตรอง เห็น ว่า เครื่อง ราช บรรณา การ ยัง น้อย อย จะ ถวาย เพิ่ม เต็ม
 ให้ มาก ขึ้น อีก จึง ใช้ ให้ ซำพเจ้าคุม ตาม มา ซิ่งซิว ได้ ฟัง ก็ สัน ความ
 สงสัย ปล่อยให้ เทกตั้งเหี้ย เข้าไป ใน เมือง เมียนเหตียง ครั้น เทกตั้งเหี้ย
 มา ถึง แล้ว ก็ เข้า ไป หา พังหอง จึง เอา หนังสือ กับ หีบ ไม้ สิ่ง ของ ให้
 พังหอง ๆ หนึ่ง หนึ่ง ออก อ่าน ดู วิชา ความ แล้ว ก็ ยินดี เทกตั้งเหี้ย จึง เปิด หีบ
 ไม้ สิ่ง ของ ออก ให้ พังหอง ดู ใน หีบ นั้น มี ทองคำ สิบ ต้ม หนัก ต้ม ตะ ร้อย
 คำตั้ง รวม กัน เปน ทองคำ หนัก พัน คำตั้ง กับ ถ้วย แก้ว ไม้ หนึ่ง เรียก ว่า
 ดิวดีจิว กระเจก บาน หนึ่ง เรียก ว่า งวยฮั่วเกี้ย ดีตาม มี ต้น ฐาน เหมือน เจดีย์
 เรียก ว่า จุยเทียนทะ กับ พดอย เม็ด หนึ่ง เรียก ว่า แซจิวฮัก หยก ขาว ดี แห่ง
 บ้าน หยก ไม้ หนึ่ง พังหอง เห็น สิ่ง ของ ทั้ง นั้น ก็ มีความ ยินดี จึง ถาม
 ว่า สิ่ง ของ เหล่า นี้ ใช้ อย่างไร บ้าง เทกตั้งเหี้ย บอก ว่า ถ้วย แก้ว ที่ เรียก
 ว่า ดิวดีจิว นั้น ถ้า วัน สุรา ลงไป แล้ว ก็ ปรากฏ ประตุง คิง ว่า เตียง มะ โหรี
 กระเจก ที่ เรียก ว่า งวยฮั่วเกี้ย นั้น ถ้า แม้น เวลาค กตาง คืน เปน พระจันทร์

เต็ม บริเวณ แต่อากาศ นั้น เปน พยับ มัว นิด ไม่แจ่ม กระจ่าง เอา กระ
 จก นี้ ต้อง เข้า ที่ ไหน ที่ ไค ที่ นั้น ก็ สว่าง เหมือน อย่าง เต็ม หาย เปน
 ปกติ ดิถี ที่ ต้นฐาน เหมือน เจดีย์ เรียก ว่า ชุยเซียมทะ นั้น ถ้า ใส่ ใน
 อ่าง น้ำ ที่ ร้อน เทลง ไป ใน กระถาง แดง น้ำ ร้อน นั้น อาจ เปน สุรา ไป ได้
 ถ้า แม้น กิน เข้า ไป เมามาก ยิ่ง กว่า สุรา ตาม ธรรมเนียม เมามาก ถึง สดบ
 ไป ได้ ก็ มี บ้าง พังทอง จึง ถาม ว่า แม้น กิน เข้า ไป เมาก ถึง นั้น แล้ว จะ เขา
 อะไร แก้ว เทกตั้งเหี้ย ว่า ให้ เอา พดอย ที่ เรียก ว่า แซจิวคู๋ อม แล้ว ก็ อาจ
 หาย เมามาก เปน ปกติ ได้ทันที พังทอง ได้ พัง เทกตั้งเหี้ย พรรณา ชี้ แจง
 ดิ่ง ของ ซึ่ง เขา มา ให้ มี คุณ วิเศษ ต่าง ๆ ก็ ดีใจ ยิ่ง นึก จึง ให้ คน ใช้ พา
 เทกตั้งเหี้ย กับ น้าว ส่ง คน ไป อยู่ เก่ง ใน ส่วน แล้ว ว่า คน ทั้ง สาม นี้ มา
 แต่ เมือง ซ่ากวน ซึ่ง ชิวไซ ให้ ถ้อ หนังสือ มา พังทอง พุด ดั่ง นี้ หัวใจ จะ มี
 ให้ คน ทั้ง สอง ส่ง ไสย

ฝ่าย พังปวยไฮ้ ผู้ บุตร ครั้น แจง ความ ว่า พังทอง คบ คำ ชาว เมือง
 ไชยหยง จึง ไป ห้าม ว่า ซึ่ง บิดา จะ คบ คำ กับ คน ต่าง เมือง นั้น ไม่ ชอบ
 นาน ไป ภายหน้า จะ เกิด ความ ผิด ชิน เจ้าพเจ้า ได้ เห็น เมื่อ คบ กับ นาง โปย
 เถงกงจู่ ครั้ง หนึ่ง แล้ว พังทอง ได้ พัง ก็ โกรธ จึง ตวาด ว่า ตัว เบน เด็ก ไม่
 ควร จะ มา ถอน ผู้ ใหญ่ พังปวยไฮ้ เห็น บิดา ขัด เคือง ก็ มิ ได้ ว่า ประการ
 ไค ต่อ ไป พังทอง จึง ตฤก ตรอง ว่า ธง ซึ่ง เพงไซ อ่อง เขา มา ถวาย นั้น
 เปน ธง ปลตอม ครั้น เราจะ เข้า ไป กราบ ทูล ให้ ทรง ทราบ ด้วย ถ้อย คำ
 เรา เอง ก็ ไม่ ชอบ ถอด จำ จะ ต้อง คิด อาน ให้ พระเจ้า ช้องยินจง ย่อง เค้ ทรง
 ทราบ ว่า เปน ธง ปลตอม ด้วย อุบาย จึง จะ ดี คิด แล้ว ก็ เข้า ไป ใน พระราช
 วัง ข้าง ใน หา นาง พังกงชุย ผู้ บุตร นาง พังกวยชุย เห็น พังทอง มา เจริญ ให้
 นิ่ง ที่ ส้มควร แล้ว ถาม ว่า บิดา มี ชุระ ดิ่ง ไ้ พังทอง ก็ เล่า ความ ตั้ง แต่
 เทกตั้งเหี้ย ถ้อ หนังสือ มา ให้ นาง พังกวยชุย พัง ทุก ประการ แล้ว ว่า เจ้า จง
 คิด อุบาย ให้ พระเจ้า ช้องยินจง ย่อง เค้ ทรง ทราบ ว่า เพงไซ อ่อง เขา ธง

ปลดอม มา นาง พังกุญษย์ จึง ว่า บิดา ก็ มี ชายุ มาก แล้ว ไม่ ควร จะ มา คิด
 ร้าย เพงไชยช่อง เมื่อ ครั้ง เขี่ยเทา ข้าพเจ้า ต้อง คิด อุบาย กราบ ทูล แก่ ไช
 จึง ได้ ไปรด ยกโทษให้ ครั้ง หนึ่ง แล้ว บิดายัง จะ ขึ้น ทำ คอช ไป อีก ข้า
 พเจ้า เหนไม่ ควร เลย พังทอง ได้ ฟัง นาง พังกุญษย์ ก็ นั่ง อ้น อยู่ จึง ถอน
 ใจใหญ่ แล้ว ว่า อ้น เพงไชยช่อง นั้น มี ข้อ ส่าเหตุ กับ เรา ฎก ซึ่ง มาก นั้ ถ้า
 เหม้น ไม่ คิด ทำตาย ต่าง เสีย แล้ว เขา ก็ คง จะ ปอง ทำร้าย เรา ถึง มุคร แด
 หถาน เปน เทียง แท้ ทุก วัน นี้ บิดา ก็ ไม่ เหนใคร จะ เปน ที่ ฟัง ได้ เหน แต่
 เจ้า ผู้ เดียว เมื่อ ไม่ เขา เปน รุระ แล้ว บิดา ก็ จะ ขอ ตา ออก เสีย จาก ที่
 ซึ่ง จะ ทำ ราชกรร ไป เหน จะ ไม่ พัน ความ ผิด เพงไชยช่อง เขา ก็ คง จะ
 คิด ร้าย ด้วย อุบาย ต่าง ๆ นาง พังกุญษย์ ได้ ฟัง พังทอง พูด ดัง นั้น ก็ ไม่ อาจ
 ขัด อธิฉนาไศรย จึง ถาม บิดา ว่า ชง ซึ่ง เพงไชยช่อง เขา มา ถวาย นั้น เปน
 ชง ปลดอม แน่ แล้ว ฎก บัด นี้ บิดา พยายาม จะ ให้ พระเจ้า ช้อง ยินจง ช้องเค้ ทรง
 ทราบ ว่า เปน ชง ปลดอม เท่านั้น แด ฎก พังทอง จึง ว่า มิ ไร ชุระ อะไร มาก
 มาย เปน แก่ แก่ ไช ไช บัญญา แต่ พอ ให้ พระเจ้า ช้อง ยินจง ช้องเค้ ทรง ทราบ
 ว่า เปน ชง ปลดอม เท่านั้น ครั้น บิดา จะ ตรง เข้า ไป กราบ ทูล ก็ เหน ไม่
 ชอบ กต จึง ได้ มา หา เจ้า นาง พังกุญษย์ ว่า ข้อ นั้น อย่า วิคก ข้าพเจ้า คง จะ
 คิด แก่ ไช ให้ ทราบ จง ได้ พังทอง ได้ ฟัง ก็ มี ความ ยินดี ตา นาง พังกุญษย์
 กต มา บ้าน

ครั้น เวลา ค่ำ พระเจ้า ช้อง ยินจง ช้องเค้ เสด็จ เข้า ไป ที่ เก่ง นาง พังกุญ
 ษย์ จึง ให้ นาง พนิกงาน เข็ม เครื่อง โตะ เข้า ไป ถวาย ตาม เคย พระเจ้า ช้อง
 ยินจง ช้องเค้ ก็ เสด็จ โตะ นาง พังกุญษย์ ก็ ประนิมิต นำ เรอ คอย วัช ออก วิน
 สุรา ถวาย พระเจ้า ช้อง ยินจง ช้องเค้ เสด็จ พดาง ครวัด กับ นาง พังกุญษย์ เปน
 ที่ สบาย พระไทย นาง พังกุญษย์ เหน ได้ ช้อง ที่ จะ กราบ ทูล จึง ตฤก ตรอง
 ว่า เรื่อง ชง นั้น ครั้น จะ กราบ ทูล ว่า เปน ของ ปลดอม ให้ ทรง ทราบ เหน
 จะ ไม่ ชอบ กต จำ จะ ต้อง กราบ ทูล ข้อ ความ อื่น ๆ อ้อม ค้อม ไป เสีย ให้

ไกล แล้วจึง ค่อย เลี้ยว กลับ มา ทอด ถึง ความ เรือง ธง จึง จะ ดี ไม่มี ข้อ
 สงสัย คิด แล้ว นาง พังกฤษฏ์ จึง กราบ ทูล ว่า ทุก วัน นี้ พระองค์ ทรง พระ
 เมตตา โปรด ชุมเลี้ยง ข้าพเจ้า ให้ มี ความ สุข พระเดช พระคุณ หา ที่ สุด มิ
 ได้ อัน คดี ข้าพเจ้า นี้ เปรียบ เหมือน นก สกุด ต่ำ ได้ เข้า มา บน อยู่ ใน
 ฝูง หงษ์ จะ พึ่ง พระบารมี ไป ได้ ตอด ตอด ๆ จะ ไม่ ตอด ก็ ไม่ ทราบ
 พระเจ้า ช้อง ยิน จง ช้อง เค้ ตรัส ว่า เหตุใด เจ้า จึง ว่า ดัง นี้ อัน บุญ วิชา นานา
 ซึ่ง เต็ม อุต ไม่ เต็ม อุต กัน นั้น จะ เขา เป็น ประมาณ ไม่ ได้ สุด แล้ว แต่ ความ
 รัก แด เป็น คู่ เคย อุปถัมภ์ กัน มา นั้น เป็น การ สำคัญ ยิ่ง กว่า สิ่ง อื่น ถ้า
 เรา มี ชีวิต อยู๋ ตราบใด ก็ จะ ทำ นู บำรุง เจ้า ไป นาง พังกฤษฏ์ จึง กราบ
 ทูล ว่า เมื่อ ครั้ง เจ้า เมือง ไชย หงษ์ ยก กองทัพ มา ต้ เมือง ซำกวน นั้น ข้าพเจ้า
 มี ความ วิทก มาก นะ นี้ หาก ว่า ได้ เขย จง เปา บ้อง กัน ไว้ จึง ไม่ เป็น
 อัน ตราย บัด นี้ เขย จง เปา ก็ ตาย ไป แล้ว ทุก วัน นี้ ไม่ เห็น ผู้ใด ที่ จะ
 เข้ม แขง เหมือน เขย จง เปา พระเจ้า ช้อง ยิน จง ช้อง เค้ จึง ตรัส ว่า เจ้า ออก
 ชื่อ เขย จง เปา เรา มี ความ เสีย ตาย มาก นะ เดียว นี้ ก็ เห็น แต่ พงษ์ ไซ ของ
 ไป ปราย ปราย เมือง ไชย หงษ์ ได้ ธง สำหรับ เมือง มา ทพิ คัก สงคราม บ้าน
 เมือง ค่อย เป็น สุข นาง พังกฤษฏ์ จึง ทูล ว่า ธง ซึ่ง พงษ์ ไซ ของ เขา มา ถวาย
 นั้น พระองค์ ได้ ทอด พระเนตร แล้ว ฤฯ พระเจ้า ช้อง ยิน จง ช้อง เค้ ตรัส ว่า
 เรา เห็น แล้ว ชุนนาง ข้า ราชการ ก็ ได้ ดู ด้วย กัน มาก นาง พังกฤษฏ์ จึง
 ทูล ถาม ว่า เหมือน อย่าง ข้าพเจ้า จะ ดู บ้าง ควร ฤฯ ไม่ ถ้า แม้น ควร แล้ว
 ข้าพเจ้า อยาก จะ ใค้ รับ พระราช ทาน คุ ยัง ไม่ เคย เห็น เลย พระเจ้า ช้อง
 ยิน จง ช้อง เค้ ก็ รับ ตั้ง ให้ หญิง คน ไซ้ ไป บอก เจ้า พนักงาน ให้ เอา ธง นั้น
 เข้า มา ให้ นาง พังกฤษฏ์ ดู นาง พังกฤษฏ์ แด ดู ไป แต่ ใจ นั้น ตก ตรอง หา
 ข้อ ที่ จะ กราบ ทูล ว่า เป็น ธง ปลด อม ครั้น พิเคราะห์ ไป จับ เหตุ ได้ ด้วย
 เห็น รอย เข็ม กับ แพร นั้น ยัง ใหม่ นะ ไม่ สัม กับ ที่ ว่า เป็น ของ เก่า แก่
 สำหรับ เมือง ไชย หงษ์ จึง หยิบ เอา ข้อ นั้น ขึ้น กราบ ทูล ว่า ธง นี้ ข้าพเจ้า

นึก แคลง ดั่งไฉน กัดจจะไม่ ไซ้ ธง ดำหรับ เมืองไซ้หยง จะเปน ของ ปลดอม
 ตอก กรรมัง เหน แพร กับ เย็บ นั้น ยัง โหม่นัก หนา ขอ พระองค์ จง ทชด
 พระเนตร ค ฤค

พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ทชด พระเนตร ธง นั้นก็ เหน จริง นาง พังกุยฮุ่ย
 จิ่ง ทชด ถาม ว่า ธง นี้ เจ้า เมือง ไซ้หยง แต่ง ให้ ซุนนาง คุม เข้า มา กับ เพง
 ไซ้ฮ่อง ถาย พระองค์ ฤฯ เพงไซ้ฮ่อง เขา มา ถาย พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้
 ครัด ว่า เพงไซ้ฮ่อง เขา มา เอง นาง พังกุยฮุ่ย ทชด ว่า ธง นี้ ปลดอม แน่ แล้ว
 เจ้า เมือง ไซ้หยง จะ ทำ เทียม ให้ กับ เพงไซ้ฮ่อง ว่า เปน ธง ดำหรับ เมือง
 ถ้า มิ ฉนั้น เพงไซ้ฮ่อง เขา ธง ดำหรับ เมืองไว้ เปน ของ คัว เลียบ ทำง เทียม
 เข้า มา ถาย ซ้ำพเจ้า นึก เหน ดัง นี้ พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ได้ ทรง พัง ก็
 เหน จริง ด้วย นาง พังกุยฮุ่ย ทุก ประการ ครัด ว่า อัน กรรมเนียม ของ เก้า
 แก่ ดำหรับ เมือง สืบ มา หลาย ชั่ว แล้ว ก็ คง จะ มัว หมอง ไปบ้าง นี้ ดย
 โหม่นัก มิ เหน สัม กับ ที่ เปน ของ ดำหรับ บ้าน เมือง เลย เวตา พรัง น
 เรา จะ ไค่ ถาม ไค่ เตียง เพงไซ้ฮ่อง คู ครัด แล้ว ครั้น ได้ เวตา ก็ เสด็จ เข้า
 สูที่ บินทม เวตา รุ่ง เข้า พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ เสด็จ ออก ซุนนาง เป้า
 พร้อม กัน จิ่ง ครัด ว่า ธง ดำหรับ เมือง ไซ้หยง ที่ เพงไซ้ฮ่อง เขา มา นั้น
 เปน ธง ปลดอม เสีย แล้ว ซุนนาง ทงปวง ได้ พัง รม ตั้ง ต่าง คน ก็ ตกใจ
 จิ่ง กราม ทชด ว่า ธง นี้ เมื่อ เพงไซ้ฮ่อง เขา เข้า มา ถาย พระองค์ ได้ ทรง
 ทชด พระเนตร แล้ว ซุนนาง ซ้ำ ราชการ ผู้ ใหญ่ ผู้ น้อย ได้ ดู ด้วย กัน มาก
 ก็ มิ มี ผู้ ไค่ ทก ทวง พระองค์ รม ตั้ง ให้ เจ้า พนังงาน เขา ไป เก็บ ไว้ ก็
 ซ้ำ นาน ถึง วิชา เปน ธง ปลดอม เคียน ซ้ำพเจ้า ทงปวง ตั้ง ไฉน นึก ธง
 นั้น จะ มี พิรุช อย่าง ไร จิ่ง ได้ ทรง ทราบ พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ จิ่ง รม
 ตั้ง ให้ เจ้า พนังงาน เขา ธง มา ให้ ซุนนาง คู ซุนนาง ทงปวง ก็ พากัน ดู แล้ว
 นิ่ง อยุ่ มิ ได้ ว่า ประการ ไค่ แต่ เปาเตงถุน นั้น กราม ทชด ว่า เมื่อ เพงไซ้ฮ่อง
 เขา เข้า มา ถาย ซ้ำพเจ้า มิ ได้ เหน ด้วย ออก ไป แจก เข้า แก่ ราษฎร อยุ่

ที่เมือง ซัวตัง ฟัง ได้เห็น เดียวนี้ จะเป็น ของ ปตอม จริง เหมือน รั้ว ตั้ง
 แต่ ข้าพเจ้า ตกใจ ของ ดู เห็น ความ ว่า จะมี คน คบค้า กับ ชาว เมือง ไชหยง
 เป็น มัน คง จึง ได้ ตวง รั้ว เป็น ของ ปตอม

ฝ่าย ฟัง หอง เฝ้า อยู่ ที่ นั้น ครั้น ได้ ยิน เปาเตงถู กราม ทูต ขึ้น ตั้ง นั้น
 ก็ ความ เข้า ไป ใน ดวงใจ จึง นึก ว่า เปาเตงถู นี้ รู้ การ ฤก ซึ่ง นึก จะ พุดจา
 เพททูต ราว กับ เทพดา เข้า ตัดใจ พระเจ้าช้องยินจงฮ่องเต้ จึง ตรัส ว่า
 ชง อิน นี้ เรา รู้ ว่า เป็น ของ ปตอม ด้วย บัญญา ของ เราเอง ดอก เปาเตงถู
 กราม ทูต ว่า ถ้า พระองค์ รู้ ด้วย บัญญา ของ พระองค์ แล้ว พระองค์ ก็ คบ
 คน ต่าง เมือง พระเจ้าช้องยินจงฮ่องเต้ ตรัส ว่า เรื่อง ชง นี้ เดิม นาง ฟังกุยฮุย
 เขา ขอ ดู ก่อน ครั้น พิจารณา ไป ก็ เห็น เป็น ของ ใหม่ จริง จึง ได้ รู้ ว่า ปตอม
 เปาเตงถู ทูต ว่า ถ้า กระนั้น นาง ฟังกุยฮุย ก็ คบ กับ คน มา แต่ เมือง ไชหยง
 จึง ได้ รู้

พระเจ้าช้องยินจงฮ่องเต้ ได้ ทรง ฟัง เปาเตงถู ว่า นาง ฟังกุยฮุย คบ ค้า
 กับ ชาว เมือง ไชหยง ก็ ทรง ขัด เคือง จึง ตรัส ว่า เปาเตงถู พุดจา เตอะ เทอะ
 ฟัง ไม่ได้ ได้ โทษ คน นั้น คน นี้ ดู นวดย นึก นาง ฟังกุยฮุย อยู่ ถึง ใน วง
 ว่า คบ ค้า กับ ชาว เมือง ไชหยง นั้น ใคร เขา จะ เห็น ด้วย เปาเตงถู จึง ทูต
 ถาม ว่า ชง นี้ เดิม เมื่อ แรก จะ ดู กัน นั้น พระองค์ โปรด ให้ นาง ฟังกุยฮุย ดู
 โดย ทรง พระ คำวิหี เอง ฤฯ ว่า นาง ฟังกุยฮุย ขอ รั้ว พระราช ทาน ดู พระเจ้า
 ช้องยินจงฮ่องเต้ ได้ ทรง ฟัง จึง นึก ใน พระไทย ว่า เปาเตงถู พุดจา เดียม
 แหตม คอย จะ หยิบ เอา ความ ทง นั้น ครั้น จะ บอก ไป ตาม จริง ว่า นาง
 ฟังกุยฮุย ขอ ดู เปาเตงถู ก็ จะ ว่า นาง ฟังกุยฮุย คบ ชาว เมือง ไชหยง อย่า
 บอก ตาม จริง เลย จึง ตรัส ว่า ชง นี้ เรา ให้ นาง ฟังกุยฮุย ดู เอง ดอก
 เปาเตงถู ทูต ว่า ซึ่ง อยู่ หนึ่ง ๆ พระองค์ จะ โปรด ให้ นาง ฟังกุยฮุย ดู ชง นั้น
 ครองไปไม่ เห็น ความ ข้าพเจ้า ถัดไว้ แต่ นาง ฟังกุยฮุย จะ ขอ ดู ก่อน พระองค์
 จึง โปรด ให้ ดู พระเจ้าช้องยินจงฮ่องเต้ ได้ ฟัง เปาเตงถู กราม ทูต ถูก เข้า

ไป ใน พระไทย ไม่ วั ที่ จะ ครัด โค้ คอบ ยก เยื้อง ไป ได้ จึง ครัด ว่า เรื่อง
 ชง นี้ ไม่ ไซ้ ชุระ เกี้ยว ช้อง กับ ท่าน ชญา มา พด สัก คัด สแกง เถย ดู ก้อน ดู
 หตั้ง ก็ ชั่ง เขา เกิด เปา เถง ถู ได้ พัง วับ ลั่ง ดั่ง นั้น ก็ หนึ่ง อยู่ พระเจ้า ช้อง
 ยิน จง ย่อง เต้ จึง ถาม เพง ไซ้ ช้อง ว่า เหตุ ไต ท่าน จึง เขา ชง ปรตอม มา
 หตอก ถวง เวา

เพง ไซ้ ช้อง ได้ พัง พระเจ้า ช้อง ยิน จง ย่อง เต้ วับ ลั่ง กับ เปา เถง ถู ดู ท่วง
 ที่ พระ กระ แล เอน เอียง ไป ช้าง นาง พัง กุย ฮุย ฝ่าย เดียว เพง ไซ้ ช้อง มีความ
 แค้น ใน ใจ มาก นึก ครั้น พระเจ้า ช้อง ยิน จง ย่อง เต้ ครัด ถาม เพง ไซ้ ช้อง ทูต
 ไม่ ออก โดย ก่า ตัง แค้น พระเจ้า ช้อง ยิน จง ย่อง เต้ จึง ครัด ถาม ช้า ไป อีก
 ถึง ล่อง ครวง ถ้าม ครวง เพง ไซ้ ช้อง จึง ทูต ว่า พระองค์ เชื้อ ถือ นาง พัง กุย ฮุย
 แถ้ว จง เขา ข้า พเจ้า ไป ประหาร ชีว ิคร เตี้ย เกิด พระเจ้า ช้อง ยิน จง ย่อง เต้
 ได้ ทรง พัง ก็ ชัด เคือง จึง ครัด ว่า เหตุ ไต เพง ไซ้ ช้อง จึง มา พุดจา ทำ ทาย
 เรา ดั่ง นี้ ชง นั้น ทั่ว ก็ ได้ ไป เขา มา เอง เดียว นี้ ลั่ง ได้ ย ชย ว่า เปน
 ของ ปรตอม จะ ไม่ ให้ เรา ไค่ ถาม ดู บ้าง เถย ถา เพง ไซ้ ช้อง ทูต ว่า ชง นี้
 เจ้า เมือง ไซ้ หยง ให้ ไค่ พ้อ ของ ชุน นาง ผู้ ใหญ่ เขา มา มอบ ให้ กับ ข้า พเจ้า
 ข้า พเจ้า จึง ได้ วับ มา ถวาย พระองค์ ได้ ทอด พระเนตร พริ้ม ด้วย ชุน นาง
 ทัง ปวง ก็ ไม่ มี ผู้ ไค่ ทัก ทวง จึง ได้ เขา เข้า เก็บ ไว้ ใน พระคตง ก็ ช้า
 นาน จน บาน นี้ แถ้ว นาง พัง กุย ฮุย ว่า เปน ชง ปรตอม พระองค์ ก็ เชื้อ พัง
 จะ ว่า ชยง ไร ก็ ตาม ใจ ลั้น ทง นั้น การ ครวง นี้ เหมือน พระองค์ จะ ต้อง
 พระ ประสงค์ คี คัระ ข้า พเจ้า เหมือน กัน เมื่อ พระองค์ ไม่ เห็น กับ ไพร พ้า ข้า
 แผ่นดิน จะ เห็น แถ้ว นาง พัง กุย ฮุย คน เดียว แถ้ว จง เขา คี คัระ ข้า พเจ้า ไป เกิด
 พระเจ้า ช้อง ยิน จง ย่อง เต้ ได้ ทรง พัง ก็ กรวด หนัก ชั้น จึง ครัด ว่า เพง ไซ้ ช้อง
 พุดจา หยาม ช้า ผิด ขรรคม เนียม นึก ครั้น จะ ไม่ ก่า จิต เตี้ย ชุน นาง ทัง ปวง
 ก็ จะ เขา เอียง อย่าง ต่อ ไป ครัด แถ้ว ก็ ลั่ง ให้ ทหาร รักษา พระองค์ เขา
 คัด ไม่ ประหาร ชีว ิคร เตี้ย ให้ พัง หอง เปน ผู้ ก่า กับ ไป ด้วย

ขณะนั้น ขุนนาง ข้า ราชการ ท่งปวง จึง กราบ ทูล ว่า อัน ฟังไซ อ่อง นี้ มี คุณ ต่อ แผ่นดิน ความ ชอบ มาก นึก ขอ พระองค์ อยา ได้ ประหาร ชีวิต ขอ รับ พระราช ทาน โทษ เสีย ลัก ครั้ง หนึ่ง พระเจ้าช้องยินจงฮ่องเต้ จึง ตรัส ว่า ซึ่ง ท่าน ท่งปวง จะ ขอโทษ ฟังไซ อ่อง นั้น ไม่ได้ ด้วย ตัวเรา เบน ถึง เจ้า แผ่นดิน ไม่ ควร ที่ ฟังไซ อ่อง จะ พดจา หยาม ข้า ถึง เพียง นี้ ครั้น จะ ไม่ฆ่า เสีย ขุนนาง ข้า ราชการ ก็ จะ หิมน ประมาท เบน เยี่ยง อย่าง ค่อ ไป ทหาร รักษา พระองค์ กับ ฟังหอง ได้ รับ ตั้ง ก็ ถวาย บังคม ถา พา ตัว ฟังไซ อ่อง ไป ครั้น มา ถึง ถัดทาง เวลานั้น จำเกาะ เจี้ยวเทงก้วย ชอบ ม้า เล่น อยู่ ตาม ถนน แด เห็น ทหาร รักษา พระองค์ กับ ฟังหอง มัด ฟังไซ อ่อง มา ก็ ลง จาก ม้า เข้า ไป ถาม ว่า ท่าน ทำ ผิด สิ่งใด ฟังไซ อ่อง จึง ว่า ตัว เรา เบน ชายชาติ ทหาร ไม่ กตวิ ความ คาย ฟังไซ อ่อง พุด กับ เจี้ยว เทงก้วย ได้ เท่า นั้น ทหาร กับ ฟังหอง ก็ พา ฟังไซ อ่อง เลย ไป เจี้ยวเทงก้วย ก็ ยัง ไม่ รู้ ว่า จะ มี โทษ ประการใด จึง ขึ้น ม้า ขับ ตาม ไป ครั้น ทัน จึง พุด กับ ฟังหอง ว่า ท่าน อยา เพ้อฆ่า ฟังไซ อ่อง ก่อน ถ้า แน่น ไม่ ฟัง จะ ขึ้น ฆ่า ฟังไซ อ่อง แล้ว เรา ก็ จะ ฆ่า เสีย ให้ สิ้น ทง คราว เรือน พุด แล้ว ก็ ขึ้น ม้า รับ ไป หา นาง เตกไทเฮ่า จึง รับ ด้วย เสียง อัน ดัง ว่า บัด นี้ บ้าน เมือง เกิด ฆาตฆต แด้ว นาง เตกไทเฮ่า ได้ ยิน ก็ ตกใจ จึง ถาม ว่า เหตุ ผล อย่างไร เจี้ยวเทงก้วย ว่า ข้าพเจ้า เห็นทหาร รักษา พระองค์ กับ ฟังหอง มัด ฟังไซ อ่อง ไป จะ ฆ่า เสีย ใน เดียว นี้ ครั้น ข้าพเจ้า ถาม ก็ ไม่ได้ ความ ว่า เบน โทษ ด้วย เหตุ อันใด นาง เตกไทเฮ่า ได้ ฟัง ก็ ตกใจ จึง เข้า ไป ที่ โต๊ะ คำนับ เชิญ เหา รูป พระเจ้าช้องไทโจ มา ด้วย ครั้น เชิญ มา ถึง ประตู่ พระราช วัง เจ้า พนักงาน เบน ก็ เข้า ไป กราบ ทูล พระเจ้าช้องยินจงฮ่องเต้ ว่า นาง เตก ไทเฮ่า เชิญ รูป พระเจ้าช้องไทโจ มา พระเจ้าช้องยินจงฮ่องเต้ ได้ ทรง ฟัง ก็ เสด็จ ออก ไป รับพร้อม ด้วย ขุนนาง ท่งปวง เชิญ พระรูป เข้า ไป ใน พระราช วัง ตั้ง ไว้ ที่ ส้มควร แด้ว ตรัส ถาม นาง เตกไทเฮ่า ว่า พระมารดา มา มี

พระตั้งโตฤฯ นาง เด็กไทเข้า ทูล ว่า อัน คัว ข้าพเจ้านี้ เป็น คน อนาคต
 บราศจาก ญาติ เห็น แค เพ่งไซของ คน เดียว ก็ หมายถึง จะ ได้ สืบ กระจุก
 ค่อไป บัดนี้ ก็ มา ถึง แก่ ชีวิต ไม่ รู้ ว่า โทษ ผิด ด้วย ช้อไร ชุน นาง
 ทังปวง เหตุใด จึง พา กัน นี้ แฉย เลี้ย หมด ไม่ เห็น กับ เพ่งไซของ บ้าง เฉย
 มี ไซ ว่า เพ่งไซของ จะ ไม่มี คุณ ค่อ แผ่นดิน เมื่อไร ก็ มี คุณ ค่อ แผ่นดิน
 มา มาก ชุน นาง ทังปวง จึง ว่า ชึ่ง ท่าน อยาก ทราบ ว่า เพ่งไซของ จะ มี
 โทษ ผิด ประการ ไต จง ทูล ตาม ก็ คง จะ ได้ ความ

นางเด็กไทเข้าได้ฟัง ชุนนาง ว่า คังนั้น จึง ทูล ตาม ว่า เพ่งไซของ ทำ
 ผิด อยางไร พระองค์ จึง ได้ ให้ เอา ไป ประหาร ชีวิต พระเจ้าช้องยินจง
 ช้องเค้ ก็ ครวี่ เด่า ความ คัง แค ต้น จน ปลาย ให้ นางเด็กไทเข้า ฟัง ทุก
 ประการ นางเด็กไทเข้า จึง ว่า เพ่งไซของ อด่าให้ เข้า มา ทำ ราชการ ก็ มี
 ความ ชอบ เป็น อัน มาก ด้วย หวังใจ ว่า มี ฮา อยู่ คน หนึ่ง พอ จะ เป็น
 ที่ ฟัง แก่ คัวได้ เมื่อ ผิด พดง ใน ราชการ บ้าง เด็ก น้อย จะ ได้ ช่วย เพ็ด ทูล
 แก่ ไซ ปลด ปลืออง อัน ฮว ของ เจ้านั้น เป็น ที่ ฟังไม่ได้ ไม่ เหมื่อน นาง
 ฟังกุชชุย คัง แค นี้ ไป ฮาก็ ไม่ได้ เห็น หน้า เจ้า ค่อ ไป อีกรั้ว จะ ได้
 เห็น ก็ แค คัว ก็มี คีตะ อยู่ คน ละ ต่าง หาก แค เดิม ถ้า แม้น รู้ ว่า เป็น เช่น นั้น
 แล้ว จะ เข้า มา ทำ ราชการ ให้ ดังบอก ทำ ไม ไป อยู่ เสีย บ้าน ตาม
 เดิม จะ มี สบาย ฤฯ นาง เด็กไทเข้า พุด พดางวัง ให้ พดาง พระเจ้าช้อง
 ยินจงช้องเค้ เห็น พระราช มารดา ทรง พระ กวรวง รัวพรพรรณ พุด ต่าง ๆ ก็ มี
 พระไทย สดุด ดั่งสาร จึง ครวี่ ว่า พระ มารดา อย่า เสรี ไซ่กั กัน เคื่อง
 ข้าพเจ้า เฉย จะ ให้ คน ไป เอา คัว เพ่งไซของ มา ให้ ไม่ ซ่า พัน ครวี่
 แล้ว จึง ให้ เจ้า พนังงาน ทำ หนังสือ รับ ดั่ง ฉบับ หนึ่ง เป็น ใจ ความ ว่า
 อย่า ให้ ฟังห้อง กับ ทหาร ซ่า เพ่งไซของ ให้ เอา คัว ถลับ มา บ้าน ครั้น ทำ
 หนังสือ เสร็จ แล้ว ก็ ให้ นำ ไซ่ รับ ไป นาง เด็กไทเข้า จึง ว่า บ้านนี้ คีตะ

เฟ่งไซฮ่อง จะมี ซาก ออก ไป แด้ว ๆ ขุนนาง ทรงปวง จึง ว่า ม้า ไซ้ ผู้ ถือ
 หนังสือ รับ สั่ง คง จะ ไป ทัน ด้วย ยัง ไม่ ถึง กำหนด เวลา ซึ่ง จะ ประหาร
 ชีวิต

ฝ่าย ม้า ไซ้ ครั้น ไม่ ถึง พังทอง ก็ เอา หนังสือ รับ สั่ง ส่ง ให้ พังทอง ๆ ฉีก
 ผนึก ออก อ่าน แจ้ง ความ แด้ว ก็ เสียใจ ด้วย ไม่ ส้ม คิด จึง ให้ ทหาร พา ตัว
 เฟ่งไซฮ่อง กลับ มา ครั้น ถึง พระราช วัง นาง เตกไท้ เข้า เหน พังทอง กับ
 ทหาร พา ตัว เฟ่งไซฮ่อง มา ถึง จึง แด้ว ถาม ว่า ตัว ท่าน นี้ ๆ ชื่อ พังทอง
 ที่ มี บุตร สาว ชื่อ นาง พังกุกุอยู่ เปน พระสนม เอกโปรด ปราณ นึก ตัว ท่าน
 นี้ พระยา อายุ ก็ มาก แด้ว เหตุใด จึง มา คิด การ เช่น นี้ เฟ่งไซฮ่อง ทำ สิ่งใด
 กับ ท่าน จึง ผูกใจ เจ็บ แค้น คิด หมาย จะ ทำตาย ต่าง ไม่ วาย เสีย เมื่อ ครั้น
 มี รับ สั่ง ให้ เฟ่งไซฮ่อง ไป เมือง ไชยหง ก็ เพราะ ท่าน กราบ ทูล แนะ ขึ้น
 ก่อน ด้วย หมาย ว่า ให้ เฟ่งไซฮ่อง ตาย ด้วย ฝีมือ ชาว เมือง ไชยหง
 ครั้น เฟ่งไซฮ่อง ไม่ ตาย กลับ มา ได้ คน กิด กับ เขียวเทา ได้นำ ไปยง
 กงจู้ ปลดอม มา ทำร้าย ครั้น ไม่ ส้ม คิด ให้ บุตร สาว กราบ ทูล ยก ขั้ นึก
 ว่า เขา ขง ปลดอม มา ถวาย ใจ ขอ ท่าน ชั่ง กระจไย เสีย คิด ต่าง ผลิตญ เพ
 ไซฮ่อง นั้น จะ ประสงค์ สิ่งใด พังทอง จึง ว่า เดิม เฟ่งไซฮ่อง ก็ เปน แต่ ขุน
 นาง นาย ทหาร ครั้น ข้าพเจ้า กราบ ทูล ขึ้น จึง รับ สั่ง ไซ้ ให้ ไป เมือง
 ไชยหง ได้ เสด็จ ที่ เปน เฟ่งไซฮ่อง ขึ้น เพราะ ผู้ใด ไม่ ไซ้ ข้าพเจ้า ๆ
 อัน นาง ไปยง กงจู้ นั้น เขียวเทา กิด ต่าง หาก อนึ่ง ซึ่ง เรื่อง ขง ปลดอม นั้น มี
 ไซ้ ข้าพเจ้า กราบ ทูล ส่อ เสียด ขึ้น เมื่อไร พระเจ้า ช้องยิน จึง ย่อง เค้ ทรง
 ทอด พระเนตร มี ความ สงสัย ข้าพเจ้า มิ ได้ เปน ธุระ เกี่ยว ชั่ง ด้วย
 เฟ่งไซฮ่อง พุดจา หยาม ข้า ไม่ เกรง พระราช อาญา จึง รับ สั่ง ให้ ไป ประ
 หาร ชีวิต เสีย ข้าพเจ้า เปน แต่ ผู้ ถือ รับ สั่ง ให้ กำกับ ไป เท่านั้น นาง
 เตกไท้ เข้า ได้ พัง พังทอง ว่า ตง นั้น จึง คิด ว่า ครั้น จะ พุด ไป ที่ ไหน พังทอง
 จะ รับ ก็ คง พุด แก่ ตัว ไป ต่าง ๆ คิด แด้ว ก็ นี้ อยู่ มิ ได้ ว่า กับ พังทอง ต่อไป

ฝ่าย พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ครั้น เห็น ฟังทอง กับ ทหาร พา ตัว ฟ่ง
ไซฮ่อง มา ถึง จึง รับสั่ง กับ เปาเตงกู่ ว่า ซึ่ง ฟ่งไซฮ่อง พุดจา หยาบ คาย
เหลือ เกิน เช่น นี้ มีความ ผิด ฎาไม่ ให้ ปฤกษา โทษ ด้ เปาเตงกู่ กราบ ทูล
ว่า พระองค์ เป็น พระษัตริย์ อัน ประเสริฐ ไม่ ควร ที่ ฟ่งไซฮ่อง จะ พุดจา
หยาบ คาย ดัง เกิน ซ้ำ นี้ มีความ ผิด ซึ่ง พระองค์ มี รับสั่ง ให้ เอา ตัว ไป
ประหาร ชีวิต นั้น ก็ ควร แต่ ฟ่งไซฮ่อง มีความ ชอบ ค่อ แผ่นดิน เป็น
อัน มาก ซึ่ง จะ ฆ่า เสีย นั้น ไม่ ได้ ต้อง ยก ใจ ก่อน แต่ จะ ต้อง ทำ โทษ
เสีย บ้าง จึง จะ ได้ ครั้น จะ ไม่ ทำ โทษ ชุนนาง ทั้ง ปวง ก็ จะ เอา เยี่ยง อย่าง
ข้าพเจ้า เห็น ว่า ถอด ออก เสีย จาก ที่ ฟ่งไซฮ่อง แล้ว เนะเทศ ให้ ออก ไป
ขู่ ที่ ตำบล ฮิวเตงเฮีย นคร เมือง เปียนเหยียง สัก สาม ปี จึง ปล่อย เขา มา
เป็นที่ ฟ่งไซฮ่อง รับ ราชการ ตาม เดิม พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ได้ พัง
เปาเตงกู่ กราบ ทูล ดัง นั้น ทรง เห็น ชอบ ด้วย จึง ถอด เต็กเซง ออก จาก
ที่ ฟ่งไซฮ่อง แล้ว รับสั่ง ให้ ไป อยู่ ตำบล ฮิวเตงเฮีย ตาม คำ เปาเตงกู่
ฝ่าย เต็กเซง ครั้น พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ถอด ออก จาก ที่ ฟ่งไซฮ่อง
แล้ว ก็ ถวาย บังคม ถา กลับ มา บ้าน เต้า ความ ให้ มารดา ฟัง ทุก ประการ
แล้ว จึง แจง เข้า ของ ะไป ตำบล ฮิวเตงเฮีย
ฝ่าย เต็กเซง เจียงเกก เมงเตงก๊ก เจียงเวงก๊วย จึง พา กับ ไป หา เต็กเซง
แล้ว พุด ว่า ข้าพเจ้า ทั้ง ปวง นี้ เดิม เมื่อ จะ เข้า รับ ราชการ ก็ ยอม ส่าพิภักดิ์
นับ ถือ ท่าน ว่า เป็น นาย จน ได้ ที่ ชุนนาง มี ยศศักดิ์ ก็ เพราะ ท่าน บัด นี้ ก็
ไม่ได้ ทำ ราชการ แล้ว ข้าพเจ้า ก็ จะ เข้า ไป กราบ ถวาย บังคม ถา ออก
เสีย จาก ราชการ ไป อยู่ ด้วย กับ ท่าน เต็กเซง จึง ว่า ซึ่ง ท่าน ทั้ง ปวง จะ
ทำ ดัง นี้ ไม่ ได้ ถ้า ตัว ท่าน มีความ ผิด แล้ว ก็ จะ ตัดถอด มา ถึง เรา ด้วย
เราจะ ขอ ถา ท่าน ทั้ง ปวง ไป จง อยู่ ให้ เป็น คู่ สบาย เกิด แม้ เรายัง มี
ชีวิต อยู่ ตัดถอด ไป ได้ ครบ กำหนด สาม ปี แล้ว ก็ คง ได้ กลับ มา ทำ ราชการ

ด้วยกัน อีก อย่าคิด วุ่นวายไปเลย จะพากันได้ความผิด เคียดตง
เจียงก เมงเตงก็ก เจียดเทงก้วย ก็นั่งอยู่

ขณะนั้น นาง เด็กไท่เฮ่า จึงให้ ท้าวกว เต็กเซง มาที่ วัง นำเซงเต่ง แล้ว
สั่งว่า ซึ่งเจ้าจะไป อยู่ตำบล ฮิดเตงเฮี้ยน นั้น ถ้าจะใช้ ด้อยเงิน ทอง แล้ว
ก็จง มาเบิกใบที่ใน คลังไปใช้ ให้มีบานชีไว้ แล้วให้ ระวัง คดี จง มาก
อย่า มีความ ประมาท ครั้น นางเด็กไท่เฮ่า สั่ง เสียแล้ว เต็กเซง ก็คำนับ
ตา นางเด็กไท่เฮ่า นางเมงตี้ ผู้มารดา ก็คำนับ ตาเปาเตงก้วย ๆ จึง ทำหนังสือ
ไปถึง เฮงเจียด ฅบบั๊ว หนึ่งในใจ ความว่า พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ถอด
เต็กเซง ออกจาก ที่ พงไช้อ่อง รัชสั่งให้ มา อยู่ ใน ตำบล ฮิดเตงเฮี้ยน
ตาม ปี่จิ้ง จะโปรดให้ กลับ มา เป็น ที่ พงไช้อ่อง อยู่ใน เมือง เปียนเหลียง
คาม เดิม ถ้า เฮงเจียด รัหนังสือ นี้ แล้ว จง จัดแจง ที่ ทาง ให้ เต็กเซง อยู่ โดย
สมควร ตาม รัชสั่ง ครั้น ทำหนังสือ เสร็จ แล้ว ก็ เข้า ผลึก ให้ มา ไซ้ ถือ
ไปด้วย กัน กับ เต็กเซง ทหาร ทั้ง สี่ คน ก็ ตามไป ส่ง ด้วย ครั้น เต็กเซง ไป
ถึง ที่ ตำบล ฮิดเตงเฮี้ยน แล้ว มา ไซ้ ซึ่ง ถือ หนังสือ ไป กับ เต็กเซง นั้น จึง
เสาะ หนังสือ ส่ง ให้ เฮงเจียด ๆ คำนับ รัหนังสือ ฉีก ผลึก ออก อ่าน แจ้ง ความ
แล้ว ก็ มา รั เต็กเซง จัดแจง ที่ ทาง ให้ อยู่ ตาม สมควร

ฝ่าย เคียดตง เจียงก เมงเตงก็ก เจียดเทงก้วย ซึ่ง ตาม มา ส่ง เต็กเซง นั้น
ก็ อยู่ ด้วย เต็กเซง หลาย วัน ไม่ใคร่ จะ กลับไป ด้วย ฮาโดย ถึง เต็กเซง
ยิ่ง นึก เต็กเซง จึง ว่า คดี ท่าน ทั้ง สี่ เป็น ขุนนาง อยู่ใน ราชการ ท่าน มา
อยู่ นี้ ก็ ชำ นาน หลาย วัน แล้ว จง พากัน กลับไป เมือง เปียนเหลียง เกิด
อย่า หลง โยธา โดย ด้วย ข้าพเจ้า เลย ทุก วัน นี้ คดี ข้าพเจ้า ก็มี ข้าศึก สัตว์
ใน เมือง เปียนเหลียง นั้น มาก ท่าน ทงปอง ก็ ยอม แจ้ง อยู่ ด้วย กัน ทุก คน
ขอ เชิญ ท่าน กลับไป เกิด เมื่อ คิด ถึง ข้าพเจ้า แล้ว จง แลดี เป็ถึ้น กัน
เวียน มา เข้มม เคือน ละ ครัง สอง ครัง ข้าพเจ้า จะ ได้ รั ขอ ราชการ ใน

เมือง เมียนเหลียง ว่า จะ กตัม กตายนัน แปร ประการใด ทหาร ทัง สี่ได้ พัง
 เด็กเซ่ง ว่า ก็ เห็น ชอบบ ก็ คำนับ ตา พา กัน กตัม มา เมือง เมียนเหลียง
 ฝ่าย เทกตังเหลียง คัง แค ถือ หนึ่งชื่อ เจ้าเมืองไชหยง กับ สั้ง ของ มาให้
 พังหอง ก็ สำนึกนี้ อยูที่ เก่งใน ส่วน คอย พัง ชาวว่า พังหอง จะ กำจัด เด็ก
 เซ่งได้ สำเร็จ แล้ว ฎา ประการใด แค คอย ๆ ก็ ไม่ เห็น พังหอง มาให้ ชาว
 ครอบเศย มีความ ร้อนใจ นัก วัน หนึ่ง จึง เข้าไป หา พังหอง ถาม ว่า การ
 ซึง ท่าน คิดไว้ นั้น สำเร็จ แล้ว ฎา ยัง พังหอง ว่า อัน ชง ปลดอม ซึง เด็กเซ่ง
 เขา มา ถวาย นัน เรา คิด อ่าน ด้วย อุบาย จน พระเจ้าซ้องยินจงฮ่องเต้ ทราบ
 แล้ว มีความ สง่ได้ย รมสั่งให้ ชุนนาง ชำระ เรา ก็ ได้ว่า กับ ผู้ชำระให้
 กต ซึง ยก ซ้อผิด เด็กเซ่ง บัดนี้ เด็กเซ่ง ก็ ค้าง ถอด จาก ที่ ชุนนาง ให้พระ
 เทศไป อยู ตำบล อิวเตงเฮีย นอก เมือง เมียนเหลียง แล้ว หนึ่ง เซ่งเจี้ย ซึง
 เปน ผู้รักษา ตำบล อิวเตงเฮีย นั้น เปน คน ชอบ ธรรมาไครย กับ เรา ควร
 จะวาง ชุระได้ เรา มี หนึ่งชื่อไป ถึง เซ่งเจี้ยให้ คิด อ่าน กำจัด เด็กเซ่ง จง
 ได้ ท่าน อย่า วิกลเศย เทกตังเหลียงได้ พัง ก็ มีความ ยินดี คำนับ พังหอง
 กตัม มา ที่ อยู พังหอง จึง ทำ หนึ่งชื่อ นมบ หนึ่ง เปนใจ ความ ว่า เด็กเซ่ง
 มี ชื่อ สำ เหตุ เปน สัตว์ กับ เรา ถูก ซึง มาก นัก บัดนี้ ตก มา อยูตำบล
 อิวเตงเฮียแล้ว คิด ท่าน ก็ เปนใหญ่ อยู ใน ตำบล อิวเตงเฮีย จะ ทำ การ
 สั้งใด ก็ อาจ สำเร็จ จงได้ เห็น กับ ไม่ตรี มีความ เจ็บ แค้น กับ เรา ด้วย
 ช่วยคิด อ่าน กำจัด เด็กเซ่ง ถ้า สำเร็จ ดัง ความ ปรารถนา เรา จะ ส่งมา คุณ
 ท่าน แล้ว จะ ให้ มี ยศใหญ่ ยิ่ง ขึ้นไป ครั้น ทำ หนึ่งชื่อ แล้ว เข้า ผนึก นมบ
 ให้คน สนิท สั้ง ว่า ถ้า เขา หนึ่งชื่อไป ให้ เซ่งเจี้ย ดู รัความ แล้ว ให้ เขา
 หนึ่งชื่อ กตัม มา คน ไซ้ ก็ คำนับ รม หนึ่งชื่อไป ให้ เซ่งเจี้ย ๆ รม หนึ่งชื่อ
 ออก อ่าน แจง ความ แล้ว จึง ตกถูก ตรอง ว่า เด็กเซ่ง เปน คน ดี มีความ
 ชอบ ค้อ แผ่นดิน มาก ซึง พังหอง มี หนึ่งชื่อ มาให้ เรา กำจัด เซียง นั้นไม่ชอบ
 ครั้น จะ ไม่ ทำตาม หนึ่งชื่อ พังหอง ก็ โกรธ คิด ทำร้าย เรา ด้วย อุบาย ต่าง ๆ

จำจะต้อง มีหนังสือ ตอบไป ลึก ฌมบิ หนึ่ง คิดแล้ว จึง ทำหนังสือเป็น
ใจ ความ ว่า ซึ่ง ท่านให้ คน ถือ หนังสือ มา ถึง ข้าพเจ้านั้น ได้ ทราบ ทุก
ประการ แล้ว ข้าพเจ้า ก็ คง จะ กำจัด เด็กเซง ส่วนของ คุณท่าน ให้ จึง ได้
ครั้น ทำหนังสือ แล้ว มอบให้ ผู้ ถือ หนังสือ นั้น ถลมิไปให้ พังหอง ๆ แจ้งใน
หนังสือ ก็ ดี ใจ คอย พัง ชาว อยู่ ทุก วัน ได้ ประมาณ สิบห้า วัน ก็ เจ้มไป
พังหอง จึง ทำหนังสือ เข้าไป อีก ฌมบิ หนึ่ง เป็นใจ ความ ว่า เราได้ มี หนังสือ
ลือไป ท่านได้ ตอบ มาว่า จะ รับ ธุระ แต่เรา คอย พัง ชาว อยู่ ถึง สิบห้า
วัน แล้วไม่ เห็น ทำประการใด กับ เด็กเซง เสงเจ็ย แจ้ง โน หนังสือ แล้ว
จึง มี หนังสือ ตอบไป อีก ฌมบิ หนึ่งใจ ความ ว่า ข้าพเจ้าหา ช่อง ที่ จะ
กำจัด เด็กเซง ยังไม่ ได้ ถ้า มี ช่อง เมื่อใด ข้าพเจ้าจะ มา พะย เนื่อ นน
พังหอง แจ้งใน หนังสือ แล้ว ก็ คอย พัง ชาว อยู่
ฝ่าย เทกตังเหงย ตัง แต่ ไป หา พังหอง ได้ พุดจา กัน คอย พัง ชาว ต ก็
ไม่รู้ ความ ว่า จะ มา เด็กเซง ได้ แล้ว ๆ ยัง จึง ไป หา พังหอง แล้ว ถาม
ว่า การ ซึ่ง คิดไว้ นั้น ดำริจ แล้ว ๆ พังหอง ได้ พัง จึง ตฤก ตรอง ว่า ธุระ
เด็กเซง นี้ เรา ก็ รับ เขาไว้ เค็ม ปาก เจ้า ของ เขา ก็ ให้ มา มาก แต่ ถ้วน
ดี ๆ มี ราคา มาก การ เดียว นี้ ก็ ยังไม่ ดำริจ ใน ครั้ง นี้ คง จะ กำจัด เด็ก
เซงได้ เป็น แน่ มิ เร็ว ก็ ข้า จะ บอก ถวง นำไป ก็ได้ คิดแล้ว พังหอง จึง ว่า
อัน เด็กเซง นน ก็ได้ มี หนังสือ ไป ถึง เสงเจ็ย ผู้ รักษา ตำบล ฮิดเตงเฮย
ได้ คิด อุบาย กำจัด เด็กเซง แล้ว ท่าน จึง ไป บอก กับ เจ้า เมืองไซหอง
เกิด ว่า เด็กเซง ตาย แล้ว เทกตังเหงยได้ พัง ก็ ยินดี คำนมิ ถ้า พังหอง ไป
พังหอง ตัง แต่ เทกตังเหงยไป แล้ว ก็ มี หนังสือ ไป เตือน เสงเจ็ย อีก ถึง
สิบ ฌมบิ เสงเจ็ย ก็ ตอบ มาว่า ยังไม่ ได้ ช่อง แต่ พังหอง มี หนังสือ ไป
เตือน เสงเจ็ย ให้ กำจัด เด็กเซง เป็น หนังสือ สิบ สอง ฌมบิ แล้ว ภาย หลัง
จึง มี หนังสือ ไป อีก ฌมบิ หนึ่งใจ ความ ว่า ให้ เสงเจ็ย เร่ง กำจัด เด็กเซง
โดย เร็ว ถ้าไม่ กำจัด เด็กเซง โดย เร็ว เรา จะ มา เลี้ย เสงเจ็ย แจ้งใน

หนังสือก็มี ความ ร้อนใจ นึก จึ่ง คิด ว่า ครอง เรา ถึง ที่ อับจน แล้ว
 ครั้น ก้าวใจ เด็ดแรง ตาม พังทอง เขาก็ เป็น คน ไม่ดี ถ้า ไม่ ทำ ตาม พังทอง
 ก็ จะ ฆ่า เสีย จ้า จะ ต้อง มอก ความ ให้ เด็ดแรง วัน แล้ว ตัว เรา ก็ จะ หนี ไป
 ให้ พัน มือ พังทอง คิด แล้ว ให้ คน จิต โตะ ไร่ ไร่ พร้อ ม เสรี จ พอ เวลา ค่า
 จึ่ง ให้ คน ไป เชิญ เด็ดแรง มากิน โตะ ที่ บ้าน พุดจา กัน ตาม ธรรม เนียม เมื่อ
 ขณะ กิน โตะ อยู่ นั้น เด็ดแรง เห็น เฮงเจี้ย นำ ชื่อด์ สัตต จึ่ง ถาม ว่า ท่าน มี
 ทุก วัน ร้อน สิ่ง ไร ฤฯ ข้าพเจ้า ตู หน้า ภา ไม่ สบาย เฮงเจี้ย ก็ เต่า ความ ตง
 แต่ พังทอง มี หนังสือ มา ถึง สิบ สาม ฉบับ ให้ เด็ดแรง พัง ทุก ประการ แล้ว
 จึ่ง ว่า ข้าพเจ้า จะ ขอ ถา ท่าน ไป สย เสีย บ้าน อื่น เมือง ไกล ให้ พัน พังทอง
 เด็ดแรง ว่า ท่าน อยา เพื่อ ตกใจ อุ่น วย ไป ก่อน อื่น หนังสือ พังทอง มี มา
 ถึง ท่าน ให้ ก้าวใจ เรา นั้น ได้ เก็บ ไว้ ทุก ฉบับ ฤฯ เฮงเจี้ย มอก ว่า ข้าพเจ้า
 ไม่ได้ เก็บ ไว้ ครั้น เขา มี มา ถึง พอ อาน ตู วิชา ความ แล้ว ก็ เอา คืน กลับ ไป
 เด็ดแรง จึ่ง ว่า พังทอง ฉลาด นึก กตัว จะ ได้ หนังสือ ไว้ เป็น ตำรับ แล้ว
 ก็ จะ ได้ คิด อาน ว่า ความ ยก ขย ษิต ได้ จึ่ง ให้ เอา กลับ ไป เสีย ด้วย พังทอง
 เห็น ว่า ถึง จะ พอง รวง ว่า ความ ษิต ก็ ไม่ มี อนใด เป็น ที่ อ่าง ซึ่ง ตัว ท่าน
 มีความ เมตตารักใคร่ ไม่ ก้าวร้าย ข้าพเจ้า นั้น ขอบ คุณ ท่าน มาก นึก ถ้า
 ท่าน ไม่ ทำ ตาม พังทอง ก็ จะ มี โภย ท่าน อยา เพื่อ ไป ก่อน ข้าพเจ้า จะ คิด
 อาน ไม่ ให้ พังทอง ทำ อัน ตวาย ได้ อยา ตกใจ ร้อน รน ไป เลย ขณะ นั้น
 เด็ดแรง กับ เฮงเจี้ย ก็ ไม่ เป็น อัน จะ กิน โตะ ต่าง คน ก็ ไป ก็ อยุ เวลา ค่า
 วัน นั้น เตือน หมาย เด็ดแรง ไม่ สบาย ใจ ออก มา เทียว เดิน เดิน หน้า ตัก ก็ ษิต
 มา ถึง พังทอง แล้ว ให้ มีความ คุ้น เป็น ที่ สด จึ่ง นึก ว่า พังทอง คิด ตั้ง
 ฉลาด ฤฯ เรา ไม่ วย เลย ซึ่ง เปน โทษ ต้อง ถอด เนะเทก์ ออก มา ทง น เพราะ
 พังทอง ครั้น จะ แก่ กัน ก็ ยาก ด้วย เขา เป็น ขุนนาง ผู้ ใหญ่ บุคร ตัว อั้ง
 ใน ก็ ไม่ วด ปราณ เป็น การ จน ใจ นึก คิด ไป ๆ ก็ ถอน ใจ ใหญ่ ฆนง หน้า
 ษิต ดู บน อากาศ เห็น ก้อน เมฆ ทย มา ตก ตง ตรง หน้า มี รัศมี ต่าง ๆ แล้ว

ได้ ยืน เสียง พุด ว่า เด็กเซง ผู้เป็น สัมภเวศุใด จึง ทุกข์ ร้อน ตอนใจใหญ่
 อาย ซึ่ง ออก จากปาก นั้น ขึ้นไป มีกลิ่น ปรากฏ บน อาภาที่เรา จึงได้ ลง มา
 เด็กเซง พอ ได้ ยืน เสียง พุด ดัง นั้น ก้อน เมฆ ก็ สูญ หาย เห็น เสงเขียนเต่า
 ใจ๋ ยืน อยู่ ตรง หน้า เด็กเซง จึง คุก เข่า ลง คำนิม แล้ว ก็ เต่า ความ ดัง แต่
 จาก มา เข้า ทำ ราชการ ใน เมือง เปียนเหลียง จน ตก มา อยู่ ใน ตำบล อิด
 เถงเขียนเต่า ให้ เสงเขียนเต่า ใจ๋ พัง ทุก ประการ เสงเขียนเต่า ใจ๋ จึง ว่า เจ้า
 อย่า ทุกข์ ร้อน ไป เลย ซึ่ง สัตว์ จะ ปอง ร้าย นั้น ไม่ เป็นไร ดอก ด้วย ใน
 ขณะนี้ พังทอง ก็มี นาง พังกุยฮุย ซึ่ง ซื่อ ซึ่งเป็น สัตว์ กับ เจ้า นั้น กำจัด วิชา
 วิชา ขึ้น จะ กำจัด เสีย ยัง ไม่ได้ ก่อน ตัว เจ้า เพราะ ร้าย มาก นี้ ก็ จะต้อง ชุ่ม
 ช้อน ให้ สูญ เสีย เสีย ก่อน จึง จะ ได้ ต่อ เมื่อใด กองทัพ เมือง ไชหยง ยก มา
 คิด เมือง ซำก๊วน เข้า แล้ว เจ้า จึง เข้า รับ อาษา ต่ กองทัพ จน ได้ จึง สำหรับ
 เมือง ไชหยง มา ถวาย แล้ว ใน ขณะ พังทอง นาง พังกุยฮุย ซึ่ง ซื่อ วิชา
 วิชา ตก จะ กำจัด เสีย ก็ ได้ ไม่ ชัด ของ บ้าน เมือง จึง จะ อยู่เย็น เป็น สุข
 เด็กเซง จึง ถาม ว่า ชง ซึ่ง ข้าพเจ้า เอา ไป ถวาย นั้น ไม่ ใช่ ชง สำหรับ เมือง
 ดอก ฤา เสงเขียนเต่า ใจ๋ ว่า ชง ซึ่ง เจ้า เอา มา ถวาย นั้น เขา ทำ เทียม
 ให้ มา ดอก อัน ชง สำหรับ เมือง นั้น มี สำคัญ เป็น ที่ สังเกต หลาย อย่าง
 เสงเขียนเต่า ใจ๋ ก็ บอก สำคัญ ชง สำหรับ เมือง ไชหยง ให้ เด็กเซง รู้ ทุก
 ประการ จึง เอา ยา วิเศษ ส่ง ให้ สอง เม็ด แล้ว บอก ว่า ยา นี้ แม้น กิน แล้ว
 ก็ อาจ ให้ สลบ ประคุด ดัง ว่า ตาย แต่ ร่าง กาย ไม่ เบื่อ เมื่อกู้ม ไป ได้ สี่
 สิบ แก้ววัน ยา เม็ด นี้ แม้น กิน เข้า ไป ก็ อาจ ให้ สลบ เป็น ขึ้น มา ได้
 เจ้า จึง เอา ยา นี้ ไว้ กิน ให้ ปรากฏ แก่ คน ทั้งปวง ว่า ตาย ยา เม็ด หนึ่ง นั้น
 จึง มอบ ให้ คน ที่ ควร จะ วางใจ ได้ ถ้า จะ ให้ พ้น กัด เป็น เมื่อใด จึง ให้
 เอา ยา นี้ ครอบ เข้า ไป ก็ จะ สลบ พ้น เปน มา ดัง แก้ว เสงเขียนเต่า ใจ๋ บอก
 แล้ว ก็ หาย ไป เด็กเซง ก็ เข้า ห้อง นอน

ครั้น เวลา รุ่งเช้า เด็กเซ่ง ทำ มารยาหน้าตา เศร้าหมอง จะพูดจา ก็ฟัง เพื่อน เหมือน กับ คนไม่มีสติ แล้ว บอก กับ เฮงเจี้ยง ว่า เมื่อ คืนนี้ ทหาร เมืองไซหยง ซึ่ง ข้าพเจ้าฆ่า ตายนั้น มา หลอก หลอน รมกวน จะเอา ชีวิตข้าพเจ้าไป บัดนี้ อาหาร ก็กินไม่ได้ ให้ เจ็บ ปวด ท้อ ตำระพางค์ ภาย เฮงเจี้ยงไม่รู้ว่า ใน กต มารยา สำคัญ ว่าจริง ก็ ตกใจ จึงไป หา หมอ หมาย จะให้ดู อาการ โรค เด็กเซ่ง พอเฮงเจี้ยงไป ข้างโน้น ข้างนี้ เด็กเซ่ง ก็เอา ยา ซึ่ง เฮงเจี้ยงเอาใจมาให้ ใ้ฉันกิน เข้าไป พอเฮงเจี้ยงพา หมอ มา ถึง จึงให้เข้าไป พิศารห์ อาการ โรค ตรวจดู เห็น แผล ตม ว่า พิรุณ ถูก ค้าง ตาม ตั้ง เกิดไว้ว่า ตาย จึง กระซิบ บอก กับ เฮงเจี้ยงว่า ข้าพเจ้ารักษาไม่ได้ อีก สามวัน ก็ จะตาย พุด คัง นั้น แล้ว หมอ ก็ ตาเฮงเจี้ยงไป เฮงเจี้ยงได้ ฟัง หมอว่า ก็ ตกใจ จึง ขึ้น ม้า รีบไป หา นาง เมงตี้ ผู้มารดา บอกว่า เด็กเซ่ง บ่อยมาก หา หมอ มา ก็ไม่ รับ รักษา ขอ ท่าน ได้ คิด อาน เกิด นาง เมงตี้ได้ ฟัง ก็ ตกใจ จึงให้ คนใช้ ไป บอก กับ เตี้ยตง เมงเตงก๊ก เจียวเทงก้วยว่า เด็กเซ่ง บ่อยหนัก เตี้ยตง เมงเตงก๊ก เจียวเทงก้วย แล้ว ก็ พา กัน มา เยี่ยม เด็กเซ่ง ๆ ครั้น เห็น ทหาร ทั้ง สาม นาย มา พร้มกัน แล้ว จึง ตก ตรอง ว่า อุปาย ของ เรา นี้ ดี หด้ม ฎก ซึ่ง นักจะให้ ผู้อื่น ใช้นั้นไม่ได้ เว้นไว้แต่ มารดา ของ เรา แต่ นาง เด็กไท่เฮ้า เตี้ยตง หัดหึ่ง เต้าเซ่ง เจียงเงก คิว จะวาง ใจ บอกให้ รู้ ความ หด้มได้ คิด แล้ว จึง พุดว่า เรา บ่อย มาก เห็น จะไม่ รอด ถึง จะตาย ขอ ให้ มีความ สบาย ดัก หนอย หนึ่ง เกิด บัดนี้ ทหาร เมืองไซหยง ซึ่ง ข้าพเจ้าฆ่า ตาย เป็น ชะตู่ระกาย มา รม กวน ไม่มี ความ สุข เลย ขอ ท่าน จง ฆบได้ ให้ ไป เสีย เกิด

ขณะ นั้น เจียวเทงก้วย กับ เมงเตงก๊ก สอง คน ก็ถ่อ กระมี่ แด ฮาตุรต่าง ๆ ไล่ พัน แทงไป ตาม ประตุ นำต่าง ฝ่า ตึก แด นำบ้าน หลัด บ้าน ตาม วิสัย สัมมุติ ว่า เป็นได้ มีค่า เมื่อ ขณะ เจียวเทงก้วย เมงเตงก๊ก พา กัน ออก

ไปใต้ ปี่ศาจ นั้น ยัง เหลือ อยู่ เคียงตง คน เคียง เด็กเซ่ง เห็น ปตอด คน
 แล้ว จึง พูด ว่า เซ่งเซี่ยมเล่า โจ้วผู้ เป็น อาจารย์ ของ เขา มา บอก ได้ ว่า
 เพราะที่ เรา ร้ายนัก ให้ ชุ่ม ช้อน เสี้ย อย่า ให้ ผู้ ไต รั ให้ ยา ไร่ เม็ด หนึ่ง
 ถ้า กิน เข้าไป แล้ว ก็ ปราบกฎ ตูจตั้ง ว่า คาย เม็ด หนึ่ง กิน เข้าไป ให้ กัดบ
 ษ ฐัน มาได้ แต่ บัดนี้ ยา เม็ด ที่ กิน คาย นั้น เรา ได้ กิน เข้าไป แล้ว ยัง
 อีก เม็ด หนึ่ง สำหรับ จะ แก่ ให้ กัดบ ฐัน มา ท่าน จง เก็บไว้ ให้ ดี มัน
 เรา คายไป แล้ว คน ทั้งปวง รั ปราบกฎ ทัดกัน แล้ว จง เขา ยา นี้ ครอบ เรา
 เข้าไป กัดบ ษ ฐัน มา ดังเก่า แล้ว จะ ได้ ไป ชุ่ม ช้อน เสี้ย ไม่ ให้ ผู้ ไต รั
 เห็น คอ ถึง กำหนด เรา จึง จะ ออก หน้า ให้ เห็น ปราบกฎ ว่า ยัง อยู่ หนึ่ง
 ความ เรียง นี้ เจ้า จง ไป บอก มารดา ข้าพเจ้า กับ นาง เด็ก โทเข้า ให้ รั ด้วย
 นอก นั้น อย่า ให้ ผู้ ไต รั เตย เป็น อัน ซาด ครั้น เด็กเซ่ง บอก ความ กับ
 เคียงตง แล้ว พอ เจียงเตง กุ้ย กับ เมงเตงก๊ก ออกไป ได้ ปี่ศาจ จะ กัดบ เข้ามา
 เด็กเซ่ง จึง ร้อง ว่า เรา เหลือ ที่ จะ จับ ปวด เจทนา ปี่ศาจ จะ มา เขา ชีวิตร
 เรกไป เห็น จะ ไม่ รอด ครั้ง นี้ แล้ว เมงเตงก๊ก เห็น ดัง นั้น ก็ สำคัญ ว่า จจริง
 ตกใจ กัดบ ว่า เด็กเซ่ง จะ คาย จึง ขอโทษ กับ ปี่ศาจ ว่า ท่าน ทั้งปวง
 จง อย่า ผูก ใจ จับ แค้น กับ เด็กเซ่ง เตย มีใช้ ว่า เด็กเซ่ง จะ แก่ ตั้ง จง ใจ
 ข้า พ้น ท่าน ทั้งปวง เมื่อไร เป็น การ รับผิดชอบ ไม่ได้ ด้วยเกรง พระ ราช
 อัญญา จึง ต้อง จำ เป็น ขอ ท่าน จง ได้ มีความ เมตตา อย่า เพ้อ เขา ชีวิตร
 เด็กเซ่ง ไป ก่อน เตย ใน ขณะ นั้น เฮงเจีย ก็ พยายาม อยู่ ที่ นั้น ด้วย
 ฝ่าย เด็กเซ่ง ก็ ซาด สม หายใจ หนึ่ง แหม ไป ด้วย กำตัง ยา วิเศษ ปราบกฎ
 เหมือน หนึ่ง คาย เมงเตงก๊ก เจียงเตงกุ้ย เฮงเจีย ก็ ร้อง ให้ รั เด็กเซ่ง
 เคียงตง เห็น ดัง นั้น ก็ ทำ เป็น พตอย ร้อง ให้ ครั้น ฉาย ความ โศก แล้ว
 เจียงเตงกุ้ย จึง พูด กับ เฮงเจีย ว่า ซึ่ง เด็กเซ่ง คาย ครั้ง นี้ ด้วย โโรค ประจุ
 มัน เรา ส่ง โส่ย มาก อยู่ ด้วย คิว ท่าน เป็น พวก พ้อง พังหอง ๆ เป็น คู่ สำเหตุ
 กับ เด็กเซ่ง จะ คิด อำน กัน วาง ยา เด็กเซ่ง ให้ คาย คอก กรรมัง ถ้า

แม้ทำจริง ก็ รัย เสียโดยดี ถ้าไม่รัย เราจะฆ่าเสีย เฮงเจ็ย จึง ว่า
 ท่าน อย่าได้ มี ความ สงสัย ข้าพเจ้า เลย อัน ตัว ข้าพเจ้า อยู่ใน บังคับ
 พังหอง จะ ว่า เป็น พอก พ้อง ก็ จริง แต่ ข้าพเจ้า มี ความ รักใคร่ เค็กเซง
 มาก นึก ด้วย เห็น ว่า เค็กเซง เป็น คน ดี มี คุณ ค้อ แผ่นดิน มาก ท่าน
 อย่าได้ มี ความ สงสัย เกิดอุป แคลงใน ข้าพเจ้า เลย เจ็ยเวงกั๊ยได้ พัง
 เฮงเจ็ย ว่า ก็ ไม่ เชื่อ พุดจา ชู เซ็น ต่าง ๆ เค็ยตง เห็น จึง ห้าม เจ็ยเวงกั๊ย
 ว่า ท่าน อย่า สงสัย เลย เฮงเจ็ย นึก ถึง เป็น พอกพ้อง พังหอง ก็ จริง แต่
 เขาไม่ เป็น เช่น นน ดอก ซึ่ง เค็กเซง ตาย ครั้ง นี้ ด้วย อำนาจ มี ศาฯ มา เขา
 สู้ชีวิตไป เจ็ยเวงกั๊ย ก็ นิ่ง อยู่ มิ ได้ ว่า ประการใด จึง ขึ้น ม้า รัย เข้าไป
 ใน เมือง เปียนเหตียง บอก ความ กับ นาง เมงลี ผู้ มารดา เค็กเซง แด นาง
 เค็กไทเข้า ว่า เค็กเซง ตาย แล้ว ก็ เต่า ความ ตั้ง แต่ เค็กเซง บ่อยจน ตาย
 ให้ นาง เมงลี นาง เค็กไทเข้า พัง ทุก ประการ นาง เมงลี นาง เค็กไทเข้า
 ได้ แจง ความ แด ก็ ร้อง ให้ เสรี ไร้ ไคก ว่า พรพรรณ ต่าง ๆ เจ็ยเวงกั๊ย ครั้น
 บอก ความ แด นาง เมงลี นาง เค็กไทเข้า แล้ว ก็ ไป บอก กับ เปาเตงถู แด
 ฮุนนาง ผู้ ใหญ่ ผู้ น้อย ซึ่ง ชอบ ฮันมา ไครบ รักใคร่ เค็กเซง ให้ รู้ ทู๋ กั้น ว่า
 เค็กเซง ตาย

ฝ่าย เฮงเจ็ย ผู้ รักษา ตำบล ฮิวเตงเฮ็ย จึง ทำ หนังสือ ฉบับ หนึ่ง เป็น
 โจ้ ความ ว่า เค็กเซง ซึ่ง มา อยู่ใน ตำบล ฮิวเตงเฮ็ย นี้ เป็น โรค ประจัน
 ถึง แก่ กรรมแล้ว ครั้น ทำ หนังสือ เสร็จ แล้ว เข้า เผือก ตั้ง ให้ ม้า ไร้ ถือไป
 ยัง เปาเตงถู

ฝ่าย เค็ยตง ตั้ง แต่ เจ็ยเวงกั๊ย เข้าไปใน เมือง เปียนเหตียง แล้ว จึง
 คิด ว่า เจ็ยเวงกั๊ย เข้าไปใน เมือง เปียนเหตียง ครั้ง นี้ คง จะ ไป บอก ความ
 กับ นางเมงลี แด นาง เค็กไทเข้า เห็น จะ ร้อง ให้ เสรี ไร้ ไคก มาก นึก จะ ต้อง ไป
 บอก ความ ให้ คิด แล้ว เค็ยตง จึง ตั้ง กับ เฮงเจ็ย เมงเตงกั๊ย ให้ อยู่ เผ่า
 ศพ ก็ ขึ้น ม้า รัยไป ครั้น ถึง จึง กระซิบ บอก ความ ตาม ซึ่ง เค็กเซง พุดไว้

ให้นาง เม่งตี้ นาง เด็กไทเข้า ฟัง ทุก ประการ นาง เม่งตี้ นาง เด็กไทเข้า
แจ้ง ความ แล้ว ก็ วาย ความ โศก

ฝ่าย เปาเตงถู ครั้น แจ้ง ใน หนังสือ ซึ่ง เฮงเจีย มี มา นั้น แล้ว ก็ นึก
ตก ของ อยู่ มิ ได้ ว่า ประการ ไດ

ฝ่าย เคียงตง ครั้น บอก ความ กับ นาง เม่งตี้ นาง เด็กไทเข้า แล้ว ก็ ไป
หา เปาเตงถู เต่า ความ ซึ่ง เต็กเซง บ่อย เปน โโรค ประจุบัน คาย ให้ เปาเตง
ถู แจ้ง แล้ว เปาเตงถู จึง ว่า อัน เต็กเซง นี้ เปน ประจุบัน โรค ตาย เร็ว
นัก เรา มีความ สงสัย อยู่ จะ ต้อง ไป ชน ดู คร ศพ ดู จึง จะ ได้ ครั้น เวลา
รุ่ง เข้า เปาเตงถู จึง เข้า กราบ ทูล พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ว่า บัด นี้ เต็ก
เซง ถึง แก่ กรรม เสีย แล้ว พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ได้ ทรง ฟัง ก็ ตก พระ
ไทย จึง ตรัส ว่า เต็กเซง ยัง เปน หนุ่ม อยู่ ที่ เดียว ไม่ ควร จะ คาย เถย
เรา เสีย คาย นัก ด้วย มี คุณ ก่อ แผ่นดิน เปน อัน มาก เมื่อ ครั้น นั้น เรา
ให้ ทหาร พา ไป ฆ่า ด้วย กำ ตั้ง โท โส ต่อ นาง เด็กไทเข้า มา ว่า จึง คิด ขึ้น
มาได้ ไม่ ฆ่า ให้ ภัย ออก เสีย จาก ที่ เฟงไซฮ่อง เนะเทศไป อยู่ ที่ ตำบล
ฮิวเตงเอียบ ตาม มี จะ ให้ กตัม เข้า มา เปน เฟงไซฮ่อง ทำ ราชการ
ความ เดิม เรา คิด ได้ ว่า จะ ไม่ ให้ เต็กเซง อยู่ ถึง ตาม มี ดอก หมายถึง
จะให้ ไป อยู่ ด้ก ห้า หก เดือน ก็ จะ ให้ กตัม มา เปน เฟงไซฮ่อง ดัง เก่า
บัด นี้ มา คาย เรา เสีย คาย นัก พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ตรัส ว่า พรรณ ถึง
เต็กเซง ต่าง ๆ เปาเตงถู จึง กราบ ทูล ว่า เต็กเซง เปน โรค ประจุบัน คาย
ข้าพเจ้า นี้ สงสัย อยู่ เกตุอก จะมี ผู้ ทำ ร้าย ให้ คาย ด้วย ยา พิศม์ ดอก
กรรมัง ข้าพเจ้า ขอ วัป พระ ราชทาน ไป พิจารณา ชน ดู คร ศพ ดู ให้ สัน
ความ สงสัย พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ จึง ตรัส ว่า ท่าน ขย่า ไป ชน ดู คร
ให้ วุ่น วาย ไป เถย ใหน ๆ เต็กเซง ก็ คาย ไป เสีย แล้ว เวทนา แก่ ศพ คิด
อ่าน กัน ไป คำนับ ศพ เต็กเซง เกิด

ฝ่าย นาง เมงส์ เตียตง เจียงเกก เจียงเวทงก้วย ก็ไป ตำบต ฮิวเตงเฮีย
 นาง เต็กไท่เข้า จึงให้ โถฮวยอ่องไป ด้วย ครั้น ถึง จึง เขา ศพ เต็กเซงใส่หีบ
 ตกต่าง ตาม ธรรมเนียม เมื่อ ขณะ ยก ศพ เต็กเซงใส่ หีบ นั้น นางเมงส์
 แด เห็น ก็ เหมือน กับ คน ตาย มีความ วิตก ขึ้น อีก จึง กระซิบ ตาม เตียตง
 ท่าน ว่า เต็กเซงไม่ ตาย คง จะ กลับ เป็น มา ได้นั้น ปดเวา ตอก กระทบมึง เรา ดู
 ไม่ เห็น ผิด กับ คน ตาย เตียตง จึง กระซิบ บอก ว่า ท่าน อย่า ทุกข์ ร้อนไป
 เลย ด้วย เต็กเซง กำหนดไว้ ว่า ให้ เอา ยา ซึ่ง ให้ ไว้ นั้น แก่ ใน สี่ สิบ แก้ว
 วัน ถ้า พัน กว่า นั้น แก่ ไม่ ได้ ก็ จะ เลย ตาย ไป การ อัน นี้ ไซ้ ว่า เต็ก
 เซง คิด ทำ เขา ตาม อ่าเพอใจ เมื่อไร ซึ่ง ทำ ท่าง นี้ ด้วย ตาม คำ เสงเซียง
 เต้าไฮ้วผู้ เป็น อาจารย์ ท่าน อย่า ทุกข์ ร้อนไป เลย นาง เมงส์ ได้ พัง
 ก็ ค่อย คตตาย ความ ทุกข์ ฝ่าย ขุนนาง ข้า ราชการ ผู้ ใหญ่ ผู้ น้อย ก็ พา กัน
 มา คำนับ ศพ เต็กเซง ที่ ตำบต ฮิวเตงเฮีย พร้อม กัน

ขณะ นั้น เปาเตงถู จึง ว่า เต็กเซง ตัวเจ้า ก็ ยัง หมุ่ม อย ไม่ ควร จะ
 ตายเลย ฤฯ คน ที่ มี ข้อ ต่าเหตุ คิด กต หมาย ให้ เจ้า ตาย ด้วย ยา พิศม์
 ฤฯ หมาย สิ่ง ไต สิ่ง หนึ่ง ถ้า แม้น ทำ กับ เจ้า แล้ว จง มา เข้า ผัน บอก ให้
 เรา รั ด้วย จะได้ ขำระเอา ตัวผู้ ซึ่ง กระทำ กับ เจ้า มา ตง โทษ แก่ แค่น ให้
 พังหอง ครั้น เห็น เปาเตงถู พูด ดั่ง นั้น ก็ หัวเราะ แล้ว ว่า ตัว ท่าน ก็ ประ
 กอบ ด้วย สติ ปัญญา ต่าระพิศ จะ รั การ ท่งปอง เหตุใด จึง พด กับ ศพ
 ขำพเจ้า ก็ ไม่ เห็น ว่า ศพ พด ด้วย สัก คำ หนึ่ง ก็ นอน หนึ่ง อยุ่ ตาม ธรรมดา
 เมื่อ ท่าน ด่งไสย จะ มี ผู้ ทำ ให้ เต็กเซง ตาย ก็ จง ขำระเอา ให้ ได้ ตัว เกิด
 จะ ต้อง พด ให้ มาก ฆายไป ทำไม เปาเตงถู จึง ว่า แม้น เรา ได้ พิจารณา
 รั้นสุตร ตู ซาก ศพ แล้ว แม้น มี ผู้ ทำ กับ เต็กเซง จจริง คง จะ เห็น พิรุส ใน
 ซาก ฮาศพ นี้ เปน จนใจ ด้วย รับสิ่ง ห้ามไม่ให้ รั้นสุตร ครั้น จะ ขึ้น ทำ
 ก็ กตวิ ความ ผิด ถึง กระนั้น ถ้า จะ รั้นสุตร จจริง ก็ ได้ จะ มี โทษ ประ
 การ ไต จึง ค่อย รับ พระ ราชอาณาจักร ต่อ ภาย หลัง นาง เมงส์ เห็น เปาเตงถู

พูดจาแรง แกรง กตัญเภาเตงกู จะเบ็ด หีบ ษันส์ตร ศพ จึง ห้าม ว่า ทำน
 อย่า ษันส์ตร เถย เวทนา แก่ ศพ เด็กเซ่ง ตาย ครัง นี้ ด้วย กำตั้ง มีค่าจ ทำน
 อย่า ตั้งไสย เถย เภาเตงกูได้ พัง นาง เมงส์ ว่า ก็ ฝั่ง อยุ่ ครัน ชุนนาง
 ผู้ใหญ่ ผู้น้อย คำนับ ศพ แล้ว ก็ พา กัน กตัญ มา บ้าน เจียงเตงกุกัย กับ
 เมงเตงกีก ก็ ไป ส่ง นาง เมงส์ กับ โถฮวยอ่อง จน ถึง บ้าน เตียงตง กับ เจียง
 เงก จึง เทียง ดู ที่ จะ เอา ใจ ศพ ครัน เดิน ไม้ ได้ ประมาณ ถ้าม สิบ ตี
 พบ ศาล เทพารักษ แห่ง หนึ่ง ไม่มี คน เผ่า รก รุงรัง อยุ่ ใน ที่ ดี สิบ ชอบ
 ถล มี หนึ่ง ตือ เขียนไว้ ที่ หน้า ศาล เรียก ว่า เทียนของเมียบ เตียงตง กับ
 เจียงเกก จึง เดิน ทย ไม้ อีก พบ บ้าน มี คน อยุ่ จึง แวะ เข้า ไป ตาม ว่า ศาล
 เทียนของเมียบ นัน เหตุใด จึง ไม่มี คน เผ่า พิทักษ รักษา ทั้ง ร้าง ไว้ จน
 รก รุงรัง คน ที่ บ้าน นัน จึง บอก ว่า ศาล เทียนของเมียบ นัน ร้าง มา
 ช้า นาน ได้ ตัก ห่า มี มา แล้ว ด้วย มี ค่าจ ดู ร้าย นัก ไม่มี ใคร จะ มา อยุ่ ได้
 จน ษัน แด่ เอียงกน เบน ผู้ ต้าหวัม ศาล ก็ ทน มี ค่าจ ไม่ได้ จึง เบน ศาล ร้าง
 อยุ่ ตั้ง นี้ ซึ่ง ทำน มา ถาม นัน มี ขูระ ตั้ง ไต ฤา เตียงตง กับ เจียงเกก จึง ว่า
 จะ ขอ เอา ศพ มา เอา ไสย พัก ไว้ ศาล นี้ จะ ได้ ฤา มิ ได้ ชาวบ้าน นัน จึง ว่า
 เห็น จะ ได้ ด้วย เบน ศาล รก ร้าง มา ช้า นาน แล้ว ไม่มี ผู้ ไต มาก ถ้า ถาย
 ด้วย กตัญ มี ค่าจ เตียงตง เจียงเกก ได้ พัง ถึ ยินดี จึง พา กัน กตัญ มา หาม
 เอา หีบ ซึ่ง ใส่ ศพ เด็กเซ่ง ไม้ ใจ ไน ศาล เทพารักษ เทียนของเมียบ แล้ว เตียง
 ตง กับ เจียงเกก ก็ ช่วย กัน เบ็ด หีบ ษัน เตียงตง ก็ เอา ยา ซึ่ง เด็กเซ่ง ให้ ไว้
 กระจาย น้ำ ครอบ เข้า ไป ประมาณ ครุ หนึ่ง เด็กเซ่ง ก็ ฟัน ฤก ษัน ออก
 มา จาก หีบ หนึ่ง อยุ่ เบน ปกรกั แล้ว จึง พุด ว่า เมื่อ ข้าพเจ้า ตาย ไป นัน
 เปรียบ เหมือน นอน หลับ เกล็ด ไม้ เมื่อ ชุนนาง ทงปวง มา ประชุม พร้อม
 กัน นน เขา พุด กัน ไต ยิน บ้าง ไม่ ไต ยิน บ้าง แล้ว เด็กเซ่ง จึง ถาม ว่า ศาล
 นี้ เหตุใด จึง รก ร้าง ไม่มี ผู้ คน เตียงตง เจียงเกก ก็ เล่า ความ ซึ่ง ศาล เทพ
 รักษ ร้าง ด้วย อำนาจ มี ค่าจ ให้ เด็กเซ่ง พัง ทุก ประการ เด็กเซ่ง จึง ว่า ดี

ฝ่าย นาง เมงส์ เตียตง เจียงเจก เจียงเวทงก้วย ก็ไป ตำบต ฮิวเตงเฮีย
นาง เต็กไท่เข้า จึงให้ โถฮวยอ่องไป ด้วย ครั้น ถึง จึง เขา ศพ เต็กเซงใส่หีบ
คกต่าง ตาม ธรรมเนียม เมื่อ ขณะ ยก ศพ เต็กเซงใส่ หีบ นั้น นางเมงส์
แตะ เห็น ก็ เหมือน กับ คน ตาย มีความ วิตก ขึ้น อีก จึง กระซิบ ตาม เตียตง
ท่าน ว่า เต็กเซงไม่ ตาย คง จะ กลับ เป็น มา ได้นั้น ปดเวา ตอก กระทบ จึง เรา ดู
ไม่เห็น ผิด กับ คน ตาย เตียตง จึง กระซิบ บอก ว่า ท่าน อย่า ทุกข์ ร้อนไป
เลย ด้วย เต็กเซง กำหนดไว้ ว่า ให้ เอา ยา ซึ่ง ให้ ไว้ นั้น แก่ ใน สี่ สิบ แก้ว
วัน ถ้า พัน กว่า นั้น แก่ ไม่ ได้ ก็ จะ เลย ตาย ไป การ อัน นี้ ไซ้ ว่า เต็ก
เซง คิด ทำ เขา ตาม อ้าเพอใจ เมื่อไร ซึ่ง ทำ ท่าง นี้ ด้วย ตาม คำ เสงเซียง
เจ้าโง้วผู้ เป็น อาจารย์ ท่าน อย่า ทุกข์ ร้อนไป เลย นาง เมงส์ ได้ พัง
ก็ ค่อย คตตาย ความ ทุกข์ ฝ่าย ขุนนาง ข้า ราชการ ผู้ ใหญ่ ผู้ น้อย ก็ พา กัน
มา คำนับ ศพ เต็กเซง ที่ ตำบต ฮิวเตงเฮีย พร้อม กัน

ขณะ นั้น เปาเตงถู จึง ว่า เต็กเซง ตัว เจ้า ก็ ยัง หมุ่ม อย ไม่ ควร จะ
ตายเลย ฤฯ คน ที่ มี ข้อ ต่าเหตุ คิด กถ หมาย ให้ เจ้า ตาย ด้วย ยา พิษนี้
ฤฯ หมาย สิ่ง ไต สิ่ง หนึ่ง ถ้า แม้น ทำ กับ เจ้า แล้ว จง มา เข้า ผัน บอก ให้
เรา รั ด้วย จะได้ ขำระเอา ตัว ผู้ ซึ่ง กระทำ กับ เจ้า มา ตง โทษ แก่ กัน ให้
พังหอง ครั้น เห็น เปาเตงถู พูด ดั่ง นั้น ก็ หัวเราะ แล้ว ว่า ตัว ท่าน ก็ ประ
กอบ ด้วย สติ ปัญญา ต่าระพิท จะ รั การ ท่งปวง เหตุ ไต จึง พด กับ ศพ
ข้าพเจ้า ก็ ไม่ เห็น ว่า ศพ พด ด้วย สัก คำ หนึ่ง ก็ นอน หนึ่ง อย ตาม ธรรมดา
เมื่อ ท่าน ด่งไสย จะ มี ผู้ ทำ ให้ เต็กเซง ตาย ก็ จง ขำระเอา ให้ ได้ ตัว เกิด
จะต้อง พด ให้ มาก หมายไป ทำไม เปาเตงถู จึง ว่า แม้น เรา ได้ พิจารณา
ขันสู่ตร ตู ซาก ศพ แล้ว แม้น มี ผู้ ทำ กับ เต็กเซง จริง คง จะ เห็น พิษ ใน
ซาก ฮาศพ นี้ เปน จนใจ ด้วย รับสิ่ง ห้าม ไม่ ให้ ขันสู่ตร ครั้น จะ ขึ้น ทำ
ก็ กถ ความ ผิด ถึง กระนั้น ถ้า จะ ขันสู่ตร จริง ก็ ได้ จะ มี โทษ ประ
การ ไต จึง ค่อย รับ พระ ราชอาณาจักร ต่อ ภาย หลัง นาง เมงส์ เห็น เปาเตงถู

พูดจาแรง แกร่ง กัดัว เปาเตงกู จะเบ็ด หีบ ชันสูตร ศพ จึง ห้าม ว่า ทำน
 อย่า ชันสูตร เถย เวทนา แก่ ศพ เด็กเซ่ง ตาย ครัง นี้ ด้วย กำตั้ง มีค่าจ ทำน
 อย่า ตั้งไสย เถย เปาเตงกูได้ ฟัง นาง เมงลี ว่า ก็ นี่ อยู่ ครัน ชุนนาง
 ผู้ใหญ่ ผู้น้อย คำนับ ศพ แล้ว ก็ พา กัน กัดัว มา บ้าน เจียงเพงกุกี้ กับ
 เมงเตงกีกี้ ก็ ไป ส่ง นาง เมงลี กับ โถฮวยฮอง จน ถึง บ้าน เตี้ยตง กับ เจี้ย
 เงก จึง เทียบ ดู ที่ จะ เอา ใจ ศพ ครัน เดิน ไม่ ได้ ประมาณ ถ้าม ลับ ตี
 พบ ศาล เทพารักษ์ แห่ง หนึ่ง ไม่มี คน เผ่า รก รุงรัง อยู่ใน ที่ ตี ตับ ชอบ
 อด มี หนังสือ เขียน ไว้ ที่ หน้า ศาล เรียก ว่า เทียนของเมียบ เตี้ยตง กับ
 เจี้ยงกีกี้ เดิน ทยไป อีก พบ บ้าน มี คน อยู่ จึง แวะ เข้า ไป ตาม ว่า ศาล
 เทียนของเมียบ นัน เหตุใด จึง ไม่มี คน เผ่า พิทักษ์ รักษา ทั้ง ร้าง ไว้ จน
 รก รุงรัง คน ที่ บ้าน นัน จึง บอก ว่า ศาล เทียนของเมียบ นัน ร้าง มา
 ช้า นาน ได้ ตัก ห้ำมี มา แล้ว ด้วย มีค่าจ ดู ร้าย นึก ไม่มีใคร จะ มา อยู่ ได้
 จน ชัน แด่ เขี้ยงก เปน ผู้ ต้าหวัม ศาล ก็ ทน มีค่าจ ไม่ ได้ จึง เปน ศาล ร้าง
 อยู่ ตั้ง นี้ ซึ่ง ทำน มา ถาม นัน มี ขูระ ตั้ง ไต ฤา เตี้ยตง กับ เจี้ยงกีกี้ ว่า
 จะ ขอ เอา ศพ มา เอา ไสย พัก ใจ ศาล นี้ จะ ได้ ฤา มิ ได้ ชาวบ้าน นัน จึง ว่า
 เห็น จะ ได้ ด้วย เปน ศาล รก ร้าง มา ช้า นาน แล้ว ไม่มี ผู้ใด มาก ถ้า กลาย
 ด้วย กัดัว มีค่าจ เตี้ยตง เจี้ยงกีกี้ ฟัง ก็ ยินดี จึง พา กัน กัดัว มา หาม
 เอา หีบ ซึ่ง ใส่ ศพ เด็กเซ่ง ไป ใจ ไน ศาล เทพารักษ์ เทียนของเมียบ แล้ว เตี้ย
 ตง กับ เจี้ยงกีกี้ ช่วย กัน เบ็ด หีบ ชัน เตี้ยตง ก็ เอา ยา ซึ่ง เด็กเซ่ง ให้ ไว้
 กระจาย น้ำ ครอบ เข้า ไป ประมาณ ครู่ หนึ่ง เด็กเซ่ง ก็ ฟัน ตก ชัน ออก
 มา จาก หีบ หนึ่ง อยู่ เปน ปกติ แล้ว จึง พูด ว่า เมื่อ ข้าพเจ้า ตาย ไป นัน
 เปรียบ เหมือน นอน หลับ เค็ดมไป เมื่อ ชุนนาง ทงปวง มา ประชุม พร้อม
 กัน นัน เขา พูด กัน ไต ยิน บ้าง ไม่ ได้ ยิน บ้าง แล้ว เด็กเซ่ง จึง ถาม ว่า ศาล
 นี้ เหตุใด จึง รก ร้าง ไม่มี ผู้คน เตี้ยตง เจี้ยงกีกี้ เล่า ความ ซึ่ง ศาล เทพา
 รักษ์ ร้าง ด้วย อำนาจ มีค่าจ ให้ เด็กเซ่ง ฟัง ทุก ประการ เด็กเซ่ง จึง ว่า ตี

แล้วข้าพเจ้าจะต้อง ซุ่ม ซ่อน อยู่ใน ค่ำตนั้น กว่าจะ ถึง กำหนด ซึ่ง เสง
 เขียนเต่าใจ มา บอกไว้ จึง จะ ได้ ออก ให้ คน ท่งปวง รัเห็น ท่าน ๕
 สอง จะ ไป มา เข้า ออก ที่ ค่ำตนั้น แล้ว แม้นผู้ใด ถาม บอก ว่า มา เผ้า ศพ
 เรา บัค่าง ที่ ค่ำต รบ กอน นึก คน ท่งปวง จะ ได้ ไม่ ไป มา เตยตง จึง
 ว่า ข้าพเจ้า จะ ไป เก็บ เขา เข้า ของ ท่าน ซึ่ง ตก ค้าง อยู่ ที่ ตำบล ฮิวเตงเอ็ง
 มาไว้ ที่ นี ด้วย เต็กเซง เห็น ชอบ เตยตง ก็ คำนับ ถา เต็กเซง ไป เก็บ
 สิ่ง ของ เสรีจ แล้ว ก็ เขา มาไว้ ที่ ค่ำต นั้น พอ เวลา พบ คำ เต็กเซง จึง
 พูด กับ เจียงเงก ว่า เวลา พรุ่ง นี้ ท่าน จง เข้า ไป ใน เมือง เปียนเหตียง
 บอก ความ กับ มารดา ข้าพเจ้า แด นาง เต็กไท่ ให้ รั ด้วย ว่า ข้าพเจ้า
 กลับ เป็น ซีน มา คัง เก้า แล้ว บัดนี้ ซ่อน ตัว อยู่ใน ค่ำต เทพวักษ์ เขียน
 อองเมย จน ถึง กำหนด ซึ่ง เสงเขียนเต่าใจ บอกไว้ จึง จะ ได้ ให้ คน ท่ง
 ปวง เห็น ตัว ครั้น เต็กเซง สั่ง เจียงเงก แล้ว ก็ นั่ง พูด กับ อยู่ สาม คน ด้วย
 กัน จน เวลา ตึก ประมาณ สอง ยามเศษ ได้ ยิน เสียง เบน ถม พุท พัด
 มี เม็ด กรวด ทวาย ปรืด เข้า มา เหมือน หนึ่ง ชัด ช่าง เปน ประมาณ ครู่
 หนึ่ง แต่ ไป ก็ เห็น คน สูง โทใหญ่ มี เขียวเดิน ตรง เข้า มา ที่ เตยตง ขณะ
 นั้น เตยตง หา มี อาวุธ คิด ตัว อยู่ ไม่ คว้า ได้ น้ำ ก็ ขวาง ไป บัค่าง นั้น
 ก็ ยืน ตรง คือ เข้า มา เตยตง ก็ ตรง เข้า ชก กับ บัค่าง ท่าน ก่าตั้ง บัค่าง
 ไม่ได้ ก็ ถอย หนี เจียงเงก เห็น ก็ จึง เข้า ไป ช่วย กัน ท่าน ก่าตั้ง บัค่าง
 ไม่ได้ ก็ ถอย มา เต็กเซง เห็น ดัง นั้น จึง นึก ว่า บัค่าง นี้ คุร้าย แขงแรง นึก
 จึง จึง เข้า ไป ช่วย เตยตง เจียงเงก แล้ว ร้อง ว่า ตัว เปน บัค่าง อยู่ ที่ นี ซัก
 นานไม่ รัจัก เรา ฤฯ ชื่อ เต็กเซง ว่า แล้ว ก็ ตรง เข้า ไป จะ สู้ บัค่าง ๆ พอ ได้
 ยิน ออก ชื่อ ว่า เต็กเซง ก็ กัด จึง หนี ไป เต็กเซง เตยตง เจียงเงก ก็ ช่วย กัน ได้
 คิด ตาม ออก มา จน ถึง ที่ แจ้ง แห่ง หนึ่ง บัค่าง นั้น ก็ ถ่ม ธง หาย ไป กลาย
 เปน กระจุก บาน หนึ่ง จึง หยิบ เขา มา ดู เห็น อักษร ปรากฏ ไว้ ว่า กระจุกนี้
 เสงเขียนเต่าใจ ให้ แก่ เต็กเซง สำหรับ ข้า ศึก ศัตรู ซึ่ง เป พวก บัค่าง นั้น

ครั้น เด็กเซง ได้ กระจก กับ เห็น อักษร จาตุก ก็มี ความ ยินดี จึง นึก ว่า
 กระจก นี้ เสงเขียนเต่าใจไว้ให้เรา เด็กเซง ได้ กระจก วิเศษ แล้ว ก็ พา เตี้ย
 ตง เจียงกง กลับ เข้า มา ใน ศาล เทพารักษ์ ตั้ง แต่ นั้น มี ศาจ ก็ เจียมใจ ได้
 อยู่ เป็น สุข สมาย ครั้น เวลา รุ่ง เข้า เจียงกง ก็ คำนิบ ตา เด็กเซง เข้า ไป
 ใน เมือง เบี่ยนเหตียง แจ้ง ความ กับ นาง เมงสี นาง เด็กไทเฮ่า ตาม เด็กเซง
 สั่ง ทุก ประการ แล้ว ก็ ไป บ้าน

ครั้น เวลา รุ่ง เข้า เจียงกง ก็ เข้า ไป เฝ้า พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ กราบ
 ทูล ว่า ข้าพเจ้า กับ เด็กเซง เข้า มา ถ่าพิภักดี ทำ ราชการ ต้นของ พระเดช
 พระคุณ ข้า นาน ได้ ทรง พระ กรุณา โปรด ชุบเลี้ยง ให้ มี ยศ ศักดิ์ พระ
 เศษ พระคุณ หา ที่ สุก มี ได้ แต่ มนต์ นี้ เด็กเซง ก็ ถึง แก่ กรรม แล้ว ข้าพ
 เจ้า จะ ขอ ถวาย กราบ มังคม ตา ออก จาก ราชการ ไป อยู่ เฝ้า ศพ ต้นของ
 คุณ เด็กเซง พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ได้ ทรง พัง จึง ตรัส ว่า ซึ่ง ท่าน
 จะ ขอ ตา ออก เสีย จาก ราชการ นั้น ไม่ ได้

ฝ่าย พังของ เฝ้า อยู่ ที่ นั้น ด้วย เห็น เจียงกง ทูล ตา ออก จาก ราชการ
 ก็ ก็ ใจ ครั้น ได้ พัง รับสั่ง ตั้ง นั้น จึง กราบ ทูล ว่า อัน ธรรมเนียม คน ซึ่ง
 เกิด มา แล้ว ก็ ย่อม ประกอบ ด้วย ความ กตัญญู คอ เจ้า นาย มิคา มารดา มิศ
 หาย จึง จะ เป็น ที่ สรรเสริญ แก่ เทพยตา มนุษย์ ซึ่ง เจียงกง จะ ขอ ออก
 จาก ราชการ ไป เฝ้า ศพ เด็กเซง นั้น ด้วย ความ กตัญญู ขอ พระองค์ จง โปรด
 ให้ เจียงกง ไป เสด็จ พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ จึง ตรัส ว่า ซึ่ง ท่าน ว่า นั้น
 ก็ ถูก ต้อง ด้วย แบบ อย่าง ทุก วัน นั ทพ ศัก ก็ ไม่ มี บ้าน เมือง ก็ อยู่ เย็น
 เป็น สุข ซึ่ง เจียงกง จะ ไป เฝ้า ศพ เด็กเซง ก็ ตามใจ เจียงกง ได้ พัง รับ
 สั่ง ก็ มี ความ ยินดี ก็ ถวาย มังคม ตา ออก จาก ราชการ มา บ้าน นาง เมงสี
 ใน ขณะ นั้น พอ เต่าเซ่ง กับ หลี่หัง ซึ่ง รับสั่ง ให้ ไป รับ นาง โปย โปกงจู้
 กลับ มา จึง เข้า ไป แจ้ง ความ กับ นาง เมงสี ว่า ข้าพเจ้า ได้ ถ้อ หนึ่ง ชื่อ
 รับสั่ง ไป ถึง นาง โปย โปกงจู้ แล้ว มารดา ของ นาง โปย โปกงจู้ ถึง แก่

กรรม นาง โปย โปกงจู้ จะ เข้า มา แล้ว ยัง ไม่ได้ คิด การ ฝั่ง ศัพ มารดา อยู่
 คอ ชื่น มี ใหม่ จึง จะ ได้ เข้า มา เจียงเงก เห็น เต่าแข่ง กับ หัดหึ่ง กตัม มา
 ก็ เต่า ความ เต็กเซง ให้ เต่าแข่ง หัดหึ่ง ฝั่ง ทุก ประการ จึง บอก ว่า เรา ทูต
 ธา ออก เสียด จาก ราชการ แล้ว เต่าแข่ง หัดหึ่ง ได้ ฝั่ง จึง พุด ว่า ถ้า กระจ
 หน เรา ก็ จะ ออก จาก ราชการ บ้าง พุด แล้ว ก็ กำหม ตา นาง เมงสี เข้า ไป
 ใน พระ ราช วง กราบ ทูล ความ ซึ่ง มารดา นาง โปย โปกงจู้ ถึง แก่ กรรม
 แด นาง โปย โปกงจู้ คิด การ ฝั่ง ศัพ จะ ได้ มา แล้ว คอ ชื่น มี ใหม่ ถวาย
 พระเจ้าช้อยยินจงฮ่องเค้ ให้ ทรง ทราบ ทุก ประการ พระเจ้าช้อยยินจงฮ่อง
 เค้ ก็ มี ได้ ครั้ว ประการ ไต่ เต่าแข่ง หัดหึ่ง ก็ ทูล ธา ขอ ออก จาก ราชการ
 จะ ไป ฝั่ง ศัพ ต้นอง คุณ เต็กเซง พระเจ้าช้อยยินจงฮ่องเค้ ก็ โปรด ให้
 เต่าแข่ง หัดหึ่ง ก็ ถวาย บังคม ตา มา หา เจียงเงก แล้ว ก็ พา กัน ไป อยู่ ที่ ศาล
 เทียนของเมียบ แต่ เจียงเงก กุ้ย กับ เมงเตงก็ กุ้ย เจียงเงก ให้ อยู่ เป็น
 เพื่อน นาง เมงสี แล้ว จะ ได้ ไต่ เต่า เต็กเซง ซึ่ง เขียน มัด ใน ที่ บรธา สำหรับ
 เต็น หน ด้วย ตั้ง แต่ หน มา เต็กเซง เจียงเงก เต็กเซง หัดหึ่ง เต่าแข่ง ก็ อยู่ ที่
 ศาล เทียนของเมียบ เปน คู่ช ุ่ สมาย เหมือน กัน ไป ตั้ง บ้าน อยู่ ใหม่ ไม่มี ผู้ ไต่
 กถา กถาย

ฝ่าย ฝั่ง หอง เมื่อ เต็กเซง ยัง อยู่ หน เปรียบ เหมือน หนาม ยอก อยู่
 ใน ทรวง ไม่ มี ความ คู่ช ุ่ ครั้น เต็กเซง ตาย แล้ว ก็ สมายใจ มาก หนัก
 เปรียบ เหมือน หนาม ยอก อยู่ ใน ทรวง หน หุด ถอน ออก ไป แต่ หนาคา
 คน ที่ เปน พวก ฝั่ง หอง ดีใจ ด้วย กัน ทั้ง หน มา ประชุม พร้อม กัน แล้ว ก็
 เต็กเซง ไต่ เปน ที่ สมาย

ฝ่าย เจ้า เมือง ไชยหง ตั้ง แต่ ให้ เทกตั้งเหียงเฮา ถึง ของ กับ หนั่งฮื่อไป ให้
 ฝั่ง หอง ก็ มี หนั่งฮื่อไป ตาม หัว เมือง ซึ่ง เปน เขตแดน ขอ กองทัพ
 แด ทหาร ที่ มี ฝีมือ เข้ม แข็ง เตรียมไว้ พร้อม คอย ฝั่ง ชาว เทกตั้งเหียง

ครัน เทกตังเหี้ย มา ถึง แจ้ง ความ กับ เจ้าเมืองไซหยง ตาม ชึ่งไปหา
 พังหอง ๆ คิด อูมายจน เด็กเซง ตาย ให้เจ้าเมืองไซหยง พัง ทุก ประการ
 เจ้าเมืองไซหยงได้ พัง ก็ มีความ ยินดี จึงให้ เทกตังเหี้ย เตียน ที่ มี ยศ คักดี
 ขณะ นั้น เจ้าเมือง ซินโตกัก แดงให้ มัวมัวฮัน เป็น แม่ทัพ กับ นาย
 ทหาร ชื่อ ทองมี หนึ่ง คัดกุด หนึ่ง คับเทียบฮัน หนึ่ง เจี้ยเทียบปา
 หนึ่ง กับ ทหาร เดอ สิบ หมื่น ให้ ยก มา สวมทบ ทัพ เมืองไซหยง
 เจ้าเมืองไซหยง มีความ ยินดี มากนัก จึง เกณฑ์ ทหาร เมืองไซ
 หยงให้ อีก สิบ หมื่น รวม กัน เป็น ทหาร ยี่ สิบ หมื่น ยกไป ครัน ถึง เขต
 แดน เมือง เปียนเหี้ยยง ก็ ตี หัวเมือง รวย ทางได้ หลาย เมือง ยก ล่วง
 เข้า มา จน ถึง เมือง ซำก๊วน

ฝ่าย ซึ่งชีวิต ูรักษา เมือง ซำก๊วน ครัน แจ้ง ความ ว่าเจ้าเมืองไซหยง
 ให้ มัวมัวฮัน เป็น แม่ทัพคุม ทหาร มา คน ประมาณ ยี่ สิบ หมื่น ก็ ตกใจ
 จึงให้ ทหาร รักษา นำ ที่ เริงเทิดไว้ มั่นคง

ฝ่าย มัวมัวฮัน ครัน ยก กอง ทัพ มา ถึง เมือง ซำก๊วน แดง ก็ ตั้ง ค่าย
 มั่น คงไว้ จึงให้ ทหาร มา ทำ รบ เอี้ยแซ ก็ คุม ทหาร ออกไป รบ ตำน
 ทาน กำตัง ทหาร ซำคักไม่ ได้ ก็ หนี กัดบ เข้า ตำน ซำก๊วน ซึ่งชีวิต ให้
 หา ช่อมตงเอี่ยม เอี้ยแซ เข้า มา ปฤกษา ว่า ซำคัก ยก กอง ทัพ มา คน มาก
 ประมาณ ยี่ สิบ หมื่น นาย ทหาร ก็ หลาย คน แด ล้วน เข้ม แข็ง จะ ออก
 ไปสู้ รบ ตำน ทาน ก็ไม่ เห็น ผู้ ไต เอี้ยแซ จึง ว่า ซำพเจ้า ก็ ได้ ออกไป สู้ รบ
 ครั้ง หนึ่ง เหลือ กำตัง ทหาร ซำคัก เก่ง กาจ แข็ง แกรง นึก คิว ซำพเจ้า ก็
 สระวา กำตัง วังซำไม่เหมือน แต่ ก่อน ซึ่งชีวิต จึง หนีไป พด กับ ช่อมตงเอี่ยม
 ว่า ฮัน เมือง ซำก๊วน เป็น ตำน ตำคัญ มั่น คง นึก ถ้า แมน เตี้ย กับ ซำคัก
 แดง ท ไหน เมือง เปียนเหี้ยยง จะ คง อยู ได้ จะคิด อำน ประการใด จึง จะ
 ม້อง กัน รักษา เมือง ซำก๊วนไว้ ได้ ช่อมตงเอี่ยม จึง ว่า คิว ท่าน ก็ เป็น
 ใหญ่ ตำเร็จ ราชการใน เมือง ซำก๊วน ซึ่ง จะ คิด อำน ประการใด นั้น ก็ สด

แล้วแต่ท่าน ข้าพเจ้าเป็นแต่ผู้น้อย แต่ก่อนเมื่อทัพศึกยังไม่มีมา
 ราชการบ้านเมืองสิ่งใดท่านก็ไม่ได้ปรึกษาหาฤา ข้าพเจ้าคิดด้วยไม่ได้
 แต่ได้ยินข่าวอยู่ว่าเมืองไชยหงษ์นั้นกลัวแต่เด็กเซ่งผู้เดียวเท่านั้น ถ้า
 มีเด็กเซ่งมา ก็ จะ ยอม ถ้ำพิภพดี ถ้าไม่มีเด็กเซ่งมา แล้ว ก็ คง จะ ดี หัก
 เข้าไปจน ถึง เมือง เบียนเหลียง ซึ่งซิวได้ฟัง ก็ จึง อยุ มิ ได้ ว่า ประการใด
 จึง ตก ครอบ ว่า การ ครอง นี้ จะ ปรึกษา หาฤา ผู้ใด เขาก็ ไม่ เป็น พระ เรา
 จะ ออก รบ กับ ข้าศึก ก็ เห็น จะ ดี ไม่ ได้ ครั้น จะ หนึ่ง ไหว ก็ จะ เสีย เมือง

ขณะนั้น มี ผู้ มา บอก กับ ซึ่งซิว ว่า ทหาร ข้าศึก มา ท้า รบ ซึ่งซิว จึง
 ทำหนังสือ ฅมบับ หนึ่ง เป็นใจ ความ ว่า ซึ่ง กอง ทัพ เมืองไชยหงษ์ ยก มา
 ครอง นี้ หมายถึง ต่ เมือง ซ้ำกัณ จึงได้ แต่ง ทหาร มา ชวน รบ เรา ขอ
 ตก ครอบ ตู กัณ เมื่อ ควร ประการใด จึง จะ บอก ให้ รู้ ต่อ ภาย หลัง
 ครั้น ทำ หนังสือ แล้ว ก็ ให้ คน ใ้ เขา ไป บัด ไหว ที่ หน้า เมือง ให้ กอง
 ทัพ ข้าศึก รั

ฝ่าย มัวมัวฮัน ครั้น แจง ใน หนังสือ แล้ว ก็ ส่ง บ กอง ทัพ ใ ซึ่งซิว จึง
 ทำหนังสือ ฅมบับ หนึ่ง เป็นใจ ความ ว่า เจ้า เมืองไชยหงษ์ ให้ มัวมัวฮัน
 เป็น แม่ ทัพ คุม ทหาร ประมาณ ยี่ สิบ หมื่น มา ต่ เมือง ซ้ำกัณ เอี้ยแซ่ได้
 คุม ทหาร ออก รบ ต่ กำตัง ข้าศึก ไม่ ได้ ครั้น จะ ออก สู้ รบ อีก ก็ ไม่ เห็น
 ผู้ใด ต้อง รักษา มั่น ใจ ถ้า ซ้ำ กัณ ไม่ เห็น เมือง ซ้ำกัณ จะ เสีย แก่ ข้าศึก
 ขอให้ กอง ทัพ เมือง เบียนเหลียง ยก มา ช่วย โดย เร็ว ครั้น ทำ หนังสือ แล้ว
 ให้ มา ใ้ รับ ถือ เข้า ไป ส่ง เจ้า พงกัณ นำ ชัน กราบ ทูล พระเจ้าชองยินจง
 อ่องเต้ พระเจ้าชองยินจง อ่องเต้ ทราบ ใน หนังสือ ก็ ตก พระไทย จึง รับ
 สั่ง ให้ หา ชุนนาง มา ประชุม พร้อม กัน แล้ว ครัด ปรึกษา ว่า บัด นี้ กอง
 ทัพ เมืองไชยหงษ์ ยก มา ตัด เมือง ซ้ำกัณ คน ถึง ยี่ สิบ หมื่น ซึ่งซิว ผู้ รักษา
 เมือง ซ้ำกัณ ฝีมือ ก็ อ่อน จะได้ ผู้ใด ออก ไป สู้ รบ กับ ข้าศึก ดี พวก
 ชุนนาง ทงปวง จึง ทูล ว่า แต่ ก่อน ทัพ ศึก มี มา ก็ ได้ เอี้ยจงเปา ครั้น เอี้ย

จงเป่า ตาย แล้ว ก็ ได้ เต็กเซง ๆ ก็ ตาย ไม่ เห็น ผู้ใด เห็น แค่ พังทอง เปน
 ขุนนาง ผู้ใหญ่ ควร จะ ออกไป สู้รบ กับ ข้าศึกได้ พังทอง ได้ พัง ขุนนาง
 ทงปอง กราบ ทูล เจาะจง เอา ตัว ว่า จะ ให้ ไป สู้รบ ข้าศึก ก็ ตกใจ ด้วย
 ไม่เคย ออก ท้าศึก จึง กราบ ทูล พระเจ้าชองยินจงฮ่องเต้ ว่า ข้าพเจ้า ก็
 เปน ขุนนาง ฝ่าย พดเรือ่น รู้ แต่ ราชการ บ้าน เมือง ไม่ เข้าใจ การ คึก
 ส่งคราม ขณะ นั้น บุนนวม ภัย เปน ขุนนาง นายทหาร ผู้ เฒ่า จึง กราบ
 ทูล ว่า ข้าพเจ้า ก็ แก่ชรา ครั้น จะ รับ อาษา ออกไป รบ กับ ข้าศึก ส่วนของ
 พระเดช พระคุณ ก็ เห็น จะ สู้ ข้าศึก ไม่ ได้ แต่ ก่อน ก็ ได้ เต็กเซง บัดนี้
 เต็กเซง ก็ ถึง แก่กรรม แล้ว ยัง อยู่ แต่ ทหาร ของ เต็กเซง คือ เจียงเกก
 เคียงตง หัดหัง เต้าเซง เจียงตง กุ้ยเมงเตงก๊ก หก คน นี้ พอ จะ ออกไป สู้
 รบ กับ ข้าศึกได้ พระเจ้าชองยินจงฮ่องเต้ ได้ ทรง พัง ก็ เห็น ด้วย จึง ครัด
 ว่า ให้ ไป ปลูกชา คิด อาน กัน เกิด แล้ว สืบ หา ว่า ผู้ใด จะมี มือ เข้ม
 แข็งบ้าง จะได้ ให้ ออกไป สู้รบ กับ ข้าศึกได้ พระเจ้าชองยินจงฮ่องเต้
 ครัด แล้ว ก็ เล็ดจ้ เข้า ข้างใน ไม่ สบาย พระไทย จึง เล็ดจ้ ไป ที่ คำหนัก นาง
 เซาฮองเข้ามเหสีใหญ่ ด้วย หวัง พระไทย จะ ปลูกชา ด้วย ราชการ
 นาง เซาฮองเข้าเห็น พระเจ้าชองยินจงฮ่องเต้ มา ก็ ออกไป รับ เล็ดจ้ เข้า
 มาใน คำหนัก ดุ กิริยา ไม่ สบาย พระภักศร เศร้า หมอง จึง กราบ ทูล
 ถาม ว่า พระองค์ ทุกข์ วิชา ด้วย สิ่งใด ๆ พระเจ้าชองยินจงฮ่องเต้ จึง ครัด
 ว่า บัดนี้ กอง ท้า เมืองไซหยง ยก มา ตี เมือง ซำก๊วน ไม่มี ผู้ใด จะ ออก
 ไป สู้รบ กับ ข้าศึก เรา วิตกนัก ด้วย เมือง ซำก๊วน เปน นำ ด้าน สำคัญ นัก
 ถ้า เสีย กับ ข้าศึก แล้ว เมือง เป็ยนเหตียง ก็ จะ เปน อันตราย แต่ ก่อนได้
 เชี้ยจงเป่า กับ เต็กเซง เตียวนี้ ก็ ตาย ไป หมด แล้ว ไม่ เห็น ใคร เลย นาง เซา
 ฮองเข้าจึง กราบ ทูล ว่า พระองค์ ไม่ควร จะ กำจัด เต็กเซง เสีย เต็ก
 เซง มี คุณ คอ แผ่นดิน มาก นัก พระเจ้าชองยินจงฮ่องเต้ ครัด ว่า อัน
 เต็กเซง นั้น แค่ เดิม เรา กำตั้ง โท โส สั่ง ให้ เอา ตัว ไป ซ้ำ นั้น จริง ครั้น นาง

เด็กไท่เข้า มา ขอโทษเรา ก็ ให้ ไม่ฆ่า พัน อกก จากที่ เพ่งไซ อ่อง
 นเรทศให้ ออกไป อยู่ ตำบล อิดเจงเอี้ยน นอก เมือง ครอบ ตาม มี จะให้
 กลับ มา เปน ซุนนาง ตาม เติม นาง เซาซงเข้า กราบ ทูล ว่า เด็กเซง อายุ
 ยังไม่ ควร ที่ จะ ตาย ถ้า แม้น พระองค์ ไม่ อกก นเรทศไป ให้ อยู่ เปน
 ซุนนาง ใน เมือง เมียนเหลียง ก็ เห็น จะ ยัง ไม่ ตาย เด็กเซง ตาย ครอง นี้ ด้วย
 ความ ครอบ มใจ ซึ่ง ว่า เด็กเซง เอา ชง ปดอม ถวาย นั้น ถ้า ส่ง ใส่ง ให้
 เด็กเซง กลับไป เอา ชง สำหรับ เมือง มา ก็ จะ ได้ ไม่ ควร พระองค์ จะ อกก
 นเรทศ เด็กเซงไป เสง พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ตรัส ว่า ข้อ นี้ เรา ฝึก จริ่ง
 ด้วยไม่ ทน ตก ครอบ ไหน ๆ เรา ก็ ได้ ฝึก ไป แล้ว เดียว นี้ ทัพ คัก มี
 มา เข้ม แข็ง นัก จะ คิด อ่าน อย่างไร ดี นาง เซาซงเข้า กราบ ทูล ว่า การ นี้
 สุด แล้ว แต่ ซุนนาง จะ คิด อ่าน กัน พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ก็ มี ได้ ตรัส
 ประการใด

ฝ่าย ชุยสิน ซุนนาง ตำแหน่ง โหร วิชา เชี่ยวชาญ ใน การ ที่ จะ ดู
 ฤกษ์ แล ดาว เหตุ การ ดี แล ร้าย ทั้ง ปวง แจ้ง ความ ว่า กอง ทัพ เมือง ไซ
 หยง ยก มา คิด เมือง ซำก๊วน ก็ มี ความ วิตก คิด ถึง เด็กเซง ว่า ถ้า
 แม้น อยู่ แล้ว ที่ ไหน ซำคัก จะ กำเริบ ขึ้น ได้ ครั้น เวลา คำ ชุยสิน ไป ที่ หอ
 สำหรับ ดู พิเคราะห์ ดู ดาว แล อากาศ ฤกษ์ บน จะ สำแดง อากา ร ดี ร้าย
 กับ บ้าน เมือง ประการใด บ้าง ครั้น พิเคราะห์ ครอบ จ ดู ดาว ซึ่ง สำหรับ พระ
 มหา ครอบ ครัย แล ซุนนาง ผู้ ใหญ่ ก็ ดี เปน ปรกติ อยู่ ครั้น ดู ไป เห็น
 ดาว สำหรับ ที่ เพ่งไซของ ยัง ไม่ คับ ฐูญ แต่ ไป ปรากฏ อยู่ ที่ ศั ทวัน ออก
 เฉียง ใต้ ชุยสิน มี ความ ส่ง ใส่ง จึง ตก ครอบ ว่า เด็กเซง ตาย ไป แล้ว
 ก็ เหตุ ไฉน ดาว ซึ่ง สำหรับ ที่ จึง ไม่ คับ ฐูญ ประหัดต นัก ไม่ เคย เห็น อย่าง
 นี้ เสง เด็กเซง จะ ยัง ไม่ ตาย ตก ครอบ มิ่ง ครั้น เวลา บ่าย ชุยสิน จึง ไป
 หา เปาเตงถุ พุด กัน ด้วย เรื่อง ทัพ มา คิด เมือง ซำก๊วน เปาเตงถุ จึง ว่า เรา
 เสีย ตาย เด็กเซง นัก ถ้า แม้น อยู่ แล้ว การ ทัพ คัก มี มา ก็ ไม่ วิตก ชุย

สิ้น จึง ว่า เมื่อคืนนี้ ข้าพเจ้าพิเคราะห์ คือดาวที่ สำหรับ เพ่งไซฮ่อง ยังไม่
 ดับ สูญ ปรากฏ อยู่ข้าง ทิศ ตะวัน ออกเฉียงใต้ ข้าพเจ้า ส่งไสย นัก กฤต
 เด็กเซ่ง จะไม่ตายจริง เปาเตงถู ว่า ซึ่ง ท่าน พุด นั้น ข้าพเจ้าไม่ เห็น ด้วย
 วัน เมื่อไป คำนับ ศพ ได้ ดู เห็น แน่ แล้ว ว่า เด็กเซ่ง ตาย ประหาคด หน้อย
 หนึ่ง แต่ หน้า ยัง ชื่น อยู่ ชุยสิน ว่า ถ้าท่านไม่ เชื่อ เวลา คำว่า นี้ ก็จงไป ดู
 ดาว ด้วย กัน ข้าพเจ้า จะ ชี้ ให้ ดู เปาเตงถู ว่า ถ้า กระนั้น ท่าน อย่า ไป
 บ้าน ก่อน เวลา นี้ ก็ เย็น จวน คำ แล้ว เปาเตงถู ตั้ง ให้ คน จัด โต๊ะ มา
 เปาเตงถู กับ ชุยสิน กิน โต๊ะ นั้น พุด กัน อยู่ จน ได้ เวลา ชุยสิน ก็ พา เปาเตงถู
 ขึ้นไป บน หอ สำหรับ คือดาว แล้ว ชี้ บอก ดาว ซึ่ง สำหรับ เพ่งไซฮ่อง ให้
 เปาเตงถู ดู จึง ว่า อัน คำว่า ดาว ซึ่ง ข้าพเจ้า ได้ เตา เรียง ตั้ง เกศไว้ นั้น
 ถ้า แม้น เห็น ดาว สำหรับ ตัว ผู้ ไตยังมี อยู่ แล้ว ถึง จะตายไป ก็อย่า เพื่อ
 เชื้อ ก่อน คง จะ กลับ เป็น ชื่น มา ครังนี้ ถ้า เด็กเซ่ง ตาย เป็น แน่ แล้ว คำว่า
 ดาว จะ คง แฉ่ไฟ เตี้ย ถึง จะเอาไว้ ก็ ไม่เป็น ประโยชน์ ท่าน จงไป
 สืบ ดู ข้าง ทิศ ตะวัน ออกเฉียงใต้ เมื่อ จะได้ ความ มั่ง คอก กระมัง ถึง ได้
 เห็น แก่ คำว่า เด็กเซ่ง ตาย ข้าพเจ้า ก็ ยัง เชื่อ คำว่า อยู่ ชุยสิน พุด กับ เปา
 เตงถู แล้ว วัน หัด คำ จน คึก ประมาณ ต้อง ขาม เตศ ก็ คำนับ ดา เปาเตงถู
 กลับไป บ้าน ครัน เวลา รุ่ง เข้า เปาเตงถู กับ ทหาร ที่ สนิท แปร คน ก็ ไป
 คำบถ ฮิวเตงเฮี้ย ครันไป ถึง ก็ พอ เป็น เวลา เย็น เปาเตงถู จึง หา ตัว
 เฮงเจี้ย มา แล้ว บอก ว่า เรา มี ธุระ มา เวลา ก็ จวน คำ จะ ต้อง หา ไครย พัก
 อยู่ ที่ นี้ ดัก คั้น หนึ่ง คือ เวลา พรุ่ง นี้ เข้า จึง จะไป เฮงเจี้ย ก็ จัด แจง ที่
 พัก ให้ อยู่

ครัน เวลา คำ เปาเตงถู ยาม เฮงเจี้ย ว่า ท่าน มา เป็น ชุนนาง อยู่ ใน
 คำบถ นี้ ผู้ ไตจัด แจง แต่ง ตั้ง ให้ มา เป็น เฮงเจี้ย บอก ว่า พังหอง ตั้ง แต่ง
 ให้ มา สำเร็จ ราชการ ว่า ก้าว อยู่ใน คำบถ นี้ เปาเตงถู ว่า เจ้า เป็น พวก
 พังหอง อัน เด็กเซ่ง ตาย นั้น ก็ เป็น คู่ พยาบาท กับ พังหอง ๆ ให้ ท่าน ทำ

กต อุบาย เขา ยา พิศม์ วาง ฤๅ จึง ตาย เสงเจ็ย ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้ทำ เถย
 เปาเตงถู จึง ว่า เต็กเซง มา เข้า ฝั้น บอก กับ เรา ว่า พังทอง ให้ ทำ อุบาย
 เขา ยา พิศม์ วาง เต็กเซง จึง ได้ ตาย เสงเจ็ย ว่า เติม พังทอง มี หนังสือ มา
 ถึง ข้าพเจ้า หลาย ครั้ง จะให้ข้าพเจ้า คิด อุบายฆ่า เต็กเซง แต่ข้าพเจ้า
 เห็น ว่า เต็กเซง เป็น คน ดี มี คุณ ต่อ แผ่นดิน เป็น อัน มาก จึงไม่ได้คิด อุ
 บายฆ่า เต็กเซง เปาเตงถู ว่า ท่าน อย่า อ้าพราง เรา เถย ถ้า ทำ แล้ว ก็ ให้
 รั้ม เสี้ย เกิด เสงเจ็ย ว่า ท่าน อย่า ได้ มีความ สง่โดยใน ข้าพเจ้า ซึ่ง เต็กเซง
 ตาย นั้น ด้วย อำนาจ มี ศาจ เมื่อ เต็กเซง บิวย ข้าพเจ้า ก็ ได้ หร หมอ มา
 รักษา เปาเตงถู ตาม ว่า หนังสือ ที่ พังทอง มี มา ถึง ท่าน ให้ ฆ่า เต็กเซง นั้น
 ท่าน เก็บไว้ ฤๅไม่ เสงเจ็ย ว่า หนังสือ ซึ่ง พังทอง มี มา ให้ ข้าพเจ้า อ่าน ดู
 พอ รั ความ แล้ว เขา ก็ เขา กลับไป เปาเตงถู ได้ พัง มิ ได้ ตาม ต่อไป
 จึง ว่า เวลา นี้ ก็ คัก แล้ว ท่าน จง ไป นอน ให้ สบายเถิด เสงเจ็ย ก็ คำนี้ ถา
 ไป ที่ อยุ เปาเตงถู นอนไม่ ถับ ตก ครอบ ด้วย จะ ไร รั ความ ว่า เต็กเซง จะ
 ตาย เป็น แน่ ฤๅ ยังไม่ ตาย ครั้น เวลา รุ่ง เช้า เปาเตงถู จึง ให้ ทหาร ไป สืบ
 ตาม ชาว บ้าน ศพ เต็กเซง นั้น เขา ไป ไร ที่ ไหน ครั้น แจง ความ แล้ว ก็ มา
 บอก กับ เปาเตงถู ว่า ศพ เต็กเซง นั้น เขา ไป ไร ที่ ศาต เทียนของเบี้ย
 ด้วย ศาต เทียนของเบี้ย นั้น ว่างไม่มี ผู้ ไต่ ฝ่า มี ศาจ ต รัาย นัก เปาเตงถู
 ได้ พัง จึง นึก ว่า วัน นี้ คง จะ ไป ดู ให้ รั ความ ครั้น เวลา คำ เปาเตงถู กับ
 ทหาร แปร คน ก็ ไป ที่ ศาต เทียนของเบี้ย เห็น ประตุ นิด อยุ
 ใน ขณะ นั้น เต็กเซง กับ เตี้ยตง หล่หนึ่ง เจ้าเซง เจ็ยงก กำตั้ง กิน โตะ
 เสพย์ สุร่า นั้ง พุดจา กัน อยุ เปาเตงถู จึง ให้ เตี้ยกิด ปั้น กำแพง ศาต ย่อง ขึ้น
 ไป บน หลังคา ค่อย ๆ แหก กระเบื้อง มอง ลงไป ดู เห็น แสงไฟ เสี้ยง พุด
 กัน อยุ จึง เอียง หู พังได้ ยิน คน หนึ่ง พุด ว่า ข้าพเจ้า ดู หน้า ท่านไม่
 สบาย มี ความ ทุกข์ ไรอัน สิ่งไร ฤๅ ข้าพเจ้า จะ คำนี้ ท่าน ด้วย สุร่า ตัก
 ลาม ถ้วย คน หนึ่ง พุด ว่า เราไม่ได้ทำ สิ่งไร กับ พังทอง ให้ ได้ ความ เจ็บ

แก่น เลย เหตุใดจึง มีความ พยายาม คิด ดัง ผลิตงู เราไม่ ระวัง ซึ่ง
 ไม่ได้ ประณินตี มารดาเรา ต้อง ตก มา อยู่ ที่ นี้ ก็ เพราะ พังหอง แล้ว ยังมี
 หนังสือ มาให้ เสงเจ็ย ถึง สิบ สาม ฉบับให้ ข่าเรา แต่ เสงเจ็ย เป็น คน ตี มี
 ความ สัจไม่ ทำ ร้ายเรา ว่า เรา มีความ ชอบ ต่อ แผ่นดิน เป็น อัน มาก ยัง
 ไม่ พ้น ความ ผิด คิดว่าไม่ ทำ ราชการ จะ หอบ หลีก ชุ่ม ช้อน หา ความ
 สบาย ดี กว่า คนหนึ่ง พูด ว่า การ อัน นี้ ไซ้ ว่า พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ จะ ทำ
 แก่ ท่าน เมื่อไร เป็น ด้วย อบาย พังหอง ทั้ง นั้น คนหนึ่ง พูด ว่า ข้าพเจ้า
 จะ อาษา ตอม เข้าไป ตัด เขา คีระ พังหอง มาให้ แก่ ท่าน จงได้ คนหนึ่ง ห้าม
 ว่า ท่าน อย่า ทำ เลย จะ วัลน ถึง ราชฎร กับ อื่น เสงเจ็ย เถ่า ใจ ผู้ เป็น
 อาจารย์ ของ เรา ได้ บอก ว่า เวลา นี้ วิชาณา สะดา พังหอง กำลัง ขึ้น
 คนหนึ่ง จึง พูด ว่า วัลน นี้ เราไป เยี่ยม นาง เมงดี ผู้ มารดา ท่าน เมื่อ เดิน มา
 ตาม ทาง ได้ ยิน ราชฎร ชาว บ้าน พูด กัน ว่า กอง ทัพ เมือง ไชหยง ยก มา
 คิด เมือง ซักถวน ซึ่ง ซิวไม่ อาจ ออก ตั้ รับ รักษา เมือง มันได้ มี หนังสือ
 มา ขอ กอง ทัพ เมือง เป็ยน เหยียง ให้ ยก ไป ช่วย ก็ ยัง ไม่ เห็น ผู้ ใด ออกไป
 คนหนึ่ง พูด ว่า อาจารย์ ของ ท่าน ได้ บอก ว่า วัลน ท่าน ภาถัง เควาะห์
 ให้ ชุ่ม อยู่ ตัก บั หนังสือ ออก หน้า ให้ คน ทั้ง วัลน เห็น คง แต่ ท่าน
 มา อยู่ ที่ นี้ ก็ นาน เห็น จะ ได้ บั หนังสือ แล้ว จง ออก รับ อาษา ตั้ ทัพ เมือง ไช
 หยง ให้ แดก เอา ความ ชอบ คนหนึ่ง พูด ว่า เราไม่ ยาก ได้ ความ ชอบ แล้ว
 แต่ ทำ ราชการ มา ก็ นาน แล้ว ความ ชอบ ใน แผ่นดิน ก็ มวล ยัง ไม่ พ้น ความ
 ผิดอัน ความ ชอบ ของ เรา นั้น เป็ยบ เหมือน หนังสือ เมฆ เห็น ปรางฎ มัด เดียว
 ใจ ก็ หาย สูญไป คนหนึ่ง พูด ว่า ไม่ ไซ้ ธุระ ของ เรา กิน สุรา เล่น ให้ สบาย
 ดี กว่า เต็ย กิด แอบ พัง ได้ ความ ทั้ง นั้น แล้ว ก็ กลับ มา บอก กับ เปา
 เสงถ ตาม ซึ่ง ไป แอม พัง ได้ ยิน พูด กัน ทุก ประการ เปา เสงถ แจ้ง ความ
 แล้ว จึง นึก ว่า เต็ยเซง คง ไม่ ตาย เป็น แน่ ก็ พา ทหาร ถลับ มา พัก อยู่ ที่
 ตำบล ชิดงเอ็ย ครัน เวลา รุ่ง เข้า เปา เสงถ พา เสงเจ็ย กับ ทหาร แปร คน

ไปที่ศาลนั้น ครั้นมาถึงเห็นประตูเปิดอยู่จึงร้องเรียกให้เปิดประตู แล้วสั่งกับทหารให้บอก ว่า นางเมงตี้ผู้มารดาเต็กเซงให้คนมาเยี่ยม เต็กเซง หลี่หึ่งได้ฟังก็สำคัญว่า มารดาเต็กเซงให้คนมาเยี่ยม เต็กเซงจริง ก็เปิดประตูรับ เปาเตงถู กับเฮงเจีย ทหารแปดคนก็ถลันเข้าไป หลี่หึ่งเห็นก็ตกใจจึงถามว่า ท่านมาธุระสิ่งไร เปาเตงถูว่าเหตุใดท่านเอาเต็กเซงของเวา มาซ่อนไว้ หลี่หึ่งจึงว่าเต็กเซงตายไปแล้วเสียแล้ว ท่านไม่รู้ฤา เปาเตงถูว่าท่านอย่ามีดบังอำพรางเลย เรา รู้แล้วว่า เต็กเซงไม่ตาย ท่านเอามาซ่อนไว้ที่นี่ พูดแล้วก็รีบเดินเข้าไป เต็กเซงไม่ทันจะหลบซ่อนตัว เปาเตงถูก็พบตัวเต็กเซง ๆ ก็กำหนัดเปาเตงถู แล้วว่าทำไมท่านจึงได้รู้ว่าข้าพเจ้ายังไม่ตาย เปาเตงถูหัวเราะ แล้วว่า ท่านทำอุบายหลอกแต่ผู้อื่น เกิดอย่าหลอกเราเลย พูดแล้วก็เสียดามดังแต่ กองทัพเมืองไซหยง ยกมาคิดเมืองซำก๊วน ซึ่งซิดมีหนังสือเข้าไปขอ กองทัพ พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ตรีดี ปดุกษา ซุนนางก็ยังไม่เห็นผู้ใดจะออกสู้รบกับข้าศึก พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ แดซุนนางปรวรวาถึงท่านทุกคน ซุนสินดูดาวส่งไต่ถามว่าท่านยังไม่ตายจนเราได้มาสืบให้เต็กเซงฟังทุกประการ เต็กเซงว่าท่านจงนึกว่าข้าพเจ้าเป็นคน คัม ตูญ เกิด เปาเตงถูจึงว่าซึ่งท่านจะคิดเช่นนี้ไม่ควรด้วยเรา รู้ความอยู่ว่า แต่ก่อนเทือกเถาของท่านแต่ตั้งวันทำราชการ อาษาแผ่นดินมีความชอบสิ้นทั้งนั้น ทุกวันนี้ตัวท่านเปรียบเหมือนอกไก่เมืองเปียนเหลียง ถ้าไม่ได้ท่านแล้วเห็นว่าจะเปนเซตยกับข้าศึกซึ่งท่านจะละเลยทั้งเสียไม่เป็นธุระนั้นไม่ได้ เต็กเซงจึงว่าเหตุใดท่านจึงมาสรรเสริญข้าพเจ้าตั้งนี้เห็นจะเหลือเกินนัก ตัวข้าพเจ้าเป็นคนอ่อนความคิด ซึ่งไปทำศึกเมืองไซหยงมีไชยชนะนั้น ไซ้วว่าจะเปนด้วยอำนาจข้าพเจ้าเมื่อไร เปนด้วยบุญบารมีพระเจ้าซ่งยินจง

ช่างเค้ ปัก แผ่นคุ้ม เกรง รักษา จึงไม่มี อันตราย ข้าพเจ้าไปทำ ราชการ
 ส่นอง พระเดช พระคุณ ก็ ข้า นาน ความ ชอบ มี มาก แล้ว แต่ ก่อน ก็ ดี ใจ
 หมายถึง จะได้ความ สุข สมาย กลับ มา ได้ ความ ทุกข์ เสีย อีก ข้าพ
 เจ้า คิด ว่า จะไป ทำ ส่วน ทำ นา คำ ชาย พอ ได้ เลี้ยง บุตร ภรรยา กับ ประฏิ
 บัติ มารดา กว่าจะหา ชีวิตไม่ ซึ่ง จะ ทำ ราชการ ต่อไป อีก นั้น ข้าพเจ้า
 กตัญญู ความ นิด นึก เปาเตงถู ว่า ท่าน จะ คิด อย่าง นี้ ไม่ชอบ พระเจ้า
 ช้องยินจงฮ่องเต้ พระองค์ ก็ ตั้ง อยู่ใน ยุคธรรม ประกอบ ด้วย ความ เมตตา
 กรุณา แก่ อาณา ประชา ราชฎร เบน อัน มาก ตั้ง พระไทยจะ ให้ มี ความ
 สุข ทุก ก็น อนึ่ง ผู้ ซึ่ง เบน ข้า ราชการ ตั้ง อยู่ใน ความ สุข สุขจิต มี คุณ
 ค้อ แผ่นดิน แล้ว ก็ ทรง พระ กรุณา เมตตา สม เลี้ยง ใช้ ว่า จะ เข้า ด้วย ผู้
 กระทำ ผิดไม่ ที่ เดียว นั้น เมื่อไร แต่ การ ครั้ง นี้ เพราะ ด้วย ท่าน เลี้ยง ที่ แก่
 พังหอง หา เหตุ ไล่ โทษ เขา ด้วย บัญญา โง้ง จึง ได้ เบน ไป ครั้ง นี้ เรา
 ก็ ไม่ เห็น ใคร ที่ จะ ต้าน ทาน กับ ข้าศึก สัตว์ ได้ เห็น แต่ ท่าน ผู้ เดียว
 ถ้า จะ ออก คดี เสีย ไม่ เขา เบน ชุระ แล้ว ก็ เหมือน หนึ่ง ปราศจาก ความ
 เมตตา แก่ อาณา ประชา ราชฎร แต่ ไม่ มี กตัญญู ต่อ พระเจ้า แผ่นดิน
 เด็กเซงได้ฟัง เปาเตงถู ว่า ตั้ง นั้น ก็ นิ่ง ยืน
 ฝ่าย เตี้ยตง หลี่หึง เจียงแกก เต้าเซง จึง ว่า กองทัพ เมืองไซหยง ยก มา
 ครั้ง นี้ ซึ่ง จะ ให้ ข้าพเจ้า ออก สู้รบ กับ ข้าศึก เหมือน แต่ ก่อน นั้น ไม่
 ยอม แล้ว ให้ พระเจ้าช้องยินจงฮ่องเต้ กับ พังหอง ออกไป รบ กับ ข้าศึก
 เอง เกิด เปาเตงถู จึง ว่า ท่าน จะ พุด ตั้ง นี้ ไม่ควร อัน พังหอง นั้น เป็น
 คน โง้ง คน ทั้ง บอง ก็ ย่อม รู้ ชัย ด้วย กัน แล้ว มิใช่ ว่า เรา จะ เกตุยัด
 ชิง เมื่อไร ก็ คอย หา ช่อง ที่ จะ กำจัด อยู่ เบน นิจ ผู้ ประพฤติ การ ชั่ว
 เช่น พังหอง แล้ว คง จะ จับ ผิด ได้ สัก เวลา หนึ่ง เบน แท้ ท่าน คอย ดู เกิด
 เด็กเซง เห็น เปาเตงถู พุดจา ถูกใจ จึง ว่า ซึ่ง ท่าน จะ ให้ ข้าพเจ้า ออก รบ
 อาษาไป รบ กองทัพ เมืองไซหยง นั้น ก็ ไม่ ชัด แต่ เห็น ว่า ได้ บอกร เข้าไป

กราบ ทูล ว่า ตาย แล้ว มัดนี้ ไม่ คาย จะ มี เป็น ทำ กต อุบาย ไป ฤ
 ความ ผิด จะ มี คอก กระทบ เปาเตงถู จึง ว่า ชื่อนั้น ท่าน อย่า วิตก เป็น ชูระ
 ข้าพเจ้าเอง พุด แล้ว บอก อุบาย ซึ่ง จะ เข้าไป กราบ ทูล พระเจ้าชองยินจง
 ย่องเค้ ให้ เค้กเซง ฟัง ทุก ประการ เค้กเซง ได้ ฟัง ก็ มี ความ ยินดี เปา
 เตงถู พุด จาก กับ เค้กเซง แล้ว ก็ ถา กตัม มา เมือง เมียนเหลียง เข้าไป เผ้า
 ขณะ นั้น พระเจ้าชองยินจง ย่องเค้ ครว้ ปรึกษา กับ ชุนนาง ด้วย ราช
 การ ทัพ พอด ทอด พระเนตร เห็น เปาเตงถู จึง ครว้ ว่า มัดนี้ ข้าศึก ยก
 กอง ทัพ มา คิด เมือง ซำก๊วง เค้กเซง ก็ ตาย ไป เสีย แล้ว เรา จะ ได้ ผู้ ได
 เปาเตงถู จึง กราบ ทูล ว่า เมื่อ คิน นี้ ข้าพเจ้า ผู้ เห็น ว่า เค้กเซง มา บอก ว่า
 ยัง ไม่ ถึง ภาต กำหนด ที่ จะ ตาย ร่าง กาย ก็ ยัง ไม่ เมื่อย เน้า ขอให้ ข้าพเจ้า
 ได้ ช่วย ด้วย เกิด เค้กเซง มา เข้า ผู้ ว่า ดัง นี้ ข้าพเจ้า จะ เอา ของ
 วิเศษ ซึ่ง ไป รด พระ ราชทาน ให้ เก็บไว้ แต่ ครั้ง แก่นาง อี้สี่ฮูหมิน นั้น
 ไป แก่ เค้กเซง ตอน ดู พระเจ้าชองยินจง ย่องเค้ ได้ ทรง ฟัง ดี พระไทย นึก
 จึง ครว้ ว่า ดี แล้ว ตาม แก่ ใจ ท่าน เกิด

ขณะ ฟัง หอง กราบ ทูล ว่า พระองค์ อย่า ได้ เชื้อ ถือ เปาเตงถู เขา ความ
 เท้จ มา ว่า เมื่อ ครั้ง แก่นาง อี้สี่ฮูหมิน นั้น ด้วย เป็น คน ฟัง ตาย ใหม่ ๆ
 แก่ ให้ เป็น ชัน มา ได้ ก็ ควร จะ เชื้อ ฟัง นี้ เค้กเซง ตาย ไป ชำ นาน ถ้า จะ ประ
 มาณ ก็ เกือบ ปี มา แล้ว บ้าน นี้ มี ยัง เหลือ อยู่ แต่ กระตูก ฤ พระองค์
 ไม่ ควร จะ เชื้อ ฟัง เปาเตงถู ว่า ถ้า เรา ไป แก่ เค้กเซง เป็น ชัน มา ได้
 ท่าน จะ ว่า กระไร ฟัง หอง ว่า ถ้า ไป แก่ เค้กเซง ไม่ กตัม เป็น ชัน มา ได้
 ท่าน จะ ว่า กระไร เถ่า เปาเตงถู ว่า ถ้า ร่าง กาย เค้กเซง ยัง ปรกคิ ดี เหมือน
 เค้กเซง มา เข้า ผู้ แล้ว ข้าพเจ้า แก่ ไม่ ได้ ก็ สู้ แต่ จะ ทำ โทษ พระ
 เจ้าชองยินจง ย่องเค้ เห็น เปาเตงถู กับ ฟัง หอง เลียง กัน จึง ครว้ ว่า ท่าน
 ทั้ง สอง อย่า เลียง วุ่น วาย ไป เลย ทำ หนึ่ง สือ ทานมต กัน คน ละ ฌมับ
 ถ้า เปาเตงถู ไป แก่ เค้กเซง กตัม เป็น ชัน มา ได้ เหมือน ถ้อย คำ ที่ ว่า จะ ถอด

พั้งหองให้ ถอย ยศ คำ ดงไป ถ้าเปาเตงถู แก่ เต็กเซงไม่ กตัม เปน ซั้น มาได้
 จะทำโทษ เปาเตงถู ทำหนังสือ ทานมต คน ตะฉิมบับ คัง นี้ ท่าน ทงตอง จะ
 ยอม ฎาไม่ เปาเตงถู กับ พั้งหอง ก็ กราบ ทูล ว่า ยอม พระเจ้าซ้องยิน
 จงช้องเต้ ก็ รมตั้งให้ เจ้าพนักงาน ทำหนังสือ ทานมต ให้ ไว้คน ตะฉิมบับ
 แล้ว เปาเตงถู ก็ กราบ ถวาย มังคม ตา มาบ้าน บอก ความ ซึ่ง เข้าไป เผ้า
 กราบ ทูล เรื่อง เต็กเซง แล ได้ทำหนังสือ ทานมต กับ พั้งหองให้ ภรรยา พัง
 ทุก ปรกระการ แล้วย ก็ ไป ที่ ศาล เทียนของเบียบ บอก ความ คัง แต่ คัน จน
 ปรตายให้ เต็กเซง พัง ถวน ก็ แล้วย ก็ พา เต็กเซง กับ เตียตง หลี้หึ่ง เต้าเซง
 เจียงเกก มา เมือง เบียนเหลียง แล้วย ต่าง คน ก็ ไป บ้าน เจียวเทงก้วย เห็น เต็ก
 เซง กตัม มาได้ ก็ ดีใจ จึงไปบอก กับ นาง เมงสี ผู้ มารดา ว่า เต็กเซง
 ตายแล้ว กตัม เปน มาได้ นาง เมงสี ได้ พัง ก็ ดีใจ ออก มา รมบับ เต็กเซง
 พุดจาใต้ ถาม เต็กเซง ก็ เต้า ความให้ มารดา พัง ทุก ปรกระการ

ฝ่ายเปาเตงถู ครน มา ถึง แล้ว ก็ เข้าไป เผ้า พระเจ้าซ้องยิน จงช้องเต้
 กราบ ทูล ว่า ข้าพเจ้าได้ ไป คำปลอญเตงเฮี้ยเอา ของ วิเศษไป แก่ เต็กเซง
 กตัม เปน ซั้น มา แต่ เคน ยังไม่ ถนัค ขอ ทูเตา ลัก ตาม วัน ข้าพเจ้า จะ พา
 เข้า มา เผ้า พระเจ้าซ้องยิน จงช้องเต้ ได้ ทรง พัง ก็ ดี พระไทย จึง ครว้
 กับ พั้งหอง ว่า ท่าน ทำหนังสือ ทานมตไว้ กับ เปาเตงถู ๆ เขาไป แก่ เต็ก
 เซง กตัม เปน ซั้น มาได้ ท่าน จะ ว่า กระไร มิแพ้ เขา ฎา พั้งหอง กราบ
 ทูล ว่า การ อันนี้ ไม่จริง ถ้า เปาเตงถูไป แก่ ให้ เต็กเซง กตัม เปน ซั้น มา
 ได้ แล้วย คงจะ พา มา เผ้า นี้ เห็น จะ แก่ ไม่ ได้ จึง ผัดไว้ ตั้ง นี้ ซึ่ง จะ ให้ ข้า
 พเจ้า ถอย จาก ยศ ตาม หนังสือ ทานมต นั้น ยังไม่ ยอม ก่อน เปาเตงถู จึง
 ว่า ขอ ผัด อีกร ถ้าม วัน เกิด คง จะ ได้ เห็น เต็กเซง คอก พุด แล้วย ก็
 ถวาย มังคม ตา กตัม มา บ้าน

ครน ครบ กำหนด ตาม วัน เปาเตงถู ก็ พา เต็กเซง เข้าไป เผ้า พระเจ้าซ้อง
 ยิน จงช้องเต้ ๆ ทอด พระเนตร เห็น เต็กเซง จึง ครว้ ว่า เมื่อ ครัง นั้น เรา

กำลังโทโสไม่ทันคิด จึงสั่งให้ทหารเอาตัวไปฆ่า ค่อม นาง เด็กโทเข้า มา
 ว่าจึงคิดขึ้น มาได้ เนะเทศให้ ออกไป ก็หมาย จะไม่ให้ อยู่ครบ ถึง สาม
 ปี ดอก จะให้ กลับ เข้า มา ทำ ราชการ ดังเก่า เจ้า ก็ ตายไป เรา เสีย
 คายนึก บัดนี้ เจ้า กลับ เป็น ขึ้น มาได้ เรา ดีใจ นึกหนา เด็กเซ่ง จึง
 กราบ ทูล ว่า ข้าพเจ้า ตาย ครั้ง นี้ ไป เมือง ยี่ ยมพมาต คุมาณูชี่ ชื่อ ข้าพเจ้า
 ไม่มี จึงได้ บัดค่อย มา แล้ว บอก ว่าให้ ไป หา เปาเตงต จึง จะ ช่วย ให้ กลับ
 เป็น ขึ้น มาได้ พระเจ้าซ้องยินจงฮ่องเต้ ตรัส ว่า บัดนี้ กองทัพ เมืองไซ
 หยง ยก มา เข้ม แข็ง นึก เรา ไม่ เห็น ผู้ใด ที่ จะ ออกไปสู้รบ กับ ข้าศึก
 พอเจ้า กลับ เป็น ขึ้น มา เรา ดีใจ นึก จึง รับ อาษา ไป ปราบ ข้าศึก ด้วย เกิด
 เด็กเซ่ง จึง กราบ ทูล ว่า ข้าพเจ้า เป็น แต่ ผู้ น้อย ยัง อ่อน ความ คิด นึก
 ขุนนาง ผู้ใหญ่ ในเมือง เปียนเหลียง ก็ ยังมี มาก ควร จะ เบน แม่ทัพ
 ออกไป ปราบ ข้าศึก ได้ ข้าพเจ้า จะ ขอ กราบ ถวาย มังคม ตา กลับ ไป อยู่
 บ้าน ตาม เดิม พระเจ้าซ้องยินจงฮ่องเต้ ตรัส ว่า เจ้า อย่า บิด พัดไป เลย
 ทุกวันนี้ ไม่ เห็น ผู้ใด แล้ว ที่ จะ มุ่ง กั้น เมือง ข้าศึกจนได้ เว้นไว้ แต่ เจ้า
 ผู้เดียว ถ้า เมือง ข้าศึกจน เสีย กับ ข้าศึก แล้ว ที่ ไหน เมือง เปียนเหลียง
 จะ ตั้ง อยู่ ได้ อนึ่ง ตัว เจ้า มี ไซ คนอื่น ที่ ไหน มา ถ้า จะ ว่า ก็ เป็น ญาติ
 ของเรา ด้วย นางเด็กโทเข้า เป็น พระ ราชมารดา เตียง ของเรา ก็ จริง แต่
 เหมือน พระ ราชมารดา ประสูติ ด้วยได้ เตียง ดูเรา มา ตั้งแต่ ยัง เป็น ทารก
 พระเดช พระคุณ เป็น อัน มาก เหมือน กับ พระ มารดา ประสูติ ตัว เจ้า
 ก็ เป็น หลาน อัน สนิท ของ นาง เด็กโทเข้า เราก็ นับ ว่า เป็น ญาติ
 ซึ่ง ข้าศึก ยก กองทัพ มา ย้าย ถึง เพียง นี้ เจ้าไม่ เขา เป็น พระ จะ ให้ บ้าน
 เมือง เสีย กับข้าศึก ฤๅ ถึง เจ้า จะ ไม่ เห็น แก่เรา ก็ จง เห็น แก่ นาง เด็ก
 โทเข้า เกิด ครั้ง นี้ เรา ไม่ เห็น ผู้ใด แล้ว เด็กเซ่ง เห็น พระเจ้าซ้องยินจง
 ฮ่องเต้ ตรัส ว่า พรพรรณ วิง อ่อน ต่าง ๆ ก็ กราบ ทูล ว่า พระองค์ จะ ให้ ข้าพ
 เจ้า ออกไป สู้รบ กับ ข้าศึก แล้ว ก็ จะ ต้อง ถนอม พระเดช พระคุณ

ขณะนั้น เปาเตงดู จึง กราบ ทูล ว่า พังหอง แพ้ ข้าพเจ้า แล้ว ขอ พระ
 องค์ ได้ โปรด พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ตรัส ว่า การ อันนี้ สุด แล้ว แต่
 หนังสือ ทานมด ตรัส สั่ง ให้ ถอด พังหอง ออกจาก ที่ ชุนนาง ผู้ใหญ่ ให้
 เปน แต่ ชุนนาง ผู้ น้อย พังหอง ได้ ความ อมัยศ แก่ ชุนนาง เปน อัน มาก
 ก็ ถวาย มังคม ฉา กตัม มา ม้าน จึง คิด ตก ตรอง ว่า เด็กเซง ตายไป แล้ว
 ไม่ ควร เคย จะ กตัม เปน มา ได้ จึง ทำ หนังสือ ไป ถึง ซิงชิว ผู้รักษา เมือง
 ซำก๊วน ฉบับหนึ่ง เปนใจ ความ ว่า เด็กเซง ซึ่ง ตายไป นั้น กตัม เปน ชัน
 มา ได้ แล้ว มี รับสั่ง ให้ เปน แม่ ทัพ ยก ออก มา เมือง ซำก๊วน รม กับ ซำคัก
 ถ้า เด็กเซง มา ถึง แล้ว จง ระวัง ภัย ให้ ดี ครั้น ทำ หนังสือ แล้ว ให้ มา ไซ
 ถือไป

พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ จึง โปรด ให้ เด็กเซง เปน ที่ เพงไช้อั้ง ดัง เก่า
 แล้ว ให้ คุม ทหาร สิบ หมื่น เพงไช้อั้ง จึง ให้ เมงเตงก๊ก เปน ทัพ นำ
 ให้ เคียด คุม ทหาร กอง หนึ่ง หตั้ง กอง หนึ่ง เต้าเซง กอง หนึ่ง เจียงก
 กอง หนึ่ง เปน สี่ กอง ให้ เจียด เหวง กุ้ย เปน กอง ตำ เถียง ครั้น จัด
 เสร็จ แล้ว จึง ทำ หนังสือ ไป ถึง สวมตงเอี่ยม กับ เอี้ยแซ ฉบับหนึ่ง เปนใจ
 ความ ว่า ข้าพเจ้า ตายไป แล้ว บัดนี้ เปาเตงดู แก่ ให้ กตัม เปน ชัน มา ได้
 มี รับสั่ง ให้ ยก กอง ทัพ มา เมือง ซำก๊วน รม กับ ซำคัก ครั้น ทำ หนังสือ
 แล้ว ให้ มา ไซ รม ถือไป เพงไช้อั้ง ก็ ออก เติง กอง ทัพ ตรง ไป เมือง ซำก๊วน
 ฝ่าย ซิงชิว ตง แต่ มี หนังสือ บอก เข้าไป ขอ กอง ทัพ คอย พัง ชาว อยู่
 ทุก วัน ครั้น มา ไซ ซึ่ง พังหอง ให้ ถือ หนังสือ นั้น มา ถึง จึง เขา หนังสือ
 สั่ง ให้ ซิงชิว รม หนังสือ ถึก ผนึก ออก อ่าน แจ้ง ความ ตาม หนังสือ
 ทุก ประการ แล้ว ซิงชิว ก็ เสียใจ

ฝ่าย สวมตงเอี่ยม กับ เอี้ยแซ ตั้งแต่ กอง ทัพ เมือง ไช้หยง ยก มา คติ
 เมือง ซำก๊วน ซิงชิว มี หนังสือ บอก เข้าไป ขอ กอง ทัพ เมือง เปี้ยนเหลียง
 ครั้น มา ไซ ถือ หนังสือ เพงไช้อั้ง มา ถึง จึง เขา หนังสือ สั่ง ให้ สวมตง

เอี่ยม เอี้ยแซ ๆ รับ หนึ่งสี่ ตึก หนึ่ง ออก ข่าน แจ้ง ความ แด้ว ก็ ตี้ ใจ

ฝ่าย พงไซ อ่อง ครัน เคน กอง ทัพ มา โกถ จะ ถึง เมือง ซำก๊วน ทาง
 ประมาณ หก สิบ ๕ จึง ให้ ม้า ไร้ รับ ต่ง นำไป บอ ก ซัง ซิด ผู้ รั กษา ค่าน
 ให้ รั ซึ่ง ซิด สดมตง เอี่ยม เอี้ยแซ ครัน แจ้ง ความ ว่า พงไซ อ่อง ยก
 กอง ทัพ มา โกถ จะ ถึง เมือง ซำก๊วน แด้ว ก็ ออก รับ พงไซ อ่อง ก็ ยก กอง
 ทัพ เข้าไปใน เมือง ซำก๊วน สดมตง เอี่ยม เอี้ยแซ ซัง ซิด จึง พุด กับ พงไซ อ่อง
 ว่า ตัด ท่าน ก็ คายไป แด้ว กตบ เป็น ชัน มา ได้ ข้าพเจ้า มี ความ ตี้ ใจ
 นึก พงไซ อ่อง จึง พุด ว่า อน ข้าพเจ้า คายไป นน ผู้ ตี้ ใจ ก็ มี ผู้
 เสีย ใจ ก็ มี ครัน ข้าพเจ้า กตบ เป็น ชัน มา ผู้ ตี้ ใจ ก็ มี ผู้ ตี้ ใจ ก็ มี
 สดมตง เอี่ยม เอี้ยแซ ได้ พง ก็ ยม อยู่ แต่ ซัง ซิด นน หนึ่ง อยู่ มิ ได้ พุด จา ประ
 การ ไค พงไซ อ่อง ทำ หนึ่ง สือ ฅบ หนึ่ง เป็น ใจ ความ ว่า เรา ซือ เด็ก
 เซง เปน ที่ พงไซ อ่อง ถือ รับ ตั้ง พระเจ้า ซัง ยิน จง ย่อง เต้ ยก กอง ทัพ มา
 แด้ว เวลา พรง รั ให้ มัด มัด ชัน แม่ ทัพ แด้ง ทหาร ออก มา รับ ตู ผู้ มือ กัน
 ให้ ถู๊ง แพ้ แด้ง นะ ถ้า รั สึก ตัด กตบ คาย ก็ ให้ ยม นบ นอบ เสีย โดย ตี้
 กอย ทัพ กตบ ไป เขา ชง สำหรับ เมือง มา กวายเป็น เมือง ชัน ตั้ง เครื่อง
 ราช บรรณาการ ไป ตาม เคน ครัน ทำ หนึ่ง สือ แด้ว ให้ เจ้า เซง ถือ ไป
 ตั้ง ให้ แม่ ทัพ กำหนด นน จะ ออก รับ กัน

ฝ่าย มัด มัด ชัน ครัน แจ้ง ใน หนึ่ง สือ แด้ว จึง ตฤก ตรอง ว่า เด็ก เซง
 นน ก็ คายไป แด้ว เหตุ ไค จึง ยัง อยู่ เต่า ฤว่า พระเจ้า ซัง ยิน จง ย่อง เต้
 ไม่มี ทหาร ผู้ ไค จะ ออก มา สู้ รับ กับ เรา จึง ได้ ใช้ อบาย บอ ก ว่า เด็ก
 เซง ยก มา หมาย จะ ให้ เรา กตบ เกรง กตบ ตั้ง นน ตอก กระมึง
 ถึง เด็ก เซง จะ คาย ฤ ยัง อยู่ ก็ คง จะ ตู ผู้ มือ ให้ เห็น

ครัน รุง ชัน เวลา เข้า มัด มัด ชัน ก็ แด้ง ให้ เจี้ย เทียน ภา คุม ทหาร ออก
 มา จาก ค่าย พงไซ อ่อง ก็ ให้ เมง เตง กัก คุม ทหาร ออกไป จาก ค่าย
 ครัน ถึง สันาม รับ เมง เตง กัก เห็น เจี้ย เทียน ภา ออก มา ยิน ม้า อยู่ หน้า

ทหาร จึงถามว่าตัวท่านชื่อโตชาวเมืองไหน เจี้ยเทียนปาว่าเราชื่อ
 เจี้ยเทียนปาเป็นชาวเมืองซินโต๊กก็ เมงเตงก็ก้จึงว่าเมืองไซหยงเป็น
 ซ้ำคึกกับเมืองเปียนเหลียง แต่เมืองซินโต๊กก็ไม่ได้มีชื่อสาเหตุกับ
 เมืองเปียนเหลียงเลย เหตุใดท่านจึงได้ยกกองทัพมา เจี้ยเทียนปา
 ว่า อันเมืองซินโต๊กเป็นไมตรีรักใคร่กับเมืองไซหยงมาช้านาน
 เห็นว่าเมืองเปียนเหลียงยกกองทัพไปย่ำเมืองไซหยง ข้าทหารตาย
 เสียเป็นอันมาก เจ้าเมืองซินโต๊กมีใจเจ็บแค้นจึงได้ยกกองทัพมา
 หมายจะแก้แค้น ก็ตัวท่านนี่ชื่อไรจึงได้หาญออกมา จะสู้
 รบกับเราไม่กลัวตายฤ เมงเตงก็ฟังก็โกรธซิมม้าคุมทหารเข้า
 รบกับเจี้ยเทียนปาได้สามสิบเพลง ทานกำลังเจี้ยเทียนปาไม่ได้ก็ซิม
 ม้าหนีเข้าด่าน เต่าเซ่งเห็นเมงเตงก็สู้ฝีมือเจี้ยเทียนปาไม่ได้ก็ซิม
 ม้าถืออาวุธคุมทหารออกไปรบได้อีกสามสิบเพลง เห็นเจี้ยเทียนปา
 ฝีมือเข้มแข็งนัก จะสู้ซิมเขี้ยวไปก็เห็นจะเสียที คิดแล้วก็ทำเป็น
 ซิมม้าหนี เจี้ยเทียนปาเห็นได้ทีก็ซิมม้าถือโล่ซิดเข้ามา เต่าเซ่ง
 จึงร้องว่าท่านไม่กลัวของวิเศษเราฤ พุดแต่ก็ทำเป็นที่จะใช้
 ของวิเศษ เจี้ยเทียนปาไม่รู้ในกลอุบายสำคัญว่าเต่าเซ่งจะใช้ของ
 วิเศษเหลียวไปดู เต่าเซ่งเห็นได้ทีก็เอาทวนแทงเจี้ยเทียนปาถูกที่
 ชายโครงเจ็บป่วยเป็นอันมาก เจี้ยเทียนปาก็ซิมม้าหนีเข้าค่าย
 เต่าเซ่งก็ซิมม้ากลับเข้าด่าน เจี้ยเทียนปาไปแจ้งความกับมัวมวอันว่า
 ทหารเด็กเซ่งเข้มแข็งมากนัก ข้าพเจ้าเสียทีถูกอาวุธจึงได้หนีมา
 มัวมวอันก็ให้หมอรักษาเจี้ยเทียนปา

ฝ่ายเพงไฮ้ฮ้องครวญร้องเวตาเข้า จึงให้เจี้ยเงกคุมทหารออกไปทำ
 ขวนรบ มัวมวอันจึงให้คิมเทียนสุนคุมทหารออกมารบกับเจี้ยเงกได้
 ห้าสิบเพลง คิมเทียนสุนเสียทีเจี้ยเงกแทงด้วยทวนถูกคิมเทียนสุน
 ตกม้าตาย เจี้ยเงกซิมทหารไล่ฆ่าพันทหารซ้ำคึกล้มตายเป็นอันมาก

ที่ เหลือ คาย ก็ หนี กลับ เข้า ค่าย

ครั้น รุ่ง ชื่น เวลา เข้า เพลง ไซ อ่อง จึง ให้ หนี หึ่ง คุม ทหาร ออก ไป ทั่ว
รบ อีก มัว มัว ฮั่น จึง ให้ ทอง มี คุม ทหาร ห้า พัน ยก ออก ไป รบ กับ หนี
หึ่ง ได้ แปร สิบ เพลง ทอง มี ทาน กำ ลัง หนี หึ่ง ไม่ ได้ ก็ ขับ ม้า หนี เข้า ค่าย
หนี หึ่ง คุม ทหาร ได้ รุก รบ เข้า ไป จน ถึง นำ ค่าย

ครั้น ข้าศึก พ่าย แพ้ หนี เข้า ค่าย ไป หมด แล้ว ก็ กลับ เข้า ตำน แจ้ง
ความ กับ เพลง ไซ อ่อง ตาม ซึ่ง ได้ รบ กับ ข้าศึก มี ไชยชนะ ทุก ประการ
เพลง ไซ อ่อง ได้ ฟัง ก็ ดีใจ ครั้น รุ่ง ชื่น เวลา เข้า เพลง ไซ อ่อง ให้ เตี้ยตง คุม
ทหาร ออก ไป ทั่ว รบ อีก มัว มัว ฮั่น ก็ ให้ ทอง มี คุม ทหาร ห้า พัน ยก ออก
มา ได้ รบ กับ เตี้ยตง เป็น สำมารถ ทอง มี เตี้ย ที่ เตี้ยตง แหวง ด้วย ทวน
ตก ม้า คาย ทหาร เตี้ยตง ไล่ ฆ่า พัน ทหาร พวกร ส่วน ล้ม คาย ลง เป็น อัน
มาก ที่ เหลือ คาย ก็ หนี เข้า ค่าย ไป แจ้ง ความ ซึ่ง นาย เตี้ย ที่ กับ ข้า

ศึก ให้ มัว มัว ฮั่น ฟัง ทุก ประการ มัว มัว ฮั่น ได้ ฟัง ก็ ตกใจ จึง ตก ทรง
ว่า เดิม เจ้าเมือง ไซหยง มี หนังสือ ไป ถึง เจ้าเมือง ซินโตก๊ก ว่า เด็กเซง
ตาย แล้ว ใน เมือง เปี้ยนเหลียง นั้น ไม่มี ผู้ใด ถ้า ยก กอง ทัพ ไป ตี ก็ จะ ได้
โดยง่าย ให้ เจ้าเมือง ซินโตก๊ก ยก กอง ทัพ มา สัมทบ กับ กอง ทัพ เมือง
ไซหยง ยก ไป ช่วย กัน ตี เมือง เปี้ยนเหลียง แม่น ได้ แล้ว สัมบัติ จะ

แบ่ง กัน คนละ ครึ่ง เจ้าเมือง ซินโตก๊ก จึง ได้ แต่ง ให้ เรา เป็น แม่ ทัพ ยก มา
บัด นี้ เด็กเซง ก็ ไม่ คาย เหมือน ว่า เด็กเซง ให้ ทหาร ออก มา ได้สู้ รบ กัน
หลาย ครั้ง สู้ ฝีมือ ทหาร เด็กเซง ไม่ ได้ เจ็บ เทียน มา ออก ไป รบ ถูก
ฮาดูร บ่อย มา คับ เทียน สิ้น กับ ทอง มี ก็ ตาย ใน ที่ รบ ยัง แต่ คัดถูก คน เดียว
จึง ให้ คัดถูก คุม ทหาร สาม พัน ยก ออก ไป แล้ว จึง ทำ หนังสือ ส่ง ฉบับ
เป็นใจ ความ ว่า เด็กเซง นั้น ยัง อยู่ ข้าพเจ้า ยก กอง ทัพ ไป ถึง เมือง ซำก๊วน
เด็กเซง แต่ง ให้ ทหาร ออก รบ หลาย ครั้ง ทหาร ฝ่าย เรา สู้ เขา ไม่ ได้

เจี้ยเทียนปา ถูก ฮาอูช บ้วย ยังไม่หาย คิมเทียนตุน กับ ทองมี คายไน ที่ รม
 กำตัง ซำคัก กต่านัก ครั้น ทำหนังสือแล้ว ส่งให้ มาไซ ถูไปให้ เจ้าเมือง
 ไซหยง ฉบบหนึ่ง ให้เจ้าเมือง ซินโตกัก ฉบบหนึ่ง มาไซ ก็ คำฉบบ รม
 หนังสือไป

ฝ่ายเพงไซอ่อง ครั้น แจ้ง ความ ว่า ซำคัก ยก มา จึงให้ เตี้ยตง คุม
 ทหาร ออกไป รม กับ คัดถูก เปน ตำนารถ มอม่วฮัน ซิน ยิน ตู อยู่บน หอ
 คอย เห็น เต็กเซง ผีมอ เข้ม แข็ง นึก กัดขุ คัดถูก จะเสียที ก็ ให้ ทหาร
 ตี มาพ้อ ฉัญญา คัดถูกได้ ยิน เตี้ยตง มาพ้อ ก็ ซัก มาหนี กตบ เข้าค่าย
 เตี้ยตง ก็ คุม ทหาร เข้า คำน

ครั้น เวลา เข้าเตี้ยตง กับ คัดถูก ก็ คุม ทหาร ออก มา รม กัน อีก แต่
 คัดถูก กับ เตี้ยตง รม กัน ทุก วัน ได้ประมาณ เดือนหนึ่ง ก็ ยังไม่
 แพ้ชนะกัน

ฝ่าย เจี้ยเทียนปา ครั้น หาย บ้วย แล้ว ก็ คุม ทหาร ออก มา ทำ รม รม
 ซื่อให้ เจ้าเซ่ง ออก มา ตู รม กัน เต็กเซง เห็น ดั่ง นั้น จึงให้ เจ้าเซ่ง คุม
 ทหาร ยก ออกไป รม กับ เจี้ยเทียนปา ได้ห้า สิบ เพดง เจ้าเซ่ง ตู ผีมอ เจี้ย
 เทียนปาไม่ ไต ก็ ซัก มาหนี เข้า คำน ทหาร เจี้ยเทียนปา ก็ ได้ฆ่า พัน ทหาร
 เจ้าเซ่ง ต้ม คาย ตง มาก เจี้ยเงก เห็น ดั่ง นั้น ก็ ซิน มา ถู ฮาอูช คุม ทหาร
 ออกไป รม กับ เจี้ยเทียนปา ได้ สี่ สิบ เพดง เจี้ยเทียนปา อ่อน กำตัง ตง เห็น
 จะ ตู ไม่ ได้ ก็ ซัก มาหนี กตบ เข้า ค่าย

ครั้น เวลา เข้าเจี้ยเงก ก็ ซิน มา ถู ฮาอูช คุม ทหาร มา ทำ รม เจี้ย
 เทียนปา ก็ คุม ทหาร ยก ออก มา รม กับ เจี้ยเงก อีก ครั้น ได้ เวลา ต่าง คน
 ก็ ถอย ทัพ กตบไป แต่เจี้ยเทียนปา กับ เจี้ยเงก ถึง เวลา ก็ ออก มา รม
 กัน ทุก วัน ประมาณ กิ่ง เดือน ก็ ยังไม่ แพ้ ชนะ กัน

ฝ่าย เตี้ยตง ครั้น เวลา เข้า ก็ ซิน มา ถู ฮาอูช คุม ทหาร ยก ออก มา จาก
 คำนไป ยืน ทำ อยู่ หน้า ค่าย มอม่วฮัน แม่ทัพ เห็น ก็ โกรธ ซิน มา คุม

ทหาร ยก ออกไป รบ กับ เคียงตง ได้ ฆ่า ลีบ เพลง เคียงตง ทาน กำถิง มัวมัว
 อันไม่ ได้ ก็ ฆบ ม้า หนี จะ เข้า ดำน ข้าศึก ได้ กระชาน มา เข้า ดำน ไม่ หนี
 ก็ หนี เติตติ เหยไป ช้าง เมือง ซำก๊วน

ฝ่าย เจียงงก เห็น เคียงตง เสีย ที่ หนี เข้า ดำน ไม่ ได้ เหยไป ช้าง ดำน
 เมือง ซำก๊วน ก็ ฆบ ม้า คุม ทหาร ออก มา ช่วย คัดถูก เห็น ก็ ฆบ ม้า คุม
 ทหาร เข้า รบ สักได้ เจียงงก กับ คัดถูก ก็ ได้ สู้ รบ กัน เป็น สำมารก
 คัดถูก ถอย กำถิง ตง ก็ หนี กลับ เข้า ค่าย เจียงงก ก็ กลับ เข้า ดำน เพลง
 ไซอ่อง เห็น มัวมัวอัน ได้ เคียงตง ไป ตาม ทาง ช้าง เมือง ซำก๊วน มี ความ
 วิคก หนัก ไม่ รู้ ว่า เคียงตง จะ ร้าย ดี อย่างไร จึง ให้ เฒ่าเซ่ง ฉิ่ง คิด ตาม
 ไป สืบ คูให้ รั ความ

ฝ่าย เคียงตง หนี ไป ได้ ประมาณ ยี่ สิบ สี่ มัวมัวอัน ก็ได้ กอด กระหนาบ
 เข้า ไป จน กระชาน เคียงตง เห็น มัวมัวอัน ได้ ฆบ เข้า มา ก็ ฆบ ม้า หนี
 หนี กลับ เข้า รบ กับ มัวมัวอัน ได้ อีก หก สิบ เพลง ก็ หนี ต่อ ไป อีก
 มัวมัวอัน ก็ได้ คิด พน กระชาน มา

ขณะ นั้น เคียงตง อ่อน กำถิง ตง เกือบ จะ เสีย ที่ หนี ไม่ พ้น ข้าศึก พอ
 พบ ชาย สอง คน เดิน มา เคียงตง ก็ ร้อง ให้ ช่วย ชาย สอง คน นั้น ก็ ออก
 ขวาง หน้า มา ได้ มัวมัวอัน ก็ โกรธ ฆบ ม้า เข้า รบ กับ ชาย สอง คน เป็น
 สำมารก เคียงตง เห็น ดัง นั้น ก็ ฆบ ม้า กลับ มา ช่วย รบ เป็น สำมารก
 ด้วย กัน มัวมัวอัน เห็น ข้าศึก หลาย คน ช่วย กัน ก็ ฆบ ม้า หนี เคียงตง เห็น
 ได้ ก็ ฆบ ม้า ได้ ชาย สอง คน จึง ห้ามไว้ ไม่ ให้ ไป เคียงตง ก็ ตง จาก
 ม้า เข้า ไป คำนับ ชาย ทั้ง สอง คน แล้ว ว่า ข้าศึก ได้ คิด ตาม ข้าพเจ้า มา ครั้ง นี้
 เกือบ จะ ถึง แก่ ชีวิต มา พบ ท่าน ทั้ง สอง ท่าน ข้าศึก ได้ ข้าพเจ้า
 จึง ได้ รอด พ้น จาก ความ ตาย คุณ ท่าน ทั้ง สอง หา ที่ เปรียบ มิ ได้
 ท่าน ทั้ง สอง นี้ ชื่อ ไร อยู่ ตำบล ไต ชาย ผู้ หนึ่ง บอก ว่า ชี้ เขียว เขียน หอง
 ชาย หนึ่ง บอก ว่า ชี้ เขียว เขียน เคียงตง ได้ ฟัง ก็ มีความ ยินดี จึง คำนับ จะ

ถา กตัม มา เชี่ยวเทียนทอง กับ เมี่ยวเฮียน จึง ว่า เวลา ก็ จวน คำ แล้ว
 ซึ่ง ท่าน จะ กตัม ไป แต่ ผู้ เดียว นั้น เกิดอก ซ้ำศึก ชุ่ม สักค อยู่ ก็ จะ เสีย
 ท่วง ที่ ท่าน จง ค้าง อยู่ ที่ บ้าน ข้าพเจ้า สัก คั้น หนึ่ง ต่อ เวลา รุ่ง เข้า
 จึง ค่อยไป ว่า แล้ว เชี่ยวเทียนทอง เมี่ยวเฮียน ก็ พา เคียงคอง ไป บ้าน จึง
 ให้ คน จัด โตะ มา เคียง กัน

ขณะ นั้น นาง จิวดี มารดา เมี่ยวเฮียน เห็น รูป ว้าง เคียงคอง คมสัน ส้ม
 เปน ทหาร ก็ มี ความ รักใคร่ คิด จะ ยก บุตร สาว ซึ่ง เปนน้อง เมี่ยวเฮียน ให้
 เปน ภรรยา เคียงคอง ฝ่าย เคียงคอง ครน ก็น โตะ แล้ว จึง พุด กับ เชี่ยวเทียนทอง
 เมี่ยวเฮียน ว่า ดิว ข้าพเจ้า เปน ทหาร เฟงไซ อ่อง กับ อาษา ออก รบ กับ
 ซ้ำศึก เสีย ที่ ท่าน ช่วย ได้ ครั้ง นี้ คุณ หา ที่ สัก มิ ได้ ข้าพเจ้า จะ พา
 ท่าน ไป เส่นอ ความ ชอบ กับ เฟงไซ อ่อง ดิว ข้าพเจ้า เห็น ท่าน ทั้ง สอง มี
 ผู้มือ เข้มแข็ง ควร จะ เปน นายทหาร ได้ จะ มา อยู่ หา กิน ดิว การ คัก
 พี่ ชาย เคียงชีวิตร หาก ควร ไม่ จึง ทำราชการ เปน ทหาร ด้วย กัน เกิด
 จะได้ มี ชื่อ เลื่อง ปรากฏ ใน แผ่นดิน อัน เฟงไซ อ่อง นั้น เค้า ผู้มือ เข้มแข็ง
 ภาษา ปรากฏ ใน เมือง เปี้ยนเหลียง แล้ว ประกอบ ด้วย ความ สัจ สุจริต
 ใจ โอบอ้อม ฮาริย์ เปน อัน มาก ควร จะ เขา เปน ที่ พึง ได้ เชี่ยวเทียนทอง
 กับ เมี่ยวเฮียน ได้ พ้น เคียงคอง ว่า ก็ เห็น ชอบ ดิว จึง ว่า ท่าน พุด นั้น
 ควร แล้ว เวลา พรุ่ง นี้ จึง ไป ด้วย กัน

ฝ่าย เค้า ซึ่ง เฟงไซ อ่อง ให้ ตามไป สืบดู ว่า มิวม้วนได้ รบ เคียงคอง
 ไป จะ ดี ร้าย ประการ ไດ ครั้น แจ้ง ความ ว่า เชี่ยวเทียนทอง กับ เมี่ยวเฮียน
 เข้า แก่ เคียงคอง ได้ ไດ ไม่ เปน อันตราย ก็ กตัม มา แจ้ง ความ กับ เฟงไซ
 อ่อง ทุก ประการ เฟงไซ อ่อง ได้ พัง ก็ ยินดี

ครั้น เวลา รุ่ง เข้า เคียงคอง เชี่ยวเทียนทอง กับ เมี่ยวเฮียน ก็ พา กัน มา พอ
 ถึง นำ เมือง ซาก๊วน พบ หลี่หง รบ กับ มิวม้วน อยู่ หลี่หง ก็ เปน จะ เสีย ที่
 เคียงคอง กับ เชี่ยวเทียนทอง เมี่ยวเฮียน ก็ เข้า ช่วย รบ มิวม้วน เห็น ซ้ำศึก

มาช่วยกัน หาดาย คน เหลือ ก้าง ก็ ขับ ม้า หัน เคียงตง หัดหัง เขี้ยวเทียน
 หอง เมี้ยวเฮียน ก็ ได้ คิด ตามไป คิดลุด กับ เจี้ยเทียนปา เห็น ก็ คุม ทหาร
 ออก มา ช่วย มัวมัวฮัน ได้ รับ กัน เป็น สามารถ ถึง ตลุมบอน มัวมัวฮัน
 กับ คิดลุด เจี้ยเทียนปา ตาน ทหาร ทั้ง ดี ไม่ ไ้ ก็ ชัก ม้า จระหนึ่ กลับ เข้า
 ค่าย เคียงตง หัดหัง เขี้ยวเทียนหอง เมี้ยวเฮียน ก็ ได้ รับ กระชั้น คิด พัน เข้า
 มา กับ ทหาร รับ ตก ประดัง เข้าไป กระทั่ง ค่าย ได้ ซ้ำ พัน ทหาร ใน ค่าย
 ตาย เป็น ออหม่าน เขี้ยวเทียนหอง ก็ มา คิดลุด ตาย ใน ค่าย พวก ทหาร
 ก็ เอา ไฟ เผา ค่าย มัวมัวฮัน เจี้ยเทียนปา เสีย ที่ ก็ รวบรวม ทหาร หนี
 กลับไป เมือง ซินโตก๊ก

ฝ่าย เคียงตง เห็น ข้าศึก หนีไป หมุด แล้ว ก็ พา เขี้ยวเทียนหอง เมี้ยว
 เฮียน เข้าไป หา เฟ่งไซ้อ่ง ใน เมือง ซำก๊วน บอก ความ ซึ่ง หนี มัวมัวฮัน
 ไป เขี้ยวเทียนหอง เมี้ยวเฮียน เข้า ช่วย จน พา กัน มา พบ มัวมัวฮัน
 รวม กับ หัดหัง เขา มา ช่วย ตี ค่าย มัวมัวฮัน แดง ซำ คิดลุด ตาย ข้าศึก หนี
 ไป หมุด ตั้ง ให้ เฟ่งไซ้อ่ง พัง ทุก ประการ เฟ่งไซ้อ่ง ได้ พัง ก็ มีความ
 ยินดี จึง ตาม ว่า เจ้า ทง ต๋อง นี้ เป็น ราษฎร ชาว เมือง ไหน เขี้ยวเทียน
 หอง เมี้ยวเฮียน ว่า ข้าพเจ้า ทง ต๋อง นี้ เป็น ราษฎร ชาว เมือง เปียนเหลียง
 เมื่อ กอง ทัพ ยก มา ตี เมือง ซำก๊วน นี้ ข้าพเจ้า ก็ คิด จะ เข้า รับ อาษา
 รวม กับ ข้าศึก แต่ ไม่มี ผู้ ใด พา เข้า ไป ก็ ต้อง นิ่ง อยู่ เฟ่งไซ้อ่ง ว่า
 เจ้า ทง ต๋อง ได้ ช่วย เคียงตง กับ มา ช่วย หัดหัง แล้ว ตี ค่าย แดง ความ ชอบ
 มี มาก นะ ถ้า ดำเนิง ราชการ ทัพ เรา จะ กราบ ทูล พระเจ้า ช้องยินจง
 ต้อง เต้ เต้นขอ ความ ชอบ ให้ มี ยศ กักดี เฟ่งไซ้อ่ง จึง ทำ หนังสือ ฉบับ
 หนึ่ง เป็น โจ้ ความ ว่า ข้าพเจ้า ยก กอง ทัพ ออก ไป ตี รวม กับ ข้าศึก หนี
 ก็ ได้ ให้ ทหาร ออก รบ เป็น สามารถ หลาย ครั้ง แต่ กอง ทัพ ข้าศึก หนี
 เป็น ทหาร เมือง ไชหยง บ้าง เมือง ซินโตก๊ก บ้าง ยก มา ได้ ซ้ำ คิดลุด ของ
 มี กับ เทียนลุน นาย ทหาร ตาย ตี ค่าย แดง มัวมัวฮัน แม่ ทัพ กับ เจี้ยเทียน

ปา หนี ไปได้ ข้าพเจ้า คิด จะ ยก กอง ทัพ เถย ไป ตี เมือง ไชหยง ด้วย
 แต่ เห็น ว่า ยัง เป็น เทศการ หนาว อยู่ ทแกด้ว ทหาร ได้ ความ ดำมาก
 มาก นั้ก เวลา นี้ ก็ อด จะ สั้น หนาว แล้ว จึง จะ ยก กอง ทัพ ไป ตี
 เมือง ไชหยง เอา ธง ซึ่ง ทำ ปดอม มา ถวาย เบียดยง เอา ธง สำหรับ เมือง มา
 ให้ ได้ แล้ว จะ เถย ไป ตี เมือง ซิน โถก๊ก ด้วย เจ้า เมือง ซิน โถก๊ก ไม่
 มี ข้อ ขัด เคือง กับ เมือง เปียน เหลียง เถย เหตุ ไต จึง พดะย เจ็บ ร้อน กับ
 เจ้า เมือง ไชหยง ขอ พระองค์ จง โปรด ให้ ข้าพเจ้า ถ้อย รับ ตั้ง ออก ไป ตี
 เมือง ซิน โถก๊ก ด้วย เถิด ครั้น ทำ หนังสือ แล้ว ให้ ม้า ไซ้ ถ้อ ไป

ฝ่าย ม้า ไซ้ ซึ่ง ถ้อย หนังสือ มอ มอ ฮัน ครั้น ไป ถึง จึง เอา หนังสือ ไป
 ให้ กับ เจ้า เมือง ซิน โถก๊ก ๆ แจ้ง ใน หนังสือ แล้ว ก็ มีความ โกรธ ยิ่ง นั้ก คิด
 จะ ยก กอง ทัพ กับ ทหาร เพิ่ม เติม ไป ให้ มอ มอ ฮัน จึง ปดุกษา กับ ขุนนาง
 ทั้งปวง ว่า เราจะ ให้ ทหาร ยก กอง ทัพ เพิ่ม เติม ไป ทาน จะ เห็น
 ประการ ไต ขุนนาง ทั้งปวง จึง ว่า แต่ เติม เมือง เปียน เหลียง กับ เมือง
 ซิน โถก๊ก ก็ ไม่ มี ข้อ ต้าเหตุ ขัด เคือง ถึง ไต กัน เมื่อ เต็กเซง ยก กอง ทัพ
 มา เขาก็ ไม่ ได้ ทำ สิ่ง ไต กับ เมือง ซิน โถก๊ก ซึ่ง ทาน ให้ มอ มอ ฮัน เป็น
 แม่ ทัพ คุม ทหาร ยก ไป ครั้น นี้ ด้วย เสี้ย ยอ เจ้า เมือง ไชหยง ไม่ ได้ ถ้า
 จะ ว่า ไป โดย จริง เรา ผิด อยู่ ข้าพเจ้า เห็น ว่า ได้ ทำ การ ตวง เกิน กับ
 เมือง เปียน เหลียง ไป แล้ว ก็ ให้ งอ ไว้ แต่ เพียง นั้น เถิด อย่า ทำ ข้อ ไป
 อี ก เถย จะ เป็น ข้อ ต้าเหตุ กัน ไหญ่ ไต ขึ้น บ้าง เมือง จะ ไม่ มี ความ
 สุข เจ้า เมือง ซิน โถก๊ก ได้ พัง ขุนนาง ทั้งปวง ว่า ก็ นั้ก อยู่

ฝ่าย มอ มอ ฮัน แม่ ทัพ กับ เจี้ย เทียน ปา ครั้น แดก ทัพ หนี ถอด มา ถึง
 จึง เข้า ไป แจ้ง ความ ตาม ซึ่ง เสี้ย ที กับ ข้าศึก ให้ เจ้า เมือง ซิน โถก๊ก พัง
 ทุก ประการ เจ้า เมือง ซิน โถก๊ก แจ้ง ความ แล้ว ก็ โกรธ จึง พุด กับ
 ขุนนาง ทั้งปวง ว่า อัน เมือง เปียน เหลียง กับ เมือง เรา คง จะ เป็น สัตว์ กัน
 เทียง แท้ ถึง เรา จะ นั้ก อยู่ ที่ ไหน เต็กเซง จะ พัง คง จะ ยก กอง ทัพ

มา ย้าย เมือง เรา เป็น แม่ จะ ต้อง ยก กอง ทัพไป รบ ให้ แพ้ แต่ ขณะ จึง
 จะได้ ว่า แล้ว เจ้าเมือง ซิน โทกก็ให้ มัวมัวฮัน เป็น แม่ ทัพ มี ทหาร เอก
 สิบ สอง คน คือ แซเหลง หนึ่งใน ที่ถูกเข้า หนึ่งใน ฮันกงเหลง หนึ่งใน เหลง
 ปรวยฮัย หนึ่งใน แงต้อปอ หนึ่งใน โอวสันหลอ หนึ่งใน คบเซงชิว หนึ่งใน ซ้ายฮ้าหนึ่งใน
 ไซกิมหยง หนึ่งใน ฮันฮันเปา หนึ่งใน ซัมเซงฮวด หนึ่งใน ถันทันฮุน หนึ่งใน กับ
 ทหาร รอง สอง ร้อย ทหาร เสว สิบ หมื่น ให้ ถันทันฮุนคุม ทหาร ทำ พัน
 เป็น กอง นำ นำ กอง ทัพ ยก ไป

ฝ่าย มา ใช้ ผู้ถือ หนังสือ มัวมัวฮัน มา ถึง จึง เอา หนังสือ ไป ให้ เจ้า
 เมืองไซหยง ๆ แงใน หนังสือ แล้ว ก็ โกรธ เทกตั้งเหี้ย มากนัก จึง ให้ หา ตัว
 เทกตั้งเหี้ย เข้า มา ว่า เหตุใด จึง มา ปรต เรา ว่า เด็กเซง ตาย ทำให้ เสีย
 การไป ตั้ง นี้ โทษ ถึง ตาย ว่า แล้ว ก็ สั่ง ให้ ทหาร เอา ตัว เทกตั้งเหี้ย ไป
 ซ้ำ เสีย ขุนนาง ทั้งปวง ห้าม ว่า ซึ่ง ท่าน จะ ซ้ำ เทกตั้งเหี้ย เสีย นั้น
 ยังไม่ ควร ก่อน ด้วย เทกตั้งเหี้ย จะ รู้ ความ ว่า เด็กเซง จะ ตาย แต่ ไม่ ตาย
 นั้น ก็ สุด แล้ว แต่ พังหอง ขอให้ ถอด จาก ขุนนาง ลง เป็นไพร่ ใช้ ให้ เสีย
 ม้า กระบือ จึง จะ ควร เจ้าเมืองไซหยง เห็น ชอบ ด้วย ก็ ถอด เทกตั้ง
 เหี้ย ออก จาก ที่ ขุนนาง ให้ เป็นไพร่ เสีย ม้า กระบือ ตาม คำ ขุนนาง
 ปฤกษา ครั้น อยู่ มา แง จึง ความ ว่า มัวมัวฮัน ซึ่ง เป็น แม่ ทัพ ยก ไป ที่
 เมือง ซำก๊วน แดก ยับ เย็น มา ก็ โกรธ ยิ่ง นึก จึง ตาม โด่พ้อของ ว่า ใน
 เมือง เรา ท่าน เห็น ผู้ใด ผู้มีชื่อ เข้มแข็ง ควร จะ ยก กอง ทัพไป แก่ กัน ได้
 โด่พ้อของ จึง ว่า ข้าพเจ้า เห็น มี อยู่ อีก คน หนึ่ง ชื่อ อุดเทกฮวด เป็น น้อง
 แซแซเล่าฮัย ผู้มีชื่อ เข้มแข็ง ควร จะ เป็น แม่ ทัพได้ เจ้าเมืองไซหยง ได้ พัง
 ก็ ยินดี จึง ให้ หา ตัว อุดเทกฮวด มา แล้ว ถาม ว่า เรา จะ ให้ เจ้า รับ
 อาษาไป ที่ เมืองเบียนเหลียง จะได้ ฤา มิได้ อุดเทกฮวด จึง ว่า ตั้งแต่ แซแซ
 เล่าฮัย ผู้มีชื่อ ข้าพเจ้า รบ กับ เด็กเซง เสีย ที่ เด็กเซง ซ้ำ ตาย บิดา มารดา
 ร้อง ให้ ทุกข์ ร้อน จน ทรอมใจ ตาย ข้าพเจ้า เจ็บ แค้น เป็น อัน มาก

หมายจะไป แก่ แก่น แทน แซแซเจ้าชัยผู้พี่ แต่ยังไม่ มี กระแส รมสัง ก็ ต้อง
 หนึ่ง อยู่ บัดนี้ ท่าน จะให้ ยก กอง ทัพไป ข้าพเจ้า ตี ใจ นี้ก็ เจ้าเมือง
 ไชยหิงได้ฟัง ก็ มีความ ยินดี จึง เกณฑ์ ทหาร ดิบ หมื่น มอบให้
 แล้ว ตั้ง ว่า เจ้าจง ยกไป เมือง ชิน โดก๊ก ขอ กอง ทัพ เพิ่มเติมให้ มาก ขึ้น
 อีก แล้ว จึง ไป อุดเกลดส่ง ก็ กำนิบ ตาคุม ทหาร ดิบ หมื่น ยก ออก เดิน
 กอง ทัพ มา ถึง ทาง รวม ซึ่ง จะ แยกไป เมือง เปียนเหยียง แด เมือง ชิน โด
 ก๊ก พบ กอง ทัพ มัวมัวซัน ก็ ตี ใจ จึง เข้าไป หา มัวมัวซัน แม่ ทัพ ว่า
 เจ้าเมือง ไชยหิง ให้ ข้าพเจ้า มา ขอ กอง ทัพ เมือง ชิน โดก๊ก เพิ่ม เติมไป ตี
 เมือง เปียนเหยียง บัดนี้ มา พบ ท่าน จะ ยก กอง ทัพไป ตามตใด มัว
 มัวซัน ว่า เรา จะไป ตี เมือง เปียนเหยียง ถ้า กระนั้น ก็ ตี แล้ว ข้าพเจ้า
 ไม่ ต้องไป เมือง ชิน โดก๊ก แม่ ทัพ ทง สอง พวก กัน แล้ว ก็ ยก กอง ทัพ
 ไป ด้วย กัน

ฝ่าย นำ ไชยผู้ ถู หนึ่ง ชื่อ พงไชยอ่อง ครั้น ไป ถึง เมือง เปียนเหยียง ก็
 เขา หนึ่ง ชื่อ เข้าไป ให้ กับ พงหอง ๆ ก็ นำ หนึ่ง ชื่อ กราม ทต พระเจ้า ช้อง ยิน
 จงอ่องเค้ ทรง ทราบ ใน หนึ่ง ชื่อ ทุก ประการ แล้ว ก็ ตี พระไทย ยิง นึก
 จึง ให้ เจ้า พนักงาน ทำ หนึ่ง ชื่อ เปน ชื่อ รมสัง ฉบับ หนึ่ง ใจ ความ ว่า ให้
 พงไชยอ่อง ยก กอง ทัพไป ตี เมือง ชิน โดก๊ก ก่อน คือ ตี เมือง ชิน โดก๊ก
 แล้ว จึง ไป ตี เมือง ไชยหิง ต่อ ภายหลัง ครั้น เจ้า พนักงาน ทำ หนึ่ง ชื่อ แล้ว
 ก็ ให้ นำ ไชย ถู ไป ให้ พงไชยอ่อง ๆ แจง ใน หนึ่ง ชื่อ รมสัง แล้ว ครั้น ถึง
 วัน ถูก ขี่ ตี ยก กอง ทัพ ออก จาก เมือง ซาก๊วน ให้ เมงเตงก๊ก เปน กอง
 นำ นำ ทัพไป ตี ดิบ หัว วัน ถึง เขา ไชยจ้อซัว นำ ไชย กอง สอด นาม เขา ความ
 มา บอก ว่า มี กอง ทัพใหญ่ สอง พวก ยก มา คน ประมาณ ยี่ ดิบ หมื่น
 พงไชยอ่องได้ฟัง ก็ หยด กอง ทัพ คง ค่าย มั่นไว้ คอย กำตั้ง ซักศึก จะ ตี ตี
 ประการ ได้

ฝ่ายม้าไซ่ กอง สอดแนม ครั้นรู้ว่า กองทัพพังไซ่ต้องยกมาก็ไปแจ้งความกับ มิวมัวฮั่น ออกเกกฮวง ๆ จึงให้ทหารตั้งค่ายมั่นลงไว้ แล้วให้ ถิ่นทันฮุนคุม ทหารห้าพัน ยกออกมาจากค่าย ร้องท้าชวนรบหน้าค่ายพังไซ่ฮอง ๆ เห็นข้าศึกมาชวนรบ จึงให้เมงเตงก๊กคุมทหารสามพัน ยกออกมารบกับ ถิ่นทันฮุนได้หักสืบเพลง ถิ่นทันฮุนทวนถามถึงเมงเตงก๊กไม่ได้ก็ชักม้าหนี เมงเตงก๊กก็ขับม้าไล่ตามไป พันด้วยง้าวถูก ถิ่นทันฮุนตีขาดตาย พวกทหาร ถิ่นทันฮุนเห็น นายตายก็แตกกระจัดกระจาย ทหารเมงเตงก๊กก็ไล่ฆ่าฟันล้มตายเป็นอันมาก ที่เหลือตายก็หนีถดถอยเข้าค่าย ไปแจ้งความกับ มิวมัวฮั่น แม่ทัพ

ฝ่ายเมงเตงก๊ก ครั้นฆ่า ถิ่นทันฮุนตายแล้ว ก็คิดเอาศึกระมาให้พังไซ่ฮอง ๆ จึงให้ทหารไปเสียบประจานไว้ที่หน้าค่าย

ฝ่ายมิวมัวฮั่น ครั้นแจ้งความว่า ถิ่นทันฮุนเสียชีวิตกับข้าศึกตายในที่รบก็โกรธ จึงให้ฮันฮินปอคุมทหารห้าพันยกออกไป พังไซ่ฮองก็ให้เซียวเทียนหลงคุมทหารสามพันยกออกไป รบกับฮันฮินปอได้พักหนึ่งเซียวเทียนหลงฆ่าฮันฮินปอตาย คิดศึกระสั่งให้ทหารเอาไปเสียบประจานไว้หน้าค่ายอีก เซียวเทียนหลงก็ขับทหารไล่ฆ่าฟันตลอดจนเข้าไปจนถึงหน้าค่ายมิวมัวฮั่น ๆ เห็นก็โกรธ จึงให้โอ๊กิมหยองกับชายี่เฮ่าคุมทหารคนละห้าพัน ยกออกไปรบกับเซียวเทียนหลงเป็นสามารภ โอ๊กิมหยองเสียชีวิต เซียวเทียนหลงแทงด้วยทวนตกม้าตายให้ทหารคิดศึกระไปเสียบประจานไว้หน้าค่าย ชายี่เฮ่าเห็นโอ๊กิมหยองตายก็ตกใจขับม้าหนี เซียวเทียนหลงขับม้าไล่ติดตามไป ชายี่เฮ่าหนีเข้าค่ายไม่ทัน เซียวเทียนหลงจับได้ที่คุมทหารถดถอยมาค่าย เอาตัวชายี่เฮ่าไปให้พังไซ่ฮอง ๆ สั่งให้ทหารเอาตัวไปจำขังไว้หลังค่าย

ฝ่าย อุดเกกต๋อง แม่ทัพ เมืองไซหยง เห็น ทหาร มิวมวฮัน เสียที กับ
 ซำคัก ตาย หตาย คน จึงไป หา มิวมวฮัน แล้ว พูดว่า ท่าน แต่ง ให้ ถิ่น
 ทั่นฮอน กับ ฮันอินปอไอกิมหยอง ออกไป รบ ก็ ตาย ให้ ซำยเฮ่า ออกไป
 ซำคัก ก็ จับได้ มัดนี้ ซำฟเจ้า จะคุม ทหาร ออกไป รบ กับ เฟงไซฮ้อง
 จับ เอา คัว เฟงไซฮ้อง มา ให้ จึงได้ มิวมวฮัน จึง ว่า ท่าน อย่า ดู หมิ่น ฮัน
 เฟงไซฮ้อง นั้น ชื่อ เลี้ยง ก็ ปราบดู อยู่ ว่า มี ฝีมือ เข้ม แข็ง มาก นึก จะ
 ประมาท พุดง่าย ๆ นั้น ไม่ได้ อุดเกกต๋องได้ ฟัง ก็ โกรธ จึง ว่า ท่าน
 เปน ถึง แม่ทัพใหญ่ ไม่ควร จะ ครั้น ครวาม กับ ซำคัก วัน นี้ และ ท่าน คง
 จะ ได้ เห็น ฝีมือ ซำฟเจ้า ว่า แล้ว ก็ คุม ทหาร หมื่น หนึ่ง ซัน ม้า ถือ อวด
 ออกจาก ค่าย ซัน ม้า เข้าไป ครอง นำ ค่าย เฟงไซฮ้อง แล้ว ร้อง ว่า คัว
 เรา ชื่อ อุดเกกต๋อง เปน น้อง แซแซเต๋อฮัย ซึ่ง ท่าน ซำ ตาย มัดนี้ เรา ยก
 กอง ทัพ มา จะ แก่ แค้น แทน แซแซเต๋อฮัย ผู้พี่ ให้ เฟงไซฮ้อง ออก มา รบ
 กัน ให้ ถึง แพ้ แด ชนะ เฟงไซฮ้อง เห็น อุดเกกต๋อง มา ทำ ระบุ ชื่อ ให้ ออก
 รบ เฟงไซฮ้อง จึง ให้ เมียดเฮียน คุม ทหาร ออกไป รบ กับ อุดเกกต๋อง ได้
 ยี่สิบ เพดง ฝีมือ อุดเกกต๋อง ไม่ ได้ ก็ จับ ม้า หมื่น อุดเกกต๋อง ก็ ได้
 ตาม เต๋อเซ่ง เห็น ดัง นั้น ก็ เขา เกาทัณฑ์ ยิง ถูก หมวก อุดเกกต๋อง ๆ ก็
 ผนึก หยุด อยู่ เมียดเฮียน หนี เข้า ค่าย ได้ เฟงไซฮ้อง จึง ให้ เชียวเทียน
 หลอง คุม ทหาร ยก ออกไป รบ กับ อุดเกกต๋อง ตั้งแต่ เวลาเที่ยง จน พดบ
 ก็ ไม่ แพ้ ชนะ กัน ต่าง คน ก็ คุม ทหาร กลับ เข้า ค่าย เฟงไซฮ้อง จึง ประ
 ชุม นายทหาร มา ปฤกษา ว่า อุดเกกต๋อง คน นี้ ฝีมือ เข้ม แข็ง นึก จะ คิด อาน
 ประการใด ดี จึง จะ เขา ไชยชะได้ นายทหาร ทั้งปวง ก็ นิ่ง อยู่ เฟงไซ
 ฮ้อง จึง ว่า ต้อง ใช้ อูบาย จึง จะ ได้ พุด แล้ว ก็ สั่ง ให้ ทหาร ไป ขุด หลุม แล้ว
 เขา ฟ่าง แด หน้ำ มีดีไว้ ครั้น ทำ เสร็จ แล้ว ก็ สั่ง เคียงคง หลี่หิง ให้ ออกไป
 รบ พ้อ ให้ ได้ ตาม ทาง ซึ่ง ขุด หลุม ไว้ นั้น

ครั้นเวลารุ่งเช้า เคียงคอง ก็ขึ้น ม้าคุม ทหาร ออกไป ระวัง ชวน อุดเกก
 ล่อง รม อุดเกก ล่อง ก็คุม ทหาร ออก มา รม กับ เคียงคอง ได้ สี่สิบ เพ่ง
 เคียงคอง ทำ เป็น เตี้ย ที่ ชัก ม้า หัน อุดเกก ล่อง ก็ได้ คิด ตามไป หัด หัก ก็
 ขับ ม้า เข้า รม ได้ สี่สิบ เพ่ง ก็ชัก ม้า หัน มา ตาม ทาง ซึ่ง ทำ หลุม ไฉน
 เคียงคอง กับ หัด หัก ผัด ตัด กัน รม พ้อ อุดเกก ล่อง ถอย มา เป็น ทอด ๆ อุดเกก
 ล่อง มิ ได้ วั ใน กต อุบาย ได้ เหย เข้า มา ก็ ตก หลุม ลง ทิ้ง ม้า ทิ้ง คน
 พอก ทหาร เคียงคอง หัด หัก ซึ่ง ชุ่ม คอย อย นั้น ก็ ครก กัน เข้า จับ มัด เอา ตัว
 อุดเกก ล่อง ไป ให้ เพ่งไซ อ้อง ๆ จึง ถาม ว่า เจ้า นี้ ฤ ชัย อุดเกก ล่อง เป็น
 น้อย แชน แฉ เจ้า ยัย เหตุใด จึง บังอาจ มา ด้ รม กับ เรา ดังนี้ อุดเกก ล่อง
 จึง ว่า เรา ยก กอง ทพิ มา ก็ หมายถึง แก่ แค้น แทน แชน แฉ เจ้า ยัย ผู้ พิ เรา
 มิ วั ถึง ไน กต อุบาย เตี้ย ที่ ท่าน จับ มา ได้ เรา มิ ขอ อย จะ ด้ ตาย ไป ตาม
 กัน เพ่งไซ อ้อง จึง ให้ ทหาร เอา ตัว ไป ฆ่า อุดเกก ล่อง มิ กัด ด้ ตาย
 หัว เรา แล้ว ว่า ท่าน ผู้ ที่ ตาย ไป แล้ว ข้าพเจ้า มา แก่ แค้น แทน ท่าน ก็ ค้อง
 ตาย คง ได้ ไป เป็น พี่ น้อย กัน ใน เมือง นี้ ขณะ นั้น ทหาร ก็ ลง ตาม ฆ่า
 อุดเกก ล่อง ตาย แล้ว ก็ คิด เขา ด้ ด้ ไป เตี้ย บ ประจวน วั นำ ค่า
 ฝ่าย มอ มอ อัน ครน แฉ ว่า อุดเกก ล่อง เตี้ย ที่ ชัก ัก จับ ไป ด้ ฆ่า เตี้ย
 แล้ว จึง ให้ แฉ เตี้ย คุม ทหาร มา ทำ รม รม ชัย ให้ เพ่งไซ อ้อง ออก มา
 รม เอง เพ่งไซ อ้อง ก็ แฉ ด้ ด้ ขึ้น ม้า มังกร ถือ อาวุธ คุม ทหาร ออก มา กับ
 เคียงคอง หัด หัก เห็น แฉ เตี้ย ยิน ม้า ด้ ด้ หน้า ทหาร จึง ถาม ว่า ตัว ท่าน
 ชื่อไร เหตุใด จึง มา ทำ เรา รม มิ กัด ด้ ความ ตาย ฤ แฉ เตี้ย จึง ว่า ตัว เรา
 ชื่อ แฉ เตี้ย ยก มา ทิ้ง น หมายถึง รม กับ ท่าน ให้ ถึง แพ้ แฉ ขณะ เพ่ง
 ไซ อ้อง จึง ให้ เคียงคอง เข้า รม กับ แฉ เตี้ย ด้ ด้ หัก สิบ เพ่ง หัด หัก เห็น เคียงคอง
 จะ เตี้ย ที่ จึง ขับ ม้า เข้า ไป ช่วย รม แฉ เตี้ย เห็น หัด หัก เข้า มา ช่วย เคียงคอง
 ก็ ชัก ม้า ทำ เป็น ถอย หนี เคียงคอง หัด หัก ก็ ด้ แฉ เตี้ย ไป ครน เคียงคอง
 หัด หัก ขับ ม้า ชิด เข้า มา แฉ เตี้ย จึง ร้อง ว่า ท่าน จง แฉ ดู เรา จะ ไซ ของ

พิเศษว่า แก้ว ก็ โยน ดวง แก้ว ขึ้นไป แสง แก้ว นั้น ก็ งาม เข้า ตา เคียง
 หัดหึ่ง ๆ ก็ ตกใจ ชับ ม้า หนี แก้ว นั้น ก็ ได้ ติด ตาม มา จะ ทุบ ตี เคียง
 หัดหึ่ง ก็ ชับ ม้า หนี มา หา พงไซ อ่อง แก้ว นั้น ครั้น มา ถึง พงไซ อ่อง ก็
 หนึ่ง อยู่ ไม่ อาจ ตี เคียง หัดหึ่ง ได้ ด้วย กัด อำนาจ นก ฮอนเอี้ยง ฮัน ทำ
 ด้วย หยอก ซึ่ง ประคัม หมวก พงไซ อ่อง อยู่ แงตั้งป้อ เห็น ดัง นั้น ก็ เรียก เอา
 แก้ว นั้น กลับ ไป แก้ว ก็ ชับ ม้า เข้า รม กับ เคียง หัดหึ่ง อีก พก หนึ่ง
 เวลา จวน ค่ำ ต่าง คน ก็ เด็ก ทัพ กลับ เข้า ค่าย

ครั้น เวลา รุ่ง เข้า แงตั้งป้อ ก็ คุม ทหาร ออก มา ทำ รม พงไซ อ่อง จึง
 แต่ง คิว ขึ้น ม้า ถีบ ฮา วุธ ออก มา กับ นาย ทหาร แก้ว ให้ เชี่ยวเทียนทอง
 ออก รม กับ แงตั้งป้อ ได้ ทำ สิบ เพลง แงตั้งป้อ ทำ เป็น กอย หนี ไป ได้
 ประมาณ สี่ หนึ่ง เชี่ยวเทียนทอง ก็ ชับ ม้า ได้ รม คิด ตาม ไป แงตั้งป้อ ก็
 อ่าน มนต์ ได้ ย่ำ ครบ เบน พยห์ มีด มีด ทัด อากาศ พัด เอา ลีดา แด กรวด
 ทราย มา เป็น ทำ ฝน เชี่ยวเทียนทอง ทน ไม่ ได้ ก็ ชับ ม้า หนี มา หา พงไซ
 อ่อง ๆ เห็น ก็ อ่าน มนต์ ซึ่ง ได้ เรียน มา แด เฮ้ง เชี่ยวเถา ใจ แด กรวด
 ทราย แด พยห์ ให้ สุนัข หาย ไป แงตั้งป้อ ก็ ชับ ม้า เข้า มา จะ รม อีก
 เชี่ยวเทียนทอง ก็ เข้า รม กับ แงตั้งป้อ ได้ ประมาณ ครัว หนึ่ง แงตั้งป้อ ทำ
 เป็น หนี เชี่ยวเทียนทอง ก็ ได้ ไป อีก แงตั้งป้อ อ่าน มนต์ ให้ เป็น ไฟ ได้
 มา จะ เผา เชี่ยวเทียนทอง ๆ ก็ หนี มา หา พงไซ อ่อง ๆ อ่าน มนต์ ให้ ไฟ
 นั้น กลับ ได้ แงตั้งป้อ ๆ กัด ก็ หนี เข้า ค่าย มัวมัวฮัน เห็น แงตั้งป้อ หนี
 ขาศึก มา ก็ หัวเราะ แด ว่า ท่าน อย่า ต หิน พงไซ อ่อง มี วิชา แด
 ผู้มือ เข้ม แข็ง มาก นะ ถ้า จะ เข้า สู้ รม แด ให้ ระวัง ตดี ครั้น เวลา ค่ำ
 แงตั้งป้อ จึง พุด กับ มัวมัวฮัน ว่า เวลา ค่ำ นั้น ข้าพเจ้า จะ คง ค่าย สำคัญ
 เรียก ว่า ค่าย มีค่าจ จ้ม เอา คิว ทหาร ให้ หมด ทัง กอง ทัพ ครั้น เวลา
 ตึก ประมาณ สอง ยาม เส็ค แงตั้งป้อ ก็ พา ทหาร ไป ทำ ค่าย มีค่าจ ใจ ด้วย
 วิชา แด เส็ค แต่ ใน เวลา กดาง คั้น แงตั้งป้อ ก็ ให้ มัวมัวฮัน ไป ดู มัว

มัวมัน เห็น เบ็น หมอก มืด มัว มี สม พัด มา จับใจ มัวมัวมัน ชม ว่า แง่ดี
ปอ มี ความ วิชา มาก ก็ ยินดี จึง เกณฑ์ ทหาร ให้ สอง หมื่น

ครั้น เวลา รุ่ง เช้า แง่ดีปอ ก็ คุม ทหาร สอง หมื่น ออก มา ทำ ชวน เพง
ไซ อ่อง ๆ จึง ให้ เชี่ยวเทียนทอง กับ เมี่ยวเฮียน เผ้า ค่าย เพงไซ อ่อง

กับ นาย ทหาร ก็ ยก ออก มา แง่ดีปอ เห็น เพงไซ อ่อง ออก มา จึง ร้อง ว่า
ตัว ท่าน เป็น แม่ ท้าใหญ่ ค่าย ซึ่ง เรา ตั้ง ไว้ นั้น เรียก ว่า ค่าย ะไร

ท่าน วิชา ก็ ชี้ ฎา ไม่ เสี่ยง ท่าน ไป ค เพงไซ อ่อง ได้ พัง ก็ ยิน มา พิเคราะห์ คุ
แล้ว จึง ว่า ค่าย ซึ่ง ท่าน ตั้ง ไว้ นั้น ไม่ ใช่ว่า ค่าย ใน คำ สำหรับ พิไชย สงคราม

เป็น ค่าย นอก คำ รา ไม่ มี ชื่อ

แง่ดีปอ ได้ พัง ก็ จับ ม้า เข้า มา จะ ชวน เพงไซ อ่อง รม เพงไซ อ่อง ให้
เคียดง ออก รม ได้ ยี่ สิบ เพลง แง่ดีปอ ก็ ชัก ม้า หนึ่ง เข้า ค่าย เคียดง ก็

ไล่ คืด ตาม เข้า ไป ก็ ให้ บัง เกิด เป็น มืด มัว ไม่ เห็น หน ทาง ออก ก็
จับ ม้า ด้วง วน อยู่ใน ค่าย นั้น แง่ดีปอ ก็ จับ ม้า มา ทำ รม อีกร เพงไซ

อ่อง ก็ ให้ หลัด หึ่ง ไป หลัด หึ่ง ก็ เข้า รม กับ แง่ดีปอ ได้ พัง หนึ่ง แง่ดีปอ ก็
หนึ่ง เข้า ค่าย หลัด หึ่ง ไล่ คืด ตาม เข้า ไป แง่ดีปอ ก็ หนึ่ง ออก ทาง ประตู

ค่าย ซึ่ง ทำ ไว้ มา ทำ เพงไซ อ่อง รม อีกร เคียดง ได้ ยิน เดียว เป็น คน ชวน ม้า
อยู่ใน ค่าย แต่ ไม่ เห็น ตัว ด้วย มีต นก จึง ร้อง ถาม ว่า นั้น คือ ผู้ ไต

หลัด หึ่ง จึง เสียง ได้ ว่า เคียดง ก็ ร้อง บอก ว่า ชื่อ หลัด หึ่ง เคียดง จึง ว่า เรา
เห็น จะ ต้อง ถด ข้าง คืด แล้ว เพงไซ อ่อง ก็ ให้ เจียวเทงก้วย กับ เจียวแอก

เมงเตงกัก ออกไป ทั้ง สาม นาย ช่วย กัน รม แง่ดีปอ รม เด็ก น้อย ก็ หนึ่ง
เจียวเทงก้วย เจียวแอก เมงเตงกัก ไล่ ไป ก็ คืด อยู่ใน ค่าย บั่คัจ ทั้ง สาม คน

เป็น ห้า คน ด้วย กัน ก็ จับ ม้า ด้วง วน อยู่ใน ค่าย ไม่ เห็น ที่ จะ ออก
เพงไซ อ่อง จึง คิด ว่า เรา ให้ ทหาร ออกไป รม ทั้ง ห้า คน ก็ หาย ไป ใน ค่าย

แง่ดีปอ ทั้ง สิ้น ไม่ เห็น กลับ มา จะ เป็น ด้วย เหตุ อัน ไต จึง ไซ ให้ เต่า
แข่งไป สืบ คุ เต่าแข่ง ก็ คำ นัม ถา ไป แด คุ อยู่ ข้าง นอก เห็น ใน ค่าย เป็น

หมอก มืด มืด อยู่ จึ่ง กลับ มา บอก กับ เพ่งไซของ คาม ซึ่ง ได้ เห็น ทุก ประ
 การ แล้ว พอ แง่ตบอ มา ท้าชวน รวม เพ่งไซของ จึ่ง ตั้ง เต่าแข่ง ให้
 กลับ ไป เผ้า ค่าย อยู่ กับ เขียวเทียนทอง เมี่ยงเฮียน ถ้า เห็น ข้าศึก แดก เมื่อ
 ไร ให้ คุม ทหาร มา ช่วย กัน รวม ตั้ง แล้ว เพ่งไซของ ก็ ชัม ม้า เข้า รบ กับ
 แง่ตบอ ๆ รวม ได้ ประมาณ ครู่ หนึ่ง ก็ หนี เข้า ค่าย เพ่งไซของ ก็ ไล่ ตาม
 เข้า ไป มืด ไม่มี ทาง ออก เพ่งไซของ ตกใจ จึ่ง หนี ขึ้น ได้ ว่า เมื่อ ครั้ง
 เรา อยู่ ที่ ค่าย เขียวของเมียนหน มี ค้าจ เข้า มา จะ ทำ ร้าย เรา ได้ จึง หนี ไป
 กลาย เป็น กระจก มี หนังสือ บอก ไว้ ใน กระจก ว่า เฮงเขียนเต่าโง้วให้
 ไว้ สำหรับ แก่ บิศาจ ค่าย นี้ ขวอย จะ ทำ ด้วย บิศาจ ดอก กระจกมั่ง จึ่ง ได้
 มืด ตั้ง นี้ กระจก หนี เรา ก็ ได้ คิด คิด มา คิด แล้ว ก็ เอา กระจก ต่อ ง ขึ้น
 ใน ทน ไค นั้น บิศาจ ก็ กัด หนี ไป หมด สิ้น ที่ มืด นั้น ก็ หาย เห็น ตัว กัน
 เพ่งไซของ กับ นายทหาร หัว คน กับ ทหาร เลว ซึ่ง คิด ตาม ไป นั้น ก็ ช่วย
 กัน ซ่า พัน ทหาร แง่ตบอ ด้ม ตาย ลง เป็น อัน มาก เต่าแข่ง เห็น ตั้ง นั้น ก็
 คุม ทหาร ขก เพิ่ม เติม ไป ตี กระจกนบ ค่าย แง่ตบอ ก็ แดก มัวมัวฮั้น เห็น ก็
 ให้ คัมเขงฮ็อก คัมเขงซิว คัมเขงเฮง คัมกยเฮ่า คุม ทหาร ออก มา ช่วย แง่
 ปอได้ รบ กัน เป็น สามารถ ถึง ตลุมมฮอน เคียงตง ซ่า คัมเขงเฮง ตาย
 หลัหลัง ซ่า คัมกย ตาย เมงเตกก็ก ซ่า คัมเขงฮ็อก ตาย เจียงเตงกยจับ
 คัมเขงซิวได้ เจียงงก เต่าแข่ง รบ รก บก มิน ซ่า ทหาร มัวมัวฮั้น ตาย ลง
 เป็น อัน มาก หนีไม่ ถ้วน มัวมัวฮั้น เห็น ข้าศึก ซ่า นายทหาร ตายไป หลายน
 คน ก็ ตกใจ จึ่ง ให้ ทหาร รักษา ค่าย มั่นใจ

ฝ่าย เพ่งไซของ เห็น ข้าศึก พ่าย แพ้ แล้ว ก็ พา ทหาร กลับ เข้า ค่าย
 ให้ เอา ตัว คัมเขงซิว ซึ่ง จับ ได้ หนี ไป ซ่า เคียง เพ่งไซของ จึ่ง ให้ หา นาย
 ทหาร ทงปอง มา พริ้ม กัน แล้ว ตั้ง ว่า ซึ่ง ข้าศึก แดก ยับ เย็น ครั้ง นี้ คง
 มีใจ เจ็บ แค่น เรา จะ นั่ง นอนใจ อยู่ ไม่ ได้ เวลา คำ วน นี้ เห็น จะ มา ปล้น
 ค่าย เรา เป็น มั่น คง ท่าน ทงปอง จง คุม ทหาร ออก ไป ชุ่ม อยู่ นอก ค่าย

ทั้ง ซ้าย ขวา ใน ค่าย นั้น ห้าม ปาก เสียง ให้ ส่งบ ถ้า เห็น ข้าศึก ยก มา
 ปล้น ค่าย เรา แล้ว ให้ ทหาร ซึ่ง ชุ่ม อยู่ นั้น ตี กระทบ เข้าไป คนใน
 ค่าย ตี กระทบ ออก มา นาย ทหาร ก็ ไป จิต เจง การ ได้ พร้อม ตาม ตั้ง
 ฝ่าย มิวม้วน ตั้ง แต่ เฟ่งไซ อ่อง คุม ทหาร มา ตี ค่าย มี ศาจ ของ แง
 ทัพ อี แดก ซ่า ทหาร ต้ม ตาย เป็น อัน มาก ก็ เสียใจ นิ่ง เป็น ทุกข์ อยู่
 โยซัน หลอ จึง เข้าไป หา มิวม้วน พุด ว่า คำ ว่า นั้น ข้าพเจ้า จะ ขาษา ไป
 ปล้น ค่าย เฟ่งไซ อ่อง แก่ แก้ว ให้ จึง ได้ มิวม้วน ก็ เกณฑ์ ทหาร ให้ สอง
 หมื่น พอ เวลา คึก ประมาณ สอง ยาม โยซัน หลอ ก็ ยก ทหาร ไป ถึง
 ค่าย เฟ่งไซ อ่อง เห็น ใน ค่าย เจ็บบ สังคิ อยู่ สำคัญ ว่า ทหาร นอน หลับ หมด
 ก็ จับ ทหาร เข้า ปล้น ค่าย

ฝ่าย ทหาร กอง ชุ่ม ซ้าย ขวา ก็ โอบ อ้อม กอง ทัพ โยซัน หลอ ได้ ตี กระทบ
 นาน เข้าไป ทหาร ใน ค่าย ตี ทัพ ออก มา ซ่า ทหาร โยซัน หลอ ต้ม ตาย
 ลง เป็น อัน มาก เฟ่งไซ อ่อง ก็ ยก กอง ทัพ เตย มา หมายถึง เข้า ตี เขา
 ค่าย มิวม้วน

ฝ่าย ม้า ไซ่ กอง ล้อด แนม ครั้น แจ้ง ความ ว่า กอง ทัพ โยซัน หลอ ซึ่ง
 ยก ไป ปล้น ค่าย นั้น ทหาร เฟ่งไซ อ่อง ซ่า ตาย เสีย เป็น อัน มาก บัด นี้
 ยก มา จะ ตี ค่าย มิวม้วน ก็ รีบ ไป แจ้ง ความ แก่ มิวม้วน ทุก ประการ
 มิวม้วน แจ้ง ความ ตั้ง นั้น ก็ ตกใจ จึง ให้ อี๋น กอง เหวง กับ เตง กุย ไซ่
 คุม ทหาร ไป ตั้ง ทัพ เป็น สำมารถ เจียงเจก ซ่า เตง กุย ไซ่ ตาย เต่า เซ่ง
 ซ่า อี๋น กอง เหวง ตาย เฟ่งไซ อ่อง ก็ ทัพ ทหาร ให้ ตา ประคัง เข้า ไป พัน ค่าย
 แหก เข้า ไป ได้ ไล่ ซ่า พัน กั้น เป็น ตัด มอน นาย ทหาร ของ มิวม้วน ตาย
 ใน ค่าย มาก นึก มิวม้วน ก็ ทิ้ง ค่าย หนี ไป ทหาร ที่ เหลือ ตาย หนี ไป
 ได้ บาง เข้า ยอม สำพิภักดี บาง เฟ่งไซ อ่อง ก็ ยก กอง ทัพ กลับ เข้า
 ค่าย จึง พุด กับ นาย ทหาร ทั้งปวง ว่า เมื่อ เรา ยก กอง ทัพ มา พระเจ้า
 ซ้องยีนจง อ่อง เต มี ทัพ ตั้ง ให้ เรา ไป ตี เมือง ชิน โด่ กัก จึง ต้อง เข้า ตำน

เมื่อก่อน ก่อน ครั้น จะ ยกไป คี ก็ ส่งสาร อาณา ประชา ราษฎร จะได้ ความ
 เด็ด ร้อน เรา คิด จะมี หนังสือ ไป พุด จา ว่า กล่าว แด่ โดย คี ถ้า ยอม
 สำ พิภัก คี ก็ จะ ไม่ ได้ ตำ มาก แก่ ท แถ้ว ทหาร พุด แถ้ว จึง ทำ หนังสือ ฉบับ
 หนึ่ง เป็น ใจ ความ ว่า เมือง ซิน โถก ก็ ไม่ มี ข้อ ขัด เคือง กับ เมือง เปียน
 เหลียง ๆ เป็น สัตว์ กับ เมือง ไช หยง ต่าง หาก เหตุใด จึง มา พุด ย เจ็บ
 ร้อน ด้วย ช่วย ยก กอง ทัพ มา ส่ม ทม กับ เมือง ไช หยง คี ด่าน ซำ ก้วน
 บัด นี้ พระ เจ้า ซ้อง ยิน จง ย่อง เค้ ทรง วัด เคือง ให้ เรา ยก กอง ทัพ มา ปราบ
 ปราบ เสีย ให้ ราม คาม ถ้า วั ดัก คัว กตัว คาย ก็ ให้ ยอม สำ พิภัก คี เสีย
 โดย คี ซึ่ง เรา มี หนังสือ มา ทง นี้ ด้วย ความ เมตตา ปราบ ณา จะ ไม่ ให้
 มี ความ ขาก แค้น เด็ด ร้อน แก่ อาณา ประชา ราษฎร ครั้น ทำ หนังสือ
 แถ้ว ให้ มา ใช้ ถ้อ ไป

ฝ่าย มัว มัว ฮัน ครั้น แดก ทัพ ทั้ง ค่าย หนี ไป โกลั จะ ถึง ด่าน เมื่อก่อน
 ฝ่าย เจี้ย เทียน ปา ซึ่ง แดก ทัพ ไป ครั้ง ก่อน นั้น ก็ คุม ทหาร ยก มา หมาย จะ
 แก่ แค้น พม กับ มัว มัว ฮัน ๆ ก็ เถ่า ความ ซึ่ง แดก ทัพ หนี มา ให้ เจี้ย เทียน
 ปา พัง ทุก ประการ จึง ปฤ กษา กัน ว่า บัด นี้ ซำ คัก ยก ตาม มา จะ ต้อง
 เข้า พัก อย ใน ค่าย เมื่อก่อน ก่อน ปฤ กษา เห็น พร้อม กัน แถ้ว ก็ พากัน มา
 ถึง ด่าน เมื่อก่อน ร้อง เรียก ให้ เปิด ประตู ด่าน

ฝ่าย ไท หอ เหลง ผู้ รักษา ด่าน นั้น ไม่ ชอบ กับ มัว มัว ฮัน ครั้น วั ซำ
 ว่า มัว มัว ฮัน แดก ทัพ ยม เยน มา ก็ ดี ใจ จึง นึก ว่า มัว มัว ฮัน ถ้อ คัว ว่า
 ผู้ มี คี มี สติ ปัญญา จะ พุด จา ก็ ซม ซิ เรา ทุก อย่าง ครั้น มัว มัว ฮัน มา
 ร้อง เรียก ก็ ไม่ เปิด ประตู ด่าน ให้ จึง ขึ้น ไป ยืน อย บน เเชิง เกิด ร้อง ลง ไป
 ว่า คัว ท่าน ฮวด ผู้ มี อ่า เข้ม แข็ง แถ้ว เหตุใด จึง จึง หนี เข้า มา พา
 เขา ทหาร ไป ส่ม คาย มาก มาย นั้ จง กลับ ไป รม กับ เฟง ไช ออง ให้ ชนะ
 ก่อน จึง จะ ให้ เข้า มา ใน ด่าน ถ้า แพ้ แถ้ว เรา ไม่ เปิด ประตู ด่าน ให้ ว่า
 แถ้ว ก็ พุด จา ถาก ถาง เยาะ เยี้ย ต่าง ๆ มัว มัว ฮัน ได้ ความ ฮาย นั้ จึง

นึกว่าจะเข้าไป เมืองซินโตก๊กก็ไม่ได้ ครั้นจะกลับไปที่ กงทัวซำคัก
นึกขึ้นมาก็เสียใจ ซัก กระบี่ ออก เชือด คอ คาย

ฝ่าย เจียเทียนปา ครั้น เห็น มัวมัวฮั่น เชือด คอ คาย ก็เสียใจ จึงเอา
คี่ตะโพน กำแพง แดก คาย ไททอเหลง เห็น มัวมัวฮั่น กับ เจียเทียนปา
ตาย ก็ดีใจ มีหนังสือ บอกเข้าไป ถึง เจ้าเมือง ซินโตก๊ก ว่า มัวมัวฮั่น
กับ เจียเทียนปา ตายใน ที่ รบ แล้ว เจ้าเมือง ซินโตก๊ก แจ้ง ความ ก็ ตกใจ

ฝ่าย ม้าไซ ถือ หนังสือ เพ่งไซอ่อง ครั้น มา มา ถึง ด่าน เบ็กก๊วงก็ เอา
หนังสือ ส่งไปให้ ไททอเหลง ๆ แจ้ง ความ ใน หนังสือ แล้ว ก็ คิด จะ ยอม
คำพิพากดิ์ กับ เพ่งไซอ่อง แต่ คิด เกรง เจ้าเมือง ซินโตก๊ก อยู่ จึง ทำ
หนังสือ ฉบับหนึ่ง เปรนใจ ความ ว่า เพ่งไซอ่อง ยก กอง ทัพ มา จะ ตี เมือง
ซินโตก๊ก บัดนี้ กอง ทัพ มาใกล้ จะ ถึง ด่าน เบ็กก๊วง อยู่ แล้ว ครั้น ทำ
หนังสือ เสร็จให้ ม้าไซ ถือไป

ฝ่าย เพ่งไซอ่อง ครั้น เดิน กอง ทัพ มา ใกล้ ด่าน เบ็กก๊วง ทาง ประมาณ
ยี่สิบสี่ จึง ให้ คัง ค่าย มั่น ลง ไร่ ให้ ทหาร เข้าไป ทำ รบ ไททอเหลง
ก็ ขึ้นไป ยืน บน เชนก เทล ร้อง บอก ว่า ขยำ เพื่อดู่น วยเรา จะ ปดุกษา
เจ้าเมือง ซินโตก๊ก คุณก่อน ถ้า ควร ประการใด จึง จะ บอก ให้ รู้ คอ ภาย หลัง
พูด แล้ว ก็ ให้ ทหาร รักษา ด่าน ไร่ มั่น คง

ฝ่าย ทหาร ซึ่ง มา ทำ รบ นั้น ก็ กลับไป แจ้ง ความ กับ เพ่งไซอ่อง ตาม
ซึ่ง ไททอเหลง ว่า มา ทุก ประการ เพ่งไซอ่อง จึง ให้ ส่ง บ กอง ทัพ รือ คอย
ฟัง ข่าว อยู่ ประมาณ เดือน หนึ่ง

ฝ่าย เจ้าเมือง ซินโตก๊ก ตั้ง แต่ ให้ มัวมัวฮั่น ยก กอง ทัพ ไป ก็ หมายถึง
ว่า คง จะมี ไซยชนะ ครั้น ม้าไซ ถือ หนังสือ ไททอเหลง มา ถึง เขา หนังสือ
ถือ ส่ง ให้ ศิพทอเหลง เจ้า พนักงาน นำ ขึ้นไป ให้ เจ้าเมือง ซินโตก๊ก ๆ
แจ้ง ใน หนังสือ แล้ว ก็ ตกใจ จึง ปดุกษา ขุนนาง ทังปวง ว่า กอง ทัพ

เมือง เมียนเหตียง ยก มา ถึง ค่าย เบ็ญก๊วน แล้ว เรา จะ คิด ประการใด ชุนนาง ทงปวง จึง ว่า เติม เรากับ เมือง เมียนเหตียง ก็ ไม่มี ข้อ สำ เหตุ สิ่งใด กัน เรา ยก กอง ทพิไป ช่วย เจ้าเมืองไซหยง นั้น ก็ มี ข้อ ผิด มาก อยู่ ครั้น สู้รบ กัน ทหาร ฝ่าย เรา ก็ ตาย หมด บัด นี้ ไม่ เห็น ผู้ ใด จะ ออก สู้รบ กับ ข้าศึก ได้ จะ ต้อง สำ พิภักดิ์ ถวาย เครื่อง บรรณาการ จึง จะ ได้ เจ้าเมือง ซินโตก๊ก ได้ พัง ชุนนาง ทงปวง ว่า ก็ เห็น จริง ด้วย จึง ทำ หนังสือ ฌบับ หนึ่ง เป็นใจ ความ ว่า ซึ่ง ข้าพเจ้า แต่ง ให้ มี มัวฮั่น เป็น แม่ทัพ คุม ทหาร ไป ตี เมือง ซำก๊วน นั้น ด้วย เสีย ไม่ ตริ เจ้าเมืองไซหยง ไม่ ได้ จึง ได้ ไป ตัง นี้ โทะ แซ่พเจ้า ผิด ขอ ท่าน ได้ ะไย กับ ข้าพเจ้า เกิด ตัง แด่ นี้ ไป ข้าพเจ้า ขอ ยอม เป็น เมือง ซิน ถวาย เครื่อง บรรณาการ พระเจ้า แผ่นดิน ซอง ทุก มี มิ ให้ ขาด ครั้น ทำ หนังสือ เสร็จ แล้ว จึง จัด สิ่ง ของ ที่ ดี มี ราคา มอบ ให้ ศิพ้อทอเหลง คุม เครื่อง บรรณาการ กับ หนังสือ มา ให้ พงไซ ซ้อง ๆ รับ เครื่อง บรรณาการ กับ หนังสือ ไว้ แลแล้ว จึง ทำ หนังสือ ฌบับ หนึ่ง เป็นใจ ความ ว่า เจ้าเมือง ซินโตก๊ก ยอม สำ พิภักดิ์ แล้ว บัด นี้ ข้าพเจ้า จะ ยก กอง ทพิไป เมืองไซหยง ครั้น ทำ หนังสือ แล้ว มอบ ให้ เมงเตงก๊ก คุม เครื่อง บรรณาการ กับ หนังสือ ไป เมือง หลวง แลแล้ว จึง ให้ เมียวเฮียน เป็น ทพิ นำ เชี่ยวเกี้ยนหลง เป็น ทพิ หนุน เจียวเทงก๊วย เป็น กอง สำ เลียง ยก กอง ทพิ ออก จาก แคน เมือง ซินโตก๊ก ไป เมืองไซหยง ฝ่าย เมงเตงก๊ก ครั้น คุม เครื่อง บรรณาการ มา ถึง เมือง ซำก๊วน จึง ไป หา ซึ่ง ซิว แจง ความ ซึ่ง เจ้าเมือง ซินโตก๊ก ยอม สำ พิภักดิ์ ถวาย เครื่อง บรรณาการ มา ให้ ซึ่ง ซิว พัง ทุก ประการ ซึ่ง ซิว จึง ว่า เติม รับ สั่ง ให้ ไป ตี เมือง ซินโตก๊ก เหตุใด จึง ไม่ ทำ ตาม รับสั่ง เจ้าเมือง ซินโตก๊ก ให้ ชุนนาง นำ เครื่อง บรรณาการ มา ยอม สำ พิภักดิ์ ก็ รับ เขา เสีย ง่าย ๆ นั้น เรา เห็น มี โทะ ผิด อยู่ เมงเตงก๊ก จึง ว่า กอง ทพิ ยก มา ครั้ง นั้น ถ้า ไม่ได้ พวก เรา แล้ว เมือง เมียนเหตียง ก็ คง เสีย กับ ข้าศึก อัน ตัง ท่าน ถ้า

เห็น กองทัพ ยก มา มีวิชาดี แค เขียน หนังสือไป ปิด ขอให้ กองทัพ ข้าศึก
 งตอย่าเพื่อ รบ ขอ ตฤกครอง ดู ก่อน ซึ่งชีวิตได้ พัง เมงเตงก๊ก พุดจาเสียด ดี
 ก็นึก โกรธ อยู่ในใจ มีวิธีที่จะได้ คอย ประการใด ก็ นั่ง อยู่ เมงเตงก๊ก ก็คุม
 เครื่อง บรรณาการ ออก จาก เมือง ซำก๊วนไป ครั้น ถึง เมือง เปียนเหลียง
 จึง เอา หนังสือ กับ เครื่อง บรรณาการ มอบ ให้ เปาเตงกู่ นำ ขึ้น ถวาย พระ
 เจ้าชองยินจงชองเต้ ๆ ทอด พระเนตร เครื่อง บรรณาการ กับ หนังสือ แล้ว
 ก็มี พระไทย ยินดี จึง ครัด ชม เหย พงไชชอง ว่า มีฝีมือ เข้มแข็ง แด ประ
 กอบ ด้วย สติ ปัญญา เป็น อัน มาก เมงเตงก๊ก จึง กราบ ทูล ความ ดัง แด
 ยก กองทัพ ไป ได้ สู้ รบ กับ กองทัพ เมือง ซินโตก๊ก แด กองทัพ เมือง
 ไชหยง มีไชยชนะ จน ยก กองทัพ ไป เมือง ซินโตก๊ก เจ้าเมืองซินโตก๊ก
 ยอม ถ่าพินักดี ถวาย พระเจ้าชองยินจงชองเต้ ให้ ทรง ทราบ ทุก ประการ
 พระเจ้าชองยินจงชองเต้ ได้ ทรง พัง ก็โปรด พระราชทาน ดัง ให้ เมงเตงก๊ก
 เป็น ขุนนาง นายทหารใหญ่

ฝ่าย พงไชชอง ดัง แด ยก กองทัพ ออก จาก เมือง ซินโตก๊ก เดิน ทาง
 มาได้ ประมาณ เดือน หนึ่ง ก็ถึง จะ ถึง ด่าน ซิดแซก๊วน ทาง ประมาณ สาม
 สิบ สี่ จึง ให้ ทหาร ดัง ค่าย มั่น ลงไว้

ฝ่าย จือเทียนหยง ผู้ รักษา ด่าน ซิดแซก๊วน แจ้ง ความ ว่า กองทัพ
 เมือง เปียนเหลียง ยก มา จึง ให้ ทหาร รักษา นำ ที่ เริง เทิดไว้ มั่น คง
 พงไชชอง ให้ เตี้ยคง คุม ทหารไป ทำ ขวน รบ จือเทียนหยง ก็ คุม ทหาร
 ออก มา รบ กับ เตี้ยคง สู้ฝีมือ เตี้ยคงไม่ได้ ก็ทิ้ง ด่าน ซิดแซก๊วน เตี้ย
 หันไป ด่าน โฮฮาก๊วน พงไชชอง ก็ ยก กองทัพ เข้าไป ตั้ง อยู่ใน ด่าน ซิด
 แซก๊วนได้ สาม วัน ก็ให้ ทัพ นำ ยก ไป ด่าน โฮฮาก๊วน ตอนอยู่ ผู้รักษา
 ด่าน ครั้น เห็น กองทัพ ยก มา จึงทำ หนังสือ บอก เปนใจ ความ ว่า กองทัพ
 เมือง เปียนเหลียง ยก มา ครั้น นี้ เข้ม แข็ง ยิ่ง กว่า แด ก่อน ข้าพเจ้า เห็น ว่า
 ซึ่ง จะ สู้รบ ด้วย ข้าศึก นั้น เหลือ กำลัง นึก ครั้น ทำ หนังสือ แล้ว ก็ให้

มาใช้ ถัด รับประทาน เพ่งไซฮ่องให้ หัดหัง คุณ ทหารไป ตั้ง ส้อม ด่าน โอฮาก๊วง
 ไว้ ส่วน ด้าน แล้ว หัดหัง ก็ ขึ้น มา พา ทหาร ออก ทำ ชนวน รม ทวนอยู่
 ให้ แต่ ทหาร รักษา ด้าน มั่นไว้ จึง ขึ้นไป ยืน บน เชนัง เกิด แล้ว ร้อง บอก
 ลง มา ว่า ขอ ให้ งด ก่อน ข้าพเจ้า จะ ไป พุดจา ซัก ชนวน เจ้าเมืองไซหยง ด
 ถ้า ยอม เป็น เมือง ขึ้นไป ตาม เดิม แล้ว ก็ จะ ไม่ได้ ความ ตำบาก แก่
 ทนถั่ว ทหาร มั่น เจ้าเมืองไซหยงไม่ ยอม ขึ้น จะ ด้ รับ ข้าพเจ้า จึง จะ
 ออก ยอม ส่าพิภักดิ์ ต่อ ท่าน หัดหัง ตอบ ว่า อัน เจ้าเมืองไซหยง นั้น
 เป็น คน โกง ฉลาด กับ หน้าใจไม่ เหมือน กัน แต่ ยอม ส่าพิภักดิ์ไม่ รู้จัก ว่า
 สัก ก็ ครัง เชื้อ พังไม่ได้ จึง ออก มา รม กัน ให้ ถึง แพ้ แต่ ชนะ เกิด ทวนอยู่
 ก็ พุดจา อ้อ่น วอน ว่า ขอ ท่าน ด้ งด ก่อน เกิด หัดหัง ได้ พัง ก็มี หนังสือ
 บอกไป ยัง เพ่งไซฮ่อง ว่า ทวนอยู่ ผู้รักษา ด้าน ขอ ด้ ว่า จะ ไป พุดจา
 เกิดยกถ่อม เจ้าเมืองไซหยง ด ก่อน เพ่งไซฮ่อง แจ้ง ความ แล้ว ก็ ไม่ ให้
 ทหารไป ทำ รม รบ คอย พัง อยู่ ประมาณ ครัง เดือน
 ฝ่าย มา ใช้ ผู้ ถู หนังสือ ทวนอยู่ นั้น ครัน ถึง เมืองไซหยง ก็ เอา หนังสือ
 ส้อมไป ให้ เจ้าเมืองไซหยง ๆ แจ้ง ใน หนังสือ แล้ว ก็ ตกใจ จึง ปฤกษา
 ขุนนาง ทังปวง ว่า มิด นี้ กอง ทัพ เพ่งไซฮ่อง ยก มา ด้ ด้ ด้าน ซิดแซก๊วง
 แล้ว ยก กอง ทัพ ล่อง เข้า มา ส้อม ด้าน โอฮาก๊วง เรา จะ คิด อำน ประการ
 ไคดี ขุนนาง ทังปวง ก็ พา ถิ่น นิ่ง อยู่ หมด มี ขุนนาง ฝ่าย พลเรือน คน
 หนึ่ง พุด ขึ้น ว่า ข้าพเจ้าได้ พบ หลวง ฮ่วน ชื่อ ฮ่วยซัว มี วิชา ความ รั มาก
 ได้ ยิน หลวง ฮ่วน พุด ว่า จะ แก่ แค้น แทน ศิษย์ ผู้ ตาย เจ้าเมืองไซหยงได้ พัง
 จึง ให้ ขุนนาง ผู้ นั้น ไป เชิญ หลวง ฮ่วน มา แล้ว ให้ นิ่ง ที่ ส้มควร เจ้า
 เมืองไซหยง จึง ถาม ว่า ท่าน อยู่ ด้ ไท่น คำบถใด หลวง ฮ่วนฮ่วยซัว จึง ว่า
 อยู่ ที่ เขา ฮ่วยซัว แต่ บอช มา ก็ ขำ นานได้ ประมาณ แปด ร้อย ปี เศษ แล้ว
 แงตั้งป้อ อยู่ เป็น ศิษย์ ของ เรา เข้า ทำ ราชการ เป็น ทหาร เจ้าเมือง ซินโต
 ก็ ก ยก กอง ทัพไป รม กับ เพ่งไซฮ่อง ๆ ซ่า ตาย เรา มี ใจ เจ็บ แค้น นี้ จะ

ขอ ทหาร ถัก ถ้าม ร้อยคนไปฆ่า เสียให้ ตาย หมด ทั้ง กองทัพ เจ้าเมืองไซ
 หยง จึง ว่า เมื่อ แงตั้งปอ รม อยู่กับ เพงไซฮ่อง นั้น เหตุไร ท่าน จึงไม่มา ช่วย
 ฟัง มาบ้าน นี้ หลวง ส่วนช่วยชีวิต ว่า เมื่อแรก เราไม่รู้ คอ แงตั้งปอ ตาย
 แล้วจึงได้รู้ ก็ คิด จะ มา แก่ แค้น แทน ศิษย์ ครั้นไป ถึง เมือง ซินโตกัก
 เห็น เจ้าเมือง ซินโตกัก ยอม ถ่าพิภักดิ์ กับ เขา เสียแล้ว จึงได้ มา หา ท่าน
 เจ้าเมืองไซหยงได้ฟัง ก็ นั่ง อยู่ ขุนนาง ทั้งปวง จึง ว่า ซึ่ง จะ ให้ หลวง
 ส่วนช่วยชีวิตไป รม กับ กองทัพ เมือง เบียนเหลียง นั้น กถัว จะสู้ เราไม่ได้
 ถ้า เสีย ท่วง ที่ แล้ว เพงไซฮ่อง ผู้เป็น แม่ทัพ ก็ จะ ชักเคือง ภาย หลัง
 เรา ยอม ถ่าพิภักดิ์ ก็ จะ ขาก

หลวง ส่วนช่วยชีวิตได้ฟัง ขุนนาง พุด คัง นั้น จึง ว่า ท่าน ฮยา กถัวเถย
 เรามี ความ วิชา มาก อาจ เว้นก ลม ฝน ทำได้ หลาย อย่าง ถึง จะ
 ไป ตี เมือง เบียนเหลียง ก็ ได้ ขุนนาง ทั้งปวงได้ฟัง ก็ไม่ เชื่อ จึง ว่า
 ถ้า ท่าน มีวิชา ดีจริง ขอทำให้ เห็น ปราบกฏ แก่ คา ก่อน หลวงส่วนช่วยชีวิต
 ว่า ถ้า กระนั้น เรา จะไป คอย ท่าน อยู่ ที่ สันนาม หัด ถ้า ท่าน ทั้งปวงไม่ ถึง
 สันนาม พร้อม กัน แล้ว เรา จะ ส่าแดง วิชา ให้ ดู ใน ขณะ นั้น หลวง ส่วนช่วย
 ชีวิต ก็ อ่าน มนต์ ปราบกฏ เป็น ก้อน เมฆ มี สี ขาว ตอย ลง มา ตรง หน้า
 หลวง ส่วนช่วยชีวิต ๆ ขึ้น ขึ้น เยียบ ก่อน เมฆนั้น แล้ว จึง ว่า เรา จะไป
 คอย อยู่ ที่ สันนาม ก่อน พุด แล้ว ก็ หายไป เจ้าเมืองไซหยง ครั้น หลวง
 ส่วนช่วยชีวิต หายไป แล้ว ก็ พา ขุนนาง ทั้งปวง ไป ที่ สันนาม พร้อม กัน
 ครั้น ถึง สันนาม ก็ แด เห็น หลวง ส่วนช่วยชีวิต นั่ง คอย อยู่ เจ้าเมืองไซหยง
 จึง นึก ว่า หลวง ส่วนช่วยชีวิต นี้ ณะรอย จะ เป็น ผู้ วิเศษ มั่นคง หลวง ส่วน
 ช่วยชีวิต ครั้น เห็น เจ้าเมือง แด ขุนนาง มา พร้อม กัน แล้ว ก็ อ่าน มนต์ ขณะ
 นั้น บัง เกิด เพลน พยุห่ ฝน พัด เอา กรวด ทราบ หิน ผา มา ให้ เห็น ประจักษ์ แก่ คา
 แล้ว ก็ ไป หยิบ ยก ก้อน หิน ที่ โดใหญ่ ชู ขึ้น ได้ เจ้าเมืองไซหยง กับ
 ขุนนาง เห็น เป็น ศักจรรย์ ก็ ดีใจ จึง ประฏิญาณ ว่า ถ้า ท่าน สัมเคราะห์

ได้ตั้ง ความปรารถนาแล้ว ข้าพเจ้าจะส่งของคุณให้ถึงขนาด หลวง
 ส่วนช่วยชีวิต ข้าไม่ได้ บัดนี้ท่านโอราก๊วน จวนจะเสียดกับข้าศึก
 อยู่แล้ว เราจะขอทหารสักสามร้อยจะได้รีบไปช่วยบ่องกันรักษา
 ท่าน เจ้าเมืองไซหยง ก็เกณฑ์ทหารมอบให้สามร้อย แล้วสั่งให้
 เสกทุน เบนผู้กำกับไปด้วย เสกทุนกลัวไม่ยอมไป หลวง ส่วนช่วยชีวิต
 ว่าเจ้าอย่ากลัวข้าศึก เราจะช่วย... เสกทุนได้ฟังก็ค่อยคลายความกลัว
 หลวง ส่วนช่วยชีวิต ก็พาทหารสามร้อยกับเสกทุนไป ครั้นใกล้จะถึง
 ท่านโอราก๊วน เสกทุนก็ทำหนังก่อให้มาไซ้อือไปให้ควนอูย มอก
 ความตั้งแต่ หลวง ส่วนช่วยชีวิต รับอาสา จนได้มาจะเข้าไปในท่านโอราก
 ก๊วนให้ควนอูยแจ้งความตามหนังสือทุกประการแล้ว ควนอูยก็ออก
 มารับ หลวง ส่วนช่วยชีวิต กับเสกทุน แต่ทหารสามร้อยเข้ามากในท่าน
 โอราก๊วน ควนอูยจึงให้คนจัดโต๊ะมาตั้งที่เชิญให้ หลวง ส่วนช่วยชีวิต
 กิน หลวง ส่วนช่วยชีวิตจึงว่าเครื่องโต๊ะนี้เป็นของมนุษย์กิน ตัวเรา
 เป็นเทวดาไม่ต้องกินก็ได้ ควนอูยจึงถามว่าท่านเป็นถึงเทวดาแล้ว
 เหตุใดจึงมาคิดทำร้ายสู้รบกับมนุษย์เล่า หลวง ส่วนช่วยชีวิตว่าซึ่ง
 ท่านพูดนั้นก็จริง แต่เราขัดใจด้วยเพ่งไซ้อองกับพวกทหารมาฆ่า
 ฆาตปอบผู้เป็นศิษย์ของเรา เสียจึงได้มาหมายจะแก้แค้น ควนอูยได้ฟัง
 ก็นิ่งอยู่

ครั้นเวตารุ่งเช้า หลวง ส่วนช่วยชีวิตจึงจัดแจงจะให้เสกทุน ออก
 ไปรบ เห็นเสกทุนหน้าตาไม่สบายก็เข้าใจว่าเสกทุนกลัว จึงเอ
 ยาเม็ดหนึ่งให้เสกทุนกิน เสกทุนครั้นกินยาเข้าไปแล้วใจก็กล้าขึ้น
 จึงว่า แต่ก่อนท่านจะให้ข้าพเจ้าออกไปรบกับข้าศึกให้หนักกลัวครั้น
 คร้ามไปทีเดียว พอได้กินยาของท่านใจคอให้กล้าหาญขึ้น หลวง
 ส่วนช่วยชีวิตจึงให้เสกทุนคุมทหารสามร้อย แล้วว่าจงออกทำข้าศึก
 ให้ออกรบ แล้วเราจะตามไปข้างหลัง เสกทุนก็พาทหารสามร้อย

ออกไป ทำ ชวน เฟ่งไซ อ่องให้ ออก มา รบ

ฝ่าย หลวง ฮวงฮวยซัว เห็น สีตา ดวง อยู่ ก้อน หนึ่ง ตรง หอนั่ง ตอนอยู่ จึง
หยิบ เอา ชัน มา เค็ก ด้วย เวท มนต์ เป็น ม้า เชี่ยว มี เขา หลวง ฮวงฮวย
ซัว ก็ ชัน ชี ม้า นั้น ออก มา

ฝ่าย เฟ่งไซ อ่อง เห็น เฮกทุน คุม ทหาร สาม ร้อย มา ทำ รบ จึง นึก ว่า
เรา ทำ คึก สงคราม มา ก็ มาก ไม่ เคย เห็น ที่ จะมี ทหาร มา แต่ สาม ร้อย

มา ทำ เรา ดัง นี้ ประหลาด อยู่ ฉะรอย จะมี วิชิต ความ วิ่ง ไร ดัง อย่าง
หนึ่ง เป็น มั่น คง เฟ่งไซ อ่อง นึก สงสัย อยู่ จึง ให้ เจ้าช่ง คุม ทหาร
ออกไป รบ กับ เฮกทุน ได้ ประมาณ ครู่ หนึ่ง เฮกทุน หนี เจ้าช่ง ก็ ชับ ม้า

ไล่ ตาม ไป หลวง ฮวงฮวยซัว ก็ ชับ ม้า ชวง ออก มา อ่าน มนต์ ไซ้
ของ วิเศษ ชื่อ กุญแจ ก็ มี รามสูร ลง มา ตี เจ้าช่ง ถูก ที่ โหล่ พัด ตก
ลง จาก หลัง ม้า พวก ทหาร เห็น ดัง นั้น ก็ ช่วย กัน พุง เจ้าช่ง หนี มา
เข้า ค่าย ได้ เฟ่งไซ อ่อง เห็น เจ้าช่ง เสีย ที่ กับ ซำคัก เจ็บ บ่อย หนี มา

จึง ให้ เจียงเงก คุม ทหาร ออกไป ตู๋ รบ กับ หลวง ฮวงฮวยซัว ๆ ก็ ไซ้ มี
รามสูร มา ตี เจียงเงก เกือบ ตก ม้า เจียงเงก ก็ หนี กลับ เข้า ค่าย เฮกทุน
ก็ ชับ ม้า มา ร้อง ทำ เฟ่งไซ อ่อง ๆ จึง ให้ เชี่ยวเทียน หอง คุม ทหาร ออกไป

รบ กับ เฮกทุน ๆ ชับ ม้า หนี เชี่ยวเทียน หอง ชับ ม้า ไล่ ไป หลวง ฮวง
ฮวยซัว ก็ ชับ ม้า ออก มา ไซ้ มี รามสูร ตี เชี่ยวเทียน หอง เกือบ ตก ม้า
เชี่ยวเทียน หอง ก็ หนี กลับ เข้า ค่าย เฮกทุน เห็น ทหาร เฟ่งไซ อ่อง ถูก เจ็บ

หนี ไป ก็ ชับ ม้า พา ทหาร มา ทำ รบ อีก เฟ่งไซ อ่อง เห็น เจ้าช่ง เจียงเงก
เชี่ยวเทียน หอง ออกไป ตู๋ รบ กับ ซำคัก ถูก ตี เจ็บ หนี มา ทง ตาม คน
มีความ วิดก เป็น อัน มาก ครั้น เฮกทุน มา ทำ ชวน รบ อีก จึง นึก ว่า

ซำคัก มี วิชา มาก นึก จะ ต้อง ออกไป รบ เอง จึง จะ ได้ คิด แล้ว ก็ สั่ง ให้
เมี่ยวเฮียน อยู่ รักษา ค่าย เฟ่งไซ อ่อง ก็ ชัน ม้า มังกร ชื่อ ฮาตุร คุม ทหาร
ออกไป รบ กับ เฮกทุน ๆ ก็ ชับ ม้า หนี เฟ่งไซ อ่อง ชับ ม้า ไล่ คติ ตาม มา

หลวง ส่วนช่วยชีวิต ก็ใช้ มื้อ รามสูร มา จะ ตี เพลง โง้งโง้ง มื้อ รามสูร นั้น ก็
 ไม่ อาจ ตี ดัง มา ได้ ด้วย นก ขอนเอย ซึ่ง ประดับ หมวก เพลง โง้งโง้ง ไล่ อยู่
 นั้น มื้อ กั้น มื้อ รามสูร ไปได้ แต่ หลวง ส่วนช่วยชีวิต ใช้ มื้อ รามสูร ไป ตี
 เพลง โง้งโง้ง ถึง สาม ครั้ง ก็ ไม่ อาจ ตี ดัง มา ได้ หลวง ส่วนช่วยชีวิต จึง
 อ่าน มนต์ ไล่ ยาคาคร เบน ถม พยู่ มีด มีด พัด กรวด ทราวย หินผา มา จะ ทำ
 ร้าย เพลง โง้งโง้ง ๆ ก็ อ่าน มนต์ แก่ พยู่ หัก กรวด ทราวย หินผา หาย ไป หมด
 หลวง ส่วนช่วยชีวิต จึง อ่าน มนต์ ไล่ เคียนคุยลี้ เรียกว่า สิตา พ้า แถ ดิน ให้
 ตก ลง มา ถูก โหด เพลง โง้งโง้ง เจ็บ ปวด เป็น อัน มาก หมวก ซึ่ง ประดับ
 ด้วย นก ขอนเอย นั้น มื้อ กั้น ไปได้ ไม่ ได้ เพลง โง้งโง้ง ปวด เหล็ด ก้าง ก็ ขับ ม้า
 หั้น หลวง ส่วนช่วยชีวิต ก็ ขับ ม้า ได้ คิด ตาม มา เคียง คาง หัด หั้น เห็น
 หลวง ส่วนช่วยชีวิต ไล่ เพลง โง้งโง้ง มา ก็ เอา เกาทัณฑ์ ยิง ด้าน หน้า ใต้
 หลวง ส่วนช่วยชีวิต ก็ ขับ ม้า กลับ มา ค่าย เจ้า ช้าง เจียง กง เขียว เทียน หอง
 เพลง โง้งโง้ง ทั้ง แต่ ถูก เจ็บ มา ก็ บ่อย หมด ทง สี่ คน ให้ เจ็บ ปวด
 เหมือน หนึ่ง กระตุก จะ หลุด ร่วง ออก จาก ภาย จะ แก่ โง้ง อย่างไร ก็
 ไม่ หาย เคียง คาง หัด หั้น ก็ ได้ แต่ บน เทพยาคา ให้ มา ช่วย
 ใน ขณะ นั้น เสง เชียน เต่า ใจ๋ นิ่ง ภาวนา อยู่ เวลา ประมาณ สาม ยาม
 ก็ รู้ เหตุ ว่า เจ้า ช้าง เจียง กง เขียว เทียน หอง ถูก มื้อ รามสูร เพลง โง้งโง้ง ถูก
 สิตา พ้า แถ ดิน เจ็บ ปวด เป็น อัน มาก ถ้า เข้า ไป พัน กำหนด สาม วัน ก็
 จะ ตาย มืด นั้น บ่อย มา ได้ สอง วัน แล้ว จะ นิ่ง นอน ใจ อยุ่ ไม่ได้ ต้อง ไป ช่วย
 คิด แล้ว เสง เชียน เต่า ใจ๋ ก็ มา ใน เวลา นั้น พอ ถึง เวลา จวน สว่าง
 เคียง คาง หัด หั้น ก็ ตก ใจ คิด ว่า หลวง ส่วนช่วยชีวิต มา ครั้น เข้า ใกล้
 เห็น เสง เชียน เต่า ใจ๋ ก็ ตี ใจ ใหญ่ ให้ นิ่ง ที่ สมนคร แล้ว ก็ เอา ความ ดัง แต่
 ยก กอง ทัพ มา ได้ สู้รบ กับ หลวง ส่วนช่วยชีวิต ๆ ใช้ ด้วย เวท มนต์
 ให้ มื้อ รามสูร มา ตี เจ้า ช้าง เจียง กง เขียว เทียน หอง แต่ ให้ สิตา พ้า ดิน
 ลง มา ตี เพลง โง้งโง้ง เสง เชียน เต่า ใจ๋ ฟัง ทุก ประการ เสง เชียน เต่า ใจ๋

ว่าเรา วัความ แล้วจึงได้มา ถ้าเข้าไป พัน สามวัน ก็ จะ พากัน ตาย
 พุด แล้ว ก็ เอา ยา ให้ กิน คน ๓๒ เม็ด ความ เจ็บปวด นั้น ก็ หาย ใน วัน ไต นั้น
 เพ่งไซของ เจียงเงก เต้าเซ่ง เชี่ยวเทียนหลง ก็ คุก เจ้า คำนับ เสงเขียนเต้า โจ้ว
 ใน ขณะ นั้น เฮกทุน ก็ คุม ทหาร มา ทำ รบ หลวง ฮ่วนฮวยซัว จึง ขึ้น
 ม้า มังกร คอย ไล่ คุก คอย เสงเขียนเต้า โจ้ว ให้ เคียงคอง คุม ทหาร ออก มา
 แล้ว ก็ อ่าน มนต์ ให้ เป็น นก กระตุง แล้ว ขึ้น ขี่ บิน ไล่ คุก ตาม เคียงคอง มา
 ข้าง หลัง เฮกทุน เห็น เคียงคอง ออก มา ก็ ขับ ม้า เข้า รบ ได้ ประมาณ
 ครู่ หนึ่ง ก็ ทำ เป็น ถอย หนี เคียงคอง ได้ ทัพ ก็ ขับ ม้า ไล่ ตาม ไป หลวง ฮ่วนฮวย
 ซัว ก็ ขับ ม้า ขวาง ออก มา ไล่ คุก หนี เคียงคอง ได้ เสงเขียนเต้า โจ้ว เห็น
 ดัง นั้น ก็ ไล่ คุก เข้า ไป แล้ว พุด ว่า คุก ท่าน เป็น คน ดี มีความ เพียร อดุส่าห์
 รักษา คดี ถือ ความ สัจ มา ก็ ขำ นาน ถึง แปร ร้อย มี เส่ค แล้ว ยัง อีก ร้อย
 มี เส่ค ก็ จะ ครอบ พัน มี ท่าน ก็ จะ ได้ เป็น เทพยดา ซึ่ง จะ มา เข้า ด้วย ผู้ ฝึก
 คิด ทำ ร้าย เขา ดัง นี้ ไม่ ชอบ หนึ่ง เมืองไซหลง นั้น ก็ เป็น แต่ หัว เมือง
 เล็ก น้อย เจ้าเมือง แด ขุนนาง ขำ ราชการ ก็ มิ มี ตั้ง อยู่ใน ยุติธรรม ประ
 พุทธิ การ ไม่ ประกอบ ด้วย สัจวิติ หากควร ที่ จะ ตั้ง คุก ขึ้น เป็นใหญ่ ไม่ พระเจ้า
 ซ้องยินจง ยองเค ผู้ ครอบ ราช สัมบัติ ใน เมือง เมียนเหลียง นั้น ประกอบ ด้วย
 เมตตา กรุณา แก่ อาณา ประชา ราษฎร ปราณา จะ ให้ อยู่ เย็น เป็น สุข
 ความ ทั่ว กัน ขุนนาง ขำ ราชการ ก็ ตั้ง อยู่ใน ยุติธรรม เป็น อัน มาก
 กิติศรัทธา เตื่อง ภา ปราณกฏ ไป ใน หัว เมือง น้อยใหญ่ แด หัว เมือง ประเทศราช
 ท่าน ไม่ รั บ้าง ฤ ว่า เขียงเต้า ให้ ดัง มา ปราณา จะ ระวัง คุ้ม คุ้ม เชิญ ให้ เป็น
 สุข ด้วย กัน อัน คุก ท่าน จะ มา ทำ เช่น นี้ ไม่ ชอบ จง กลับไป รักษา คดี
 อยู่ ตาม เดิม ให้ ครอบ พัน มี แล้ว ก็ จะ ได้ เป็น เทพยดา ไป จะ มิ ดี กว่า ฤ
 หลวง ฮ่วนฮวยซัว ว่า การ ซึ่ง ท่าน พุด นั้น เป็น ความ จริง ทุก อย่าง
 แต่ เรา จิตใจ ด้วย เพ่งไซของ กับ ทหาร มา ขำ แง่ ไล่ คุก ผู้ เป็น ศิษย์ ของ เรา

เรา จึง จะ แก่ แค้น เสีย ให้ ได้ แล้ว ก็ จะ กตัม ไป เฮงเซี่ยนเต่า โจ้ว ว่า ซึ่ง
 ท่าน จะ ถือ ความ อาฆาต ดั่ง นั้น ไม่ ชอบ ซึ่ง ตู๋ รบ กับ ด้วย อาวุธ แต่ วิชา
 แล้ว การ แพ้ แด ชนะ ตาย นั้น เป็น ธรรมดา อยู่เอง อัน เกิด มา เป็น มนุษย์
 เข้า ทำ ราชการ ฝ่าย ทหาร อาษา เจ้า นาย ก็ หมายถึง เขา ความ ชอบ
 อย่าง เดียว ถ้า ออก ตู๋ รบ กับ ข้าศึก เสีย ที่ ก็ ต้อง ตาย ตู๋ ไม่ได้ ก็ ต้อง หัน
 ยอม แพ้ นี่ แน่ ป้อ เป็น ศิษย์ ของ ท่าน ตู๋ ผู้ มี เขา ไม่ ได้ ก็ ต้อง ตาย
 ท่าน จะ มา ถู โกรธ แทน นั้น ไม่ ชอบ เลย เฟงไซ อ่อง นี้ เทพดา ประชุม
 เจริญ ให้ ลง มา เป็น ทหาร สำหรับ รักษา แผ่นดิน ปราบ ปราบ โจร ผู้ ร้าย
 ข้าศึก สัตว์ ซึ่ง เป็น เลียน ทนาค อาณา ประชา ราษฎร จะ ได้ ทำ มา หา กิน
 เป็น ปรกติ ตาม ภูมิ ถิ่น ถ้า ท่าน ไม่ พัง คำ เรา จะ ชื่น ทำ ร้าย เฟงไซ อ่อง
 กับ ทหาร ให้ ได้ ก็ จะ ต้อง ซัดใจ กัน หลวง ช้วนฮวยซัว ได้ พัง ก็ โกรธ
 จึง ไซ้ หลุยเคี้ย คือ มือ ราม ตู๋ ลง มา จะ ตี เฮงเซี่ยนเต่า โจ้ว ๆ จึง เขา แซ่ วิเศษ
 บัดไป มือ ราม ตู๋ ก็ แตก กระจาย หลวง ช้วนฮวยซัว จึง ไซ้ เคียนคุยอี่
 คือ สิตา พัว แด ดิน ให้ ลง มา จะ ตี เฮงเซี่ยนเต่า โจ้ว จึง ไซ้ ของ เทียนถัน
 คือ หิน วิเศษ มี สันฐาน กตม โยน ไป สิตา พัว ดิน นั้น ก็ แตก กระจาย
 หลวง ช้วนฮวยซัว เห็น ดั่ง นั้น ก็ ตกใจ จึง ขว้าง ยิง ดงว้ยแผ่ คือ คราบงู อัน
 มี ฤทธิ์ ไป หมายถึง ให้ สังหาร ชีวิต เฮงเซี่ยนเต่า โจ้ว ๆ จึง ขว้าง ของ
 เทียนถัน คือ หิน วิเศษ ไป ตี อำนาจ ยิง ดงว้ยแผ่ คือ คราบงู ไม่ ได้ ก็ หิน
 มา หา เฮงเซี่ยนเต่า โจ้ว ๆ จึง ขว้าง บัดขวด ค้าง คือ กระบอก ไล่ วิชา มี เวท
 มนต์ แด ยันต์ แปด ทิศ ไป ก็ ตู๋ รบ กับ คราบงู อัน มี ฤทธิ์ ยัง ไม่ แพ้ ชนะ กัน
 ขณะ นั้น หลวง ช้วนฮวยซัว จึง ว่า อัน ยิง ดงว้ยแผ่ คือ คราบงู ของ เรา นี้
 มี ฤทธิ์ เดช มาก นะ ถ้า ตู๋ ของ วิเศษ ท่าน ไม่ ได้ แล้ว เรา จะ ยอม แพ้
 กตัม ไป อยู่ เขา ตาม เดิม เฮงเซี่ยนเต่า โจ้ว ว่า ถ้า ของ วิเศษ ของ เรา มั่ง
 กัน ไม่ ได้ ก็ ต้อง ยอม แพ้ เหมือน กัน ขณะ นั้น เวลากลางคืน ต่าง คน ก็ เด็ก
 ทัพ กตัม เข้า คำน

ฝ่าย เสงเขียนเต่าใจดี ครั้น กลับ มา ถึง ค่าย ก็ เต่า ความ ซึ่ง ได้ สอด
 ไป สู่ รม กับ หลวง สอน สอนช่วยชีวิต ให้ เพงไซ อ่อง แด ทหาร ทั้ง ปวง พัง ทุก
 ประการ แล้ว ว่า อัน หลวง สอน สอนช่วยชีวิต นี้ มี วิชา เวทมนต์ วิเศษ ต่าง ๆ
 เช่น แข็ง นึก เขาก็ ใช้ วิชา เวทมนต์ ออก สู่ รม จน สิ้น ฝีมือ แล้ว ก็ ยัง กำจัด
 ไม่ได้ เพงไซ อ่อง แด ทหาร ทั้ง ปวง ได้ พัง ก็ ตกใจ นิ่ง เป็น ทุกข์ อยู่
 เสงเขียนเต่าใจดี จึง ว่า ท่าน อย่า ทุกข์ วิตก ไป เลย เราคง จะ คิด อาน
 ปราบ ปราบ ให้ พ่าย แพ้ คง ได้ ต้อง ไป หา โถ้วซัน เข็มมือ ผู้ เป็น อาจารย์
 นาง โปย ไป กงจู้ ยืม เขา ดิน เขียว กี้ด คือ พวง พลอย วิเศษ มา กำจัด ความ รุ
 จิง จะ ได้ พุด แล้ว ก็ ชี้ เมฆ เหาะ ไป ใน ทัน ไต นั้น ครั้น ถึง คาบถ. เพก
 สุนแก่ง ก็ เข้า ไป หา โถ้วซัน เข็มมือ ๆ จิง ถาม ว่า ท่าน มา ด้วย ชุระ สิ่ง ไค
 ฤฯ เสงเขียนเต่าใจดี ก็ เต่า ความ ซึ่ง เพงไซ อ่อง ยก กอง ทัพ ไป ต้ เมือง
 ไชยหง หลวง สอน สอนช่วยชีวิต มา ช่วย เจ้า เมือง ไชยหง ได้ สู่ รม กับ เป็น
 สามารถ ให้ โถ้วซัน เข็มมือ พัง ทุก ประการ แล้ว ว่า เรา มา หา ทัง นี้ จะ ขอ
 ยืม พวง พลอย วิเศษ ของ ท่าน ไป สู่ รม กับ หลวง สอน สอนช่วยชีวิต ช่วย
 เพงไซ อ่อง ผู้ เป็น ศิษย์ ของ เรา ด้วย เห็น ว่า เพงไซ อ่อง เป็น สามี นาง
 โปย ไป กงจู้ ๆ เป็น ศิษย์ ของ ท่าน การ เกี่ยว ของ กัน อยู่ ดัง นี้ จิง ได้ มา
 หา โถ้วซัน เข็มมือ จิง ว่า พวง พลอย กับ ของ วิเศษ อื่น เจ็ด อย่าง เรา
 มอบ ให้ กับ นาง โปย ไป กงจู้ ไป แล้ว ท่าน อย่า วิตก จิง รับ ไป ด่าน ซิด แซ่ ก๊ว
 กอน เกิด จะ ได้ ช่วย บ้อง กัน ข้าศึก ข้าพเจ้า จะ รับ เป็น ชุระ เสง
 เขียนเต่าใจดี ได้ พัง นี้ มีความ ยินดี ก็ ตา กลับ มา ใน เวลา ค่ำ นั้น ครั้น
 ถึง ก็ เต่า ความ ซึ่ง ไป หา โถ้วซัน เข็มมือ ๆ รับ เป็น ชุระ ให้ เพงไซ อ่อง พัง
 ทุก ประการ เพงไซ อ่อง ก็ ต้ ใจ

ฝ่าย โถ้วซัน เข็มมือ ก็ ชื่น เมฆ เหาะ ไป ฝ่าย นาง โปย ไป กงจู้ ต้ แด
 จาก กับ เพงไซ อ่อง ได้ ประมาณ สอง ปี เศษ พระเจ้า ช้อง ยินจง อ่อง เต่า มี
 รับสั่ง ให้ เต่า ช่ง กับ หลี่ ห่ง หา ตัว ก็ ไป ยัง ไม่ได้ ติด การ ศพ มารดา

ครั้น อยู่มาได้ข่าวว่า เต็กเซงได้เป็นที่ เพงไซอ่อง แล้ว นาง โปยไปกงจู้จึง
 คิดว่า เหตุใดเพงไซอ่อง จึงไม่มีหนังสือ บอก ข่าวคราว บ้าง เลย ญา จะ
 เพิกเฉยเสียไม่ เลี้ยงดูเป็น ภรรยา จะหาใหม่ มัวเมาไป ด้วยยศศักดิ์ สัมบัติ
 ตอก กระมัง นาง โปยไปกงจู้ไม่สบายใจ คิดไปต่าง ๆ ตาม วิสัย สัตว์
 ครั้น อยู่มาได้ข่าวว่า ยก กองทัพไป ตั้เมือง ซินโตกก็ได้ แล้วเลยไป ตั้เมือง

ไซหยง จะร้าย ตั้ประการใด ก็ไม่แจ้ง นาง โปยไปกงจู้ ก็ มีความ วิตก อยู่
 ฝ่าย โถ้วซันเซี่ยมบ้อ ครั้นไป ถึง เมือง เซียนเซียนก๊ก ก็เข้าไป หา เซียน
 เซียนก๊กอ่อง ๆ เห็น โถ้วซันเซี่ยมบ้อ มา ก็เชิญให้ นั่ง ที่ สัมคอร แล้ว
 จึง ตาม ว่า ท่าน มาธุระ ด้วยสิ่งไร โถ้วซันเซี่ยมบ้อ ก็เล่า ความ ตั้งแต่
 เพงไซอ่อง ยก กองทัพไป ตั้เมืองไซหยง ให้ เซียนเซียนก๊กอ่อง ฟัง ทุก
 ประการ แล้ว ว่า จะต้องให้ นาง โปยไปกงจู้ไป ช่วย เซียนเซียนก๊กอ่อง
 ว่า การ อันนี้ สุดแล้ว แต่ท่าน โถ้วซันเซี่ยมบ้อ ก็ให้ คนใช้ ไป เรียก นาง
 โปยไปกงจู้มา เล่า ความ เพงไซอ่องให้ ฟัง ทุก ประการ แล้วก็ ถา
 เหาะ มา คำบด เพกฮุ่นแก้ง บอก วิชา ความรู้ ซึ่ง จะไป สู้รบ กับ หลวงฮวง
 ฮวยซัว แล้ว นาง โปยไปกงจู้ ก็คำนับตา โถ้วซันเซี่ยมบ้อไป

ฝ่าย หลวง ฮวงฮวยซัว ครั้น เลิกทัพ กลับ เข้า บ้าน ก็เล่า ความ ซึ่ง
 ได้ ไป สู้รบ กับ เสงเซียนเต้าโจ้วให้ อดนอน ฟัง ทุก ประการ แล้ว ว่า อัน
 วิชา ความรู้ แต่ ของ วิเศษ นั้น ของ เรายัง มี มาก นึก เราคง จะ เอาไชย
 ชนะ เสงเซียนเต้าโจ้วให้ ได้ ครั้น เวลา รุ่ง เข้า หลวงฮวงฮวยซัว ก็ให้
 เสกทุน คุม ทหาร ออก มา ทำ รบ ตั้ว หลวง ฮวงฮวยซัว ก็ขี่ ม้า มังกร ตาม
 ลักต หลัง มา เสงเซียนเต้าโจ้ว ก็ให้ เตี้ยตง หลี่หึ่ง คุม ทหาร ออกไป
 ตั้ว ชี นก กระทุง ลักต หลัง ม้า เตี้ยตง หลี่หึ่ง ก็ เข้า รบ กับ เสกทุน ๆ
 ก็ทำ เป็น หนี เตี้ยตง หลี่หึ่ง ก็ไล่ ตาม หลวง ฮวงฮวยซัว ก็ เข้า ช่วย
 เสกทุน เสงเซียนเต้าโจ้ว ก็ ขว้าง กิมจี คือ ฮีแปะ ทอง หมายถึง จะให้ สัง
 หวร หลวง ฮวงฮวยซัว ๆ ก็ เอา กระมี อัน วิเศษ เป็น ของ ตำหรับ เทพธิดา

มัด อีแปะ ทอง นั้น ก็ ไม่ ถูก ค้อง หลวง ส่วนช่วยชีวิต ๆ จึง ยก สิลา ก้อนใหญ่ โยน ขึ้นไป หมายถึง ให้ ตก ลง มา ถูก เสงเขียนเต่า ใจี๊ว ๆ จึงเอา เกาะชั้นหลุน คือ ของ วิเศษ ล้นฐาน เหมือน จักร ขวางไป ถูก หิน ก็ แยกกระจาย หลวง ส่วนช่วยชีวิต ก็ อ่าน มนต์ เป็น น้ำ ท่วม มา เสงเขียนเต่า ใจี๊ว จึง อ่าน มนต์ ทำ เป็น ยันต์ เอา แซ่มัด โบกไป น้ำ นั้น ก็ แห้ง หาย หหมด หลวง ส่วนช่วยชีวิต จึง เอา ความ ขวางไป เสงเขียนเต่า ใจี๊ว ก็ เอา กระบอง ไล่ วิชา เวทมนต์ แล ยันต์ แปด ทิศ ขวางไป ของ วิเศษ ทั้งสอง ฝ่าย สู้รบกัน ชัย ยังไม่ แพ้ชนะ กัน ต่าง คน ก็ เด็ก ทพิ กตัญญู ไป หลวง ส่วนช่วยชีวิต ครั้น กตัญญู มา ถึง ตำน จึง พุด กับ เฮกทูน ว่า เสงเขียนเต่า ใจี๊ว มี วิชา เข้มแข็ง มาก นึก มี ของ วิเศษ สู้ กับ ความ ขวของ เราได้ จะ ต้อง ไป หา เพื่อน ที่ เขา พอน พ้อ ชั่ว ยืม ชั่ง เทียน ต่อ คือ ถู วิเศษ มา ใช้ จึง จะ กำจัด เสงเขียนเต่า ใจี๊ว ได้ พุด แล้ว ก็ ไป

ฝ่าย เต่าแข่ง เวลา ตึก ประมาณ สอง ยาม เด็ด จึง นึก ว่า กอง ทพิ ซึ่ง ยก มา คง อยู่ ด้าน โออากีวน นั้น จะ ทั้ง ได้ ชำไม่ ได้ ต้อง รับ กำจัด เสีย โดยเร็ว คิด แล้ว ก็ เล็ด ลอด เข้า ไป ใน ตำน ขณะ พวก ทหาร เฮกทูน กำลัง นอน หลับ สนิท เต่าแข่ง ก็ เทียบ คั้น หา หลวง ส่วนช่วยชีวิต ไม่ พบ จึง เอา กรรมี พัน ทหาร ซึ่ง นอน หลับ ตาย ลง เป็น หลาย คน ที่ เจ็บ ปวด ลำบาก อยู่ ก็ มี ทหาร ใน ค่าย ก็ แยก คั้น เป็น ฮดหม่าน ขึ้น ควนอยู่ กับ เฮกทูน กำลัง นอน หลับ เสง ทหาร อ้อ อึง ก็ สดุ้ง ตกใจ คั้นไม่ รู้ ว่า เหตุ ผด เป็น ประการใด ก็ ตกใจ ไม่ทัน เตรียม ตัว อดยได้ แต่ อาวุธ สั้น จึง ออก มา จาก ที่ นอน พบ เต่าแข่ง ก็ สู้รบ กัน เป็น สามารถ เต่าแข่ง ชำ ควนอยู่ กับ เฮกทูน ตาย ใน ตำน พวก ทหาร ทั้งปวง ซึ่ง อยู่ ใน ตำน สำคัญ ว่า ชำคัก ยก กอง ทพิ เข้า มา ใน ตำน ได้ ต่าง คน ก็ ตกใจ หนี ไม่ได้ บ้าง เต่าแข่ง ชำ ตาย เสีย ก็ เป็น อัน มาก เต่าแข่ง ครั้น เล็ด ลอด ลอบ เข้า ไป ชำ ควนอยู่ เฮกทูน ตาย ก็ ไล่ ชำ พัน ทหาร จน ด้าน โออากีวน แยก แล้ว ก็ กตัญญู มา

ฝ่าย นาง โปย โปกงจู้ ครั้น ออกจาก บ้านกันนี้ ได้วชนเขี้ยวบือ มาใกล้ จะ
ถึง บ้าน ซิดแซก๊วณ พบ หลวง ฮวงฮวยซัว เข้าที่ กกลาง ทาง นาง โปย โป
กงจู้ จึง นึก ว่า ผู้เฒ่า คน นี้ เห็น จะ เป็น หลวง ฮวงฮวยซัว นาง โปย โป
กงจู้ ก็ แตะ ดู หลวง ฮวงฮวยซัว เห็น นาง โปย โปกงจู้ เดิน มาใน เวลา ค่า
วัน นั้น ไม่รู้ ว่า นาง โปย โปกงจู้ เป็น ภรรยา เฟ่งไซฮ่อง สำคัญ ว่า
หญิง เดินทาง จึง ถาม ว่า เจ้า นี้ ชื่อใด จะไปไหน ค่า มีด ตัก ดิน ป่าน นี้
นาง โปย โปกงจู้ ได้ พัง จึง ย้อน ถาม ว่า ก็ ตัว ท่าน ชื่อไร จะไปไหน เวลา นี้
หลวง ฮวงฮวยซัว จึง บอก ว่า เรา ทำ คึก ลู่ กับ เสงเซียงเต่า โจ้ว ยังไม่ แพ้
ชนะ กัน บัดนี้ เราจะไป หา เพื่อน ที่ เขาพอนพัชชัว ยืม ถุง อัน วิเศษ
มีฤทธิ์ มา กำจัด เสงเซียงเต่า โจ้ว เสียให้ ได้ นาง โปย โปกงจู้ จึง ว่า ตัว ท่าน
ก็ เป็น ผู้ใหญ่ อยู่ใน คัด ใน ล้าง ไม่ควร จะ มา คิด ทำร้าย หมาย ถ้าง
ผลาญ ผู้อื่น ถ้า ขึ้น ทำ คงได้ เห็น ผู้มีชื่อ กัน หลวง ฮวงฮวยซัว ได้ พัง
นาง โปย โปกงจู้ ว่า ก็ ไกรร จึง นึก ว่า หญิง ผู้ นี้ เห็น จะ เป็น พวก ซ้ำคึก
เขาไว้ ไม่ได้ จะ คง กำจัด เสีย คิด แล้ว ก็ เขา ครามง ขวางไป นาง
โปย โปกงจู้ ก็ โยน พวง พลอย ขึ้นไป ฤทธิ์ ครามง ด้ ฤทธิ์ พวง พลอย ไม่
ได้ ก็ พัดตก ลง มา ขณะ นั้น หลวง ฮวงฮวยซัว ให้ เจ็บ ปวดไป ทัว
สารพวงค์ ด้วย หลวง ฮวงฮวยซัว นั้น เดิม เป็น งู จำศีล อยู่ที่ เขา ฮวยซัว
ช้านาน จึง กลาย เป็น คน ก็ จำศีล ต่อ มา ถ้า ครบ พัน ปี จะ เป็น เทพยดา
เหาะไป แด ครามง ซึ่งมี ฤทธิ์ นั้น เป็น ของ ตำหรับ ตัว หลวง ฮวงฮวยซัว
มา แต่ เดิม ครั้น ถูก อำนาจ พวง พลอย นาง โปย โปกงจู้ แดก็ ให้ เจ็บไปทัว
สารพวงค์ หลวง ฮวงฮวยซัว ก็ กลับ กลาย เป็น งู ไป ตาม เดิม ยาว
ประมาณ สองวา นาง โปย โปกงจู้ เห็น ดัง นั้น จึง เขาเงาเงงเคี้ยว คือ เข็อก
วิเศษ ซึ่ง ได้วชนเขี้ยวบือผู้ เป็น อาจารย์ ให้ ไว้ นั้น โยนไป จะ ให้ มัด
งู นั้น ก็ แพ้ อำนาจ เข็อก วิเศษ ตัว งู นั้น ก็ สิ้น เด็ด ตง ทุก ที่ ยัง เหลือ
อยู่ ประมาณ เจ็ด นิ้ว มี สี แดง เหมือน ถ่านเพลิง นาง โปย โปกงจู้ จึง

เอา หุ่นงอนมัน คือบ้าน วิเศษ วาง ลง ภู เด็ก ก็ ได้อย เข้าไป ใน บ้าน นั้น
นาง ไปย ไปกงจู้ ก็ เอา บ้าน ซึ่ง ใส่งู นั้น มา พอ พบ เต่าเซ่ง ที่ กตาง ทาง
ใน เวลา คำ วัน นั้น เต่าเซ่ง เห็น นาง ไปย ไปกงจู้ มา ก็ ดีใจ จึง ว่า
หลวง ฮวงฮวงฮวงฮวง มีวิชา ฮาคม เข้ม แข็ง นึก เสงเขียนเต่าโจ้ว บอก ว่า
ท่าน จะ มา ช่วย ข้าพเจ้า ก็ คอย ทำ ทุก เวลา บัดนี้ ท่าน มา ถึง ข้าพเจ้า
ดีใจ นึก เมื่อ คำ วัน นี้ ข้าพเจ้า ตอบ เข้าไป หมายถึง หมาย จะ หม่า หลวง ฮวงฮวงฮวง
หา ตัวไม่ พบ ข้าพเจ้าได้ หม่า นาย ทหาร ที่ ตำแหน่ง โฮฮาก๊วน แดก แด้ว พึ่ง มา
เดี๋ยว นี้ พอ พบ ท่าน นาง ไปย ไปกงจู้ จึง ว่า หลวง ฮวงฮวงฮวง นั้น เรา เอา
ตัว มา ได้ แด้ว ท่าน อย่า วิดก เถย พุด แด้ว ก็ เต่า ความ คั่ง แค่ สู้รบ กับ
หลวง ฮวงฮวงฮวงฮวงได้ ไร่ ของ วิเศษ แถ วิชา จน กลาย เป็น ภู เด็ก เอา ใ้
บ้าน มา ให้ เต่าเซ่ง พึ่ง ทุก ประการ เต่าเซ่ง ก็ ดีใจ นาง ไปย ไปกงจู้
ว่า เรา จะ คอย ทำ อยู่ นี้ ท่าน จง ไป บอก เสงเขียนเต่าโจ้ว กับ พงษ์ไชของ
ให้ รู้ ว่า เรา มา แด้ว เต่าเซ่ง ก็ ตาน นาง ไปย ไปกงจู้ ไป ครั้น มา ถึง ตำแหน่ง
ซิดแซก๊วน พอ เวลา จวน สว่าง จึง เข้าไป หา พงษ์ไชของ แจ้ง ความ ซึ่ง
ตอบ เข้าไป หม่า นาย ทหาร ที่ ตำแหน่ง โฮฮาก๊วน แดก กลับ มา ได้ พบ กับ นาง
ไปย ไปกงจู้ ให้ พงษ์ไชของ พึ่ง ทุก ประการ พงษ์ไชของ มีความ ยินดี มาก
นึก จึง ตฤก ครอง ว่า ซึ่ง เต่าเซ่ง ไป ทำ การ ครั้ง นี้ เรา จะ ได้ สั่ง เสีย
ไร่ ส้อยให้ ไป ทำ ก็ หา มิได้ เต่าเซ่ง ไม่ ทำ เอา ตาม อำนาจใจ ด้วย ความ
กตัญญู ต่อ เรา มีใจ เจ็บ ร้อน เป็น อัน มาก จึง ได้ ถ้ำ หาญ เต็ด ถอด เข้า ไป
ไม่ เสีย คาย แก่ ซิดวิตร จน ตำแหน่ง โฮฮาก๊วน แดก ความ เรือง นี้ จะ นิ่ง เสีย
ไม่ได้ ด้วย เรา เป็น แม่ทัพ จะ ปราบ ปราบ ข้าศึก สัตว์ ไป ข้าง นำ ยิง มาก
อยู่ ต้อง เอา อาญา ทัพ มา ตัง จึง จะได้ ทหาร ทังปวง จะได้ ไม่ เอา
เต่าเซ่ง เป็น ตัว อย่าง ไป เมือง นำ เรา ว่า การ งาน สั่ง เสีย ประการใด จะ
ได้ สำ เร็จ เต็ด ขาด ทหาร ทังปวง จึง จะ ไม่ อาจ ทำ การ เกิน สั่ง คิด แด้ว
ก็ แถ้ว ทำ เป็น ว่า อัน เต่าเซ่ง ตอบ เข้าไป หม่า ทหาร ใน ตำแหน่ง โฮฮาก๊วน นั้น

โทษ ผิด ด้วยเราไม่ได้บังคับสั่งให้ไป เถ่าแข่ง ทำเอาตามอำเภอใจ
 ไม่บอกให้เรารู้ ถ้าเสียที่ กับ ข้าศึก สัตว์ จะมิได้ความ อับปรยศ ฤ
 ถ้าจะว่าโดย อาญาทัณฑ์ แล้วโทษ ก็ ถึง ตาย เพงไซฮ่อง พุด ตั้ง นั้น แล้ว
 ก็ สั่งให้ ทหาร เอา ตัวเถ่าแข่งไปฆ่า ครั้น ตั้ง แล้ว เพงไซฮ่อง ก็ แด ค ข้าง
 ซ้าย ซดา ปรากฏาจะให้ ขอโทษ เถ่าแข่ง ขณะ นั้น เตี้ยคง หัดหึ่ง จึง ว่า
 ซึ่ง เถ่าแข่ง ทำ การ เกิน สิ่ง นั้น โทษ ผิด ก็ ควร ตาย แต่ ข้าพเจ้า เห็น ว่า เถ่า
 แข่ง กำจัด ข้าศึกได้ ความ ชอบ ก็ มี ขอ ท่าน อย่า เพื่อฆ่า เตี้ย เตย เพง
 ไซฮ่อง ว่า ถ้า กระ นั้น ให้ เอา ตัวไป ค่ เตี้ย สี่ สิบ ที่ แล้ว เพงไซฮ่อง ก็ แด ค
 ซ้าง ซ้าย ซดา นายทหาร เหล่า นั้น จึง ว่า ซึ่ง เถ่าแข่ง ผิด ควร นี้ ข้าพเจ้า
 ขอ เตี้ย สี่ กี่ ครั้ง หนึ่ง เกิด เพงไซฮ่อง เห็น นายทหาร ท่งปวง ขอโทษ แล้ว
 ก็ ยกให้ ไม่ เขียน ค่ เถ่าแข่ง เพงไซฮ่อง กับ ทหาร ก็ ออก มา รับ นาง โปย
 ไปกงจู้ เข้าไป ใน ท่าน ซิดแซก๊วณ แล้ว พุดจาได้ ตาม กัน ถึง ทุกข์ สุข ตาม
 ธรรมเนียม แล้ว เพงไซฮ่อง ก็ เถ่า ความ ตั้ง แต่ จากไป จน ได้ ยก กอง ทัพ
 มา เมือง ไชหยง ให้ นาง โปยไปกงจู้ พัง ทุก ประการ นาง โปย ไปกงจู้
 ก็ เถ่า ความ ซึ่ง ได้ อช้น เขี่ยมือ ให้ มา ได้ สี่ รบ กับ หลวง ฮ่วนฮวยซัด จน
 กลาย เปน งู ได้ เอา ไข่ ม้าน วิเศษ มา ให้ เพงไซฮ่อง นายทหาร พัง ทุก
 ประการ เพงไซฮ่อง กับ ทหาร ท่งปวง ก็ ดีใจ จึง ว่า คึก สงคราม
 เมือง ไชหยง ครั้ง ก่อน ก็ สำเร็จ เพราะ เจ้า ครั้ง นี้ หลวง ฮ่วนฮวยซัด มี วิชา
 เวท มนต์ มาก นึก ยาก ที่ จะ กำจัด ได้ แต่ เฮงเขียนเต่า โจ้ว ผู้ เปน อาจารย์
 ของ เรา ก็ ยัง จน มี ญญา คิด อาน กำจัด ไม่ ได้ ต้อง ไป หา ไต้อช้น เขี่ยมือ
 ไต้อช้น เขี่ยมือ ให้ เจ้า มา จึง ปราม ปราม ได้ พุด แล้ว ก็ พา นาง โปยไป
 กงจู้ ไป คำนม เฮงเขียนเต่า โจ้ว แล้ว ก็ กลับ มา นาง โปยไปกงจู้ จึง ว่า
 ข้าพเจ้า จะ ขอ ตา ท่าน กลับ ไป เพงไซฮ่อง จึง ว่า ตัว เจ้า แต่ จาก กัน มา
 ก็ ข้า นาน พัง ได้ มา พบ กัน ไม่ ทน ได้ ตาม วัน ที่ จะ ไป เรา มี ความ อาไธย
 มาก นึก เจ้า จง อยู่ ด้วย กัน ก่อน เกิด อย่า เพื่อ ไป เถย การ ทัพ เมือง

ไซหยง ก็ ยังไม่ สำเร็จ จะ ได้ ช่วย กัน คิด ขำ น นาง โปย โปกงจู้ ว่า เมื่อ ข้า พเจ้า จะ มา นั้น โถ้วซัน เข็มมือ ผู้ เป็น อาจารย์ ได้ ตั้ง ไว้ ว่า ถ้า สำเร็จ การ เรือง หลวง ส่วนช่วยชีวิต แล้ว ให้ รับ กตัม มา ข้าพเจ้า อยู่ ข้า ไม่ได้ จ ต้องไป อื่น คน ใน เมือง ไซหยง ซึ่ง จะมี ผู้ มี ชื่อ แซ่ แข็ง เหมือน แต่ ก่อน นั้น ก็ เห็น ว่า เขา บาง คน แล้ว คัว ท่าน ก็ มี ผู้ มี ชื่อ แซ่ แข็ง ทั้ง สิบ มี ญญา ก็ ฎก ซึ่ง ทก แล้ว ทหาร ก็ ถ้วน แต่ มี ผู้ มี ชื่อ นั้น ไม่ ควร จะ วิดก ซึ่ง ข้าพเจ้า มา พบ ท่าน แล้ว ก็ จะ ไป ไซ้ ว่า จะ ไม่มี ความ อา โดย เมื่อไร แต่ เป็น การ จนใจ เพงไซ้ออง ได้ พัง นาง โปย โปกงจู้ ว่า ตั้ง นั้น ก็ คิด อา โดย เสียใจ นิ่ง นิ่ง อยู่

ฝ่าย เฮงเซียงเต่าโจ้ว ครั้น เห็น นาง โปย โปกงจู้ เขา คัว หลวง ส่วนช่วย ชีวิต มา ได้ แล้ว จึง พุด กับ เพงไซ้ออง ว่า การ คึก สงคราม หลวง ส่วนช่วย ชีวิต ก็ สำเร็จ แล้ว เรา จะ ลา ไป เฮงเซียงเต่าโจ้ว ก็ ซึ่ เมฆ ลอย ไป

ฝ่าย นาง โปย โปกงจู้ ครั้น พุดจา กับ เพงไซ้ออง แล้ว ก็ คำนิม ตา กตัม ไป ครั้น ถึง เพกฮันแก่ง ก็ เข้า ไป หา โถ้วซัน เข็มมือ เต่า ความ ซึ่ง ได้ สรรบ หลวง ส่วนช่วยชีวิต กตายเป็น ง อยู่ ใน บ้าน วิเศษ พามา ให้ โถ้วซัน เข็มมือ แข็ง ตั้ง แต่ ต้น จน ปลาย ถ้วน ถี่ แล้ว ก็ เทุง ออก จาก บ้าน ให้ โถ้วซัน เข็มมือ ดู โถ้วซัน เข็มมือ เห็น ง จึง ว่า คัว ท่าน แต่ เดิม ก็ เป็น ง อยู่ เช่น นี้ แต่ ประพฤติ การ ดี อุสาห ถือ คู้ด มีความ ดี ได้ กตายเป็น มนุษย์ ก็ อุสาห วิชา คู้ด มา ข้า นาน ถึง แปด ร้อย มี เเศศ แล้ว ยัง อีก ร้อย มี เเศศ ก็ จะ ได้ เป็น เทพบิดา ไม่ ควร ที่ จะ มา เห็น ผิด เป็น ฮอบ ก็ จะ ค้อง ถือ คู้ด อยู่ ไป อีก พัน มี จึง จะ ได้ ปน เทพบิดา โถ้วซัน เข็มมือ พุด แล้ว ก็ ตั้ง ให้ ศิษย์ พา เขา ง นั้น ไป ที่ เขา ช่วยชีวิต ถ้อมไว้ ด้วย เวทมนต์ แถ ยนต์ แล้ว ก็ กตัม มา นาง โปย โปกงจู้ ก็ คำนิม ตา กตัม ไป เมือง เซียนเซียนกัน แจ้ง ความ ให้ มิดา พัง ทุก ประการ เซียนเซียนก็ ก้อง ก็ มีความ ยินดี

ฝ่ายเพงไซฮ่อง ครั้น เสงเทียนเต่า ใจ๋ นาง โปยโปกงจู้ กตัมไป แล้ว ก็
 จัด ขบวน ทฬ พร้อม สรรพ ด้วย เครื่อง ตำตราวดูช ยก ออก จาก ค่าน ซิดแซ
 ก๊วน เข้าไป พัก กอง ทฬ อยู่ ใน ค่าน โฮฮาก๊วน สาม วัน ก็ สั่งให้ ทหาร เข้า
 ถ้อม ค่าน แปะเหาะก๊วนไว้

ฝ่าย เสงเทียนหยง ผู้รักษา ค่าน ก็ให้ ทหาร รักษา นำ ที่ เสง เทิดไว้
 มัน คง แต่ กอง ทฬ เพงไซฮ่อง คง ถ้อม อยู่ ประมาณ ครั้ง เดือน จึง ค้ หัก
 เขา ค่าน แปะเหาะก๊วนได้ เสงเทียนหยง คายใน ที่ รม ครั้น เพงไซฮ่อง
 ได้ ค่าน แปะเหาะก๊วน แล้ว ก็ ยก กอง ทฬ เข้า ถ้อม เมืองไซหยงไว้แน่นหนา

ขณะ นั้น ราษฎร ทั้งปวง ก็แตกตื่น ตกใจ ที่ พา ควรม ควัว ฮพยพ
 ทั้ง บ้าน เว้นไป เสีย ก็ มาก เจ้าเมืองไซหยง ก็ ตกใจ สิ้น บัญญา ที่ จะ
 คิด อ่าน สู้ รม จึงให้หา ขุนนาง ทั้งปวง มา ประชุม พร้อม กัน แล้ว ปฤกษา
 ว่า บัดนี้ กองทฬ เพงไซฮ่อง ยก มา ถ้อม เมืองไว้ ผู้ใดจะมี อุบายคิด
 สู้ยังไรได้บ้าง ขุนนาง ทั้งปวง จึง ว่า ทแกถัว ทหาร ที่ มีฝีมือ แด สถิต
 บัญญา ก็ ไม่มี คัว ที่ จะ ออกไป สู้ รม ครั้น จะ รักษา เมือง มันไว้ คง นี้
 ก็มี แต่ คัม แคม ซิด ขวาง เข้า ทุก วัน ราษฎร ก็ จะ ได้ ความ ตำมากไม่ เปน
 อัน ที่ จะ ทำมา หา กิน ที่ ฮพยพ ทั้ง บ้าน เว้นไป เสีย ก็ มาก แล้ว ข้าพเจ้า
 ทั้งปวง เห็น ว่า จะ ต้อง ยอม ส่าพิภกดี เปน เมือง ออกไป ตาม เดิม จึง จะ ได้
 เจ้าเมืองไซหยงได้ พัง ขุนนาง ทั้งปวง ว่า ก็ เห็น ด้วย จึง แกลงให้ โศพ้อซ้อง
 หนึ่ง ถิบถึ หนึ่ง ซาคบหนึ่ง กิมเด็กหนึ่ง ขุนนาง ผู้ใหญ่ สู้ นายให้
 ขึ้นไป บน เสง เทิด ร้อง บอกให้ กอง ทฬ ได้ ยิน ว่า จะ ยอม ส่าพิภกดี

ขณะ นั้น ทหาร กอง ทฬ ยัง กำลัง ที่จะ คิด อ่าน เข้า ค้ หัก เขา เมือง
 ทหาร รักษา นำ ที่ เสง เทิด ค่าน ทานไว้ เสงย ม้าพ้อ แด ถอง เสงย คน
 ฮ้อ ฮึง นึก ขุนนาง ทั้ง สี่ ซึง นาย ยืน อยู่ บน เสง เทิด นั้น ร้อง ลงไป ทหาร
 ใน กอง ทฬ ไม่ได้ ยิน โศพ้อซ้อง จึง ทำ หนังสือ ยอม ส่าพิภกดี ถูก ถู
 เกาทัณฑ์ ยัง ตงไป ใน หมู กอง ทฬ ทหาร เก็บได้ พา เขาไป แจ้ง กับ เพง

ไซฮ่อง ๆ แจ้ง ความใน หนังสือ แล้ว ก็ ให้ ค กง ทัพไว้

ฝ่าย ขุนนาง ทั้ง สี่ ก็ ออกไป คำนับ เพงไซฮ่อง แล้ว พูดว่า มัดนี้ เจ้าเมืองไซหยงไซ ให้ ข้าพเจ้า มา คำนับ ท่าน ว่า จะ ยอม ส่าพิภักดิ์ เป็น เมืองขึ้น ถวาย เครื่อง บรรณาการไป ความ เดิม เพงไซฮ่อง ว่า อัน เจ้าเมือง

ไซหยงนี้ เป็น คน โส เก พดจา ไม่ อยู่ กับ ร่อง รอย กัด บัก กอด นึก จะ เชื้อ พัง เขา เป็น จริง เหมือน เมือง ขึ้น ๆ นั้น ไม่ ได้ หลอก ถอง มา หตาย ครั้ง หตาย หน แล้ว ครั้ง หนึ่ง ยก ไป ตี เมือง ซ่าก๊วน แดก ยับ เย็น มา

เห็น ว่า จะ ตู ไม่ ได้ ทำ เป็น ยอม ส่าพิภักดิ์ เลย ครั้ง หนึ่ง แต่ พอ จัด แจง เสบียง อาหาร เครื่อง ส่าครวอช ทแถ้ว ทหาร ได้ พร้อม แด้ว แข็ง เมือง ขึ้น อีก เรา ต้อง ยก กง ทัพ มา ได้ ความ ตามาก แก่ ทหาร บ่วย การ ทำ

มา หา กิน เสบียง อาหาร แถ เครื่อง ส่าครวอช เป็น อัน มาก เจ้าเมืองไซหยง แต่ง ให้ ทหาร ออก มา ตูรบ ได้ ซ่า พัน กั้น ต้ม ดาย ถง หนัก หนา ครัน เห็น ว่า จะ ตู ไม่ ได้ ก็ ทำ เป็น ยอม แพ้ เขา ขง ปลตอม มา

หลอก ให้ ว่า เป็น ชง ส่าหวับ เมือง แล้ว มี หนา ซ่า ให้ นาง โปยแดง กง จู บุคร์ ส่าว ปลตอม เป็น ชาย เข้า ไป ใน เมือง เป็น ын เหลียง คบ คิด กั้น กับ พัง หอง ปลตอม เป็น บุคร์ ส่าว เอี้ย เทา เข้า ไป ทำ ร้าย เขา ครั้ง หนึ่ง ครัน มี

หนังสือ รมสั่ง มา คือ ว่า ก็ พดจา บัคคิเศษ ว่า ไม่ รู้ เห็น เป็น ใจ ด้วย บุคร์ ส่าว ครัน อยู่ มา รู้ ซ่า ว่า เรา ตาย ไป คบ คิด กับ เจ้าเมือง ขึ้น โดก กัก ยก กง ทัพ ไป ตี เมือง ซ่าก๊วน จน เรา ยก ทัพ มา อีก ครั้ง นี้ เห็น ว่า เป็น

การ จวน ตู จะ ตู ไม่ ได้ ให้ ท่าน ทั้ง สี่ ออก มา คำนับ ขอ ยอม เป็น เมือง ขึ้น ไป ความ เดิม ดั่ง นี้ หตาย ครั้ง หตาย หน มา หนัก แล้ว ครัน เรา จะ เชื้อ พัง ยก กง ทัพ กลับ ครัน นาน ไป ได้ สัคคิบัญญัติ ฤ มี ผู้ ไต มา รม ภาษา ก็ จะ

แข็ง เมือง ขึ้น อีก เรา ไม่ เชื้อ พัง จับ โกง ได้ หตาย หน แล้ว ครัน คง จะ ตู หัก เขา เมือง ให้ ได้ จับ ตู เจ้าเมืองไซหยงไป ถวาย จึง จะ สัน เสี้ยน สัครุ แผ่นดิน ขุนนาง ทั้ง ปวง ได้ พัง เพงไซฮ่อง พูด ดั่ง นั้น ก็ ตก ใจ จึง อ่อน

อ่อน

วนน ว่า ขอ ท่าน จง ได้ ยก โทษ เจ้าเมืองไชยหงไว้ ชัก ลัก ครั้ง หนึ่ง เกิด
 ครั้ง นี้ ข้าพเจ้า เห็น ว่า เจ้าเมืองไชยหง เช็ด หลาบ เปน แน่ แล้ว ขอ ท่าน จง
 ยก กอง ทัพ กัดไป ฮยาได้ ตี ทัก เขา เมือง ไชยหง เลย ถึง ท่าน จะไม่ มี
 ความ เมตตา กับ เจ้าเมืองไชยหง ก็ ส่งสาร แก่ อาณา ประชากราชฏร เกิด
 จะ ได้ ความ ลำบาก เคียด ร้อน มาก นี้ กะ พงไซ อ่อง ว่า ถ้า ภาระ นั้น ท่าน จง
 ไป บอก เจ้าเมืองไชยหง ออก มา หา เรา ให้ เขา ชง สำหรับ เมือง มา ด้วย
 ขณะ นั้น ทหาร มา บอก กับ พงไซ อ่อง ว่า มี ชาย ผู้ หนึ่ง จะ เข้า มา
 คำนับ ท่าน ด้วย มี ฐานะ เปน ช้อ สำคัญ นี้ กะ บัด นี้ หนึ่ง ชย ข้าง นอก
 พงไซ อ่อง จึง ไล่ คน ออกไป รับ เข้า มา ขุนนาง ทั้ง สี่ แด เห็น เทกดัง เหงี้ย
 เข้า มา หา พงไซ อ่อง ก็ ตกใจ จึง นึก ว่า เทกดัง เหงี้ย คง จะ มา ก่อว โทษ
 เจ้าเมืองไชยหง เปน มัน คง พงไซ อ่อง จึง ถาม ชาย ผู้ นั้น ว่า เจ้า ชื่อ ไร
 มา แด ไหน มี ฐานะ อัน ไค ชาย ผู้ นั้น บอก ว่า ข้าพเจ้า ชื่อ เทกดัง เหงี้ย
 เดิม เปน ขุนนาง นาย ทหาร ทำ ราชการ อยู่ กับ เจ้าเมืองไชยหง ๆ ให้
 ข้าพเจ้าไป เมือง เปียนเหลียง พุด แดว ก็ เสา ความ คง แด เจ้าเมืองไชยหง
 ให้ ถ้อ หนึ่ง ต้อ กับ ของ กำนันไป ให้ พงหอง ๆ ไร มี ญญา ให้ พระเจ้า ช้อ
 ยินจง ช้อง เค้ ทรง ทราบ ว่า ชง ซึ่ง ท่าน เขาไป ถวายนั้น เปน ชง ปลอม
 ท่าน ต้อง ถอด เนระเทศ ให้ ไป อยู่ ค้ำบถ อิดเงงเดี้ย พงหอง มี หนึ่ง ล้อไป
 ให้ เฮงเจี้ย คิด อบาย ว่า ท่าน พงหอง บอก กับ ข้าพเจ้า ว่า ท่าน คาย แลว
 ข้าพเจ้า ก็ กัดบ มว แจง ความ กับ เจ้าเมืองไชยหง จน เจ้าเมืองไชยหง คบ
 คิด กับ เจ้าเมือง ชินโตถัก ยก ทัพไป ต้ เมือง ซำก๊วน ให้ พงไซ อ่อง รั
 ถ้วน ก็ แลว จึง ว่า เจ้าเมืองไชยหง โกรธ ข้าพเจ้า ว่า มา บอก ปลด ว่า ท่าน
 คาย จึง ถอด ข้าพเจ้า ออก จาก ที่ ขุนนาง นาย ทหาร ให้ เปน ไพร เดียง
 กระบือ เดียง ม้า ข้าพเจ้า ได้ ความ เจ็บ ฮาย ลำบาก ยาก แค้น นี้ การ
 อัน นี้ เพราะ พงหอง ปลด ข้าพเจ้า ว่า ท่าน คาย ข้าพเจ้า จึง ได้ เปน โทษ
 ข้าพเจ้า มี ความ แค้น พงหอง นี้ จะ ขอ เข้าไป เมือง เปียนเหลียง กับ ท่าน

พังง ก่อว โทษ พังทอง ว่า คบ คิด กับ เจ้าเมืองไซหยง แก่ แก่นให้จงได้
ถึง ข้าพเจ้า จะ ตายไม่ เสีย ตาย ชั่วครู่ พังไซฮ่องได้ พัง ก็มี ความ ยินดี
จึง คิด ว่า พังทอง ปอง ทำ ร้าย เรา มา ก็ หลาย ครั้ง แล้ว ไม่ สำเร็จ ความ
ปรารถนา เพราะ เทพดาคุ้ม เกรง รักษา อยู่ จึง ไม่ เป็น อันตราย ความ
เรื่อง เทกตังเหยง นี้ เป็น ข้อ ฉกรรจ์ ร้าย อยู่ เห็น คราว เพราะ ห้ จะ ถึง
พังทอง เข้า บ้าง แล้ว ถึง พังทอง จะ ถู้อ อำนาจ นาง พังกุยฮุย ก็ เห็น จะ
แก่ ไซ บ้อง กัน ยาก อยู่ ด้วย เป็น การ แผ่นดิน คิด แล้ว พังไซฮ่อง ก็ เอา
ตัว เทกตังเหยงไว้

ฝ่าย ขุนนาง ทง สี ซึ่ง เจ้าเมืองไซหยง ให้ ออก มา ยอม ส่าพิภกดี นั้น ก็
คำนับ ตา พังไซฮ่อง กลับ เข้า ใน เมือง แจ้ง ความ ซึ่ง พังไซฮ่อง ว่า ให้ เจ้า
เมืองไซหยง พัง ทุก ประการ เจ้าเมืองไซหยง ก็ เสีย น้ำใจ ร้อง ให้ แล้ว ว่า
อัน ชง สำหรับ เมือง นี้ เรา รักษา ใคร เสีย ตาย มาก นึก ด้วย เป็น ของ แก่
แก่ สำหรับ บ้าน เมือง มา ชำ นาน ประมาณ สัก ร้อย ปี เสก ไม่ มี ผู้ ไ้ มา
เขาไป ครั้ง นี้ จะ ต้อง ตก ไป อยู่ เมือง เหยงเหยง แล้ว นำ เสีย ตาย นึก
ขุนนาง ทงปอง จึง ว่า เติม เมื่อ ทำ ชง ปดอม ให้ ไป นั้น ก็ ไม่ มี ผู้ ไ้ รู้ ว่า
เป็น ของ ปดอม ซึ่ง เขา จะ รั นน ก็ เพราะ ทานไซ ให้ เทกตังเหยงไป บอก
กับ พังทอง ว่า เป็น ของ ปดอม เขา จึง ไ้ รู้ เจ้าเมืองไซหยงได้ พัง ก็ นิ่ง อยู่
จึง พุด กับ ขุนนาง ทง สี ว่า ซึ่ง จะ ให้ เรา ออก ไป หา พังไซฮ่อง นั้น เรา
ไม่ ไป ได้ แล้ว มี ความ ฮายอดส์ มาก นึก ถ้า จะ ชิน ให้ เรา ออก ไป ให้ ไ้
จง ตัด เอา แต่ ศีระ เรา ไป เกิด ทาน ทง สี จึง นำ เครื่อง บรรณาการ กับ ชง
สำหรับ เมือง แด หนังสือ ยอม ส่าพิภกดี ออก มา ให้ พังไซฮ่อง แล้ว จง
ช่วย พุดจา อ่อนวอน พังไซฮ่อง ให้ ดี เรา นี้ สัน สติ บัญญา แล้ว

ขุนนาง ทง สี ก็ คำนับ ตา เจ้าเมืองไซหยง กับ เครื่อง บรรณาการ กับ
ชง สำหรับ เมือง แด หนังสือ ยอม ส่าพิภกดี ออก มา ให้ พังไซฮ่อง ๆ จึง
ว่า เรา ให้ เจ้าเมืองไซหยง ออก มา หา เรา เหตุ ไ้ ไ้ จึง ไม่ มา ถ้า ดื้อ ดิ่ง ไม่ ออก

มาหาแล้ว เราก็ไม่ยอม รับเครื่องบรรณาการ คงจะยกกองทัพ
เข้าตีหักเอาเมือง จับตัวเจ้าเมืองไซหยงไป ถวายให้ได้ ขุนนางทั้ง
สี่ว่า ขอท่านได้เอนดู กับ เจ้าเมืองไซหยง ด้วยเถิด จะออกมา ก็มี ความ
อายนัก ประการหนึ่ง ก็เป็น คนป่วยเจ็บ อยู่ ถ้า ชุ่ม ชื่น หนัก เข้า ก็ คง ตาย
เพงไซ้อองได้ พัง ก็ หนึ่ง อยู่ จึง ถาม ว่า ชง ซึ่ง ท่าน เขา มา นี้ เป็น ของ จริง
แล้ว ฤฯ ขุนนาง ทั้ง สี่ ว่า เป็น ของ จริง แท้ เพงไซ้ออง จึง ตฤก ครอบ ว่า
เมื่อ เรา อยู่ คำบด อิวเตงเฮีย เองเขียนเล่าใจได้บอกไว้ว่า ถ้า เป็น ชง
สำหรับ เมืองไซหยง แท้ แล้ว สู้ น้ำ สู้เพลิง ห้าม ถมได้ ด้วย อำนาจ พลอย
ซึ่ง ประคัม ชง นั้น คิด แล้ว เพงไซ้ออง จึง ให้ คน ไซ้ ก่อไฟ ขึ้น แล้ว จึง
เอา ชง ซึ่ง ทำ ปลอม ให้ ไป ครอง ก่อน นั้น มา เปรียบ เทียบ เจ้า คุกับ ชง
ซึ่ง ขุนนาง ทั้ง สี่ เขา มา นั้น คุก็ เหมือน กัน เป็น แบบ เดียว ผิด กัน แต่ ที่
ใหม่ กับ เก่า เท่านั้น เพงไซ้ออง จึง ให้ เขา ชง ปลอม นั้น โยน เข้า ไป ใน ไฟ
ก็ ใหม่ หมดไม่ เหลือ หลอ แล้ว จึง เอา ชง สำหรับ เมือง นั้น โยน เข้า ไป ใน
ไฟ ชง นั้น ก็ ไม่ ใหม่ คือ อยู่ เหมือน กับ ไม่ ถูก เผาไฟ แล้ว เขา ชง นั้น
ทั้ง ลง ไป ใน น้ำ ก็ ไม่ เบี้ยว เห็น ปรากฏ ว่า เป็น ของ ดี จริง แท้ แล้ว ก็
ตอง ดู ว่า จะ ห้าม ถมได้ ฤฯ ไม่ เวลา นั้น ถม ก็ ไม่ พัด จึง มี ได้ ตอง แล้ว
ก็ เอา ของ ที่ โสโครก ต่าง ๆ เทรด ลง ไป ที่ ชง ๆ นั้น ก็ ไม่ เบี้ยว เพง
ไซ้ออง เห็น ดัง นั้น ก็ ดีใจ รับเอา ชง กับ เครื่อง บรรณาการ หนึ่ง ส้อม สำพิ
ภักดีไว้ แล้ว ขุนนาง ทั้ง สี่ ก็ คำนับ ถากถัม ไป แจ้ง ความ ซึ่ง ได้ ไป พุดจา
อ่อนอ่อน เพงไซ้ออง ให้ เจ้าเมืองไซหยง พัง ทุก ประการ เจ้าเมือง
ไซหยง ก็ คตตาย วิตก

ฝ่าย เพงไซ้ออง ครั้น ได้ ชง กับ เครื่อง บรรณาการ แล้ว ก็ สั่ง ให้ คน ไซ้
จัดโต๊ะ มา เคียง กัน เป็น ที่ ตมบาย ครั้น กินโต๊ะ เสร็จ แล้ว เพงไซ้ออง จึง
ทำ หนึ่ง ส้อม ตอง ฌบับ มีความ ว่า ได้ สู้รบ มี ไชยชนะ เจ้าเมืองไซหยง
ยอม เป็น เมือง ขึ้น ถวาย เครื่อง บรรณาการ กับ ชง สำหรับ เมือง แด ชง

นั้นได้ ทดลอง เห็น ประจักษ์ว่า เป็น ของจริง ครั้น ทำหนังสือ แล้วให้
 เจียวเทงกั๋ว ก็ไป เมือง เบียนเหลียง ดมบี้ หนึ่งใน ให้เตี้ยคง ก็ไปให้ เจ้า
 เมือง เซียนเซียนกั๊ก ให้ กับ นาง โปยโปกงจู้ ดมบี้ หนึ่งใน เจ้าเมือง เซียน
 เซียนกั๊ก กับ นาง โปยโปกงจู้ แจ้ง ความใน หนังสือ แล้ว ก็ ดีใจ เตี้ย
 คง ก็ กลับ มา

ฝ่าย เจียวเทงกั๋ว ครั้น ก็ หนังสือ ไป ถึง เมืองเบียนเหลียง ก็ เอา หนังสือ
 ไปให้ เปาแดงกู่ ๆ ก็ นำ ขึ้น กราบ ทูล พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ทราบ ก็
 มีความ ยินดี ใน พระไทยนัก

ฝ่าย เพ่งไซฮ่อง จั๊ง ตั้ง ให้ เจียวเงก เป็น ผู้รักษา ชง กับ เครื่อง บรรณา
 การ แล้ว ก็ ให้ เตี้ยคง เป็น ทพ นำ ยก กอง ทพ ออก จาก เมืองไซหยง มา
 ครั้น ถึง ค่าย ซึ่ง ตั้งไว้ เมื่อ ทำศึก กับ ทหาร เมือง ซินโตกั๊ก ก็ พัก กอง
 ทพ อยู่ที่ ค่าย นั้น

ฝ่าย เมืองเซียน จั๊งไป หา เตี้ยคง แล้ว พุด ว่า เมื่อ ท่าน สู้รบ กับ มอม่่อ
 ขึ้นไป ดำเนิน อยู่ที่ บ้าน ข้าพเจ้านั้น มารดา ข้าพเจ้า เห็น ท่าน ก็ มีความ
 รักใคร่ บอก ข้าพเจ้า ว่า จะ ยก นาง ชุยหลวณ บุตรี สาวให้ เตี้ยคง ว่า
 ซึ่ง มารดา ของ ท่าน มีความ เมตตา จะ ยก บุตรี สาวให้ ข้าพเจ้านั้น บุญ
 คุณ เป็น ที่ สูง แต่ ตัว ข้าพเจ้า เป็น คน รูป ร้างไม่งาม วิชา นานันดา
 ศักดิ์ แต่ ทพ พย ธรรมดา ก็ น้อย จะไม่ สมควร ดอก กระมิ่ง เมี่ยวเซียน ว่า แค
 เดิม มารดา ข้าพเจ้า ก็ ได้ พุด กับ ท่าน เมื่อ วัน ท่าน ไป ดำเนิน นอน
 ว่า จะ ยก บุตรี สาวให้ ท่าน ก็ ได้ รับ คำ ขอ ผิดใจ ว่า ยัง เกี่ยว ของ
 ด้วย ราชการ ทพ บัดนี้ การศึก สงคราม ก็ เสร็จ แล้ว เตี้ยคง ว่า ซึ่ง
 ท่าน พุด นั้น ก็ จริง อยู่ แต่ ข้าพเจ้า จะ ขอ เข้าไป ใน เมืองเบียนเหลียง เสีย ก่อน
 แล้ว จั๊ง จะ คิด อำนวย จิต แจ้ง การ เมี่ยวเซียนได้ พัง เตี้ยคง ว่า ก็ ดีใจ จั๊ง
 ไปบ้าน หา มารดา เอา ความ ซึ่ง ไป รบ กับ ข้าศึก มีไชยชนะ แต่ เอา ความ
 ซึ่งได้ พุดจา กับ เตี้ยคง ด้วย เรื่อง นาง ชุยหลวณ ซึ่ง จะ ยกให้ กับ เตี้ยคง ให้

มารดา พัง ทุก ประการ มารดาได้ พัง ก็ ดีใจ เมืองเขี่ยน ครั้น บอกร ความ
กับ มารดา แล้ว ก็ คำนับ ตา กลับ มา ใน กอง ทพิ

ฝ่าย พงไซ อ่อง ครั้น พัก กอง ทพิ ที่ ค่าย เก่า พอ ทหาร หาย เห็น อย
แล้ว ก็ ยก กอง ทพิ มา ครั้น ถึง เมือง เขี่ยน เหลียง ก็ ไป หา นาง เด็ก ไท เข้า
แต่ มารดา เต่า ความ ให้ พัง คง แต่ ต้น จน ปตาย แล้ว ก็ ไป หา เปา เตง ถู
บอก ความ ซึ่ง เทก ลัง เขี้ย ตาม เข้า มา ด้วย จะ พ้อง กล่าว โทษ พัง หอง
ให้ เปา เตง ถู พัง ทุก ประการ เปา เตง ถู จึง ว่า ครั้น นี้ และ คง จะ ได้ เห็น ความ
โหงว ของ พัง หอง แล้ว ครั้น เวลานั้น เข้า เปา เตง ถู ก็ เข้า ไป ใน พระ ราช วง กราบ
ทูล ว่า พงไซ อ่อง กลับ มา ถึง เมือง เขี่ยน เหลียง แล้ว พระ เจ้า ช้อง ยิน
จง ย่อง เค ได้ ทรง พัง จึง รับ สั่ง ให้ หา คัว พงไซ อ่อง เข้า มา เผ้า พง
ไซ อ่อง เอา หนังสือ ซึ่ง เจ้า เมือง ไช หยง ยอม ถ้า พิ กัก กับ เครื่อง ราช
บรรณาการ แด ชง สำหรับ เมือง ถวาย พระ เจ้า ช้อง ยิน จง ย่อง เค ๗ ทอด
พระ เนศร์ เห็น เครื่อง ราชบรรณาการ แด ชง ก็ ดี พระ ไทย ยิง นึก

ขณะ นั้น พัง หอง จึง กราบ ทูล ว่า ชง ซึ่ง พงไซ อ่อง เอา มา นั้น
จะ เปน ของ จริง ถา ปตอม ยัง ไม่ ทราบ จะ คง ทดลอง ดู ให้ เห็น จริง ก่อน
จึง จะ ได้ พระ เจ้า ช้อง ยิน จง ย่อง เค ได้ ทรง พัง พัง หอง กราบ ทูล ดัง นั้น
ก็ เห็น ชอบ ด้วย

ขณะ นั้น ชุน นาง ทง ปวง จึง พุด ขึ้น ว่า ชง อัน นี้ สำหรับ เมือง ซึ่ง พง
ไซ อ่อง เอา มา ถวาย นั้น เมื่อ ท่าน มีความ สง ใส ย จะ ทดลอง อย่างไร จึง
จะ รู้ ว่า เปน ของ จริง ก็ ให้ ทดลอง เกิด พัง หอง ได้ พัง ดัง นั้น ก็ ไม่ รู้ ว่า จะ ทด
ลอง ประการ ไต จึง พุด ว่า ถ้า เพจ่า ไม่ เข้า ใจ ใน การ ทดลอง แต่ มีความ
สง ใส ย ก็ กราบ ทูล ไว้ ให้ ทรง ทราบ ด้วย ครั้น ก่อน เจ้า เมือง ไช หยง ให้ ชง
ปตอม มา ครั้น หนึ่ง แล้ว พงไซ อ่อง จึง กราบ ทูล ว่า อัน ชง นี้ เมื่อ ถ้า เพจ่า
จะ เอา มา นั้น ก็ ได้ ทดลอง เห็น ว่า เปน ของ จริง แท้ จึง ได้ เอา มา ถวาย
กราบ ทูล แล้ว พงไซ อ่อง ก็ เอา ชง เข้า เผ้าไฟ แด ทั้ง น้า ชง นั้น ก็ ไม่ ไหม

ไม่ เมียก กววย พระเจ้าซ้องยินจงฮ่องเต้ ทอด พระเนตร พระเจ้าซ้องยิน
 จงฮ่องเต้ ทรง ยินดี ยิ่ง นึก จึง คริสต์ ถ้าม ฟังไซฮ่อง ว่า ทรง อัน นี้ กัน
 เพลิง กัน นำได้ ด้วย เหตุ อันใด ท่าน วัฏฏ ฟังไซฮ่อง กราบ ทูล ว่า ทรง นี้
 มี อานภาพ ด้วอ อำนาง พดอย ห้า เม็ด ซึ่ง ประดับ อยุ่ ที่ ทรง นั้น พดอยเม็ด
 หนึ่ง คุ้ม เพลิงได้ พดอย เม็ด หนึ่ง คุ้ม น้ำได้ เม็ด หนึ่ง ห้าม ถม พดอย
 เม็ด หนึ่ง ถ้า ประดับไว้ ที่ ของ สิ่งใด แล้ว ถึง จะเอา สิ่ง ที่ ได้ โกรก มา เท
 ลาดให้ ถูก ค้าง ของ นั้น ก็ ไม่ เือน พดอย เม็ด หนึ่ง นั้น ถ้า ประดับไว้ ใน
 ที่ใด แล้ว ที่ นั้น ก็ ปราศจาก หนอง ผง ถ้า เวลา กวางกิน พดอย หง
 ห้า เม็ด นั้น ก็ มี รัศมี สว่าง พระเจ้าซ้องยินจงฮ่องเต้ ได้ ทรง พัง ก็ มีความ
 ยินดี จึง รับสั่งให้ ขุนนาง เจ้า พนักงาน เขา ทรง ไป เก็บไว้ ใน ค้าง

ขณะ นั้น ฟังไซฮ่อง จึง ทำ เรื่อง ราว กล่าว โทษ ฟังฮ่อง มี เนื้อ ความ
 หลาย ข้อ ครั้น ทำ เรื่อง ราว แล้ว ก็ กววย ต่อ พระหัตถ์ พระเจ้าซ้องยินจง
 ฮ่องเต้ ทอด พระเนตร เรื่อง ราว แล้ว จึง คริสต์ ถ้าม ฟังฮ่อง ว่า ด้ว ท่าน เป็น
 ขุนนาง มา ทำ ราชการ ได้ สัก ก็ มี แล้ว ฟังฮ่อง กราบ ทูล ว่า แด่ ข้าพเจ้า
 รับ ราชการ ฉะนั้น พระเดช พระคุณ มา ได้ ประมาณ สามสิบ มี เส็ด แล้ว พระ
 เจ้าซ้องยินจงฮ่องเต้ คริสต์ ถ้าม ว่า พระเจ้า แผ่นดิน ก่อน ๆ ที่ ถ่วงไป แล้ว
 ชุบ เติง ท่าน กับเรา ชุบ เติง ใน ทุก วัน เดียว นี้ เป็น กระไร กัน ฟัง
 หอง กราบ ทูล ว่า ซึ่ง พระเจ้า แผ่นดิน แด่ ก่อน ได้ ชุบ เติง ข้าพเจ้า ให้ มี
 ยศ หักคั้นนั้น พระเดช พระคุณ เป็น อัน มาก เปรียบดัง พระมหา ธรรม
 ซึ่ง พระองค์ ชุบ เติง ข้าพเจ้า ใน ทุก วัน นี้ พระเดช พระคุณ หา ที่ สุด มิ ได้
 เปรียบ ดุจดัง ฟ้า แด่ ดิน พระเจ้าซ้องยินจงฮ่องเต้ คริสต์ ว่า เราก็ ชุบ
 เติง ท่าน ถึง เพียง นี้ แล้ว เหตุใด จึง ไม่ มีความ กตัญญู ต่อ แผ่นดิน ฟัง
 หอง กราบ ทูล ว่า ทุกวัน นี้ ข้าพเจ้า ก็ ตั้งใจ ทำ ราชการ ฉลอง พระเดช
 พระคุณ โดย สุจริต มิ ได้ คิด ที่ ชั่ว แด่ สิ่ง หนึ่ง สิ่งใด เลย พระเจ้าซ้อง

ยินจงฮ่องเต้ จึง ครวติ ว่า ซึ่ง ท่าน ว่า มี ความ สัจ สุจริต มิ ได้ คิด ถึง โศก
 แล้ว ทำไม จึง คบ คำ กับ ชาว เมืองไซหยง ซึ่ง เป็น ข้าศึก กับ เมือง เปียน
 เหลียง พังหองได้ พัง รับสิ่ง ดัง นั้น ก็ ตกใจ จึง ตกถรของ ว่า การ อัน
 นี้ เห็น เพ่งไซฮ่องเต้ จะ ทำ เรื่องราว กล่าวโทษ เปน มัน คง คิด แล้ว จึง กราบ
 ทูล ว่า ข้าพเจ้า จะ ได้ คบ คำ ด้วย ชาว เมืองไซหยง นั้น หา มิ ได้ การ
 อัน นี้ เพ่งไซฮ่องเต้ กล่าวโทษ ข้าพเจ้า เปลา่ ๆ เพ่งไซฮ่องเต้ พัง พังหอง
 ทูล ดัง นั้น จึง กราบ ทูล ว่า ความ เรื่อง นี้ ไร่ ข้าพเจ้า จะ แก่ดัง กล่าวโทษ
 พังหอง นั้น หา มิ ได้ ด้วย เทกตั้งเหี้ยม ชาว เมืองไซหยง เปน คิว พยาน
 มี อยู่ บัด นี้ ก็ เข้า มา ใน เมือง เปียนเหลียง ขอ พระองค์ จง รับสิ่ง ให้ หา
 คิว เทกตั้งเหี้ยม มา ตาม ดู ก็ จะ ได้ ทราบ ความ ทุก ประการ พระเจ้าซ่งยิน
 จงฮ่องเต้ จึง รับสิ่ง ให้ เขา คิว เทกตั้งเหี้ยม เข้า มา แล้ว จึง ครวติ ตาม ว่า
 คิว เจ้า ชื่อ ไร่ เปน ชาว เมืองไหน เทกตั้งเหี้ยม ทูล ว่า ข้าพเจ้า ชื่อ เทกตั้ง
 เหี้ยม เปน ชาว เมืองไซหยง ครวติ ตาม คื่อไป ว่า คิว เจ้า อยู่ เมืองไซหยง นั้น
 เปน ราษฎร ฤฯ ชุนนาง ตำแหน่งไหน เทกตั้งเหี้ยม ทูล ว่า ข้าพเจ้า นี้ เดิม
 เปน ชุนนาง ฝ่าย ทหาร เจ้าเมืองไซหยง ขัด เคือง จะ เขา คิว ข้าพเจ้าไป ช่า
 ชุนนาง ทั้ง มวง ขอไว้ เจ้าเมืองไซหยง จึง ถอด ข้าพเจ้า ออกจาก ที่ ชุนนาง
 ให้ เปน โพร่ เถียง ม้า กระบือ ข้าพเจ้า ได้ ความ ตำบาค ยาก แค่น นึก จึง
 รับสิ่ง ตาม คื่อไป ว่า เหตุใด เจ้าเมืองไซหยง จึง ได้ โกรธ เทกตั้งเหี้ยม ก็
 กราบ ทูล ความ ดัง แค่นั้น จน ปลาย ถวาย พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ทุก
 ประการ พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ได้ ทรง พัง ก็ ยัง มิ ได้ ครวติ ประการใด
 พังหอง ครวติ ได้ พัง เทกตั้งเหี้ยม กราบ ทูล ดัง นั้น จึง ทูล ว่า พระองค์ อย่า
 ได้ เชื้อ พัง เทกตั้งเหี้ยม รับ สิ้นบด เพ่งไซฮ่องเต้ แก่ดัง เขา ความ มิ จริง
 มาได้ โทษ ข้าพเจ้า พังหอง ทูล แล้ว จึง หัน หน้าไป พุด กับ เทกตั้งเหี้ยม ว่า
 เหตุใด จึง แก่ดัง มาได้ ความ เขาเรา เปลา่ ๆ คิว เจ้า กับ เรา ก็ ยัง มิ รั
 จัก กัน เทกตั้งเหี้ยม ว่า ข้าพเจ้า คื่อ เปน โทษ ถึง คาย นี้ หาก ว่า ชุนนาง

เขา ขอบใจ จึงได้ รอด ถอดให้ ไป เติง ม้า กระมื่อได้ ความ ต่ำมาก ทั้งนี้
 ไม่ใช่ ท่าน ฤๅ บอก กับ ข้าพเจ้าว่า พังไซของ ตาย ข้าพเจ้า จึงได้ ไป
 บอก กับ เจ้าเมืองไซหยง ๆ จึง ยก กองทัพ มา ภายหลัง รู้ว่า พังไซของ
 ไม่ตาย ก็ โกรธ ข้าพเจ้าว่า ปด จึงได้ ทำโทษ ทั้งนี้ ก็ เพราะ ท่าน ข้า
 พเจ้า มีความ โกรธ แค่น มาก อยู่

ขณะนั้น เปาเตงถู กราบ ทูล ขึ้น ว่า ซึ่ง พังไซของ ก่อทำโทษ พังทอง
 นั้น จะ เชื้อ พัง เขา เป็น จริง ก็ ยังไม่ ได้ เทกตั้งเหี้ย มา ว่า ก็ เชื้อไม่ ได้
 ถ้าเมื่อน พังทอง ทำ การ จริง เหมือน ว่า ก็ มี ความ ผิด เป็น ข้อใหญ่ จะ
 ต้อง เอา ตัว พังไซของ พังทอง เทกตั้งเหี้ยไว้ ย้ำให้ ไป บ้าน ให้ คนไป
 ค้น ดู ที่ บ้าน พังทอง ถ้า พบ สิ่ง ของ ใน เรือน พังทอง เหมือน คำ เทกตั้งเหี้ย
 ให้ การ ว่า เจ้าเมืองไซหยง ให้ มา เป็น ของ คำนี้ ก็ ควร จะ เชื้อ พัง
 เขา คำ เทกตั้งเหี้ย เป็น จริง ได้ ถ้าไม่ พบ ของ เช่น คำให้ การ พังไซ
 ของ เทกตั้งเหี้ย ก็ ผิด ได้ โทษ พังทอง เปตา ๆ พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้
 ได้ ทรง พัง เห็น ชอบ ด้วย จึง ตรัส ว่า ถ้า กระนั้น เปาเตง จง เอา ทหารไป
 ค้น ดู ที่ บ้าน พังทอง เปาเตงถู กราบ ทูล ว่า ซึ่ง พระองค์ จะ ให้ ข้าพเจ้าไป
 แต่ ผู้เดียว นั้นไม่ ได้ พังทอง จะ ส่ง ใ้ย คิดใจ จะ ขอรับ พระ ราชทาน
 ชุนนาง ผู้ใหญ่ ไป เป็น พยาน ด้วยให้ หมาย คน พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้
 จึง วิวั่งให้ บุนงวนกัก ชุยสิน กอของ โขบุนกั๊ย ไป กับ เปาเตงถู ๆ ก็ ถวาย
 มังคม ตา พา ชุนนาง ทั้ง สี่ กับ ทหาร พันหนึ่งไป

ฝ่าย นาง พังกุยฮุย ครั้น แจ้ง ความ ว่า เปาเตงถู กับ ชุนนาง ผู้ใหญ่
 ทั้ง สี่ จะไป ค้น ของ ที่ บ้าน พังทอง ผู้บิดา ก็ ตกใจ จึง ตกดู ตรง ว่า ถ้า
 แน่น เขาไป พบ สิ่ง ของ ถูก ต้อง ตาม คำ เทกตั้งเหี้ยให้ การ แล้ว บิดา เรา
 จะเอา สิ่งไป พด แก้วตัว ก็ คง จะ มีความ ผิดเป็น ข้อใหญ่ บัดนี้ ตัว
 พังทอง ผู้บิดา ก็ ต้อง เกาะ กักขัง เอา ตัวไว้ ใน พระราชวัง ไปบ้านไม่ ได้
 เห็น จะ เสีย ที่ ต้อง ให้ คนไป บอก กับ มารดา ให้ ยก ย้ายเอา ของ ซึ่ง เจ้า

เมืองไชยหงให้มานั้นไปไว้เสียที่อื่นอย่าให้เขาเห็นจึงจะได้ คิดแต่นาง พังกุยฮุยก็เรียกเฮงหยินซันที่ มาตั้งว่า เจ้าจงรีบไปบอกกับมารดาเราว่า เราจะมาค้น ของที่ เจ้าเมืองไชยหงให้ จง ยก ย้ายเอาไป ซ่อนเสียที่อื่น อย่าให้ผู้ใด รัู้เห็น เฮงหยินซันที่ คำนับ รับ คำสั่ง นาง พังกุยฮุยรีบไป จน ถึง บ้าน จึง เข้าไป แจ้ง ความ ตาม คำ นาง พังกุยฮุยว่า ให้มารดา นาง พังกุยฮุย ฟัง ทุก ประการ มารดา นาง พังกุยฮุยได้แจ้ง ความแล้ว ก็ ตกใจ คิดอ่าน จะ ยก ย้ายเอา ของ ออก นอก บ้าน ก็ ไม่ทัน จะจัดแจง พอเปาเตงถู กับ ซุนนาง ผู้ ใหญ่สี่ นาย พาทหาร พัน ห้า ไป ถึง เปาเตงถู ก็ ให้ทหาร ล้อม บ้าน พังห้องไว้ แล้ว สั่ง กำชับ ว่าอย่าให้ผู้ใด เข้า ออก แปรดอก ปดอม ครั้น ตั้ง กำชับ ทหาร แล้ว เปาเตงถู กับ ซุนนาง ทั้ง สี่ ก็ พาทหาร ประมาณ ร้อย ห้า เข้าไปใน บ้าน พังห้อง ซุนสิน เห็น เฮงหยินซันที่ มา อยู่ใน บ้าน พังห้อง ก็ ให้ทหาร จับ เอา ตัวไว้ เฮงหยิน ว่า ท่าน มา จับ ตัว ข้าพเจ้าไว้ ด้วย ข้อ ความ ประการใด ซุนสิน ว่า เจ้า เปน ซันที่ รับ ราชการ อยู่ใน พระ ราชวัง ซึ่ง ออก มา ตั้ง นี้ ประหลาดอยู่ จะ ต้อง เอา ตัวไว้ ก่อน เฮงหยิน ว่า ข้าพเจ้า ออก มา จาก พระ ราชวังทั้ง นี้ ด้วยนาง พังกุยฮุยใช้ ให้ ข้าพเจ้า มา เยี่ยม มารดา ซุนสิน ว่า ถึง จะ มาด้วย ชุระอะไร ก็ ไม่รู้ แต่ ตัว เปน คน อยู่ใน พระ ราชวัง ข้างใน ออก มา ข้าง นอก ก็ ผิด ประหลาด อยู่ ต้อง เอา ตัวไว้

ฝ่าย ภรรยา พังทอง ครั้น เห็น ซุนนาง ผู้ ใหญ่ กับ ทหาร เข้า มา ใน บ้าน จึง ถาม ว่า นี้ ท่าน พา กัน มา มาก มาย หนัก หนา ล้อม บ้าน ซ่อง ด้วย ข้อ ความ ประการใด เปาเตงถู ว่า บัด นี้ พระเจ้าชองยินจงฮ่องเต้ มี รับสั่ง ให้ มา เอา ของ ที่ เจ้าเมืองไชยหง ฝาก มา ให้ พังทอง ท่าน เก็บไว้ ที่ไหน เอา ออก มา ให้ โดย เร็ว จะได้ ไป ถวาย ภรรยา พังทอง ว่าไม่มี ของ เจ้าเมืองไชยหง ฝาก มา ให้ เมื่อ ครั้งไร พังทอง ก็ ยังไม่ รัู้จัก กับ เจ้าเมืองไชยหง เปาเตงถู ว่า ท่าน อย่า มีค บัง อำพราง เลย เอา ออก มา ให้ เสีย

โดยที่ เกิด ภรรยา พังทอง ก็ไม่เอา ออกมา ว่าไม่มี เปาเตงกู เห็น ว่า
 ภรรยา พังทองไม่เอา ของ มาให้ เป็น แท้ แล้ว จึง ให้ ทหาร ไป ค้น เปาเตงกู
 ก็ เดิน เข้าไปใน ห้อง หนังสือ ค้น ดู ได้ หนังสือ สอง ฉบับ ๆ หนึ่ง เป็น
 หนังสือไป ถึง เสงเจีย ผู้รักษา คามล อิดเตงเอี้ย เป็นใจ ความ ว่าให้ คิด ว่า
 เพ่งไซฮ่อง ฉบับ หนึ่ง เป็น หนังสือไป ถึง ซ่งซิว เป็นใจ ความ ว่าให้ คิด ว่า
 เพ่งไซฮ่อง เปาเตงกูได้ หนังสือ สอง ฉบับ ก็ ดีใจ จึง นึก ว่า ครั้ง นี้
 พังทอง เห็น จะ ตาย

ขณะ นั้น ทหาร ผู้ หนึ่ง ไป ค้น พบ ของ ประหลาด หีบ หนึ่ง จึง เอา มา
 ให้ เปาเตงกู ๆ เปิด หีบ ออก ดู พบ หนังสือใน หีบ สอง ฉบับ ๆ หนึ่ง เป็น
 หนังสือเจ้าเมืองไซหยง มา ถึง พังทอง เป็นใจ ความ ว่าให้ พังทอง คิด หมาย
 ว่า เด็กเขงให้ ตาย แล้ว จะ สัมมนาคูณ พังทอง ฉบับ หนึ่ง เป็น หนังสือ
 บอกจำนวน ของ ให้ มา นั้น มี วิเศษ หลาย อย่าง ครั้น ได้ หนังสือ แล้ว
 เห็น ใน หีบ นั้น มี ทอง คำ ดิบ ส้ม ๆ หนึ่ง หนัก วัลย คำตั้ง กับ สิ่ง ของ
 ต่าง ๆ ถูก ต้อง กับ คำ เทกตัวเหี้ยให้ การได้ เปาเตงกู เห็น ข้อ พิรุช
 ด้วย จับ สิ่ง ของ ได้ จึง ให้ ทหาร เอา ตัว ภรรยา พังทอง กับ สิ่ง ของ แด่ ตัว
 เสงเจีย เข้า มา ใน พระ ราชวัง พร้อม กัน แล้ว ก็ เอา หนังสือดี ฉบับ ซึ่ง ได้
 มา แต่ บ้าน พังทอง กับ สิ่ง ของ ซึ่ง ได้ มา นั้น ถวาย พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้
 ทอด พระเนตร แล้ว ชยสิน จึง กราบ ทูล ว่า ข้าพเจ้า พบ เสงเจีย ซันที่ ที่
 บ้าน พังทอง ครั้น ข้าพเจ้า ถาม บอก ความ ว่า นาง พังกวยอยู่ ให้ มา
 เยี่ยม มารดา แต่ ดู กิริยา พิรุช อยู่ ข้าพเจ้า จึง เอา ตัว มา ด้วย
 แล้ว แต่ จะ ไปรด

พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ทอด พระเนตร หนังสือ กับ สิ่ง ของ แด่ ทรง
 ขัด เคือง เป็น อัน มาก จึง ตวาด พังทอง แล้ว ตรัส ว่า หนังสือ กับ สิ่ง
 ของ เจ้าเมืองไซหยงให้ มา เขาไป ค้น ได้ ท่าน จะ ว่า กระไร พังทองได้ พัง
 รับสิ่ง ก็ ตกใจ ตัว สิ้น หน้า ซัด ทูลไม่ ออก นิ่ง อัน อยู่ พระเจ้าซ่งยินจง

ฮ่องเต้ ตรัส ว่า เรา เห็น ท่าน เป็น ผู้ ใหญ่ จึง ชุม เลี้ยง ให้ มี ยศ ศักดิ์ คน
 ทั้งปวง ก็ ยำ เกรง นับ ถือ ทั้ง แผ่นดิน ไม่ ควร จะ เป็น เช่น นี้ เลย ท่าน
 ไม่ รู้ ฎา ว่า เพ่งไซ อ่อง เป็น เชื้อ วงษ์ ของ เรา ท่าน คิด ตั้ง ฅตัญ เพ่งไซ
 อ่อง หลาย ครั้ง แล้ว แผ่นดิน เป็ย เหยียง ซึ่ง ๕ อยู่ ได้ ก็ เพราะ เพ่งไซ อ่อง
 ถ้า ไม่ ได้ เพ่งไซ อ่อง มานัน ก็ เป็น ของ ข้าศึก เสีย แล้ว ท่าน คิด กำจัด เพ่ง
 ไซ อ่อง นั้น ปรารถนา จะ ให้ เมือง เป็ย เหยียง เป็น ของ ข้าศึก ฎา

พังทอง ได้ พัง รมสั่ง ก็ กราบ ทูล ว่า การ ครัง นี้ ข้าพเจ้า ได้ ผิด แล้ว
 ขอ พระองค์ จง ทรง พระ กรุณา โปรด รม พระ ราชทาน ชีวิต ไร่ ๕ ไร่ ครัง
 หนึ่ง เกิด พระเจ้า ช้อง ยิน จงฮ่องเต้ เห็น พังทอง รม ตำรา พ อ้น วอน ขอ
 ชีวิต ก็ มี พระ ไทย ส่ง ตำรา ความ ขัด เคือง นั้น ก็ ค่อย เสื่อม คตาย ตง ขุนนาง
 ทั้งปวง เห็น กิริยา พระเจ้า ช้อง ยิน จงฮ่องเต้ คตาย ความ ขัด เคือง พังทอง จึง
 กราบ ทูล ว่า ซึ่ง โทษ พังทอง นั้น ขอ พระองค์ จง โปรด ให้ เปา เตง ฎุ ชำระ
 เกิด พระเจ้า ช้อง ยิน จงฮ่องเต้ จึง รมสั่ง ให้ เปา เตง ฎุ ชำระ ตาม คำ ขุนนาง
 ทั้งปวง เปา เตง ฎุ ทูล ว่า ถ้า พระองค์ โปรด ให้ ข้าพเจ้า ชำระ แล้ว ต้อง
 รม พระ ราชทาน เอา คิว ซึ่ง ชิว ผู้ วิชา เมือง ซำ ก้วน กับ เฮง เจีย คำ บด
 อิด เตง เฮีย มา ชำระ ถ้า ม ข้อ ความ ใน หนังสือ ที่ ค้น ได้ ใน บ้าน พังทอง
 แล้ว ต้อง เอา คิว เฮง หยิน ซัน ที่ มา ไต่ เตียง ดู ว่า ไป ที่ บ้าน พังทอง ด้วย
 ฐระ อะไร ต้อง เอา คิว นาง พัง กุย ฮุย มา ชำระ ด้วย ว่า ไซ ให้ เฮง หยิน
 ซัน ที่ ไป ที่ บ้าน พังทอง ด้วย เหตุ อัน ไต่ พระเจ้า ช้อง ยิน จงฮ่องเต้ ได้ ทรง พัง
 เปา เตง ฎุ กราบ ทูล จึง ตรัส ว่า ซึ่ง ท่าน จะ เอา คิว คน เหล่า นั้น มา ชำระ
 ก็ ควร แต่ ซึ่ง จะ เอา คิว นาง พัง กุย ฮุย มา ชำระ นั้น ไม่ ชอบ ด้วย นาง
 พัง กุย ฮุย ก็ เป็น ผู้ หมึง อยู่ ถึง ใน วง จะ ไร้อะไร กับ เขา เห็น ไม่ เกียว ข้อง
 คอก เปา เตง ฎุ ได้ พัง รมสั่ง จึง กราบ ทูล ว่า อัน พังทอง ทำ การ ดัง นี้
 ถ้า จะ ว่า ตาม พระ ราชกำหนด กฎหมาย แล้ว โทษ ถึง ขบถ ข้าพเจ้า จะ ต้อง
 รม พระ ราชทาน เอา คิว นาง พัง กุย ฮุย มา ชำระ ด้วย ไซ ให้ เฮง หยิน ซัน ที่

ไปที่บ้าน ฟังหอง พบ เมื่อ เวลา จะไป คั้น ของ ครั้น ตาม บอก ว่า นาง ฟัง
 กุยฮุยไซ ให้ มา เยี่ยม มารดา ข้าพเจ้า ส่งใส่ อยู่ จะ ต้อง เอา นาง ฟัง
 กุยฮุย มา ตาม สอบ พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ได้ ทรง ฟัง เปาเตงถู กราบ ทูล
 ว่า จะ เอา นาง ฟังกุยฮุย มา ชำระ ให้ ได้ ก็ ทรง ขัด เคียง จึง รมสั่ง ว่า ถ้า
 เปาเตงถู จะ ชื่น เอา ตัว นาง ฟังกุยฮุย มา ได้ ตาม ให้ ได้ แล้ว ความ เรื่อง นี้
 ก็ ต้อง เด็ก กันไม่ ให้ ชำระ ต่อไป เปาเตงถู กราบ ทูล ว่า ถ้า พระองค์
 ไม่ ให้ ชำระ ความ เรื่อง นี้ แล้ว ขุนนาง ทั้งปวง ก็ จะ เอา เป็น เยี่ยง อย่าง
 พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ครัสต์ ว่า ถ้า ท่าน จะ ชำระ ก็ เอา ตัว เสงหยิน
 ไป ชำระ เกิด เมื่อ ควร ประการใด ก็ สุด แต่ กฎหมาย แต่ นาง ฟังกุยฮุย
 นั้น อย่า เอา มา ชำระ เลย มนงวนภัก กราบ ทูล ว่า ซึ่ง ฟังหอง ทำ การ
 ครั้ง นี้ มีความผิด เป็น ข้อใหญ่ โทษ ถึง รม เวียน พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้
 จึง สั่ง ให้ เจ้า พนักงาน ไป รม เวียน ฟังหอง แล้ว รมสั่ง ให้ ไป เอา ตัว ซึ่งชีวิต
 กับ เสง เจี้ย มา ไปรด มอม ตัว เทกตั้งเหี้ย ให้ กับ เพงไซฮ่อง ๆ กราบ ทูล ว่า
 อัน เทกตั้งเหี้ย นั้น คิด ตาม ข้าพเจ้า มา แต่ เมืองไซหยง ซึ่ง พระองค์ จะ
 ไปรด มอม ตัว เทกตั้งเหี้ยไว้ กับ ข้าพเจ้า นั้น จะเป็น ข้อ ส่งใส่ คิดใจ
 ด้วย เทกตั้งเหี้ย ก็ เป็น โจทย์ ก้าวโทษ ฟังหอง ขอ พระองค์ จง มอม ตัว
 เทกตั้งเหี้ย ให้ กับ เปาเตงถู เกิด

พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ได้ ทรง ฟัง เพงไซฮ่อง ๆ กราบ ทูล ก็ เห็น ชอบ
 มอม ตัว เทกตั้งเหี้ยไป กับ เปาเตงถู แล้ว ก็ เสด็จ เข้า ชำระ ใน ไป ที่แก่ง นาง
 ฟังกุยฮุย ๆ เห็น พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ เสด็จ มา ก็ ออก รม เสด็จ เข้า ไป
 ใน แก่ง แล้ว นาง ฟังกุยฮุย จึง กราบ ทูล ว่า เดิม พระองค์ ทรง พระ
 กรณา ไปรด ให้ อะไธย กับ บิดา ข้าพเจ้า ด้วย ทรง เห็น ว่า เป็น คน ขรา
 ถ้า ผิด พดั่ง เด็ก น้อย ก็ ไม่เอาโทษ การ ครั้ง นี้ บิดา ข้าพเจ้า มี ความ ผิด
 ขอ พระองค์ ได้ ทรง พระ กรณา ไปรด ด้วย พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ จึง
 ครัสต์ ว่า บิดา เจ้าไม่ ตี ไป คบ คำ กับ ชาว เมืองไซหยง คิด ทำ ร้าย

พิเภงโศกพิเภง นั้น มีความผิด เป็น ข้อใหญ่ นาง พังกุญช้อยได้ พัง รับตั้ง ก็ร้อง
ให้ กราบ ทูล จึง ดอนไป ต่าง ๆ พระเจ้าช้องยินจงฮ่องเต้ เห็น นาง พังกุญช้อย
ทูล พดาง ร้องให้ รั่วไร จึง ดอน ขอโทษ บิดา ก็มี พระไทย สังสาร เสียไม่
ได้ด้วย ความ เมตตา จึง ตรัส ว่า เจ้า อย่า ทุกข์ ร้อน ร้องให้ เสรีไว้ ไต่ไป
เดย บิดา ของ เจ้า มีความ ผิด นั้น เรายุ่จะ คิด อ่าน ปดต เป็ลลิ่งให้ ไม่เป็น
ไร คอก ฝ่าย พังหอง นั้น มี บุคร อยู่ หก คน หญิง สอง ชาย สี่ บุคร
ที่ หนึ่ง ชื่อ โปยเฮ่า บุคร ที่ สอง ชื่อ เปะเฮ่า บุคร ที่ สาม ชื่อ เฮกเฮ่า บุคร
ที่ สี่ ชื่อ มิวเฮ่า ที่ ห้า นาง พังลี เป็น ภรรยา ชิงชิว ที่ หก ชื่อ นาง พังกุญช้อย
เป็น ส่วนม เอก ของ พระเจ้าช้องยินจงฮ่องเต้ เปะเฮ่า เฮกเฮ่า กับ มิวเฮ่า บุคร
พังหอง สาม คน นี้ อยู่ เมือง เซียมไซ แต่ โปยเฮ่า นั้น อยู่ใน เมือง เปียน
เหี้ยม กับ พังหอง ขณะ เมื่อ ชุนนางไป คั้น บ้าน โปยเฮ่าไม่ อยู่ ไป
เที่ยว เล่น ครั้น รัชชว่า บิดา เป็นโทษ ก็ ถัวไม่ อาจ กลับ มา บ้าน
หลบ คิว คอย พัง ขาว บิดา อยู่

ฝ่าย บุนนวกภัก ครั้น ได้ รับตั้ง แล้ว ก็ พา ทหาร ไป เก็บ รับ ทูรพิสัยของ
ในบ้าน พังหอง เด็ลลิ่ง แล้ว ก็ ให้ คน ชนไป ไว้ ใน ท้อง พระ คลัง

ฝ่าย พังโศก ครั้น กลับ ไป ถึง บ้าน ก็ เล่า ความ เรื่อง พังหอง ให้
มารดา พัง ทุก ประการ นาง เมงตี้ ผู้ มารดา ได้ พัง ก็ ดีใจ

ฝ่าย พระเจ้าช้องยินจงฮ่องเต้ เด็ลลิ่ง ออก ปุน มา เห็น จึง ชุนนาง ที่มี
ความ ชอบ มา แต่ เมือง ไชหยง โปรด ตั้ง นาง เมงตี้ มารดา พังโศก
เป็น ที่ อภิเษก สหุหิณ แล้ว พระราชทานไม้ ทำว ประดับ มังกร กับ เสือ หมวก
เครื่อง ชศ ตาม ตำแหน่ง ทั้ง หญิง คน ใช้ ด้วย อี๊ก แบต คน ตั้ง เตี้ยตง
เป็นที่ พังโศกเฮ่า หลี่หัง เป็น เตงไซเฮ่า เต่าเซ่ง เป็น จันไซเฮ่า เจียงก
เป็นที่ เปียน โปยเซียงจื่อ เมงเตงก๊ก เป็น จันก๊กเจียงกุน นาย ทหาร เอก
เจียวเทงกุกุ เป็น ที่ อันก๊กเจียง ทหาร เอก เซียวเท่นหอง เป็น เจียวจงเบ็ง
นาย ทหาร รอง ฝ่าย ขวา เมี่ยวเอียน เป็น ที่ ยู่ของเบ็ง นาย ทหาร รอง ฝ่าย ซ้าย

สอง คน นี้ให้ ไป รักษา เมือง ซำก๊กน โปรตให้ เพ่งไซฮ่อง ว่า ที่ มหาอุปราชา
ฝ่าย นำ แล้วให้ ว่า ทหารใน เมือง หลวง แด หัวเมือง ขึ้น ทบวง ด้วย
ให้เป็น อ่อง สืบ กระกตไป หัว หัว

ฝ่าย เมี่ยวเซียน ครั้น เป็น ที่ ขุนนาง แล้ว ก็ไป บ้าน บอก ความ กับ
มารดา แล้ว ก็ พา นาง ชูย หลวงน ผู้ เป็น น้อง สาว มา ให้ เป็น ภรรยา เคียงตง
ฝ่าย ขุนนาง ทบวง ครั้น เขา ตัว ซึ่ง ซิด กับ เสงเจีย มา แล้ว ก็ มอบให้
กับ เปาเตงกู ๆ จึง ถาม เทกตงเหียง ก่อน เทกตงเหียง ก็ให้ การ ยื่น คำ
ฮ้อยเหมือน อย่าง กราบ ทูล พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ทุก ประการ แล้ว เปา
เตงกู จึง ถาม เสงเจีย ๆ ก็ให้ การ ว่า ตั้งแต่ พังทอง มี หนังสือ มา ถึง
สืบ ตาม ฉบับให้ ทำ ร้าย เพ่งไซฮ่อง จน บอก เพ่งไซฮ่อง ให้ รู้ ความ ทุก
ประการ แล้ว ว่า ถ้า ท่าน ไม่ เชื่อ ข้าพเจ้า จง ถาม เพ่งไซฮ่อง เกิด เปา
เตงกู จึง ถาม ซึ่ง ซิด ว่า ตัว ท่าน นี้ คบคิด กับ พังทอง จะทำ ร้าย เพ่งไซฮ่อง
จริง ๆ หรือไม่ ซึ่ง ซิด ไม่ รับ เปาเตงกู จึง ให้ ลูก เขียน ซึ่ง ซิด เจ็บ ปวด
เหลือทน ก็ รับ เป็น สัจ ว่า คบคิด กับ พังทอง จะฆ่า เพ่งไซฮ่อง จริง
เปาเตงกู ถาม คอไป ว่า ตัว นี้ ความ พยาบาท มาท หมายถึง จะกำจัด เพ่งไซ
ฮ่อง นั้น ด้วย ข้อ ขัด เคือง ตั้ง โศก กัน จึงได้ โกรธ แค้น นึก ซึ่ง ซิด ให้ การ
ว่า เดิม เค้กก๊วง ผู้ บิดา เพ่งไซฮ่อง เป็น นาย ทหาร เอก อยู่ เมือง หัวไซ
บิดา ข้าพเจ้า เป็น ทหาร รอง อยู่ ใน บังคับ เค้กก๊วง บิดา ข้าพเจ้า นี้ ความ
ผิด เค้กก๊วง ฆ่า เสีย ข้าพเจ้า นี้ ความ พยาบาท คิด ทำ ร้าย เค้กก๊วง ไม่ได้
จึง คิด ทำ ร้าย กับ เพ่งไซฮ่อง หมายถึง แก่ แค้น แทน บิดา ข้าพเจ้า เปา
เตงกู จึง ถาม พังทอง ๆ ก็ รับ เป็น สัจ ทุก ข้อ เปาเตงกู จึง ถาม ว่า
ท่าน นี้ ความ โกรธ แค้น กับ เพ่งไซฮ่อง ฤกซิง มาก นึก ด้วย เหตุ อัน ไต
พังทอง ให้ การ ว่า ข้าพเจ้า เจ็บใจ เมื่อ ครั้ง เพ่งไซฮ่อง ลง มือ กับ เสง
เทียนฮวย ถวายน่า ที่ นี้ เพ่งไซฮ่อง ฆ่า เสงเทียนฮวย ตาย ข้อ นี้

เปน คน ต่ำเตี้ย กับ ซึ่งชีวิต ผู้ เปน บุตร เหย ข้าพเจ้า จึง ได้ พดอย เจ็บ แค้น
 ด้วย เปาเตงกู จึง ตาม เสงหยิน ว่า คดีไป ที่ บ้าน พังทอง ด้วย ธุระ อะไร
 บอกไป ตาม จริง เสงหยิน ไม่ รับ ให้ การ ยืน อยู่ ว่า นาง พังกุกุ่ยไซ ให้
 ไป เยี่ยม มารดา เปาเตงกู ตาม อีก หน้ ภาย ครั้ง ที่ ไม่ รับ จึง ให้ ผู้ กเฮง
 หยิน เขียน เข้า ที่ รม เปน สัจ ว่า นาง พังกุกุ่ยไซ ให้ ข้าพเจ้า ไป บอก
 กับ มารดา ให้ ยักย้าย ของ เจ้าเมืองไซหยง ออก เสีย จาก บ้าน เขา จะ มา
 คั้น ครั้น ตาม ได้ ความ แล้ว เปาเตงกู ก็ ให้ เต็ม ยืน จุด หมาย คำ ให้ การ
 ได้ แล้ว สั่ง ให้ เขา คดี คน โทษ เหล่า นั้น ไป ชัง ไหว ฌนุกุ ก็ จึง ทำ หนังสือ
 ปรวิโทษ ฉบับ หนึ่ง เปน ใจ ความ ว่า พังทอง คน คน ต่าง เมือง ซึ่ง เปน
 สัตว์ แผ่นดิน คิด ทำ ร้าย เพ่งไซอ่องโทษ ถึง ประหาร ชีวิต ซึ่งชีวิต
 เปน ผู้ วิชา คำน ซ้ำ กัดจน ปลดอย ให้ เทกตั้งเหี้ย เข้า มา ได้ ใน เมือง เมียน
 เหลียง แล้ว คิดฆ่า เพ่งไซอ่องโทษ ถึง ตาย นาง พังกุกุ่ยไซ คิด กับ
 พังทอง ไซ อูบาย ด้วย เรื่อง ชงปลดอม จะ กำจัด เพ่งไซอ่องโทษ ถึง ประหาร
 ชีวิต เสงหยิน ชน ที่ นั้น เปน แต่ คน ไซ นาง พังกุกุ่ยไซ ให้ ไป บอก
 ยักย้าย ของ โทษ ที่ ตาย เหมือน กัน แต่ จะ ต้อง ให้ ตาย ด้วย แพร รัต คอ
 เทกตั้งเหี้ย นั้น ก็ มี โทษ แต่ เปน คน ไซ อยู่ใน บังคับ เจ้าเมืองไซหยง
 มี ความ ชอบ ด้วย พวก คน ร้าย เหล่า นี้ ซึ่ง จะ ได้ คดี ก็ เพราะ เทกตั้งเหี้ย
 เปน ใจ หย์ เห็น ว่า เทกตั้งเหี้ย มี ความ ชอบ อยู่ ต้อง ให้ รางวัด บ้าง
 เล็ก น้อย ปลดอย คดี กัดไป บ้าน ตาม เต็ม แต่ เสงเจี้ย นั้น เปน คน เห็น กับ ผู้
 ซึ่ง มี คุณ ต่อ แผ่นดิน ไม่ เข้า ด้วย ผู้ ฆต ต้อง ฆบ เดีง คัง แดง ให้ มี ยศ ศักดิ์
 ครั้น ทำ หนังสือ ปรวิโทษ แล้ว ก็ เอา เข้า ไป ถวาย พระเจ้าชองยินจงฮ่องเต้
 ทอด พระเนตร แล้ว จึง ครัด ว่า ซึ่ง ทำน ปรวิโทษ ซึ่งชีวิต กับ เสงหยิน แด
 ยก ความ ชอบ เสงเจี้ย เทกตั้งเหี้ย นั้น ก็ ควร อยู่ แต่ ปรวิโทษ พังทอง กับ
 นาง พังกุกุ่ยไซ นั้น เหลือ เกิน นี้ ก็ ต้อง ถด หย่อน ฆอน ตง เสีย บ้าง เปา
 เตงกู กราบ ทูล ว่า ข้าพเจ้า ปรวิโทษ ทั้ง นี้ ตาม พระราชกำหนด กฎหมาย

จะได้ เห็น แก่ หน้า มุคคต ผู้ ไต หามิได้ พระเจ้าช้อยอินจงฮ่องเต้ ครวดี ว่า นาง พังกฤษฏ์ นั้น เราได้ ฮาไศรย ไซ้ ส้อยมา ก็ มาก ท่าน เห็น แก่ เรา บ้าง อย่าให้ หนัก นึก เปาเตงถู กราบ ทูล ว่า ซึ่ง พระองค์ ครวดี นั้น ก็ คอว แล้ว แต่ ข้าพเจ้า เห็น ว่า เป็น เดียน หนาม แผ่นดิน ถ้า พระองค์ เห็น แก่ เดียน หนาม แผ่นดิน จะ เดียง เอาไว้ แล้ว ข้าพเจ้า ก็ จะ ถวาย บังคม ถา ออก จาก ราชการ พระเจ้าช้อยอินจงฮ่องเต้ ครวดี ว่า ท่าน ก็ เป็น ผู้ ใหญ่ เหตุ ไต จึง พุด ตัง นี้ ถ้อย ความ นั้น มิใช่ ว่า จะ ไม่ ให้ ข้าระ เมื่อไร ก็ ตาม ใจ ทุก อย่าง เรา ขอ แต่ พังหอง กับ นาง พังกฤษฏ์ สอง คน เท่านั้น จะ ไม่ ได้ เดียง ถา เปาเตงถู กราบ ทูล ว่า ถ้า พระองค์ จะ ให้ ยก นาง พังกฤษฏ์ กับ พังหอง เดียง แล้ว กฏหมาย ซึ่ง ตัง ไว้ สำหรับ แผ่นดิน นั้น ก็ ต้อง ตม ต่าง เดียง ไซ้ ไม่ ได้

ขณะ นั้น ขุนนาง ผู้ ใหญ่ ผู้ น้อย เผ้า อย เป็น อัน มาก จึง กราบ ทูล ว่า เปาเตงถู ก็ ไม่ มี ข้อ ข้อ เคือง สิ่ง ไต กัน กับ พังหอง ซึ่ง คัด สิ้น ทงนี้ ตาม พระราช กำหนด กฏหมาย ขอ พระ องค์ จง เอา ตาม เปาเตงถู คัด สิ้น เกิด พระเจ้าช้อยอินจงฮ่องเต้ ได้ ทรง พัง ขุนนาง ทงปวง พร้อมกัน ว่า ดั่งนั้น จึง ทรง พระ คำ วิ ว่า การ อัน นี้ ขุนนาง ทงปวง เขา ก็ เห็น ด้วย เปาเตงถู ทง สิ้น ไม่ มี ใคร เห็น มา ข้าง เรา คัด คนหนึ่ง ครั้น จะ ยอม ตาม คำ เปาเตงถู นาง พังกฤษฏ์ ก็ จะ ต้อง ตาย เสีย ตาย นึก ครั้น จะ ขัด ขวาง ไว้ ก็ ไม่ มี ขุน นาง ผู้ ไต เขา เห็น ด้วย เป็น อัน จน ใจ ไม่ รู้ ว่า จะ คิด เบียง บ่าย แก่ ไช อย่างไร ได้ จึง รับผิดชอบ ว่า ความ เรื่อง นี้ เรา จะ ขอ ศฤกษะ รอด ดู คัด สิ้น วัน ก่อน ครวดี แล้ว ก็ เสด็จ เข้า ข้าง โย เปาเตงถู จึง พุด กับ ขุนนาง ทง ปวง ว่า ความ เรื่อง นี้ ข้าพเจ้า เห็น ทงที่ พระกระ แลร์ จะ หา อนุบาย ให้ พังหอง กับ นาง พังกฤษฏ์ พัน โทษ เปน แท้ ความ เรื่อง นี้ เปน การ แผ่นดิน สำคัญ อยุ่ ข้าพเจ้า เห็น ว่า เรา ภา กัน ไป หา นาง เตก ไท เจ้า จึง จะ ได้ ขุนนาง ทงปวง ได้ พัง เปาเตงถู ว่า เห็น ชอบ พริ้ม กัน จึง ไป หา นาง เตก

ไท่เฮ้า ๆ ถามว่าท่านทั้งหลาย มาด้วยอะไร เปาเตงถู ก็เล่าความ
ซึ่งรับสั่งให้ชำระ ฟังหอง ให้ นางเตกไท่เฮ้า ฟัง ทุกประการ นางเตกไท่เฮ้า
แจ้ง ความ แล้ว ก็ออกจาก วัง นำ เเซงเก้ง เข้า ไป ใน พระราชวัง ช้าง ใน
ครั้น ทราบ ว่า พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ เสด็จ อยู่ ที่ เก่ง นางฟังกุยฮุย นาง
เตกไท่เฮ้า ก็ ไป ที่ เก่ง นางฟังกุยฮุย พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ เห็น นางเตก
ไท่เฮ้า มา ก็ ตกใจ ไม่ ทราบ ว่า จะ มา ด้วย เหตุ ประการ ไດ จึง ถาม
ว่า มารดา มา นี้ มี อะไร ๆ นางเตกไท่เฮ้า ทูล ว่า ข้าพเจ้า ไม่ได้
เข้ามา เฝ้า นาน แล้ว คิด ถึง พระองค์ ก็ มา เยี่ยม พระเจ้าซ่งยินจงฮ่อง
เต้ ได้ ทรง ฟัง นางเตกไท่เฮ้า ว่า ก็ คือ พระไทย จึง ครว้ ว่า ขอ เชิญ มารดา
ไป ที่ คำหนัก หล่ไท่เฮ้า เกิด ครว้ แล้ว ก็ เสด็จ ออกจาก เก่ง นางฟังกุยฮุย ๆ
กับ พวก ขันที ต่าง ใช้ ก็ ความ เสด็จ มา ด้วย ครั้น ถึง คำหนัก นางหล่ไท่เฮ้า
นางเตกไท่เฮ้า ก็ เสด็จ เข้า ไป ใน คำหนัก

ขณะ นั้น นางหล่ไท่เฮ้า พระราช มารดา แด่ นางเตกไท่เฮ้า พระราช
มารดา เดียง นางเฮาเฮ้า มะเหยี่ นางฟังกุยฮุย สนม เอก อยู่ ใน คำหนัก
พร้อม กัน ก็ พุดจา ปราสาธ กัน ไป ตาม ธรรมเนียม นางเตกไท่เฮ้า จึง
แก้ง ทูล ถาม ว่า นาง คน นี้ ที่ ตาม เสด็จ มา นั้น ชื่อ ไร พระเจ้าซ่ง
ยินจงฮ่องเต้ บอก ว่า ชื่อ นางฟังกุยฮุย นางเตกไท่เฮ้า ทูล ถาม ว่า เป็น บุตร
ผู้ ไດ ครว้ ว่า เป็น บุตร ฟังหอง นางเตกไท่เฮ้า จึง ว่า นางฟังกุยฮุย เป็น
บุตร ฟังหอง ที่ เป็น ขบถ คิด กับ เจ้า เมือง ไชหยง พระองค์ รับสั่ง ให้
เปาเตงถู ชำระ รม เป็น สัจ ทุก ข้อ ปรึบ โทษ กัน อย่างไร บ้าง พระเจ้าซ่ง
ยินจงฮ่องเต้ จึง ว่า ซึ่ง โทษ ที่ นั้น ยัง ไม่ได้ ปรึบ นางเตกไท่เฮ้า
ว่า ข้าพเจ้า ได้ ยิน ว่า ปรึบ โทษ กัน แล้ว โดช่วยฮ่อง ไป ดู เปาเตงถู ชำระ
เมื่อ เปาเตงถู จะ มา กราบ ทูล โดช่วยฮ่อง ก็ ไป เฝ้า อยู่ ที่ นั้น ด้วย รู้ ความ
มา เค้า ให้ ข้าพเจ้า ฟัง ถ้วน ถึ แล้ว พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ได้ ทรง ฟัง
นางเตกไท่เฮ้า พุด นั้น ก็ ครว้ ว่า จริง เปาเตงถู เขา ปรึบ มา แล้ว ข้าพเจ้า

ถึม ไป ซึ่งซิว นั้น โหงว ถึง ประหารชีวิต นางเคทไทเข้า ทูต ถาม ว่า
พั้งหอง ปรับ โหงว อย่างไร มี โหงว เพียง ไหน

พระเจ้าซ็องยินจงซ่งเต้ ได้ ทรง พัง ก็ นิ่ง อยู่ มิ ได้ ครัง ประการ ไค
นางเคทไทเข้า เห็น คังนั้น จึง ถีน หน้าไป พด กับ นางหัตไทเข้า ว่า การ
เปน ทง นี้ ก็ เพราะ ด้วย รัก นางพังกุยฮุย บุตร พั้งหอง เมื่อ รัก บุตร แล้ว ก็
คตอด ไป ถึง มิคา ด้วย เพงไซอ่อง นั้น ทำ สิ่ง ไร ให้ กับ พั้งหอง จึง
โกธร แค้น พยาบาท มาท หมายถึง ทำร้าย ไม่ ฉวย เศษ พั้งหอง ก็ เปน ผู้
ใหญ่ สารพัด จะ รั การ ผิด แล ชอบ รบม คอบ ทุก สิ่ง ไม่ ควร จะ คบ คำ
กับ พวก เมือง ไชหยง ซึ่ง เปน สัตว์ กับ เมือง เปียนเหลียง เมื่อ ครัง แฉ่นดิน
พระเจ้าซ็องยินจงซ่งเต้ เสงคิม คบคำ กับ เมือง เซี่ยอั้ง ซึ่ง เปน ซ่า คัก
ต่อ เมือง เปียนเหลียง เหมือน กับ พั้งหอง ก็ ต้อง ประหาร ชีวิต เสีย อัน
แฉ่นดิน เปียนเหลียง นี้ พระเจ้าซ็องไท โจ้ของเต้ มี พระราช อุดำห ทรมาณ
พระองค์ ไม่ เสีย คาย กับ ชีวิต คิด ตั้ง ขึ้น ได้ สืบ พระราชวงษา นงุช
ต่อ ๆ มาหา อันตราย ไม่ ครัง นี้ เมือง เปียนเหลียง จน จะ เสีย กับ เมือง
ไชหยง ก็ เพราะ พั้งหอง กับ นางพังกุยฮุย ซึ่ง ซ่าพเจ้า วัณ ใจ ได้ มา ว่า
ทง นี้ มิ ไช จะ เกี่ยว ของ สิ่ง ไค ใน ตัว ซ่าพเจ้า ก็ ทำ มิ ได้ เพราะ เห็น
ว่า ซ่าพเจ้า ถึง มิ ได้ เปน พระราช มารดา ประสูต ของ พระเจ้าซ็องยิน
จงซ่งเต้ ก็ จริง แต่ ได้ เหยง มา คัง แต่ ยัง เปน ทารก ก็ มี ความ รักใคร่ มาก
เหมือน กับ บุตร ใน อุทร ถ้า เหตุ สิ่ง ไค เปน ข้อ ไหญ่ เกิด ขึ้น แล้ว ก็ ต้อง
เจ็บ วัณ เปน ชระ ด้วย ซึ่ง ซ่าพเจ้า พด ทง นี้ จะ ผิด ชอบ ประการ ไค ขด
ท่าน ตฤก ทรง ตูเถิด นางหัตไทเข้า ว่า ซึ่ง ท่าน พด นี้ จริง ทุก อย่าง
เปาเตงถุ นั้น เปน คน ตรง จะ คัดสิน ถ้อย ความ สิ่ง ไร ก็ ว่า ตาม กฎหมาย
จะ ได้ เห็น แก่ หน้า ผู้ ไค ว่า เปน พวก พ้อง ๆ ว่า เปน คน โปรดปราน แต่
เปน คน ไม่ ชอบ กัน นั้น หา มิ ได้ ความ เวียง พั้งหอง เปาเตงถุ ก็ ซ่าระ ตาม
กฎหมาย พั้งหอง คม คิด กับ เจ้า เมือง ไชหยง จะ ทำ ฉาย ถ้าง เพงไซอ่อง

หมายว่าเพ่งไซต้องสิ้นแล้ว เมือง เบียงเหตียง ก็คง อยู่ใน เนื้อมือ ซึ่งจะ
รัก นางพังกุยฮุย ยิ่ง กว่า แผ่นดิน นั้น ไม่ได้ ถ้า จะ ขึ้น เตียง พังทอง กับ
นางพังกุยฮุย ไว้แล้ว ไปวัน นาน ก็ยังไม่ทราบ ว่า จะมี เหตุ ประการใด ขึ้น
ขุนนาง ข้าราชการ แด หัวเมือง น้อย ใหญ่ ก็ จะ คิดเคียด นิินทา ภาเอา ใจ
ออก หาก จาก เจ้า แผ่นดิน ครั้น การ เป็น ขึ้น ดังนี้ แล้ว บ้าน เมือง ก็ จะ
เกิด ๑๓๑๓ ขึ้น ต่าง ๆ ขอจง เห็น แก่ แผ่นดิน ซึ่ง เป็น ของ พระเจ้าซ่ง
ไท้ไ้เกิด อย่า ให้ เป็น อันตราย เสีย เลย

ขณะ นั้น นางพังกุยฮุย ก็ กุ๊ก เขา ลง คำนับ นางเต็กไท้ไ้ นางหตีไท้ไ้
ฉิ่งวอน ขอ โทษ

ฝ่าย นางเขาเข้า เห็น ดังนั้น จึง พูด ว่า ขอ ยก โทษ ไว้ ครั้ง หนึ่ง เกิด
อย่า เพื่อให้ ตาย เสีย เลย นางเต็กไท้ไ้ กับ หตีไท้ไ้ ทวาด เขา แล้ว ว่า
เจ้า เป็น พวก เมือง ไ้หยง ฤๅ จึง มา ขอ โทษ นางพังกุยฮุย หยาก จะ
ให้ เมือง เบียงเหตียง เป็น อันตราย เสีย กับ ชักศึก ฤๅ พระเจ้าซ่งยินจง
ฮ่องเต้ เห็น นางพังกุยฮุย ร้อง ให้ ก็ มี พระไท้เสงดำว จึง ย้อน วอน ว่า ขอ
พระราช มารดา ทั้ง สอง จง ได้ เมตตา กับ ข้าราชการ อย่า ให้ นางพังกุยฮุย ตาย
เสีย เลย ด้วย นางพังกุยฮุย ยัง เป็น เด็ก เด็ก ไม่ รู้ จัก ผิด แด ชอบ เมื่อ
มี ความ ผิด แล้ว จะ เหวะเทศ ให้ ไป อยู่ เสีย นอก พระราชวัง ฤๅ จะ เอา ไป
ขัง ตัก มืด ไว้ ก็ ตาม ขอ แด ซักคร ไว้ เกิด นางเต็กไท้ไ้ ว่า ไม่ได้ ผิด
กรรม เนียม ไป ว่า แล้ว ก็ ตั้ง ให้ ชนที่ เขา คัว นางพังกุยฮุย ไป ประหาร
ซักคร เสีย นางพังกุยฮุย ก็ กุ๊ก เขา ลง คำนับ ฉิ่งวอน ขอ โทษ นางหตีไท้ไ้
เข้า ว่า ถ้า ภาระนั้น ก็อย่า ให้ ตาย ด้วย คม ฮาวช เสีย ให้ ตาย ด้วย แพร รัต
คอก เกิด พูด แล้ว ก็ ให้ ชนที่ จับ คัว นางพังกุยฮุย เข้า ไว้ เขา แพร ชาว
รัต คอก นางพังกุยฮุย ตาย ค่อ นำ ที่ นั้น พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ก็ มี ความ
เสีย ตาย นางพังกุยฮุย นี้ แต่ เป็น อัน จนใจ ไม่ รู้ ที่ จะ ทำ ประการใด
ก็ เส่ดีจ ออก จาก คำหนัก พระราช มารดา มา ที่ เก่ง นางพังกุยฮุย หวน พร

ไทย คิด ขึ้น มา ถึง นางพังกุยฮุย ก็ มีความ อาลัย เด็ดๆ เข้า ไป ซ่อน ทรง
 พระ กรรแสง เปน อัน มาก คิด คุณ โกรธ เปาเตงถู ว่า นางพังกุยฮุย ตาย
 ก็ เพราะ เปาเตงถู นี้ จน ใจ ด้วย มี คุณ แก่ เรา ที่ ได้ คิด อ่าน แคะ ได้
 ขำระ เอา ความ กวดยหย ออก มา ได้ เปน ข้อ ใหญ่ หนัก หนา ถ้า ไม่ ไซ้
 เปาเตงถู เปน ผู้ อื่น ขำระ ความ ดัง นั้น แล้ว คง ได้ วิชา ทักษะ เปน แน่ พระเจ้า
 ซ้องยินจงฮ่องเต้ ทรง คิด ไป ต่าง ๆ ตาม เวลา ที่ ไม่ สบาย พระไทย

ฝ่าย นางเตกไท่เข้า ครั้น กำจัด นางพังกุยฮุย แล้ว ก็ กลับ มา ณ วจิ
 น่มชงเก็ง

ครั้น เวลา เข้า พระเจ้าซ้องยินจงฮ่องเต้ เด็ดๆ ออก ซุนนาง ผู้ ใหญ่ ผู้
 น้อย แล้ว พร้อม กัน เปาเตงถู กราบ ทูล ว่า ข้าพเจ้า ขอ ปรบ โทษ พังหอง
 ตาม กฎหมาย พระเจ้าซ้องยินจงฮ่องเต้ ครัด ว่า พระราช มารดา ทั้ง
 สอง ได้ กำจัด นางพังกุยฮุย ให้ ตาย ด้วย แพร ขาว รัต คอ ใน เวลา วน
 นี้ แล้ว พังหอง นั้น ท่าน จง ให้ ตาย ด้วย แพร ขาว รัต คอ เหมือน นางพังกุย
 ฮุย เกิด เปาเตงถู กราบ ทูล ว่า ซึ่ง นางพังกุยฮุย ตาย ด้วย แพร รัต คอ นั้น
 เพราะ พระราช มารดา ทรง พระกรุณา โปรด อัน พังหอง นี้ จะ ให้ ตาย ด้วย
 อาญา รัต คอ เหมือน กับ นางพังกุยฮุย นั้น ไม่ ควร ต้อง ให้ ตาย ด้วย คม
 อาวุธ พระเจ้าซ้องยินจงฮ่องเต้ ครัด ว่า พังหอง ก็ ได้ เปน ซุนนาง ผู้ ใหญ่
 เลี่ยม ที่ มหาอุปราช อยู่ แล้ว ไม่ ควร จะ ตาย ด้วย แพร รัต คอ เจียว ถา
 ท่าน ก็ เปน ตัว รั กฎหมาย เหตุ ไฉน จึง จะ ทำ ดัง นี้ ไม่ ถูก อื่น หนึ่ง ตัว เรา ก็
 เปน กระษัตริย์ ได้ บังคับ ว่า ให้ ฆ่า พังหอง ด้วย ผ้า รัต คอ ทำ ไหม จึง ไม่ ทำ
 ตาม ท่าน มา ขัด ขวาง ดัง นี้ โทษ จะ ไม่มี ถา เปาเตงถู กราบ ทูล ว่า
 พังหอง เปน ซุนนาง ผู้ ใหญ่ ได้ ว่า ที่ มหาอุปราช ถ้า โทษ ถึง ประหาร
 ชีวิต จะ ต้อง ตาย ด้วย แพร รัต คอ ก็ ถูก ตาม รับ สิ่ง แต่ ข้าพเจ้า เห็น ว่า
 พังหอง มี ข้อ ผิด ใหญ่ หนัก ซึ่ง ให้ ตาย ด้วย คม อาวุธ นั้น ข้าพเจ้า เห็น ว่า
 ยัง ไม่ สัม กับ ความ ผิด ซึ่ง ข้าพเจ้า ตัด สิ้น ทิ้ง นั้น ยัง เมา อยู่ ถ้า จะ ว่า

ตาม พระราช กำหนด กฎหมาย ก็ ต้อง ตาย ทั้ง โศคร ถ้า พระองค์ เห็น ว่า
 ข้าพเจ้า ตัดสิน ผิด จาก พระราช กำหนด กฎหมาย ไม่ ทำ ตาม วัช ด้ง แล้ว
 จง เอา ตัว ข้าพเจ้า ไป ประหาร ชีวิต เสียเถิด พระเจ้าซ็องยินจงฮ่องเต้ ได้
 ทรง พัง ก็ นิ่ง อยุ่ มิ ได้ ตรัส ประการ ไต

ขณะ นั้น ขุนนาง ทั้งปวง กราบ ทูล ถาม ว่า พระองค์ จะโปรด ให้ พัง
 หอง ตาย ด้วย พระราช อาญา สิ่ง ไ้ พระเจ้าซ็องยินจงฮ่องเต้ ตรัส ว่า เรา ก็
 จะ ให้ ตาย ด้วย แพร รัต คอ ด้วย เห็น ว่า นางพังกฤษฏ์ ก็ ตาย ด้วย แพร รัต
 คอ แล้ว พังหอง ผู้ บิดา ก็ ควร จะ ตาย ให้ เหมือน กัน ขุนนาง ทั้งปวง
 กราบ ทูล ว่า ขอ พระองค์ จง โปรด ให้ พังหอง ตาย ด้วย คม ฮาดูร ตาม คำ
 เป่าเตงถู เกิด ครั้น จะ ให้ ตาย ด้วย แพร รัต คอ ความ นิททา ก็ จะ มี ว่า
 พังหอง มี ข้อ ผิด ไหญ่ ควร จะ ตาย ด้วย คม ฮาดูร พระองค์ โปรด ให้ ตาย
 ด้วย แพร รัต คอ ไม่ ถูก ต้อง ตาม กฎหมาย ไหน ๆ ก็ ตาย เหมือน กัน
 ขอ พระองค์ อย่า ทำ ให้ ผิด จาก พระราช กำหนด กฎหมาย ซึ่ง เปน ของ
 สำหรับ แผ่นดิน สืบ ๆ มา แต่ ก่อน เคย พระเจ้าซ็องยินจงฮ่องเต้ ได้ พัง
 จักร พงศ์ว่า เรา จะ ให้ ทำ สิ่ง ไ้ ขุนนาง ทั้งปวง เขา ก็ ไม่ เห็น
 ด้วย หนึ่ง นางพังกฤษฏ์ ก็ ตาย ไป แล้ว ตาม ใจ เขา เกิด ทรง คิด ดัง นี้
 แล้ว จึง ตรัส ว่า เมื่อ ท่าน ทั้งปวง เห็น พร้อม กัน ว่า พังหอง ควร จะ ตาย
 ด้วย อาญาสิ่ง ไ้ ก็ จง เอา ไป ทำ ตาม กฎหมายเถิด แต่ เสงหยิน ชันท์ นั้น
 เรา ขอ ชีวิต ไ้ จง เนรเทศให้ ออก ไป อยุ่ นอก เมือง เกิด ด้วย เปน คน
 เคย ไซ้ ขุนนาง ทั้งปวง เห็น ชอบ ด้วย ก็ เนรเทศให้ เสงหยิน ชันท์ ออก
 ไป อยุ่ นอก เมือง เปียนเหตียง แล้ว เป่าเตงถู กับ โชมุนกฤษฏ์ เปน ผู้ กำถัม
 ก็ ให้ พวก บุษ พนังงาน ซ่า คน ภาเอา ตัว พังหอง กับ ซ็องชีว ไป ประหาร
 ชีวิต เสีย แล้ว ก็ กลับ มา

ฝ่าย บุตร ภรรยา พังหอง ซ็องชีว ก็ ภา กัน ไป เอา ศพ มา ไ้ เป่าเตงถู
 จึง หา ตัว เทกหลังเหี้ย มา ว่า เรื่อง ความ พังหอง ก็ ซ่าระ เสร็จ แล้ว ท่าน

จะ กลับ ไป บ้าน ก็ ตาม ใจ เทกตั้งเหี้ย ว่า ซึ่ง ขั้วพระเจ้า จะ กลับ ไป บ้าน
 นั้น เห็น จะ ขัด อยู่ ด้วย ขั้วพระเจ้า เข้า มา เมือง เบียนเหลียง ก่อตัว โทษ
 พังทอง ครอง น พาด พังไป ถึง เจ้า เมือง ไชหยง ด้วย ขั้วพระเจ้า ก่อตัว เจ้า เมือง
 ไชหยง จะ ทำ โทษ เปาเตงอู ได้ พัง จึง ภา เทกตั้งเหี้ย เข้า ไป ใน พระราช
 วัง กราบ ทูล ความ ซึ่ง เทกตั้งเหี้ย ว่า ให้ พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ทรง
 ทราบ ทุก ประการ

พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ก็ พระราช ทาน เงิน สองร้อย ตำดั่ง เปน รางวัล
 ด้แล้ว ก็ รับ สั่ง ให้ เจ้าพนักงาน ทำ หนังสือ รับสั่ง ฅบบั นึ่ง เปน ใจ
 ความ ว่า เทกตั้งเหี้ย มี ความ ชอบ ใน เมือง เบียนเหลียง ให้ เจ้า เมือง
 ไชหยง ยก เทกตั้งเหี้ย ให้ พ้น จาก โทษ ครั้น เจ้าพนักงาน ทำ หนังสือ แล้ว
 ก็ มอม หนังสือ ให้ เทกตั้งเหี้ย ๆ ก็ คำนับ รับ หนังสือ ถวาย บังคม ตา ไป
 เมือง ไชหยง ครั้น ถึง จึง เอา หนังสือ รับสั่ง ไป ส่ง ให้ กับ เจ้า เมือง
 ไชหยง ๆ ก็ คำนับ รับ หนังสือ เม็ด ฅบัก ออก อ่าน แจ้ง ความ แล้ว ก็
 โปรด ให้ เทกตั้งเหี้ย พ้น จาก เตียง ม้า กระมื่อ

ฝ่าย ภรรยา พังทอง กับ นางพังตี ภรรยา ซึ่งซิด แด พังตี ไปยเฮ่า ก็ จด
 แจง เอาศพ พังทอง ซึ่งซิด ไป บ้าน เดิม ณเมือง เข็มไซ

ฝ่าย แปะเฮ่า เฮกเฮ่า มิวเฮ่า บุตร พังทอง ตามคน ซึ่ง อยู่ใน เมือง เข็มไซ
 นั้น ชื่อ อานาจมีตา ว่า เปน ชุนนาง ผู้ ใหญ่ แด อานาจ นลง พังกุกุยผู้ น้อง
 ซึ่ง เปน พระ ต้นมเอก พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ โปรด ปราบาน ก็ กระทำ
 การ ช่ม เหว ราษฎร ชาวบ้าน ได้ ความ เดือด ร้อน เนื่อง ๆ ไม่ คิด ยาเกรง
 แก่ ผู้ ใด ครั้น มารดา กับ นางพังตี ไปยเฮ่า ภา ศพ พังทอง มา ถึง เมือง
 เข็มไซ เต่า ความ พังทอง ให้ เฮกเฮ่า มิวเฮ่า แปะเฮ่า พัง ทุก ประการ แล้ว
 เฮกเฮ่า แปะเฮ่า ก็ เสีย ใจ ตั้ง แต่ นั้น มา ก็ กระทบศ ไม่ อาจ ทำ ช่ม เหว
 แก่ ราษฎร ต่อ ไป

ฝ่าย เฟ่งไซ อ่องจิ้ง หา ตัว เชี่ยวเทียน หอง เมี่ยวเซี่ยน มา แล้ว เตือน
 ว่า บัดนี้ มี วัชรสัง โปรต ให้ ท่าน ทั้ง สอง ไป อยู่ รักษา เมือง ซำก๊วน อย่า
 หนึ่ง นอน ใจ จง เร่ง รีบ ไป โดย เร็ว ด้วย เมือง ซำก๊วน นั้น เป็น เมือง นำ คัก
 สำคัญ อยู่ เชี่ยวเทียน หอง เมี่ยวเซี่ยน ก็ คำนับ ภา เฟ่งไซ อ่อง มา จัด แจง
 รวบรวม ทรัพย์ สิ่ง ของ เสรีจ แล้ว ก็ ออก จาก เมือง เมี่ยนเหลียง ไป
 เมือง ซำก๊วน

ฝ่าย เฟ่งไซ อ่องจิ้ง ให้ หา ตัว เตี้ยคง หลี้หึ่ง เข้ามา แล้ว พูด ว่า ทุก วัน
 นี้ บ้าน เมือง ก็ อยู่ เย็น เป็น สุข ทักษัก สงคราม ก็ สงบ เงียบ แล้ว ตัว
 ท่าน ทั้ง สอง นี้ เดิม อยู่ เมือง ไหน ตาม ท ไค เตี้ยคง บอก ว่า ข้าพเจ้า เดิม
 ตั้ง บ้าน เรือน อยู่ ชาย เขา เท่งไซซัว หลี้หึ่ง บอก ว่า เดิม ข้าพเจ้า ตั้ง บ้าน
 เรือน อยู่ ใน เมือง ซุนเทียนฮู้ เฟ่งไซ อ่อง ตาม ว่า ท่าน ทั้ง สอง ก็ ได้ เข้า
 มา ทำ ราชการ มี ความ ชอบ เป็น อัน มาก จะ ต้ม คุ อยู่ ใน เมือง เมี่ยน
 เหลียง ฤฯ จะ ชอบ ใจ ไป อยู่ บ้าน เก่า ตาม เดิม เตี้ยคง หลี้หึ่ง ว่า แ่
 ข้าพเจ้า จาก บ้าน มา ก็ ขำ นาน ประมาณ คักสิบ มี เส่ค แล้ว ก็ คิด อยู่ ว่า
 เตี้ย แรง อู่ส่าห์ เข้า มา ทำ ราชการ ฮาบ เตื่อ ต่าง น้า สู้ ฝ่า คม ฮาธุธ มี คิด
 แก่ ชีวิต ทั้ง ใจ นตอง พระเดช พระคุณ จน ได้ ความ ชอบ โปรต ให้
 เป็น ขุนนาง มี ยศ คักคัก ขึ้น แล้ว ก็ ยินดี เป็น ที่ สด ข้าพเจ้า หาก จะ ใคร่
 กตัม ไป อยู่ บ้าน ตาม เดิม ฤฯ ได้ เห็น หน้า ญาติ พี่ น้อง เพื่อน ฝูง ซึ่ง
 กันเคย รักใคร่ ชอบ อก กัน มา แ่ ก่อน การ อันนี้ เป็น ขรรมตา ถ้า
 อู่ส่าห์ มา ได้ ดี มี ยศ คักคัก ขึ้น แล้ว ก็ ย่อม คิด ถึง บ้าน ของ ถิ่นถาน ซึ่ง
 เคย อยู่ มา แ่ ก่อน เหมือน กัน ทุกคน เฟ่งไซ อ่อง ได้ พัง เตี้ยคง หลี้หึ่ง ว่า
 ก็ เห็น จริง ด้วย ครั้น เวลา รุ่ง เข้า เฟ่งไซ อ่อง จิ้ง เข้า ไป ฝ้า พระเจ้า ซ้องยิน
 จงฮ่องเต้ กราบ ทูล ความ ตาม คำ เตี้ยคง หลี้หึ่ง ว่า ให้ ทรง ทวาม ทุก
 ประการ พระเจ้า ซ้องยิน จงฮ่องเต้ ได้ ทรง พัง ก็ มี ได้ ตรัส ประสาร ไค
 จิ้ง โปรต พระราช ทาน เงิน ให้ เตี้ยคง กับ หลี้หึ่ง คนละ พัน ตำตัง แล้ว วัชรสัง

ให้เฟ่งไซฮ่อง เปนผู้จัดแจงที่ทางเข้าเรือน ให้เคียดคง กับ หดีหัง ฮ่อง
 เฟ่งไซฮ่อง ได้รับสั่ง แล้ว ก็รับเอาเงิน สอง ร้อย คำตั้ง ถวายมั่งคัม ตา
 มาบ้าน จึง ให้หาเมงเตงก๊ก กับ เจียดเทงก๊วย มา มอบเงิน ให้คนละพัน
 คำตั้ง แล้ว สั่ง เมงเตงก๊ก ว่า ท่าน จงเอาเงิน นี้ ไปทำ บ้าน เรือน ให้
 เคียดคง ที่ ตำบล ชายเขา เหวงไซซิว สั่ง เจียดเทงก๊วย ให้เอาเงิน พัน คำตั้ง
 ไปเมือง ซุนเทียนฮู่ ทำ เรือน ให้ หดีหัง ใน ที่ เต็ม ของ หดีหัง นายทหาร
 ทั้ง สอง ก็ คำนับ ตาไป เมงเตงก๊ก ไป ถึงเขา เหวงไซซิว ก็จัดแจง ทำ บ้าน
 เรือน เสร็จ แล้ว กลับมา แจ้ง แก่เฟ่งไซฮ่อง

ฝ่าย เจียดเทงก๊วย ไป ถึง เมือง ซุนเทียนฮู่ ก็จัดแจง จะปลูก เรือน ลง
 ใน ที่ บ้าน ของ หดีหัง อองเจียง เปน เศรษฐี ขัดขวาง ได้ ไม่ให้ เจียดเทง
 ก๊วย ปลูก เรือน ลง ว่า เปน ที่ ของ ศักดิ์ ด้วยเดิม ที่ นั้น เปน ที่ เต็ม ของ หดีหัง
 ครั้น ฮ่อง มา มีคามาวดา หดีหัง ถึง แก่กรรม ยัง เหลือ อยู่ แค่ ญาติ พี่ น้อง
 ต่าง คน ก็ ไป ทำ มาหากิน อยู่ ใน ตำบล อื่น ครั้น ฮ่อง มา เกิดเพลิงไหม้
 บ้าน เรือน หดีหัง ๆ ก็ทิ้ง บ้าน เดี่ยวเดียว หากิน ไปตาม อัสณาไศรย จน
 ได้เข้ามา ทำราชการ ในเมืองเมียนเหตียง ช้า นาน ถึง สิบ สอง ปี อองเจียงไม่
 เห็น มีผู้ ไต มา หวง แหน ว่า เปน ที่ ของ ศักดิ์ อองเจียง เข้าใจ ว่าเจ้า ของ
 ที่ บ้าน นี้ เห็น จะ สิ้น ตาย หายจาก ไป หมดแล้ว ก็เข้า ครบงำเอา เปน
 ที่ ของ ศักดิ์ ครั้น เจียดเทงก๊วย จะ ปลูก เรือน ลง ใน ที่ บ้าน นั้น อองเจียง
 จึง ได้ห้ามไว้ เจียดเทงก๊วย ว่าที่ อัน นี้ เปน ของ หดีหัง ฮ่อง มาแต่เดิม
 ท่าน ไม่รู้ ฤา อองเจียง ก็เถียง ว่าที่ อันนี้ ของ ข้าพเจ้า ได้ ปลูก สร้าง
 ฮ่อง มา ช้า นาน แล้ว เจียดเทงก๊วย จึง ไปยัง เจ้าเมือง กรมการ ให้ชำระ ได้
 เถียง สืบ ส่วนเขา ความจริง เจ้าเมือง กรมการ ก็เอา ตัว อองเจียง มาถาม
 ว่าที่ อัน นี้ เต็ม เปน ของ ผู้ ไต ไต ยก ให้ ฤา ซื้อหา ผู้ ไต เปน ราคา
 เท่าไร ให้ ว่ามา อองเจียง ว่าที่ ตำบล นี้ ข้าพเจ้า ได้ ปลูก สร้าง มา ช้า
 นาน หลาย ปี แล้ว เปน ที่ ว่าง เปล่า อยู่ ไม่มี เจ้า ของ เจียดเทงก๊วย พุด

กับ เจ้าเมือง กรมการ ว่า หลี้หึ่ง นั้น เข้า ไป ทำราชการ อยู่ ณเมือง เมียน
 เหลียง มีความชอบ มาก ได้เป็น ขุนนาง นายทหาร กราบ ทูล ถา
 ขอ กลับ มา อยู่ บ้าน เดิม บัดนี้ มีรับ สั่ง ให้เรา มา ทำบ้าน ปลก เรือน
 ให้ หลี้หึ่ง ท่านจง ชำระเอา แต่ ที่จริง ให้ แล้ว โดยเร็ว เจ้าเมืองกรม
 การ ได้ฟัง เจียดเพ่งก๊วย ว่า ก็ ตกใจ จึงให้ หา คิว ชาวบ้าน ซึ่ง เป็น ผู้ใหญ่
 บ้าน เรือน โกลด เคียง กับ บ้าน หลี้หึ่ง มา ถาม แจ้ง ความ ชัด ว่า เป็น ที่ ของ
 หลี้หึ่ง จริง ก็ชำระ คืน ที่ บ้าน นั้น ให้แก่ หลี้หึ่ง ตาม เดิม เจียดเพ่งก๊วย
 จัด แจ้ง ทำ บ้าน เสร็จ แล้ว ก็ กลับ มา เมือง เมียนเหลียง ไป หา เพ่งไซ อ่อง
 แจ้ง ว่า ซึ่ง ท่าน ให้ ข้าพเจ้า ไป ทำ บ้าน ให้ หลี้หึ่ง นั้น ได้ ทำ เสร็จ แล้ว
 เพ่งไซ อ่อง ก็ มีความ ยิน ดี

ฝ่าย เจ้าเซ่ง จึง ไป หา เพ่งไซ อ่อง บอก ว่า บัดนี้ ราชการ ทัพคึก ก็
 ส่งบ เลียบ ว่าง เปลา แล้ว ข้าพเจ้า ก็ มา ชำ นาน ยัง ไม่ ได้ กลับ ไป บ้าน เดย
 ข้าพเจ้า จะ ขอ ถา ท่าน ไป ค่าบด เงามุนชิน เยี่ยม เยี่ยม มารดา บิดา บุตร
 ภรรยา ญาติ พี่ น้อง กับ พวก พ้อง เพื่อน ฝูง ข้าพเจ้า ด้วย เพ่งไซ อ่อง ว่า
 ท่าน จะ ไป ค่าบด เงามุนชิน ก็ ดี แล้ว เรา จะ ฝาก ของ ไป ให้ ตักเอง ด้วย
 เมื่อ แวก เข้า มา ทำ ราชการ ใน เมือง เมียนเหลียง ตก เข้า ไป อยู่ ใน บ้าน
 พังหอง ๆ สั่ง ทหาร ให้ เอา ไฟ คดอก เรา ตักเอง วั เหตุ มี ความ เมตดา
 ต่อ เรา ปรากฏา จะ แก่ ให้ รอด ตาย จึง พด กับ พังหอง ว่า ซึ่ง จะ ให้
 ทหาร เอา ไฟ คดอก นั้น ความ จะ อ้ออ้ง ไป ตักเอง จะ รับ อาษา ซ่า เสี้ย ให้
 ได้ พังหอง เชื่อ ตักเอง ไม่ ให้ ทหาร ไป เอา ไฟ คดอก ให้ ตักเอง ไป ตัก
 เอง จึง บอก ความ ซึ่ง พังหอง คิด ร้าย มา ให้ เรา แจ้ง แล้ว ตักเอง ก็ คิด
 อ่า น ให้ เรา หนี เข้า ไป ใน บ้าน อันช จึง ได้ พ้น มือ พังหอง รอด จาก
 ความ ตาย เพราะ ตักเอง ๆ มี คุณ ต่อ เรา มาก พุด แล้ว ก็ เอา ทอง ห้า
 ร้อย ตำตั่ง ฝาก ไป ให้ กับ ตักเอง เจ้าเซ่ง ก็ รับ เอาทอง คำนั้น ถา ไป

ครั้น เจ้าเซ่ง ไป แล้ว เพ่งไซ อ่อง นี้ ก็ ชื่น ได้ ว่า เมื่อ ครั้ง เรา ยก กอง

ทัพ ไป เมือง ไชยหง ถึง ทาง สอง แยก เจียนทงกั๊ยภา หลง ไป เข้า เมือง
 เซียนเซียนก๊ก ได้ รม พัง ฆ่า พัน กั๊น ต้ม ตาย ลง เป็น อัน มาก พระเจ้าช้อง
 ยินจงช้องเค้ มี รม สิ่ง ให้ เตี้ยสั๊ย ถ้อ หนึ่งลื้อ มา ถึง เรา ให้ เร่ง ยก ไป ตั้
 เมือง ไชยหง เตี้ยสั๊ย ถ้อ หนึ่งลื้อ มา ถึง ทาง สอง แยก ก็ งดง หลง ไป
 ทาง เมือง เซียนเซียนก๊ก เรา ยก กอง ทัพ ออก จาก เมือง เซียนเซียนก๊ก ไป
 ทาง เมือง ไชยหง พบ กับ เตี้ยสั๊ย ถ้อ หนึ่งลื้อ ที่ กลาง ทาง ได้ พุด ว่า ถ้าการ
 คู้กั๊ก เดรั๊จ ถั่วถั่ว จะ เอา แผ่น สี่ตา มา จากุก เปน หนึ่งลื้อ บั๊ก ไว้ ที่ ต้นทาง
 วม บอก ให้ คน รั๊ บัดนี้ ทัพคู้กั๊ก ก็ ส่งบ แล้วจะ ต้อง ไป ทำ ไร่ ย่า ให้
 เสี้ยวจา คิด แล้ว จึง ให้ คน เขา แผ่น สี่ตา มา จากุก เปน อักษร บอก
 หน ทาง ซึ่ง จะ ไป เมือง เซียนเซียนก๊ก แต่ไป เมือง ไชยหง เขาไป บั๊กไว้ ตั้ง
 แต่ นั้น มา ถูกคำ ฉานิช ฐำ ราชการ คน เดินทาง จะไป มา ก็ รั๊ ง่าย
 ไม่ หลง ทาง

ฝ่าย ไช้บุณกั๊ย เปน ชุนนาง ตำแหน่ง ทหาร ได้ ทำ ราชการ มา แต่ ครั้ง
 แผ่น ดิน พระเจ้าช้องยินจงช้องเค้ ก็ แก่ ธุระรา ถง พระเจ้าช้องยินจงช้องเค้
 เขา ไร่ เปน ที่ ปฤกษา ไช้บุณกั๊ย มี บุตร สาว อยู่ คน หนึ่ง ชื่อ ไช้เงก อายุ
 ได้ ยี่สิบ ี่ ฐำ ร้าง งาน ลักษณะ จวิต ก็ วิชา สุ่มควร จะ เปน ภรรยา ชุนนาง
 สุ่ม กระ กุด ไป ได้ ไช้บุณกั๊ย คิด จะ ให้ บุตร สาว มี เวื่อน จึง ปฤกษา
 กับ ภรรยา ว่า ทุก วันนั้น ศิว เรา ที่ ธุระรา อายุ มาก แล้ววันนั้น แต่ จะ คาย
 เรา เปน หอง นาง ไช้เงก นั๊ก คั๊ยไม่มี เวื่อน เรา เห็น ว่า หดีหัง ก็ เปน ชุนนาง
 ฝ่าย ทหาร ได้ รั๊ ราชการ ทัพคู้กั๊ก มา หลาย ครั้ง มีความ ชอบ เปน อัน มาก
 ภรรยา ก็ ยังไม่มี เรา ยก นาง ไช้เงก ให้ เปน ภรรยา หดีหัง เจ้า จะ เห็น อย่างไร
 ภรรยา จึง ว่า สู้ถั่ว แต่ ท่าน จะ เห็น ดี การ อันนี้ ชอบ แต่ พอก พ้อง ช้าง
 ฝ่าย ผู้ ชาย มา ว่า กถั่ว กถ่อน จึง จะ ควร นี้ เรา จะ ไป ขอ ยก บุตร ให้ เขา
 กถ่อน หังนี้ จะ มีความ นิทา ตอก กระม้ง ฝ่าย ช้าง ผู้ ชาย ก็ ยัง ไม่ รั๊ ศิว
 จะ ชอบ ฤา ไม่ ชอบ ก็ ไม่ รั๊ แม้น เรา ไป ยก ให้ ถ้า เขา ไม่ ชอบ ใจ จะ มิ

ได้ความ อาย ๆ ขอท่าน คฤกครอง ดูให้ ดี เกิด โขมนุกัยว่า ความ
 ข้อนี้ เจ้าอย่าวิตก เราจะไปหาเพ่งไขอ่อง พุดจา ปฤกษา ดู ภรรยา
 ได้ฟัง ก็นั่ง อยู่ มิได้ว่า ประการ ไค ครั้น เวลา รุ่ง เช้า โขมนุกัย ไป หา
 เพ่งไขอ่อง ๆ เห็น โขมนุกัย มา ก็เชิญ ให้ นั่ง ที่ ส้มควร แล้ว จึง ถาม
 ว่า ท่าน มา นี มี ชุระ ดิ่งไร โขมนุกัย ว่า ข้าพเจ้า มี ชุระ น้อย นิ่ง ด้วย
 ทุกวัน นี้ ข้าพเจ้า ก็ แก่ ชะรา นับ วัน แต่ จะ ตาย ข้าพเจ้า เห็น ว่า หลัหึ่ง
 เปน คน ใจ คอ มั่นคง อยู่ แต่ ยัง ไม่ มี ภรรยา ข้าพเจ้า มา ปฤกษา ท่าน ดู
 ว่า จะ ยก นางไขเงก บุตร สาว ข้าพเจ้า ให้ เปน ภรรยา หลัหึ่ง ท่าน จะ
 เห็น อย่างไร บ้าง เพ่งไขอ่อง ได้ ฟัง ก็ ดี ใจ จึง ว่า ซึ่ง ท่าน คิด นั้น ชอบ แล้ว
 ข้าพเจ้า จะ จัด เขา เปน ชุระ อ่อง โขมนุกัย ก็ คำนี้ บั ทา เพ่งไขอ่อง กตัญ
 มา บ้าน เถ่า ความ ซึ่ง ไป หา เพ่งไขอ่อง ได้ พุดจา กัน ให้ ภรรยา ฟัง
 ทุก ประการ

ฝ่าย เพ่งไขอ่อง จึง ให้ ทา คิว เจียงเงก มา แล้ว พุด ว่า บัดนี้ โขมนุกัย
 เขา เต็ม ใจ จะ ยก บุตร สาว ให้ กับ หลัหึ่ง ๆ ยัง ไม่ รู้ คิว ท่าน จง เปน
 ชุระ ช่วย สือ ซัก ให้ ด้วย เกิด เจียงเงก ก็ คำนี้ บั ทา ตั้ง เพ่งไขอ่อง แล้ว
 ก็ ไป พุดจา ซัก โยง หลัหึ่ง ก็ มี ความ ยินดี เจียงเงก ก็ มา แจง ความ กับ
 เพ่งไขอ่อง ว่า หลัหึ่ง เต็ม ใจ ด้วย แล้ว เพ่งไขอ่อง ก็ บอก ความ ซึ่ง ได้
 ให้ เจียงเงก ไป พุดจา กับ หลัหึ่ง ๆ เต็ม ใจ ให้ โขมนุกัย ฟัง ทุก ประการ
 โขมนุกัย ก็ ดี ใจ ครั้น ถึง วัน ถูกขัติ ก็ จัดแจง แต่ง งาน ยก นางไขเงก
 ให้ เปน ภรรยา หลัหึ่ง ครั้น หลัหึ่ง อยู่ กับ ภรรยา ได้ สาม วัน แล้ว
 เพ่งไขอ่อง จึง ภา หลัหึ่ง เข้า ไป เผ้า กราบ ทูล ความ ซึ่ง โขมนุกัย ยก นาง
 ไขเงก ให้ เปน ภรรยา หลัหึ่ง ให้ พระเจ้า ช้องยินจง อ่อง เต้ ทรง ทราบ ทุก
 ประการ พระเจ้า ช้องยินจง อ่อง เต้ ก็ มี พระไทย ยินดี

ฝ่าย เถ่า แซ่ ครั้น ไป ถึง คำบด เงามุนชิน ก็ เขา ทองคำ ห้า ร้อย ตา ถึง
 ไป ให้ แก่ ตักเอง แล้ว บอก ว่า ทองคำ นี้ เพ่งไขอ่อง ฝาก มา ให้ ส่วนของคุณ

ท่าน บอก แล้ว ก็ เต่า ความ ซึ่ง เฟ่งไซ อ่อง คิด ถึง คุณ เมื่อ ครั้ง ท่าน ช่วย ให้ พัน จาก มือ พังหอง ให้ ตักเอง ฟัง ทุก ประการ ตักเอง แจง ความ ก็ ดี ใจ แล้ว เต่าเซ่ง ก็ ไป หา เตียบุน เต่า ความ เฟ่งไซ อ่อง นาง เมงดี แด ซ้อ ราชการ ใน เมือง เปียนเหลียง ให้ เตียบุน นางคิมกิมหลวน แด มารดา ภรรยา ฟัง ตั้ง แต่ ต้น จน ปลาย

ฝ่าย นาง หลีไท เข้า พระ ราช มารดา จึง เสด็จ ไป หา พระเจ้าช้อยยินจงฮ่อง เต่า ๆ เห็น พระราช มารดา ก็ เสด็จ ออก ไป รับ เจริญ ให้ นิ่ง ที่ สมควร แล้ว นางหลีไท เข้า จึง พุด กับ พระเจ้าช้อยยินจงฮ่อง เต่า ว่า ด้วย ไซ ซิด ซึ่ง ให้ เป็น ที่ อนัดก้ออง อยู่ ณ เมือง ซินจิวนั้น มี คุณ กับ มารดา มากนัก ตั้ง แต่ ออก ไป อยู่ เมือง ซินจิวนั้น ก็ หาย ไป ไม่ได้ ชาว คราว ว่า จะ อยู่ ดี หรือ เจ็บ ไซ ประการ ไตมารดา ดิตก คิด ถึง อนัดก้ออง นึก พระเจ้า ช้อยยินจงฮ่อง เต่า จึง ตรัส ว่า มารดา อย่า ดิตก เดย ถ้า หยาก จะ พบ อนัดก้ออง แล้ว ข้าพเจ้า จะ ให้ ไป หา ตัว อนัดก้ออง มา ตรัส แล้ว ก็ เสด็จ ออก ที่ ว่า ราชการ ตั้ง ชุนนาง ให้ เป็น ข้า หลวง ถือ รับสั่ง ไป หา ตัว อนัดก้ออง เข้า มา เมือง เปียนเหลียง ครั้น อนัดก้ออง เข้า มา เผ่า ก็ รับสั่ง ให้ ไป เฝ้า พระราช มารดา นางหลีไท เข้า เห็น อนัดก้ออง มา ก็ มีความ ยิน ดี จึง ว่า เรา คิด ถึง เจ้า นึก ด้วย ไม่ได้ พบ กัน นาน แล้ว เหตุ ไตเจ้าไม่ มา บ้าง อนัดก้ออง ว่า ข้าพเจ้า ถิ่น นึก ถึง พระองค์ อยู่ มิ ได้ ซาด คิด จะ เข้า มา เผ่า ก็ ยัง ไม่ ว่าง ชุระ แต่ ข้าพเจ้า คอย ฟัง ข่าว อยู่ เนื่อง ๆ ทราบ ว่า พระองค์ มีความ สุข สบาย อยู่ ก็ คลาย ความ ดิตก ครั้น ข้าพเจ้า จะ เข้า มา เผ่า ตาม อำเภอก ใจ ก็ เกรง ความ ผิด ด้วย ไม่มี กระแส รับสั่ง ให้ หา นางหลีไท เข้า ก็ พุดจา ไต่ ถาม ถึง ทุกข์ สุข ตาม ขรรมนิยม แล้ว ก็ ให้ อนัดก้ออง พัก อยู่ ที่ บ้าน ฮันซี

ฝ่าย เต่าเซ่ง ครั้น ไป เยี่ยม มารดา ที่ คำบด เงามุนชิน แล้ว ก็ กลับ มา เมือง เปียนเหลียง เฟ่งไซ อ่อง จึง พุด กับ นายทหาร ทั้งปวง ว่า บัดนี้

ราชการ ก็ที่ ส่งบ แล้ว ท่าน ทง หลาย คิด ถึง บ้าน ของ หยาก จะ ไป เยี่ยม
 เยียน มิตา มารดา ก็ ตามใจ เรา จะ กราบ ทูล ตา ให้ นาย ทหาร เหล่า นั้น
 ว่า ข้าพเจ้า รอ ทำ อยู่ แม้น ท่าน จะ กลับ ไป บ้าน เดิม เมื่อไร ข้าพเจ้า จะ
 ได้ตาม ไป ส่ง คอ ส่ง ท่าน แล้ว จึง จะ กลับ ไป บ้าน

ฝ่าย พระเจ้าซ่งยงจินจงฮ่องเต้ จึง ทรง ตฤกตรอง ว่า การ ทพิศึก เมือง
 ไฮ้ฟ่ง ซึ่ง ตำรวจ ขึ้นเดิน ตำรวจ แผ่นดิน ทงนี้ ก็ เพราะ เฟงไซของ กับ นาง
 โปยโปกงจี้ ๆ มีคุณ คอ แผ่นดิน เป็น อัน มาก ครั้ง ก่อน ได้ ตั้ง ให้ เฟง
 ไฮ้ฟ่ง แต่ง ให้ เต่าแข่ง กับ หลี่หัง ถือ หนังสือ ไป ถึง เจ้า เมือง เซียนเซียน
 ก็ก ว่า จะ รับ นาง โปยโปกงจี้ มา ณ เมือง เมียนเหลียง ก็ ผิด ว่า คอ
 ซัน ปี่ ใหม่ จึง จะ ได้ มา ด้วย ยังมี พระ การศพ มารดา นาง โปยโปกงจี้
 บัดนี้ ก็ ต้อง เข้า ปี่ ใหม่ แล้ว จะ ต้อง ให้ ไป รับ นาง โปยโปกงจี้ มา ทรง
 คิด ถึง นี้ แล้ว จึง รับตั้ง กับ ซุนนาง ดี นาย ฝ่าย พต เรือน ว่า ให้ ไป รับ นาง
 โปยโปกงจี้ แล้ว ก็ ครัด ตั้ง ให้ ซุนนาง เจ้าพนักงาน ทำ หนังสือ รับตั้ง ฉบับ
 หนังสือ เป็น โจ ความว่า นาง โปยโปกงจี้ ซึ่งเป็น บุตร เจ้า เมือง เซียนเซียน
 ก็ก ๆ ยก ให้ เป็น ภรรยา เฟงไซของ นั้น มีความ ชอบใน แผ่นดิน เป็น อัน
 มาก ทำราชการ อยู่ ใน เมือง เมียนเหลียง นาง โปยโปกงจี้ ก็ มีความ
 ชอบ บัดนี้ ได้ แต่ง ให้ ซุนนาง ดี นาย कुม ไพร มา รับ นาง โปยโปกงจี้
 ไป อยู่ ณ เมือง เมียนเหลียง กับ เฟงไซของ ถ้า เจ้า เมือง เซียนเซียนก็ก
 วั หนังสือ นี้ แล้ว ก็ ให้ เร่ง จัดแจง ส่ง นาง โปยโปกงจี้ มา กับ ซุนนาง ทง
 ดี ครั้น เจ้าพนักงาน ทำ หนังสือ แล้ว ก็ รับตั้ง มอบ ให้ ซุนนาง ทง ดี
 ถือ ไป เมือง เซียนเซียนก็ก ครั้น ถึง จึง เขา หนังสือ รับตั้ง ส่ง ให้ ซุนนาง
 นำ ขึ้น ไป ให้ เจ้าเมือง เซียนเซียนก็ก ๆ คำนับ รับ หนังสือ เปิด ผนึก ออก อ่าน
 แจ้ง ความ แล้ว ก็ หา คอ นาง โปย โปกงจี้ มา บอก ความ ตาม หนังสือ รับ
 ตั้ง ทุก ประการ แล้ว ก็ จัด แจง ทรัพย ึ่ง ของ ทอง เงิน ให้ กับ นาง โปยโป
 กงจี้ กับ ตัว ใช้ ยี่สิบ คน ซันที่ ดี คน ทหาร ตาม พัน กับ ของ ที่ ตี มี

ราคา หลาย อย่าง ต่าง ๆ กัน เป็น เครื่อง มรรณาการ มันทุก เกวียน ดีเต็ม
เต็ม แล้ว ก็ ให้ ขุนนาง สี่ คน คุม มา ด้วย แล้ว ตั้ง นาง โปยไปกงจู้ ว่า
เจ้า จะ ไป อยู่ เมือง เปียนเหยียง นั้น จง อุดำห์ วิชา ศักดิ์ จง ดี อย่า ให้ มี
ความ ผิด เจ้า จง เอา แค เตกเข้า ไป ด้วย เตกเหลง นั้น บิดา ขอ เอา
เลี้ยง ไว้ ครั้น พุดจา ตั้ง เสีย กัน เสร็จ แล้ว นาง โปยไปกงจู้ ก็ ร้อง ให้
ด้วยความ อาลัย ครั้น ภายหลัง ความ โศก ก็ คำนิมิตา คุม เครื่องมรร
ณาการ กับ สิ่ง ของ มา ด้วย ขุนนาง ทั้งสี่ กับ ไพร่ พล ทหาร ครั้น มา ใกล้
เมือง เปียนเหยียง จึง ให้ม้า ไซ่ ไม่ แจ่ง ความ กับ เพงไซ่ฮ่อง ว่า นาง โปย
ไปกงจู้ มา ถึง แล้ว เพงไซ่ฮ่อง ได้ พัง มี ความ ยินดี จึง ไป บอก กับ
มารดา ครั้น เวลา เสด็จ ออก เพงไซ่ฮ่อง ก็ เข้า ไป เผ้า กราบ ทูล พระเจ้า
ฮ่องยินจงฮ่องเต้ ๆ จึง รับ ตั้ง กับ ขุนนาง ทั้งปวง ว่า นาง โปยไปกงจู้
เป็น คน ต่าง เมือง แต่ มี ความ ชอบ ต่อ แผ่นดิน เป็น อันมาก มัดนี้ เรา
ให้ ไป รับ มา ถึง แล้ว ท่าน ทั้งหลาย จง ไป รับ รอง ให้ แสง แสง ขุนนาง
ทั้งปวง ได้ รับ ตั้ง แล้ว ก็ ถวาย มังคม ตา พา กัน ไป รับ นาง โปยไปกงจู้
กับ เพงไซ่ฮ่อง นาง โปยไปกงจู้ เห็น ขุนนาง พา กัน มา รับ ใกล้ จะ ถึง ที่
พัก ก็ ออก มา ถาม ว่า ท่าน ทั้งปวง นี้ พา กัน มา ด้วย ชุระ สิ่งใด ขุนนาง
เหล่านั้น บอก ว่า พระเจ้าฮ่องยินจงฮ่องเต้ ทรง ทราบ ว่า ท่าน มา ถึง แล้ว
ก็ โปรด ให้ ข้าพเจ้า ทั้งปวง ออก มา รับ นาง โปยไปกงจู้ ก็ บ่าย หน้า จำ
เพาะ ต่อ พระราช วงศ์ คุณ เจ้า ถง คำนิมิตา พระเจ้าฮ่องยินจงฮ่องเต้ แล้ว พุด
กับ ขุนนาง ทั้งปวง ว่า ซึ่ง ทรง พระกรุณาโปรด ให้ ท่าน ทั้งหลาย ออก
มา รับ ข้าพเจ้า พระเดช พระคุณ เป็น ที่ สูง ซึ่ง ท่าน ทั้งหลาย ได้ พา กัน มา
นี้ ข้าพเจ้า ชอบ ใจ นัก ขอ เชิญ ท่าน กลับ ไม่ เกิด ขุนนาง เหล่า นั้น ก็
พา กัน กลับ มา นาง โปยไปกงจู้ กับ เพงไซ่ฮ่อง ก็ เข้า มา ณ เมือง เปียน
เหยียง ครั้น ถึง พระราช วงศ์ เพงไซ่ฮ่อง ก็ พา นาง โปยไปกงจู้ เข้า ไป เผ้า

พระเจ้าชองยินจงฮ่องเต้ แล้วก็เอา เครื่อง บรรณาการ ซึ่ง เขียนเขียนก๊ก
 ชอง ให้ คุณ เขา เข้า มา ถวาย นั้น พระเจ้าชองยินจงฮ่องเต้ ก็มี พระไทยยินดี
 จึง ครัด สรรเสริญ สม นาง โปยโปกงจู้ ว่า มีความ ชอบ ค่อ แผ่นดิน เป็น
 อันมาก ฝีมือ ก็ เข้ม แขง แฉ้ว พระราช ทาน ทองคำ วัลย ถิม เงิน สิบ
 หมื่น คำตั้ง แพร วัลย ม้วน หยก สอง วัลย แท่ง

ใน ขณะ นั้น หมึง คน ไร่ ออก มา บอก กับ นาง โปยโปกงจู้ ว่า นาง หठीไท
 เข้า ให้ หา นาง โปยโปกงจู้ ก็ ถวาย มังคม ตา พระเจ้าชองยินจงฮ่องเต้ เข้า
 ไป เฝ้า นางหठीไทเข้า เมื่อ จะ เข้า ไป นั้น นาง โปยโปกงจู้ เขา ตกเข้า ผู้
 มุตร เข้า ไป ด้วย ครั้น ถึง จึง คำนับ นางหठीไทเข้า ๆ ให้ หนึ่ง ที่ ส้มคว
 แฉ้ว ก็ พดจา ปราไธ นางหठीไทเข้า เห็น ตกเข้า มุตร นาง โปยโปกงจู้ รูป
 ร้าง นำ เอ็น ดู ก็ มีความ รักใคร่ จึง พุด กับ นาง โปยโปกงจู้ ว่า มุตร ของ
 เจ้า คน นี้ นำ เอ็น ดู เเรา ขอ ถาดำ หมั้น ได้ ด้วย อันตั้งอ่อง มุตร เสีย
 เเรา มี มุตร หมึง อยุ่ คน หนึ่ง ชาย ก็ ไธ เดียวกัน ถ้า เด็ก สอง คน นี้ เคิม
 ไใหญ่ ส้มคว แฉ้ว เเรา จะ ให้ อยุ่ ถิม เป็น สามี ภรรยา กัน นาง โปยโป
 กงจู้ ไธ พัง ก็ มีความ ยินดี คำนับ ตา นางหठीไทเข้า ไป คำนับ นางเขาเข้า
 มะเหย่ แฉ้ว ก็ กลับ มา บ้าน เข้า ไป คำนับ นางเมงสี่ ผู้ มารดา พงษ์ไชชอง
 แฉ้ว ตกไทเข้า พุดจา กัน ตาม ขวรมเนียม แฉ้ว ก็ กลับ มา ที่ อยุ่

ฝ่าย พระเจ้าชองยินจงฮ่องเต้ จึง พระราช ทาน ทอง คำ หก วัลย ถิม
 เป็น รางวัล กับ ขุนนาง เมือง เขียนเขียนก๊ก ซึ่ง คุณ เครื่อง บรรณาการ มา
 ส่ง แฉ้ว พระราช ทาน เงิน ส้าม วัลย คำตั้ง ให้ เป็น เส่บียง ไป ใน กลางทาง
 จึง ไปรัด พระราช ทาน เงิน ส้าม หมั้น คำตั้ง ให้ กับ เขียนเขียนก๊ก ตอบ
 แทน เครื่อง ราช บรรณาการ แฉ้ว จึง มี หนังสือ รับสั่ง ฉบับหนึ่ง เป็น ไจ
 ความ ว่า ซึ่ง เจ้า เมือง เขียนเขียนก๊ก ไธ ส่ง นาง โปยโปกงจู้ กับ เครื่อง
 บรรณาการ มา ให้ นั้น เเรา ชอบ ไจ แฉ้ว มัด นี้ ไธ มอบ เงิน ส้าม หมั้น
 คำตั้ง ให้ ขุนนาง ทงสี่ พา มา ให้ แก่ ท่าน นาง โปยโปกงจู้ ก็ ทำ หนังสือ

ฉบับหนึ่ง เป็น ใจ ความว่า ซึ่ง ข้าพเจ้า เข้า ไป อยู่ ณเมือง เปียงเหตียัง
 นั้น ก็ มีความ สุข สบาย ไม่มี อันตราย สิ่งใด พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้
 ก็ ทรง พระเมตตา บิดา อย่า ได้ มี ความ วิทก ถึง ข้าพเจ้า เลย ครั้น ทำ
 หนังสือ แล้ว มอบ ให้ ขุนนาง ทั้งสี่ ไป ยัง เซียนเซียนก๊กฮ่อง ผู้ บิดา ขุนนาง
 ทั้งสี่ ก็ ถวาย มังคม ตา กถัม ไป เมือง เซียนเซียนก๊ก ครั้น ถึง จึง เขา หนังสือ
 สี่ รมสั่ง กับ หนังสือ นาง ไป ไป กองจู่ แด เงิน ซึ่ง โปรด พระราช ทาน
 คอม แทน มา ให้ เจ้า เมือง เซียนเซียนก๊ก ๆ แจ้ง ความ ใน หนังสือ แล้ว
 ก็ มีความ ยินดี

ฝ่าย เฟ่งไซฮ่อง จึง ปฎักษา กับ มารดา แด นางเตกไท่เข้า ว่า บัดนี้
 ราชการ ท้าศึก ก็ เรียบ แล้ว ข้าพเจ้า คิด ว่า จะ ถวาย มังคม ตา กถัม ไป
 อยู่ บ้าน ตาม เดิม ท่าน จะ เห็น ประการ ไດ มารดา แด นางเตกไท่เข้า ว่า
 ซึ่ง คิด จะ ไป อยู่ บ้าน ตาม เดิม นั้น ก็ ดี แล้ว จะ ได้ คำนับ เสด็จ บิดา แด บู่
 ย่า ตา ยาย แล้ว จะ ได้ ทำ ที่ ผังศพ ให้ ดี ขึ้น ด้วย ครั้น ปฎักษา เห็น
 ด้วย กัน แล้ว ก็ เข้า ไป เฝ้า พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ กราบ ทูล ตา จะ ขอ
 กถัม ไป อยู่ บ้าน ตาม เดิม พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ก็ โปรด ให้ ไป แล้ว
 คริสต์ ว่า ศอ ท่าน แด ทหาร ทงปอง ซึ่ง มี ความ ชอบ นั้น ถ้า สมัค จะ กถัม
 ไป อยู่ บ้าน เดิม ก็ ให้ อยู่ แต่ ในกำหนดสามปี ถ้าครบ กำหนด แล้ว ให้ กถัม มา
 ทำ ราชการ อยู่ ใน เมือง เปียงเหตียัง ตาม เดิม เฟ่งไซฮ่อง ก็ ถวาย มังคม
 ตา กถัม มา บ้าน แล้ว จึง เขา เงิน มอบ ให้ คน ใจ เขา ไป ให้ เคี่ยมุน จัดแจง
 ทำ บ้าน เรือน ที่ ทาง ให้ เรียบ ร้อย ต่ แล้ว เฟ่งไซฮ่อง ก็ พา มารดา บุตร
 ภรรยา ผู้ คน ทวียัย สิ่ง ของ ไป ณเมือง ซัวไซ นางเตกไท่เข้า กับ เปาเตงถู่
 ทหาร ทงปอง ก็ ตาม ไป ส่ง เฟ่งไซฮ่อง จน ถึง เมือง ซัวไซ แล้ว ก็ กถัม มา
 เฟ่งไซฮ่อง คง แต่ มา อยู่ เมือง ซัวไซ บ้าน เดิม ก็ มีความ สุข สบาย จึง คิด
 ถึง หลวง จัน ฉินซิว ซึ่ง อยู่ ณวัดเซียงก๊กยี้ ได้ มี คุณ เมื่อ แรก เข้า มา ทำ
 ราชการ ซึ่ง ซิว พาดพา โด ยก ซ้อผิด ว่า เขียน คำ โดลง ฮวดฝี่มีชื่อ ว่า

เข้มแข็ง ให้ ทหาร เขา คัว ไปฆ่า เสีย เจ้า ห้า องค์ ขอ ใจ จึง ได้ คัด ด้วย ไม้
ท้าว ยาศิริม ไป หา หลวงจัน อินชิว วิชา แผล หาย รอด จาก ความ ตาย
เฟ่งไซฮ่อง ก็ ไป คำนับ เขา สิ่ง ของ ทอง เงิน ไป ให้ ส่นอง คุณ หลวง จัน
อินชิว เปน อันมาก แล้ว จึง นึก ขึ้น ได้ ว่า เมื่อ ครั้ง คุณ เลื่อ เกราะ ไป ส่ง
เฮียงเจงเปา พัก อยู่ ที่ กง ถ้วน ใน เมือง ยินอันกุย มี ค้าฯ มา หลอก หลอน
จะ ทำร้าย สุ่ม กับ เจียงเกก ๆ ได้ มี ค้าฯ หาย ไป ไม่ เห็น กตัม มา เรา จึง
ได้ ไป ตาม ก็ ไม่ พบ กตัม มา ถึง ที่ โกลด์ ค้าต เทพารักษ์ แห่ง หนึ่ง จึง
พบ เทพดา ชื่อ บักเค็กเซียงเต้ เข้า ที่ กลาง ทาง โกลด์ ค้าต นั้น เทพดา ให้
ตอง มี ต หน้า กับ เกวทันต์ ดำ ลูก ได้ เอา ไป ใช้ รับ คึก สงคราม มี
ไชยชนะ หตาย ครั้ง ก็ เห็น จะ เปน เทพารักษ์ ที่ ค้าต นั้น ให้ คิด แล้ว จึง มอม
เงิน ให้ คน ไร่ ไป จัดแจง คุม แดง ซ่อม แปลง ให้ ค้าต นั้น ตั้ง ดวง กว้าง
ขวาง กว้าง แต่ ก่อน

ฝ่าย เคียงตง หลี่หึ่ง ครั้น ส่ง เฟ่งไซฮ่อง แล้ว ต่าง คน ก็ ถวาย มังคุด ถา
ไป ฮย บ้าน ตาม เดิม แล้ว เฟ่งไซฮ่อง ก็ มอม เงิน ให้ เคียงตง ไป จัดแจง
ที่ ผังศพ ให้ ดียิ่ง กว่าเก่า ครั้น ทำ เสรีฯ แล้ว ก็ ให้ คน ปลูก เหมน ค้าต
มี รูป เสงเขี่ยมเต่า ใจไว้ ไว้ ใน ค้าต ให้ เหมน ที่ ไหว้ บูชา คำนับ ตั้ง แต่ นั้น
มา เมือง เบียนเหลียง แด หัว เมือง ขึ้น ใหญ่ น้อย ก็ อยู่ เปน สุข ไม่มี ทพิ
คึก ปราศจาก โจร ฝู ร้าย เปน สุข สบาย เข้า ปรดา อาหาร ก็ มี บริบูรณ์ ทัว
กัน ทั้ง พระราช อาณา เขต

- เรื่อง โหงวไฮ้วเฟ่งไซ จบ บริบูรณ์ แต่ เพียง นี้ ๒๓